

Sống Lại Chỉ Để Yêu Em Lần Nữa

Contents

Sống Lại Chỉ Để Yêu Em Lần Nữa	2
1. Chương 1: Sống Lại	3
2. Chương 2: Thanh Nhiên	6
3. Chương 3: Chăm Sóc	10
4. Chương 4: Họ Hàng	13
5. Chương 5: Ba Mẹ	16
6. Chương 6: Khôn Lỏi	19
7. Chương 7: Ly Biệt	22
8. Chương 8: Liếm Vết Thương	26
9. Chương 9: Có Thai	29
10. Chương 10: Trên Đường	32
11. Chương 11: Bảo Vật	35
12. Chương 12: Mất Tích	38
13. Chương 13: Tìm Kiếm	41
14. Chương 14: Giao Dịch	43
15. Chương 15: Tiểu Vũ	47
16. Chương 16: Thả Chó	50
17. Chương 17: Tính Kế	53
18. Chương 18: Vô Sĩ	56
19. Chương 19: Kẻ Ác	59
20. Chương 20: Bắt Cóc	62
21. Chương 21: Cầu Cứu	64
22. Chương 22: Được Cứu	68
23. Chương 23: Lưới Trời	71
24. Chương 24: Xây Nhà	73
25. Chương 25: Lớn Lên	76
26. Chương 26: Thư Tình	79
27. Chương 27: Đồng Tính Luyện Ái (1)	82
28. Chương 28: Đồng Tính Luyện Ái (2)	85
29. Chương 29: Ác Mộng (1)	89
30. Chương 30: Ác Mộng (2)	92
31. Chương 31: Ác Mộng (3)	94
32. Chương 32: Ác Mộng (4)	98
33. Chương 33: Ác Mộng (5)	101
34. Chương 34: Ác Mộng (6)	104
35. Chương 35: Khởi Đầu Mới	108
36. Chương 36: Hiểu Lầm	111
37. Chương 37: Ghen	115
38. Chương 38: Quà Tặng	118
39. Chương 39: Ngọt Ngào	120
40. Chương 40: Thi Đấu	123
41. Chương 41: Em Biết	126

42. Chương 42: Chuyện Cũ	129
43. Chương 43: Người Quen	132
44. Chương 44: Lễ Giáng Sinh (cặp Song Sinh Ranh Ma)	135
45. Chương 45: Lễ Giáng Sinh (tình Định Như Vây)	138
46. Chương 46: Lễ Giáng Sinh (màn Đêm Nóng Bỏng)	141
47. Chương 47: Phiên Toái	144
48. Chương 48: Vay Tiền	147
49. Chương 49: Tâm Sự	150
50. Chương 50: Đồ Ngốc	153
51. Chương 51: Tại Sao?	156
52. Chương 52: Phẫn Nộ	159
53. Chương 53: Thủ Phạm	162
54. Chương 54: Báo Ứng	165
55. Chương 55: Vũ Hội	168
56. Chương 56: Đại Học	172
57. Chương 57: Bảng Xếp Hạng Mỹ Nam	175
58. Chương 58: Làm Hoà	178
59. Chương 59: Đối Dịch	181
60. Chương 60: Gian Tình	184
61. Chương 61: Dã Chiến	187
62. Chương 62: Biến Chuyển Thần Kỳ	191
63. Chương 63: Ghép Thận	194
64. Chương 64: Ảnh Chụp	197
65. Chương 65: Hối Hận	201
66. Chương 66: Trở Về	203
67. Chương 67: Phát Hiện	207
68. Chương 68: Khúc Mắc	210
69. Chương 69: Hận Ý	213
70. Chương 70: Cái Tắt	216
71. Chương 71: Ưu Tư	220
72. Chương 72: Thắng Thắn	223
73. Chương 73: Ngày Đó	226
74. Chương 74: Âm Ảnh	229
75. Chương 75: Hội Bạn Học	233
76. Chương 76: Kết Thúc	236

Sống Lại Chỉ Để Yêu Em Lần Nữa

Giới thiệu

Edit: Thanh Thạch Thể loại: hiện đại, trùng sinh, công sủng thụ, trung khuyến công x lạnh lùng phú

1. Chương 1: Sống Lại

Edit: Thanh Thạch

Vương Đại Hổ biết rõ mình đã chết, chết tại cái đêm mưa kia, chết ở dưới dao của một cụ điên không biết xông ra từ chỗ nào.

Một dao cắm ở tim, mất mạng tại chỗ.

Hắn trở mắt nhìn chính mình bị đưa vào nhà xác, bị đưa vào lò hỏa thiêu, rồi trở thành một bình tro cốt chôn dưới mộ.

“Nói như vậy, hiện giờ tôi là quỷ?” Vương Đại Hổ cười khổ.

Trong truyền thuyết, chỉ có những hồn phách vẫn mang nặng “tình cảm” với cuộc sống mới có thể biến thành quỷ, mà Vương Đại Hổ cũng hiểu được sở dĩ mình còn chưa có đi “đầu thai chuyển thế” là vì trong lòng hắn không bỏ xuống được một người.

Bảo bối của hắn, vợ của hắn, Nhiên Nhiên của hắn.

Bởi vì không bỏ xuống được, cho nên hồn phách của hắn vẫn theo bên người cậu, dù chỉ có thể nhìn, hắn vẫn muốn được ở bên cậu.

.

“Đại Hổ, ăn cơm đi!” Lý Thanh Nhiên ngồi trước bàn ăn, ôn nhu gọi.

Trên bàn bốn đĩa thức ăn, hai bộ bát đĩa.

Trong phòng một người.

Một quỷ.

“Tích tắc, tích tắc...” Chỉ có tiếng kim giây chạm rây nhích.

Hai giờ sau, Lý Thanh Nhiên lẳng lặng đứng dậy, bắt đầu thu dọn đồ ăn trên bàn, đổ từng đĩa vào thùng rác rồi đi vào phòng ngủ, nằm lên giường.

Vương Đại Hổ nặng nề theo phía sau cậu.

Trên giường Lý Thanh Nhiên cứ nằm như vậy, không nhúc nhích, chỉ có ánh mắt vô thần mở thật to.

“Vẫn không ngủ được sao?” Vương Đại Hổ đau lòng khẽ vuốt lên đôi mày cậu.

Từ khi hắn chết, Nhiên Nhiên liền không ngủ một giấc nào.

Mỗi đêm, mỗi đêm, cứ như vậy mở to mắt lặng lẽ nhìn.

“Đại Hổ.” Lý Thanh Nhiên khẽ gọi.

“Anh ở đây!” Vương Đại Hổ đáp: “Anh ở đây, anh ở đây, anh vẫn ở bên cạnh em mà!!...” Hắn quỳ xuống bên người Lý Thanh Nhiên, khóc đến tê tâm liệt phế: “Nhiên Nhiên, anh vẫn ở đây mà! Đừng ở đây tra tấn mình nữa, đừng như vậy nữa... Van em... Đừng như vậy nữa!”

Anh chết rồi, nhưng em còn sống mà!

Nếu cái chết của anh tra tấn em thành như vậy, như vậy anh thà rằng chúng ta chưa bao giờ yêu nhau.

Cho nên –

Nhanh quên anh đi!

.

Vương Đại Hổ mất được một tháng, Lý Thanh Nhiên thôi việc, mỗi ngày chỉ lẳng lặng ngồi ngây ở nhà từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn.

Vương Đại Hổ mất được hai tháng, Lý Thanh Nhiên học được hút thuốc và uống rượu, khiến cho thân thể vốn đã gầy cày càng trở nên ốm yếu không chịu nổi.

Vương Đại Hổ mất được ba tháng, Lý Thanh Nhiên bị xuất huyết dạ dày được đưa vào viện, nhưng tại một giờ trước ca phẫu thuật khẩn cấp, lại không thấy bóng dáng.

Không ai biết cậu đi đâu, trừ Vương Đại Hổ.

Ban đêm tối đen, bia mộ lạnh băng.

Trên di ảnh, Vương Đại Hổ vẫn như cũ cười đến vô tâm vô phách.

Lý Thanh Nhiên nhẹ nhàng áp má mình lên.

“Anh thật sự đã chết!” Giọng cậu trầm mặc và đau thương, nghĩ tới ngày xưa người ấy từng chỉ tay lên trời mà thề rằng sẽ yêu thương cậu cả đời, thanh âm Lý Thanh Nhiên bỗng trở nên ngập tràn hận ý: “Đồ lừa đảo!”

Nhìn Lý Thanh Nhiên gầy đến không còn nhận ra nổi, Vương Đại Hổ ở giữa không trung bối rối xoay quanh: “Nhiên Nhiên, mau quay lại bệnh viện đi! Dạ dày của em vừa mới ngừng chảy máu, đừng có chạy lung tung nữa!”

“Đại Hổ!” Đột nhiên, Lý Thanh Nhiên thì thào nói: “Em mệt mỏi, thật sự mệt lắm! Em muốn gặp anh, nên là tha thứ cho em nhé.”

“Nhiên Nhiên... Nhiên Nhiên... Em muốn làm gì? Đừng làm chuyện điên rồ!” Giữa không trung, Vương Đại Hổ hoảng sợ nhìn Lý Thanh Nhiên lấy từ túi quần ra một con dao.

Khuôn mặt cậu rất lạnh tĩnh, bình tĩnh đến tuyệt vọng.

“Đây là tín vật anh tặng em khi chúng ta kết hôn, em nhớ rõ lúc ấy anh nói: Nhiên Nhiên, anh đời này nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc, nếu về sau anh phản bội em, khiến em tổn thương, em liền dùng con dao này đâm chết anh... Anh biết không? Khi nghe được những lời đó, em thật sự vô cùng vui sướng!”

Một giọt, hai giọt, nước mắt lạnh lẽo chảy xuống.

Đây là lần thứ hai Vương Đại Hổ nhìn thấy Lý Thanh Nhiên khóc.

Lần đầu tiên là lúc hắn chết, khi ấy cậu ôm hắn cả người đầy máu khóc điên cuồng mà tuyệt vọng.

Lần này lại là bình tĩnh mang theo những hồi ức ngọt ngào.

Thoáng chốc, một loại dự cảm cực xấu nổi lên trong lòng Vương Đại Hổ.

Hắn liều mạng gào thét, liều mạng bắt lấy con dao trong tay Lý Thanh Nhiên.

Nhưng mà, vô dụng.

Bởi vì hắn là một con quỷ.

Bởi vì hắn đã chết từ lâu.

Khi lưỡi dao sắc bén cắm sâu vào cổ tay nhỏ bé yếu ớt kia, khi máu tươi chẳng khác nào vòi nước chảy tràn ra ngoài.

Vương Đại Hổ tan vỡ.

Trên thế giới này có chuyện gì đau đớn hơn so với việc trở mắt nhìn người mình yêu chết đi ngay trước mặt mình mà bản thân lại không thể làm gì?

Những gì mấy tháng nay Lý Thanh Nhiên phải trải qua, giờ tới phiên hắn.

“Nhiên Nhiên... Nhiên Nhiên...” Giây phút này, Vương Đại Hổ thật sự hận, hận vô cùng, hắn hận mù đàn bà đã giết hắn.

Hắn càng hối hận, cực kỳ hối hận.

Nếu biết chính mình sẽ chết sớm, lúc trước hắn không nên dây dưa với cậu.

Như vậy, cậu có lẽ sẽ không làm ra cái loại chuyện ngu ngốc này.

“A a a a —” Trái tim Vương Đại Hổ thật đau, rất đau, so với lúc trước bị đâm một dao còn đau hơn: “Ai tới, ai tới, cứu em ấy đi... cứu Nhiên Nhiên của tôi...”

Giữa những tiếng rên rỉ thống khổ, hắn tận mắt chứng kiến chiếc áo sơ mi trắng tinh nhiễm đầy máu đỏ.

Nhiễm lên bia mộ lạnh băng của hắn.

“Đại Hổ.” Lý Thanh Nhiên trượt xuống mặt đất, hai tay nâng lên hướng về hư không, trên mặt cậu là nụ cười thoải mái như được giải thoát, nhưng khi Vương Đại Hổ muốn cầm lấy, nhẹ rơi.

“Thanh Nhiên —” Một tiếng rống thê lương vang lên.

Vương Đại Hổ chỉ cảm thấy dưới chân mình bỗng nhiên nứt ra một khe hở, hắn cứ thế rơi xuống mãi không ngừng, đầu óc quay cuồng mà mất đi ý thức.

.

“Đại Hổ, Đại Hổ...” Có giọng nói bên tai gấp gáp gọi hắn, mí mắt Vương Đại Hổ giật giật, chủ nhân giọng nói nhìn thấy, càng thêm nóng nảy gọi: “Đại Hổ, Đại Hổ...”

Vương Đại Hổ cuối cùng từ từ mở mắt, ánh vào mi là một khuôn mặt đầy nếp nhăn.

“Tốt rồi, tốt rồi, thằng bé tỉnh lại rồi!” Một giọng nam khàn khàn vang lên: “Sau gáy thằng bé vẫn còn sưng, tý nữa tôi đi trạm xá thôn lấy ít thuốc tiêu sưng, qua vài ngày là lại nhảy nhót như thường ý mà.”

“Phải, phải, Đại Hổ của bà không có việc gì!” Bà lão ôm lấy hắn từ trên giường vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành: “Đại Hổ còn đau không? Nhìn mặt đầy nước mắt này...”

Vương Đại Hổ phát ngốc, hoặc là nói cực kỳ không thể tin được.

Hắn dùng sức chớp mắt, không xác định hỏi: “Bà nội?”

“Ừ! Bà đây.” Bà lão đau lòng vuốt ve khuôn mặt cháu mình: “Đứa nhỏ này sao lại nghịch như vậy, chơi cái gì không tốt lại cứ muốn trèo lên cây hoè, xem đi, từ trên cây ngã đập đầu xuống đất, làm bà sợ muốn chết!”

Vương Đại Hổ lúc này triệt để ngây ngẩn cả người.

Sao lại thế này?

Rốt cuộc là sao thế này?

Bà nội không phải đã qua đời từ nhiều năm trước sao? Còn có... còn có giọng nói của mình... sao lại nghe giống như là, giống như là...

Cả người run rẩy, Vương Đại Hổ nâng lên hai tay.

Ngăm đen, mập mạp, rõ ràng là tay trẻ con.

“Đại Hổ, cháu làm sao vậy, ông ơi mau đến đây xem, Đại Hổ nhà mình hình như không ổn lắm!” Sợ cháu mình ngã đến hồng đầu, bà lão vội vàng kêu lên.

Vương Thủ Dân cũng sốt ruột, liền nhanh chóng tiến lên nhìn kĩ: “Hổ Tử, cảm thấy thế nào, đầu có đau không?”

Vương Đại Hổ chớp mắt, hoảng hốt trả lời: “Ông nội... cháu, cháu năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Thằng bé này hỏi cái gì vậy! Sang năm cháu không phải lên bảy sao?” Ông lão vừa thấy không tốt, khoác lại áo bông vừa mới cởi ra: “Không được, để tôi mang Đại Hổ lên bệnh viện huyện một chuyến đi!”

Lúc này, Vương Đại Hổ ngược lại khá bình tĩnh, không biết nghĩ tới cái gì, hần biến sắc, vội kéo áo ông lão: “Ông, cháu không sao, vừa rồi tỉnh dậy có hơi chóng mặt, giờ tốt hơn nhiều rồi!”

Hai cụ vẫn không yên lòng.

Đặc biệt bà nội còn hỏi vài thứ như là: Ba mẹ cháu tên là gì? Nhà cháu ở đâu? linh tinh.

Thẳng đến khi Vương Đại Hổ trả lời đầy đủ mới thôi.

Biết rằng cháu mình thật sự không sao, hai cụ lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lại dỗ Vương Đại Hổ ngủ rồi mới một người đi trạm xá mua thuốc, một người đi vào bếp làm cơm trưa.

Đợi đến khi hai người đều đi ra khỏi phòng, Vương Đại Hổ đang nằm trên giường đột nhiên mở mắt.

Thật ra đến bây giờ hần vẫn như đang lọt trong sương mù.

Mình như thế nào lại biến thành trẻ con?

Không! Chính xác mà nói, mình như thế nào lại quay về trước đây?

Là đang nằm mơ sao? Nhưng là trên đời sẽ có giấc mộng nào chân thật như vậy sao?

Sờ sờ trên gáy tuy đã dán miếng băng nhưng vẫn u lên một cục khiến hần đau đến run người.

Đối với chuyện mình ngã từ trên cây xuống, Vương Đại Hổ vẫn còn chút ấn tượng. Nhớ rõ kiếp trước mình không cẩn thận ngã đập đầu, được đưa lên bệnh viện huyện cấp cứu. Chính vì việc này mà mẹ mình vẫn thầm trách ông bà nội, thậm chí nhiều năm sau cũng không đưa Vương Đại Hổ về thăm.

“Như vậy nghĩa là tôi thật sự trở về quá khứ... Tôi, tôi thật sự lại là người sao?” Cảm nhận được hơi ấm toát ra từ thân thể mình, trên khuôn mặt mập mạp toét ra một nụ cười rõ ngốc.

Không có làm quỷ, vĩnh viễn đều không thể hiểu được nỗi khổ của quỷ.

Cái loại cảm giác chỉ có thể nhìn, chỉ có thể nghe, lại không thể chạm đến, không thể đáp lại.

“Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên.....” Vương Đại Hổ cắn chặt chăn đắp trên người, từng giọt nước mắt như dòng suối chảy xuống. Hần nhớ tới hình ảnh Lý Thanh Nhiên cắt cổ tay, hình ảnh cả người cậu đều là máu nằm trước mộ mình, thân hình nhỏ bé thống khổ không ngừng run rẩy.

Quả nhiên, vẫn không thể nào buông tha cậu được!

Trên mặt Vương Đại Hổ toát lên biểu tình kiên định, nếu ông trời đồng ý cho mình cơ hội sống lại một lần, như vậy lúc này đây, hần nhất định sẽ càng thêm, càng thêm yêu thương cậu.

Cho nên –

Nhiên Nhiên, chờ anh.

2. Chương 2: Thanh Nhiên

Edit: Thanh Thạch

Bởi vì đầu Vương Đại Hổ bị thương nên bà bắt hần nằm trên giường đến nửa tháng cũng không được xuống đất.

Thẳng đến hôm nay – Tết ông Công ông Táo mới được giải phóng.

“Cách cách cách...” Từ sáng sớm bà nội đã lục tục ở trong bếp, hết thái rau lại băm thịt.

“Đại Hổ! Có một không, vào nhà nghỉ đi, cẩn thận đừng để cửa vào tay.” Bà lão nhìn cháu mình ngồi trước bếp lò dút củi, khuôn mặt hiền từ nói.

“Bà nội, cháu không mệt, bà mới mệt, bà làm từ sáng đến giờ rồi, hay bà nghỉ ngơi một lúc đi!”

Nghe thằng cháu nói mà ấm cả lòng, bà cảm động đến ánh mắt đều ướt. Đứa nhỏ này sau vụ ngã cây lần trước thế mà trở nên hiểu chuyện, cũng không nghịch ngợm như hồi trước, còn biết quan tâm người khác. Thật sự là một đứa trẻ ngoan.

“Bà không mệt, hôm nay là Tết ông Táo, tý nữa còn phải tiễn Táo quân lên trời, đồ cúng phải chuẩn bị đầy đủ, nếu không Táo quân sẽ trách tội đó!”

Vương Đại Hổ nghe xong không khỏi toét miệng cười.

Loại ngày hội truyền thống như thế này đối với nông thôn ở vùng Đông Bắc rất là quan trọng, đồ đạc chuẩn bị một chút cũng không thể sai, so với ở thành phố thú vị hơn nhiều.

Cả ngày trôi qua trong bầu không khí bận rộn chuẩn bị, bận rộn cần nhàn.

Thẳng đến bốn giờ chiều, ông nội Vương Đại Hổ mới cùng hân quý xuống trước bức tranh Táo quân.

Bởi có tập tục nam không cúng Trung Thu, nữ không cúng ông Táo nên trong phòng bếp chỉ có hai ông cháu.

Bức hoạ đầy màu sắc treo trên tường bếp ám khói đen.

Bàn thờ hình chữ nhật bày bốn đĩa quả, bốn đĩa bánh.

Ông nội nghiêm túc nhỏ giọng khấn trong chốc lát rồi cầm chiếc đĩa ngâm trong bát mật lên.

“Cháu bôi mật cho Táo quân đi.”

Vương Đại Hổ dạ một tiếng, đứng dậy nhận lấy chiếc đĩa, bôi lên miệng Táo quân trong bức tranh. Đây là một tập tục ở vùng Đông Bắc, người ta cho rằng nếu bôi mật lên miệng Táo quân thì ông ta sẽ không thể nói bậy trước mặt Ngọc Đế.

Vương Đại Hổ bởi vì đã từng làm quỷ, trải qua chuyện sống lại khó tin như vậy, nên đối với thần tiên gì đó tỏ ra khá “kính trọng”.

Dùng đầu đĩa tinh tế vẽ một đường, hai ông cháu lại cúi lạy vị thần rồi mới đi vào phòng,

Bà nội đã dọn xong bàn ăn, bên trên bày năm sáu đĩa sủi cảo, hương vị phải nói là khiến cho người ta muốn nuốt luôn cả lưỡi.

“Hổ Tử đói bụng rồi phải không! Mau ăn đi, tý lạnh là không ngon nữa đâu!” Bà trước tiên liền gấp một viên sủi cảo vào bát sứ trước mặt hân.

Vương Đại Hổ cười cười, cũng không ăn ngay mà với lấy bình rượu trên bàn.

Trước mặt ông bà, rót cho mỗi người một chén, cũng đổ cho mình một cốc lớn nước lê[1] loại năm hào một chai.

Lúc này hân mới nâng cốc tùm tùm nói: “Ông nội, bà nội, Đại Hổ chúc ông bà ngày càng vui vẻ, thân thể khoẻ mạnh, vạn sự như ý.”

Nói xong còn đặc biệt một ngụm uống hết cả cốc nước trái cây.

“Ngao lắm!” Vương Thủ Dân rất vui, nhìn cháu mình như vậy, tương lai nhất định có tiền đồ.

Bà nội lại càng mừng, vỗ vỗ hân vài cái, đứa cháu bảo bối còn biết hiếu kính bọn họ, sao lại không mừng cho được.

Vương Đại Hổ hai thế làm người, hơn nữa hân cũng thuộc dạng khéo ăn khéo nói, không đến vài phút liền khiến cho ông bà mặt mày hớn hở, mắt híp đến không thấy phương hướng.

Khi mọi người trong nhà đang vui cười ăn sủi cảo, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng chó sủa lớn.

Ngày nay ở nông thôn hầu như nhà nào cũng nuôi một con chó giữ nhà, mà con berger nhà hân rất lợi hại, chỉ cần có người đến gần sân là sủa.

“Để tôi đi xem, chắc có người đến!” Ông nội khoác thêm áo bông rồi bước ra ngoài.

Chỉ thoáng chốc liền vội vàng quay lại.

“Thế nào?” Nhìn thấy sắc mặt ông không tốt, bà nhanh hỏi, Vương Đại Hổ cũng vểnh tai nghe.

“Ai! Lý Trường Quý kia lại làm loạn, ném Tú Mai trên sân mà đánh túi bụi, tôi phải qua xem thế nào.”

Vương Thủ Dân là thôn trưởng thôn Hưng Nghiệp, trong thôn xảy ra chuyện, ai cũng tìm ông đầu tiên.

“Thật là muốn chết a! Sống bình thường không muốn lại cứ suốt ngày muốn nháo, Tú Mai sớm muộn gì cũng sẽ bị tên điên kia đánh chết.” Bà than thở: “Đáng thương nhất chính là thằng bé Nhiên Nhiên kia, có một người ba như vậy, ai!”

“Oanh....” Giống như sét đánh khiến trước mắt Vương Đại Hổ bay một đống sao.

Nhiên, Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên nào?

Không đợi hẳn nghĩ nhiều, bên kia Vương Thủ Dân đã xốc mành chuẩn bị đi ra ngoài: “Tôi đi qua xem, hai bà cháu cứ ăn trước đi.”

Vương Đại Hổ từ trên ghế nhảy xuống, kêu to: “Ông nội, cháu cũng đi!!”

Ông lão vốn không đồng ý nhưng không chịu nổi Vương Đại Hổ mè nheo, liền nắm lấy tay hắn vội vàng bước đi.

Hai ông cháu cộng thêm một thím chạy lại đây gọi, ba người đi về phía đầu thôn đông.

Bạn đang ?

Đi hồi lâu mới thấy một căn lều tranh lẻ loi cũ nát không chịu nổi.

Lúc này, đã có một ít người trong thôn đứng vây xung quanh.

Vương Đại Hổ sốt ruột, rút khỏi tay ông nội, ỹ vào mình người bé nhanh như chớp chen vào giữa đám người.

Chỉ thấy trong sân một người đàn ông hơn ba mươi tuổi ăn mặc lôi thôi, một tay xách dao phay, một tay túm lấy người phụ nữ “Bang bang bang...” mà đánh.

“Đừng đánh mẹ mà, ba đừng đánh mẹ nữa...” Thanh âm non nớt như tiếng mèo con ám ách thê lương, thân hình nhỏ gầy cố ôm lấy ống quần người đàn ông, trên mặt loang lổ nước mắt.

Vương Đại Hổ chỉ cảm thấy trước mắt trời đất quay cuồng, khuôn mặt kia, cho dù hoá thành tro hắn cũng nhận ra.

Người đàn ông vể mặt điên cuồng, giơ chân lên, đập một phát vào ngực đứa trẻ, lập tức khiến cho thằng bé văng thật xa.

Vương Đại Hổ quát to một tiếng, ánh mắt thoáng chốc đỏ bừng. Nhanh như chớp, nháy mắt liền đánh thẳng tới bụng người đàn ông, thân mình ghé con lập tức khiến gã té ngã.

“Thằng khốn, mày đánh ai!” Vương Đại Hổ ngồi trên cổ gã, giơ lên nắm đấm nhỏ liên tục đánh xuống mặt người đàn ông, người tuy bé nhưng lực vẫn là rất lớn, chỉ chốc lát liền đánh đến máu mũi giàn giụa. Vương Thủ Dân đứng một bên lúc này mới tỉnh lại, sợ cháu mình chịu thiệt, hai ba bước chạy lại, trước tiên đá con dao phay bên cạnh ra xa rồi mới hô: “Đứng nhìn làm gì, Lý Trường Quý phát bệnh, còn không lấy dây thừng trói hắn lại.”

Trưởng thôn đã mở miệng, mọi người tự nhiên nghe theo, chỉ chốc lát sau liền trói gô tên lôi thôi kia lại, còn mấy thím trong thôn chạy tới đỡ người phụ nữ bị đánh đến mặt mũi bầm dập đứng dậy.

“Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên.... Em thế nào, không sao chứ?” Vương Đại Hổ chân như nhũn ra quỳ gối bên người đứa bé, ôm lấy cơ thể xanh tím nhẹ nhàng lắc lắc.

“Mẹ...” Ngực bị đập một cước, Lý Thanh Nhiên đau đến cuộn chặt thân mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vết ứ bầm, miệng lại vẫn cố chấp gọi mẹ.

Vương Thủ Dân nhìn thoáng qua, thở dài, gọi người đem hai mẹ con đưa đi trạm xá, Vương Đại Hổ tất nhiên không để ý ngăn trở cũng đi theo.

Ngồi trên xe đẩy, hắn ôm thân hình suy yếu vô cùng của Nhiên Nhiên, khó chịu giống như trái tim bị ai đó bóp chặt.

Rõ ràng bằng tuổi với hắn, lại gầy đến trơ xương, quần áo mặc trên người vá chằng vá đụp, vừa nhỏ vừa cũ, cổ tay cổ chân lộ ra bên ngoài đều nứt nẻ đỏ bầm. Nhiên Nhiên của hắn sao lại phải chịu khổ như vậy, sao lại khổ như vậy chứ?

Vương Đại Hổ không kiềm được mà khóc.

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống mặt Lý Thanh Nhiên, cậu chậm chạp mở mắt, nhìn người đang ôm chặt lấy mình, nghi hoặc nhíu mày.

“Nhiên Nhiên, có phải là đau chỗ nào không? Cố nhịn, chúng ta sắp tới bệnh viện rồi! Đến bệnh viện liền không đau nữa!” Vương Đại Hổ ôm cậu, thanh âm ôn nhu dễ dàng.

Lý Thanh Nhiên nhìn bộ dạng hắn vô cùng lo lắng, đề phòng trong mắt chậm rãi tan đi.

Cậu nghĩ: Đây là ai vậy?

.

Trạm xá trong thôn Hưng Nghiệp kỳ thật chỉ là một căn nhà ngói ba gian, trong đó có một bác sĩ trung niên chừng năm mươi tuổi cùng một hộ sĩ trẻ.

Bác sĩ Hứa kia nghe nói năm đó bị điều đến đây cải tạo lao động, tuy rằng sau này được minh oan, thế nhưng ông không có con cái cũng không trở về thành phố, ngược lại ở trong thôn làm bác sĩ. Y thuật của ông vô cùng tốt, chẳng những có thể khám bệnh chích thuốc, mà đối với trung y thảo dược gì đó cũng có chút nghiên cứu. Cái gây Vương Đại Hổ lần trước sưng thành một cục, chính là bác sĩ Hứa đắp ít thảo dược lên miệng vết thương, không qua vài ngày liền tiêu đi. Cho nên người trong thôn có cái gì đau đầu nhức óc đều luôn tìm ông, vô cùng tin tưởng.

Mẹ của Lý Thanh Nhiên – Khổng Tú Mai lần này bị thương rất nặng, thời điểm được người đưa tới thì đã hôn mê.

Toàn bộ trạm xá hỗn loạn một hồi, cuối cùng vẫn là bác sĩ Hứa lên tiếng đuổi mấy người đến xem náo nhiệt ra ngoài. Vương Thủ Dân vốn cũng muốn kéo Đại Hổ đi, nhưng đứa cháu bảo bối lại cứ như bị ma nhập sống chết nhất định muốn ở cùng thằng bé nhà họ Lý. Không có biện pháp, Vương Thủ Dân đành phải để Đại Hổ ở lại, ông còn phải đi báo với nhà mẹ đẻ Khổng Tú Mai nữa.

Lý Thanh Nhiên nằm trên giường bệnh truyền nước, hai mắt vô thần mở to ngây ngốc nhìn trần nhà.

Vương Đại Hổ bê chậu nước ấm lại đây, cầm khăn mặt treo trên tường nhúng ướt, bắt đầu cẩn thận giúp cậu lau mặt.

“Anh Đại Hổ giúp em lau người nha, sẽ không đau đâu!” Vừa nói vừa giơ tay định cởi áo Lý Thanh Nhiên.

Thân thể đứa bé rụt mạnh lại, giống như con thú nhỏ hoảng sợ run rẩy.

“Không có việc gì! Không có việc gì!” Đại Hổ đau lòng, vuốt ve khuôn mặt cậu: “Nhiên Nhiên ngoan! Anh không lau nữa, không lau nữa.”

Âm thầm thở dài, Vương Đại Hổ chỉ dùng khăn giúp đứa nhỏ lau mặt và tay chân.

Nhìn làn da bầm tím phủ đầy vết nứt, hắn khổ sở khịt khịt mũi.

“Nhiên Nhiên...” Vương Đại Hổ đột nhiên cúi người, hôn lên trán cậu, ánh mắt ngập tràn kiên định nói: “Từ nay về sau, anh nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt, sẽ không để em chịu bất kỳ thương tổn nào nữa.”

Cảm nhận được nụ hôn mềm mại trên trán, Lý Thanh Nhiên cứng đờ cả người, không biết vì sao trong mắt lại có cái gì đó nóng nóng muốn chảy ra ngoài.

3. Chương 3: Chăm Sóc

Edit: Thanh Thạch

Vô luận Vương Đại Hổ làm nũng chơi xấu kiểu gì, cuối cùng vẫn bị ông nội túm cổ lôi về.

Bà Đại Hổ ở nhà đợi sớm đã không còn kiên nhẫn, vừa thấy hai ông cháu rớt cuộc trở lại, liền vội vàng chạy ra đón.

Vớt sủi cảo đã được hâm nóng từ trong nồi ra, ba người vừa ăn vừa nói chuyện.

“Rớt cuộc là như thế nào?” Bà lão thấy cháu mình đi một hồi trở về thì bộ dạng ỉu xìu: “Thằng bé này đúng là tò mò, kia có cái gì hay đâu mà cứ đòi đi theo.”

Vương Đại Hổ lúc này vẫn còn chìm đắm trong chuyện gặp lại Lý Thanh Nhiên, cũng không lên tiếng, thoát nhìn có điểm ngốc.

Ngược lại Vương Thủ Dân có chút nghi hoặc, hôm nay biểu hiện của Vương Đại Hổ cũng quá “đứng cảm” đi, lúc ra tay đánh người thế nào cũng không giống một đứa bé sáu tuổi, rõ ràng chẳng khác gì đã thú bị chọc giận.

“Hổ Tử, cháu biết đứa bé nhà họ Lý kia sao?”

Vương Đại Hổ nghe vậy liền giật mình, trên mặt khôi phục vài phần thanh tĩnh.

Chỉ thấy khuôn mặt mập mạp lập tức hiện lên biểu tình lòng đầy cảm phẫn, nắm tay nhỏ giơ lên: “Nhiên Nhiên là bạn tốt của cháu, ai bắt nạt cậu ấy, cháu đều đánh!”

Vương Thủ Dân gật gật đầu, nghĩ có lẽ là thằng bé này ở bên ngoài chơi thì quen biết, trẻ con nha, hai hồi liền thân.

Nghe ra còn có chuyện liên quan đến Vương Đại Hổ, bà nội sốt ruột, vội vàng hỏi rõ toàn bộ quá trình.

Vương Thủ Dân chỉ nói đơn giản.

Bà liền hét một phát vào mông cháu mình, nghĩ mà sợ, mắng: “Thằng mất dạy này, kẻ kia tay cầm dao mà mày cũng dám xông vào. Cho dù là trẻ con thì cũng quá to gan rồi!”

Vương Đại Hổ thấy bà thật sự tức giận, cụp mắt cúi đầu cũng không dám cãi lại.

Bà nhất quyết không tha, giáo huấn một hồi, sau rồi mới quay lại thở dài nói với người bạn già: “Ai! Lý Trường Quý kia hai năm nay càng nháo càng lớn, cứ cái dạng này tiếp tục, tôi thấy Tú Mai sớm muộn gì cũng có ngày chết trong tay hắn.”

Vương Thủ Dân đốt một điếu thuốc, rít hai hơi rồi nói: “Thì có thể thế nào, bà cũng biết tình huống nhà bọn họ. Trường Quý ngày thường kỳ thật có khác gì người bình thường đâu, chỉ là đầu óc có bệnh, lúc phát điên lên thì chẳng nhận ra người thân. Giằng co hai hồi liền đánh Tú Mai, sau tỉnh lại thì khóc rống hối hận, bà cũng không phải không biết, lại nói vậy cũng thật đáng thương.”

Vương Đại Hổ ở bên cạnh nghe xong liền hiểu ra.

Ba Nhiên Nhiên là “bệnh nhân tâm thần”, có khuynh hướng bạo lực, lúc phát bệnh liền đánh vợ.

Này quá nguy hiểm!

“Ông nội, người kia có bệnh như thế sao không đưa đến bệnh viện đi? Ông xem hôm nay ông ta còn lôi cả dao ra nữa, ngày nào đó không chừng liền giết người!”

Thời buổi bây giờ, kẻ tâm thần giết người cũng không phải ngời tù.

“Cái gì mà giết người, trẻ con đừng có mà nói linh tinh!” Ông mắng một câu.

Bà Vương Đại Hổ nghe vậy liền nói: “Tôi thấy cháu nó nói không sai, còn như vậy có khi sau này tai nạn chết người thật ấy chứ! Hổ Tử, về sau cách nhà bọn họ xa một chút, cũng tránh thẳng bé họ Lý kia xa một chút.”

Vương Đại Hổ sao có thể làm như vậy, vội vàng kể lễ Lý Thanh Nhiên có bao nhiêu đáng thương.

Bà nội cũng mềm lòng, nói thêm vài câu rồi cũng không đề cập tới nữa.

.

Đêm nay, Vương Đại Hổ nằm trong chăn ấm nhưng nửa điểm buồn ngủ cũng không có.

Không kiềm được lại bắt đầu nhớ tới “kiếp trước”.

Thời điểm gặp Lý Thanh Nhiên chính là khi mình lên trung học, hai người học cùng lớp ba năm. Khi đó Lý Thanh Nhiên trong mắt mọi người chính là một kẻ “tính cách quái gở, gần như vô hình” nhưng thành tích học tập lại vô cùng tốt. Mà Vương Đại Hổ lại là nhân vật nổi tiếng trong trường, có cá tính, có nghĩa khí, dương quang sáng sủa. Hai người vốn là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, lại bởi vì một lần tình cờ “anh hùng cứu mỹ nhân” mà dần dần quen biết nhau. Cho đến mấy năm sau dưới sự theo đuổi mặt dày mảy dạn của Vương Đại Hổ, hai người rốt cuộc xác định quan hệ người yêu khi vào đại học.

Về sau ở cùng một chỗ, Lý Thanh Nhiên cũng chưa bao giờ nhắc đến chuyện nhà mình, Vương Đại Hổ có lên lút hỏi vài lần nhưng mỗi lần đều chẳng khác gìấm phải mìn. Dần dần, hắn cũng không dám hỏi nữa.

“Thì ra là bởi như thế này nên mới không nói sao?” Nhớ tới Lý Thanh Nhiên bộ dạng buồn bã, trái tim Vương Đại Hổ liền đau tựa kim đâm.

Không biết ở trong trạm xá có ấm không, Nhiên Nhiên buổi tối cũng chưa có ăn cơm, cứ như vậy mà ngủ, lúc này có đói bụng không?

Bị vây trong tâm trạng lo lắng, Vương Đại Hổ rốt cuộc chịu đựng qua một đêm dài nhất từ trước đến nay.

Sáng sớm hôm sau, gà trống trong sân vừa gáy, Vương Đại Hổ liền bật dậy.

Ở đây hắn có riêng một phòng nhỏ, không ảnh hưởng đến ông bà.

Mặc áo bông, quần bông, rồi dùng nước lạnh rửa mặt, Vương Đại Hổ rón ra rón rén đi tới bếp.

Đốt củi bắc bếp lò, đổ vào nồi một ít nước với hai chén gạo, bắt đầu nấu cháo. Bếp lò nhà nông lửa lớn, không bao lâu liền tỏa hương thơm phức, Vương Đại Hổ lấy sáu quả trứng gà từ dưới kệ bát, bỏ vào trong nồi cháo. Bên này hắn nấu nướng đến khi thể ngất trời, rốt cuộc vẫn đánh thức ông bà ở buồng trong.

Bà Đại Hổ khoác áo bông đi ra, trợn mắt há mồm nhìn cháu mình chạy ra chạy vào như con kiến.

“Mới sáng sớm mà cháu làm gì vậy?”

Vương Đại Hổ quay đầu lại, cười nịnh nọt: “Bà nội, Đại Hổ làm bữa sáng cho ông bà nha!”

Bà cảm động đến rơi nước mắt. Nhìn đi! Trên đời này còn có đứa trẻ nào hiếu thuận như vậy nữa chứ.

“Ôi cháu yêu cháu quý của bà!” Bà lão ôm chầm lấy cháu trai, bẹp bẹp hôn hai cái. Khen Đại Hổ thành đứa cháu ngoan nhất thiên hạ.

Chỉ là đứa cháu thiên hạ đệ nhất này, rốt cuộc là có hiếu thuận thật hay không thì chúng ta không biết, chỉ biết là đứa cháu ngoan này, thân hình nhỏ bé nhanh nhẹn, cái gì cần mang đều đeo trên người, chỉ để lại một câu: “Cháu đi xem Nhiên Nhiên.” liền vọt ra khỏi cổng.

Cái tốc độ kia, chính là khiến một câu: “Không cho đi!” của bà lão nghẹn lại trong họng.

Nhà Vương Đại Hổ tính ra cũng không xa trạm xá lắm, nhưng hắn vẫn là trẻ con, đi phải hơn nửa giờ mới đến. Lúc này đã là cuối năm, chính là giai đoạn lạnh nhất, chờ hắn bước qua cửa trạm xá, khuôn mặt nhỏ đã đông lạnh đến đỏ bừng.

Nhưng mà, Lý Thanh Nhiên lại không có trên giường.

Vương Đại Hổ nhú mào, chạy sang phòng bệnh bên cạnh.

Quả nhiên, xốc lên màn vải trắng đầy mùi thuốc tiệt trùng liền nhìn thấy đứa nhỏ kia đang ghé vào giường bệnh ngủ say.

Vương Đại Hổ không có đánh thức cậu, hai mắt nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường – mẹ của Nhiên Nhiên.

“Kiếp trước”, tuy Nhiên Nhiên không hề đề cập tới chuyện trong nhà, nhưng Vương Đại Hổ dù sao cũng là người bên gối của cậu, năm rộng tháng dài cũng sẽ biết được một chút, ví dụ như, mẹ Nhiên Nhiên vứt bỏ cậu từ khi cậu còn rất nhỏ.

Vương Đại Hổ không thể nói rõ chính mình đang cảm thấy như thế nào, nhìn người phụ nữ nằm trên giường mặt mũi bầm dập, cả người đầy thương tích, hẳn có thể nói gì?

“Cậu, cậu đến rồi?” Bỗng nhiên, một giọng nói khàn khàn vang lên, Lý Thanh Nhiên dụi dụi hai mắt mơ màng ngồi dậy.

Nhìn cậu y hệt con mèo nhỏ, đáng yêu đến nỗi Vương Đại Hổ phải chạy lại nhẹ nhàng “nhéo” cái mặt kia hai cái.

“Nhiên Nhiên đói bụng không? Anh Đại Hổ mang đồ ăn cho em nè.”

Để cậu đi rửa mặt, Vương Đại Hổ lấy ra cái cặp lồng. Thời này vẫn chưa có hộp giữ ấm, đồ ăn đều đựng trong cặp lồng, Đại Hổ sợ ra ngoài lạnh nên bọc mấy tầng khăn. Bởi vì ủ kín nên cháo còn chưa nguội.

“Này –” Vương Đại Hổ đưa cho cậu một cái thìa.

Lý Thanh Nhiên nhìn hẳn, hơi bĩu môi, không nhận.

Thật không hổ là “Con mèo lạnh lùng quật cường” sau này nha, Vương Đại Hổ nhếch miệng, đem chiếc thìa nhét vào móng vuốt con mèo, hù dọa: “Ăn đi!”

Lý Thanh Nhiên vẫn không có động, cậu quay lại nhìn mẹ đang nằm trên giường bệnh.

Vương Đại Hổ xoa xoa đầu cậu: “Đã để phần rồi, để cô ấy ngủ tiếp một lát, lúc nào tỉnh thì ăn.”

“Tôi chỉ ăn một phần thôi!”

Vương Đại Hổ ngăn người, lát sau cười nói: “Được rồi!”

Đứa nhỏ này rõ ràng là rất đói, cả cặp lồng cháo hơn phân nửa đều chui vào bụng cậu, Vương Đại Hổ nhìn cậu như vậy mà đau lòng ghé gớm. Bóc ba quả trứng gà, Lý Thanh Nhiên ăn một quả rồi cũng không chịu ăn nữa, khiến Vương Đại Hổ lại phải đoạ dầm một hồi mới ăn thêm.

Cả buổi sáng, Vương Đại Hổ đều ngồi trong trạm xá với cậu.

Thẳng đến gần trưa mới trở về nhà một chuyến.

Cơm trưa bà nội làm khoai tây thái chỉ xào tiêu[1] với canh cải thảo đậu phụ[2]. Sợi khoai tây được xào mềm trơn bóng thơm phức, rau cải cùng đậu trắng nõn chen chúc trong bát canh, nhìn mà phát thèm.

Vương Đại Hổ ăn mấy miếng rồi cũng chẳng khách khí cho một đồng vào cặp lồng, Nhiên Nhiên nhà hẳn còn chưa có ăn đâu!

Đương nhiên, hành động này cũng rước lấy không ít cản nhắc, nhưng Vương Đại Hổ da mặt rất dày nha, một đồng nào là “Bà nội thật là từ bi”, “Bà nội đúng là Bồ Tát tái thế”, “Bà ơi đây là tích đức đấy” khiến bà lão bị cháu mình nói đến mơ mơ màng màng. Hơn nữa dù sao cũng cùng một thôn, đưa hai bữa cơm cũng không tốn cái gì, bà cũng không phản đối nữa.

Khi Vương Đại Hổ trở lại phòng bệnh, Khổng Tú Mai đã tỉnh, không những thế, trong phòng còn có thêm hai người lạ, một nam một nữ.

Hắn liếc mắt liền thấy được Lý Thanh Nhiên đang ngồi bên mẹ mình.

Chính là tay nắm chặt, miệng mím lại, trên mặt tràn đầy phẫn nộ.

Vương Đại Hổ hai mắt cong cong.

Cũng không thèm nhìn hai người không quen biết, hắn đi thẳng đến bên giường bệnh nói với Khổng Tú Mai: “Cháu chào cô, cháu là Vương Đại Hổ, là bạn của Nhiên Nhiên!” (là chồng tương lai)*

*Mấy chỗ mở ngoặc đều là lời tác giả hết nhé.

Khổng Tú Mai lau nước mắt trên mặt, miễn cưỡng cười nói: “Là Hổ Tử nhà trưởng thôn phải không! Cô vừa nghe Nhiên Nhiên nói, lần này thật đúng là cảm ơn nhà cháu!”

“Không có việc gì ạ, đều là người một nhà mà cô!” Vương Đại Hổ khoe cả hàm răng trắng, cười đến so với cún còn thân thiết hơn.

4. Chương 4: Họ Hàng

Edit: Thanh Thạch

“A!” Bỗng nhiên, một giọng nói choe choé rõ khoa trương vang lên, là của người phụ nữ xa lạ kia: “Đây không phải là tiểu công tử nhà Vương trưởng thôn sao! Nhìn này, đẹp trai như vậy! Vừa thấy là biết về sau chắc chắn làm quan to nha.”

Thần kinh! Lại còn tiểu công tử, bà tưởng đây là thời phong kiến à!

Wương Đại Hổ quay đầu lại nhìn hai người đầy khinh bỉ.

Người đàn bà vừa lên tiếng tầm ba bảy ba tám tuổi, bộ dạng vừa gầy vừa lùn, quắt queo phẳng lý, xương gò má lồi cao, nhìn là biết đúng loại chanh chua khó ỡ. Mà người đàn ông kia thì ngược lại, vừa to vừa béo, chỉ là khuôn mặt lấm lét, nhìn qua có vẻ lưu manh.

Trong chốc lát, Vương Đại Hổ liền nhận ra hai người này.

Khổng Đại Quốc, Dương Lệ.

Cậu, vợ của Nhiên Nhiên.

Hai người này không phải người trong thôn, mà là nhà họ Khổng thôn bên.

Vừa nghĩ như vậy, Vương Đại Hổ liền nhớ ra, hôm qua ông nội có bảo muốn đi báo cho nhà mẹ đẻ Khổng Tú Mai.

Dương Lệ đối với đứa cháu Đại Hổ nhà trưởng thôn này có vẻ rất hứng thú, nói tới nói lui đều nhắc đến không ngừng. Nếu là đứa trẻ bình thường thì đã sớm quẩn quýt lấy mẹ, nhưng đây lại không phải, mặc cho mẹ có khen lấy khen để thì vẫn cứ mặc kệ. Nói một hồi cũng nhận ra, mẹ tức giận chẹp chẹp miệng.

“Ô? Mùi gì vậy, thơm quá!” Gã đàn ông vẫn đứng một bên đột nhiên khịt khịt mũi, hai mắt như con chuột đảo quanh rồi nhìn chăm chăm vào cặp lồng trên tay Vương Đại Hổ.

Không đợi Vương Đại Hổ có phản ứng, mẹ đàn bà bên cạnh liền chộp lấy ôm vào lòng.

“Ôi mẹ ơi! Đậu ở đâu mà béo trắng vậy nè!” Dương Lệ hai mắt loé sáng, chẳng biết xấu hổ mà thọc tay bóc một miếng vào mồm.

Cầm rớt xuống đất! Vương Đại Hổ trợn mắt há mồm nhìn một màn này, không khỏi nghĩ: Mẹ này là dân châu Phi chạy nạn à! Kỳ thật cũng không thể trách hắn kinh ngạc đến như vậy, thời nay các gia đình ở nông thôn vẫn là có của ăn của để, chính sách tốt mà quốc gia cũng chú trọng hỗ trợ nhà nông, có như thế nào cũng không thể “đói” thành như vậy, chẳng khác nào tám trăm năm vẫn chưa được ăn cái gì.

“M* con đ*!” Khổng Đại Quốc tức giận gầm lên, tát một phát: “Ai cho mày ăn!”

Dương Lệ bị đánh, tay run lên, cả cặp lồng đổ tung toé trên mặt đất.

“Đàn bà vô dụng, có mỗi cái hộp cũng không cầm nổi!” Khổng Đại Quốc thấy thế càng tức, lại mắng nhiếc mấy câu, về mặt đây tiếc nuối.

Gã là đang tiếc đồ ăn đi! Vương Đại Hồ nhìn trờ khôì hài trước mặt, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lùng.

Dương Lệ bị đánh quen, dù có xấu hổ ảm ức nhưng cũng không dám cãi lại chồng. Chỉ biết tiếc ngẩn tiếc ngơ nhìn đồng đồ ăn trên mặt đất.

“Kia... Hồ Tử à!” Dương Lệ run run nói: “Thật xin lỗi, cô trượt tay đánh rơi mất, hay là cháu về nhà lấy thêm một ít lại đây đi!”

“Kia mợ!” Khổng Tú Mai nãy giờ vẫn không lên tiếng, hiện tại xấu hổ muốn khóc.

“Đại Hồ, thật sự xin lỗi cháu!” Miệng cô mấp máy cũng chỉ biết liên tục lặp lại hai câu này.

Vương Đại Hồ tự nhiên sẽ không để cho “mẹ vợ tương lai” của mình xấu hổ được, nghe vậy cũng chỉ cười cười, nhưng người khác thì dừng hòng! Hấn ngẩng đầu nói với vợ chồng nhà kia: “Ai nha! Biết làm sao bây giờ, đồ ăn này là bà bảo cháu mang cho ông nội, mấy người làm đổ hết rồi, ông nhất định sẽ đánh cháu!”

Dương Lệ nghe xong càng sợ: “Gì? Đồ ăn này không phải mang cho Tú Mai à?”

“Cháu chỉ đi ngang qua nên vào thăm thôi, sau đó liền lên uỷ ban thôn, hai người làm hỏng bữa trưa của ông cháu, giờ tính thế nào? Cháu nói cho cô biết, đừng tưởng rằng các người không phải người thôn này liền có thể bắt nạt cháu, bác cháu cũng là người thôn Khổng, lại còn làm quan nữa đấy!” Nhà ông Vương Thủ Dân có tổng cộng ba đứa con, đứng đầu là con gái, cũng chính là bác Vương Đại Hồ, mười năm trước gả sang thôn Khổng.

Một tiếng “bác” này đúng là bóp chết hai vợ chồng nhà kia.

Muốn hỏi vì sao, thật ra phải kể đến nguyên nhân sâu xa!

Người đàn bà Dương Lệ này tính tình hung ác thô tục, theo lý thuyết thì người như vậy nhất quyết sẽ không để mình chịu thiệt, bởi vì mụ rất ngang ngược! Nhưng cực kỳ không may, có người so với mụ còn ngang ngược hơn, mà càng thêm không may, người kia chính là mẹ chồng của mụ. Bà già kia chính là điển hình của “lòng dạ đen tối tâm địa thối nát nhất định sẽ có ngày bị sét đánh tan xác” (theo lời Dương Lệ). Dương nhiên, trừ việc này ra còn một chuyện, bà già kia trọng nam khinh nữ. Dương Lệ từ năm mười sáu tuổi liền bắt đầu đẻ, đến bây giờ tổng cộng được năm đứa con gái, không một mụn con trai. Cho nên có thể tưởng tượng được cuộc sống hằng ngày của mụ như thế nào.

Càng muốn sinh lại càng không sinh được. Càng không sinh được lại càng muốn sinh.

Nhưng hiện tại cũng không giống như mấy chục năm trước, muốn sinh bao nhiêu liền sinh bấy nhiêu, tám chữ đỏ “Cưới muộn, đẻ muộn, đẻ ít, chăm tốt” trên tường thôn nào chả có.

Người muốn sinh?

Được!

Bán đất, bán nhà, đập nồi bán sắt, chỉ cần nộp đủ tiền phạt liền cho người sinh.

Cho nên Khổng Đại Quốc cùng Dương Lệ mới lộ ra cái bản mặt không tiền đồ như vậy, bởi vì thật sự “nghèo” a.

Cho nên hai người này mới đối với “bác” Vương Đại Hồ cực kì kiêng kị.

Bởi vì vô cùng trùng hợp, bác ấy chính là “Hội trưởng hội phụ nữ” – Vương Kim Phượng nổi tiếng nhân nghĩa thiết diện vô tư bên thôn Khổng.

Hai người bọn họ chính là đối thủ một mất một còn.

“Kia, kia, Đại Hồ à...” Dương Lệ lấp ba lấp bắp nói: “Để, để cô nhặt lên cho cháu nha.”

Nói rồi, mụ cúi xuống lấy tay vớt đồ ăn trên đất.

Hai bàn tay đen ngòm dính đầy dầu mỡ.

Vương Đại Hổ bắt đầu thấy buồn nôn, bụng này có bị ngu không vậy!

“Mợ, mợ, kia làm sao mà ăn được nữa!” Khổng Tú Mai vẫn nhìn không được, đỏ mắt vội nói.

Bạn đang ?

Dương Lệ cũng chỉ nhất thời bị Vương Đại Hổ dọa, run giọng nói: “Cũng chưa nói để cho trưởng thôn ăn, tôi chỉ là nhặt lên thôi, kêu cái gì!”

Vương Đại Hổ thấy bụng hếch mũi trừng mắt với Khổng Tú Mai, vốn muốn dừng lại thôi.

“Cháu mặc kệ, mấy người làm đồ hết cơm rồi, đền đi, nếu không cháu liền mách với ông nội!”

Vương Đại Hổ ánh mắt sắc lẻm, nhất định nhìn ra được hai người này có vẻ rất kiêng kỵ “ông nội”, đương nhiên phải lợi dụng một chút!

Dương Lệ lập tức sầm mặt xuống nhưng cũng không dám cãi nhau với Vương Đại Hổ, chỉ đành nhìn sang gã chồng bên cạnh. Khổng Đại Quốc lầu bầu vài tiếng, không tình nguyện lấy từ trong túi ra một tờ tiền.

“Cháu bé, chú trả tiền này, coi như bồi thường bữa trưa cho cháu!”

Vương Đại Hổ liếc mắt, lập tức không chút khách khí vặc lại: “Chú này, chú đây là bố thí cho ăn xin hả? Tờ tiền này thì mua được cái gì? Bốn cái bánh bao với một bao cải muối[1]? Trời lạnh như thế này, chú định để ông cháu ăn mấy thứ đó hả?”

Khổng Đại Quốc nghe xong, sắc mặt càng đen. Đại Hổ mới không sợ gã, ngẩng đầu nghênh cổ, chuẩn một bộ “hạch sách”.

Vì thế, dưới cái mặt như đít nồi của gã chồng cùng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của vợ, một tờ 10 đồng chui thẳng vào túi quần Vương Đại Hổ.

Bị cái đứa nhỏ “hạch sách” thành như vậy, hiển nhiên hai người cũng chẳng còn bình tĩnh, hùng hùng hổ hổ một hồi, để lại cho Khổng Tú Mai một câu “Dưỡng bệnh cho tốt” rồi xám xịt đi về.

Vương Đại Hổ bĩu môi, cũng chẳng ai cần hai người ở đây.

Hắn quay sang cười với Khổng Tú Mai: “Cô đợi một lát, cháu chạy sang hàng cơm mua đồ ăn cho cô với Nhiên Nhiên...”

“Không, không cần, cháu ngoan lắm nhưng mà thôi, không phiền cháu nữa!”

“Không có gì đâu ạ!” Vương Đại Hổ xoay người bước ra ngoài.

“Anh, anh Đại Hổ.” Đột nhiên, Lý Thanh Nhiên từ bên người mẹ đứng dậy, nói với hắn: “Để em đi với anh!”

Vương Đại Hổ đã sớm bị câu “anh Đại Hổ” làm cho tâm hoa nộ phóng.

Ngốc ngốc gật đầu lia lịa nói: “Được, được!”

Nhưng đợi đến lúc ra ngoài, gió lạnh thổi vù vù, Vương Đại Hổ liền hối hận, hắn quên mất Nhiên Nhiên ăn mặc rất phong phanh.

Vương Đại Hổ nhanh chóng đem mũ, khăn, găng tay quần hết lên người cậu, nếu không phải “thằng nhóc thổi” Lý Thanh Nhiên kia sống chết không chịu, Vương Đại Hổ còn muốn cởi áo bông của mình mặc vào cho cậu.

“Anh Đại Hổ, vừa rồi cảm ơn anh!” Dưới lớp khăn bông truyền ra thanh âm non nớt của Lý Thanh Nhiên.

Vương Đại Hổ hắc hắc cười gian hai tiếng: “Nhiên Nhiên, cậu, mợ nhà em chẳng phải người tốt!”

Lý Thanh Nhiên gật mạnh đầu, thanh âm mềm mại tràn đầy tức giận: “Đều là kẻ bại hoại, luôn bắt nạt mẹ em.”

Lúc này Lý Thanh Nhiên vẫn chưa phải con người “lạnh lùng, xa cách” sau này, cho dù có trưởng thành sớm thì vẫn chỉ là một đứa trẻ, đối với đứa trẻ khác như Vương Đại Hổ tự nhiên là quen thân rất nhanh.

Nhân cơ hội này, Vương Đại Hổ hỏi được không ít chuyện nhà họ Lý, chỉ là chuyện về “ba Lý”, hai đứa tựa hồ đều cố ý vô tình bỏ qua.

Vương Đại Hổ dùng 10 đồng của Khổng Đại Quốc mua được hai bát mì, hai bao cải muối, một bình nước quýt nhỏ cùng vài cái xúc xích. Cuối cùng còn một đồng, mua 10 viên kẹo bạc hà. Hai người quay về trạm xá, mượn dùng bếp lò của bác sĩ Hứa. Vương Đại Hổ nói ngọt chẳng những được cho mượn bếp mà còn nhân tiện vớt thêm được hai quả trứng gà cùng một ít rau cải.

Dùng dầu nành xào cải, đổ nước vào đợi đến khi sôi, cho thêm trứng và xúc xích cắt nhỏ, trong chốc lát, bữa trưa^[2] nóng hổi toả hương ngào ngạt được bưng ra.

Ba người ăn xong, bác sĩ Hứa lại đây thay thuốc cho Khổng Tú Mai, dặn cô cần phải nghỉ ngơi, nhắc hai đứa đừng làm ồn.

Vương Đại Hổ cùng Lý Thanh Nhiên liền quay về phòng bệnh cách vách.

“A ——” Vương Đại Hổ ý bảo há miệng.

Lý Thanh Nhiên nhìn hẩn chớp chớp mắt.

Vương Đại Hổ cười, đem viên kẹo hình tam giác trong tay nhét vào cái miệng nhỏ.

“Ngọt không?”

“..... Ừ!”

5. Chương 5: Ba Mẹ

Edit: Thanh Thạch

Khổng Tú Mai ở lại trạm xá ba ngày, chân vừa có thể động liền vội vã trở về. Mà Vương Đại Hổ rất tự nhiên trở thành “khách quen” nhà bọn họ, mỗi ngày đều đến tìm Lý Thanh Nhiên “chơi”. Trong đó có mấy lần hẩn nhìn thấy Lý Trường Quý. Người đàn ông ba hơn ba mươi vô cùng tiêu tụy, mơ mơ màng màng, không hề có sức mạnh như khi điên lên, thấy Vương Đại Hổ còn cười với hẩn đầy thiện ý, tựa hồ hoàn toàn không nhớ ra gã đã từng bị đứa trẻ này đánh đến mặt mũi đầy máu.

Cứ như thế, đảo mắt đã qua gần mười ngày, thẳng đến 31 tháng chạp.

“Tết âm lịch” đối với đại đa số người dân mà nói chính là ngày quan trọng nhất trong năm, cũng là ngày cả nhà đoàn tụ. Đến ngày này, cho dù bạn ở trời nam hay đất bắc thì đều sẽ không hẹn mà cùng làm một việc, chính là – về nhà.

Nhà Vương Thủ Dân, thôn trưởng thôn Hưng Nghiệp, cũng như vậy.

“Con trai!!”

Vương Đại Hổ ngơ ngác mở to mắt, đập vào mắt là một khuôn mặt to đùng.

Người đàn ông cao lớn vạm vỡ cười ha ha, vươn tay ôm thẳng bé đang nằm trên giường vào lòng.

“Nói mau! Có nhớ ba không hả?” Ba Đại Hổ, đồng chí Vương Quang Tông chớp chớp mắt hỏi.

Vương Đại Hổ bị ba ôm chặt đến không thở nổi, giãy giụa hai chân kêu to: “Ây ây, ba! Con ba sắp bị ôm nghẹt thở rồi!”

“Xem, biến con thành cái dạng gì này!” Đột nhiên, một giọng nữ ngọt ngào vang lên, Vương Đại Hổ chỉ thấy bản thân trong nháy mắt di chuyển đến một nơi vừa thơm vừa mềm. Hẩn ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đang ôm mình, ngây ngốc gọi một tiếng: “Mẹ?”

Trương Phương bật cười gõ gõ đầu hẩn: “Thế nào? Có hơn một tháng không gặp liền quên mẹ rồi?”

Vương Đại Hổ cười hắc hắc, trong lòng lại có chút xót xa.

Đời trước chuyện mình “xuất quỷ” khiến bà vừa giận vừa buồn, không biết đã khóc hết bao nhiêu nước mắt, thiếu chút nữa đoạn tuyệt quan hệ với hắn. Hắn tuy chưa bao giờ hối hận chuyện ở cùng Lý Thanh Nhiên, nhưng không thể phủ nhận hắn đối với ba mẹ vẫn vô cùng áy náy.

“Nào có!” Vương Đại Hổ làm nũng, dụi dụi đầu vào ngực mẹ: “Mẹ, con nhớ mẹ muốn chết luôn!”

Trương Phương nghe vậy ánh mắt phiếm đỏ, cô làm sao lại không nhớ con mình chứ.

“Nào nào, hai mẹ con sao lại khóc!” Vương Quang Tông hai mắt cong cong, cười vỗ mông con trai: “Điều lớn tướng rồi mà còn chui vào lòng mẹ, có dọa người không cơ chứ?”

Vương Đại Hổ quay sang ba mình nhe răng, nói: “Mẹ đẹp nhất, Đại Hổ thích mẹ nhất!”

Trương Phương nghe con nịnh nọt rất vui, cũng không khóc nữa, cười nói: “Thằng quỷ lẻo mép!”

“Quỷ nịnh hót!” Vương Quang Tông một bên nhỏ giọng nói.

“Hử?” Trương Phương hí mắt, thanh âm cao lên vài phần.

Vương Quang Tông chính là “không tiền đồ”, thấy thế lập tức cười so với con mình còn tươi hơn: “Xinh đẹp, vợ của anh so với tiên nữ còn đẹp hơn nhiều!”

Xí! Liếc nhìn lão ba khinh thường một cái, Vương Đại Hổ thầm mắng: “Thê nô!”

Nhưng hắn cũng không ngấm lại, ở trước mặt Lý Thanh Nhiên, hắn còn không phải một bộ “khúm núm, mặt dày, chỉ đầu đánh đó, bảo đứng không dám ngồi” sao! Bởi vậy có thể thấy được, chứng sợ vợ này cũng có thể di truyền nha.

Khi còn trẻ, nhan sắc Trương Phương cũng không kém, gương mặt đoan trang, dáng người cao gầy, đầu làm kiểu tóc cuộn sóng phổ biến, khoác một chiếc áo lông đỏ, cả người nhìn qua khiến người ta có cảm giác chói mắt, khó trách Vương Quang Tông đối với cô “vàng lời” như vậy.

Một nhà ba người đang sung sướng nói chuyện thì bà nội xốc màn đi đến.

Vương Đại Hổ nhìn thấy, ngẩng đầu nói: “Bà nội, cháu chúc bà năm mới vui vẻ!”

Bà lão liền cười đến không thấy răng cũng chẳng thấy mắt, liên thanh nói: “Năm mới vui vẻ, năm mới vui vẻ, cháu của bà là ngoan nhất!”

Trương Phương vội lấy ghế cho bà, cười nói: “Mẹ, mấy ngày nay làm phiền mẹ với ba, Đại Hổ không làm ba mẹ mệt mỏi đi!”

“Nói cái gì nha!” Bà lão giả vờ trừng cô: “Đại Hổ ngoan lắm, rất hiểu chuyện! So với ba nó hồi trước còn ngoan hơn nhiều!”

“Ai u, mẹ ơi, mẹ thật đúng là có cháu rồi liên không cần con nữa.” Vương Quang Tông ở bên cạnh than thở.

Mấy người còn lại nghe thấy càng cười lớn.

Cả phòng tràn ngập vui vẻ cùng ầm ập.

Trương Phương mua cho cả nhà mỗi người một bộ quần áo mới. Vương Đại Hổ được một bộ màu xanh ngọc, trước ngực là hình đầu hổ uy phong lẫm lẫm, theo như mẹ nói, chính là làm để cho con cô mặc mà. Cửa bà nội là một áo khoác lông màu hồng trắng, bà tuy ngoài miệng nói: đồ này sắc sỡ quá, đáng lẽ nên để người trẻ tuổi mặc, nhưng biểu tình lại cực kỳ cao hứng vừa lòng. Vương Đại Hổ thấy mà không khỏi thở dài, kiếp trước sau vụ hắn ngã bị thương nghiêm trọng, mẹ vẫn thầm trách ông bà, hai nhà từ đó vướng một cái khúc mắc ở giữa.

Lần này hẳn là sẽ khác đi!

.

Tết âm lịch ở nông thôn rất náo nhiệt, kim giờ vừa tới số chín, bên ngoài liền bắt đầu đốt pháo ầm ầm, Đại Hổ nghe mà nhin không được, chạy đến phòng bếp hỏi mẹ đang chuẩn bị cơm tất niên: “Mẹ ơi, lần trước con gọi điện nhờ mẹ mua sữa bột, mẹ có mang về không?”

“Có đấy! Ở trên xe ba con ấy.” Trương Phương buồn cười nói với bà Đại Hổ bên cạnh: “Mẹ xem đứa nhỏ này, lớn như vậy rồi mà còn đòi uống sữa bột, thật mất mặt nha!”

“Có gì đâu, cũng đều là đồ ăn cả thôi.” Bà lão không thèm để ý bĩu môi, cháu bà muốn ăn gì cũng được hết: “Con không nghe trên đài nói sao, sữa bột có cái dinh dưỡng gì đó, trẻ con uống nhiều một chút thì mới khoẻ mạnh....”

Không để ý mẹ chồng nàng dâu cứ như vậy bắt đầu bàn luận về việc “nuôi con”, Vương Đại Hổ nghe được đáp án liền vọt ra ngoài, chạy tới chỗ chiếc xe tải màu đỏ đậu ngoài cổng.

Đến đây không thể không nói một chút về nghề nghiệp của ba mẹ Đại Hổ.

Ba Đại Hổ làm vận tải, trong nhà có một xưởng xe, ở trên huyện chuyên môn chở hàng cho người ta.

Mẹ Đại Hổ thì mở một “Cửa hàng trái cây sấy khô” trên phố, làm chút buôn bán. Một nhà tuy không thể nói cái gì mà đại phú đại quý, nhưng cũng tính là áo cơm không lo.

Vương Đại Hổ rất cuộc tìm thấy trên ghế phó lái một túi sữa bột Anh hùng[1], 5 đồng một gói.

Hắn lấy ra 10 gói, cho vào một cái túi khác, hơi nặng, xách khá mệt.

Trương Phương ngoại trừ mua cho con sữa bột, còn mang theo một ít đồ ăn vặt mà trẻ con rất thích, mấy thứ này ở nông thôn không có bán, ví dụ như kẹo nổ, bỏ vào miệng sẽ nổ lép bép[2]; kẹo cao su có thể kéo ra rất dài[3]; kẹo que hình chữ nhật xanh xanh đỏ đỏ[4]; còn có bánh nhân hạt bỏ vào miệng liền tan[5];... Lần đó chỉ là viên kẹo bạc hà đã khiến cho con mèo nhỏ “thích thú” đến vậy, lần này sẽ khiến cậu càng vui vẻ đi? Vương Đại Hổ tòm tòm nghĩ thầm.

“Con ra ngoài chơi một lát nha.” Vương Đại Hổ hướng vào phòng hét to, cũng không đợi ai trả lời liền vội vàng chạy đi.

Lạch bà lạch bạch một hồi lâu rồi cuộc cũng tới nhà Lý Thanh Nhiên.

?

Đến gần mới phát hiện ở cửa có hai người đang đứng.

Là Khổng Tú Mai và một người đàn ông xa lạ, hai người tựa hồ có điểm kích động, Vương Đại Hổ cau mày bước qua.

“Cháu chào cô, chúc cô năm mới vui vẻ, cháu đến tìm Nhiên Nhiên chơi!” Hắn ngửa đầu nói.

“A! Là Đại Hổ đấy à!” Khổng Tú Mai rõ ràng có chút bối rối, cô nói: “Mau vào đi, Nhiên Nhiên đang ở trong nhà đấy!”

Cũng trong chốc lát đó, người đàn ông đeo kính kia liếc nhìn Khổng Tú Mai một cái rồi xoay người rời đi.

Vương Đại Hổ vào phòng, nhìn lướt qua bốn phía, chẳng hề giống như nhà mình được trang hoàng rực rỡ, nơi này không khác gì bình thường, lạnh lẽo, trống trải, cũ nát. Bất quá mặt đất cùng đồ dùng trong nhà ngược lại rất sạch sẽ, có thể thấy nữ chủ nhân là người ngăn nắp, chỉ là, có hơi nghèo. Lý Thanh Nhiên lúc này đang ngồi trên giường đọc sách, là cuốn truyện tranh “Tây Du Ký” mấy hôm trước Vương Đại Hổ đưa cho cậu giải buồn, lại không nghĩ truyện vừa tới tay, Lý Thanh Nhiên lập tức vứt hẳn qua một bên, mỗi ngày đọc rất tập trung, khiến Vương Đại Hổ hối hận một hồi.

“Anh Đại Hổ, anh đến rồi!” Thấy hắn đến, khuôn mặt nhỏ của Lý Thanh Nhiên lập tức vui vẻ hẳn lên.

Vương Đại Hổ cười cười, giơ tay vỗ vỗ đầu cậu.

Hai người nằm cùng nhau, thì thầm nói chuyện, đương nhiên đại bộ phận đều là Vương Đại Hổ nói. Hắn vốn là người hai thể, Lý Thanh Nhiên lại còn nhỏ chưa thấy qua xã hội, thường xuyên bị hắn hù cho ngây người nhưng vẫn nghe Vương Đại Hổ kể chuyện đến sung sướng.

Mà mỗi lúc như thế này, hắn cũng âm thầm cảm thấy may mắn không thôi.

“Kiếp này” hai người gặp nhau ngay từ lúc còn nhỏ, khiến hắn có thể dễ dàng chiếm lấy hảo cảm của Lý Thanh Nhiên, từng bước tiến vào lòng cậu. Tuy rằng cậu chỉ coi hắn là bạn, hoặc là một anh trai tốt bụng, nhưng mấy cái đó không vội, quan trọng là bọn họ có thể ở cùng một chỗ. Cứ như vậy tựa vào nhau trò chuyện, anh một câu em một câu, Vương Đại Hổ liền cảm thấy mỹ mãn.

Ở lại đây đến hơn hai giờ chiều, Vương Đại Hổ nghỉ trong nhà chắc cũng sắp ăn cơm, liền lấy đồ mang đến đưa cho Lý Thanh Nhiên, để lại một câu “Không lấy là lần sau anh không chơi với em nữa!” không có tỷ ỷ hiếp nào, rồi mới dưới con mắt lưu luyến của đối phương mà rời đi.

Về đến nhà, quả nhiên trên bàn đã bày một đồng đồ ăn vô cùng phong phú.

Nhưng tầm mắt Vương Đại Hổ lại không có dừng trên mặt bàn bao lâu, bởi vì toàn bộ tâm trí hắn đều đặt ở hai người đang ngồi bên cạnh.

6. Chương 6: Khôn Lỗi

Edit: Thanh Thạch

Đó là hai thanh niên.

Một người con trai nhưng lại xinh đẹp, khuôn mặt thanh tú, mái tóc quăn mềm hơi rối cùng đôi mắt mở to thơ ngây, thoát nhìn thật giống một chú Chihuahua.

Mà người còn lại thì cao ngất, một thân áo đen kiểu Tôn Trung Sơn[1], ngồi ở kia liền tản ra một loại khí chất hấp dẫn.

Vương Đại Hổ hí hóp mắt, thân thể béo lùn chắc nịch nháy mắt liền bay đến trong lòng người con trai tú lệ: “Chú, Đại Hổ nhớ chú muốn chết!”

Vương Diệu Tổ mới đầu hai mươi lập tức cảm động đến đỏ thắm hai má.

Những người còn lại nhìn thấy hai chú cháu ôm nhau không hẹn mà cùng phá lên cười.

Vương Đại Hổ ngồi trong lòng chú, hai mắt to tròn thắm liếc sang bên cạnh, quả nhiên, người kia đang nhú mồm. Hắn nhìn xong càng vui, tiếp tục cười xấu xa mà thơm lên mặt Vương Diệu Tổ mấy cái.

“Khụ, khụ khụ....” Người kia thấp giọng ho, sắc mặt “thân thiện” hỏi: “Cháu chính là Đại Hổ mà A Tổ vẫn hay nhắc đến đúng không?!”

Vương Đại Hổ chớp mắt, ôm chặt cổ chú mình, nghi hoặc hỏi: “Chú là ai?”

“Đây là chú Long.” Vương Diệu Tổ giành trước một bước giới thiệu: “Là bạn thân của chú!”

“Ồ

~~” Vương Đại Hổ kéo thật dài thanh âm, còn đặc biệt cố ý lặp lại: “Là bạn thân à!”

Long Nhất Minh hơi hí hóp mắt, không biết vì sao, y vẫn cảm giác đứa trẻ mồm mặt “thành thật” này lại như đang nói “Chú lừa ai hả, tôi mới không tin hai người thật sự là bạn”.

“Đến đây –” Suy nghĩ chuyển trong chớp mắt, Long Nhất Minh liền lấy ra một bao lì xì.

Vương Đại Hổ rất thông minh ngẩng đầu nhìn mẹ mình.

“Đây là chú Long cho cháu! Cầm đi!” Không đợi người khác nói gì, Vương Diệu Tổ đang ôm hắn liền cười ha ha sờ đầu cháu mình.

“Cháu cảm ơn chú Long, chúc chú năm mới đại cát đại lợi, vạn sự như ý, đạt được những điều mình mong muốn.” Nhận lấy bao lì xì, dày như thế, Vương Đại Hổ trúng số rồi. Bởi vậy, mấy lời chúc thật ra là hết sức chân thành, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp cười đến nở hoa. Đương nhiên, cũng không tránh được mẹ Đại Hổ từ chối một phen, nhưng người ta có thành ý như vậy, Vương Đại Hổ cũng chỉ đành “miễn cưỡng” mà nhận.

Nghe nói “người bạn thân” ra tay hào phóng này của chú Đại Hổ vốn là cha mẹ mất sớm, cũng chưa có vợ, thời điểm cả nhà đoàn viên không khỏi cô đơn tịch mịch nên bị Vương Diệu Tổ cứng rắn kéo về đây.

Nhà họ Vương vẫn luôn hiếu khách, lại nghe nói Long Nhất Minh cũng thường giúp đỡ Vương Diệu Tổ, đối với y liền càng nhiệt tình.

Vương Đại Hổ ngồi một bên uống nước ngọt, nhìn ba mình cùng Long Nhất Minh chén chú chén anh, không khỏi liếc mắt nghĩ thầm: Mấy người cứ vui vẻ đi! Nếu biết người ta có cái ý đồ gì, xem còn có thể cười vui vẻ như vậy không. Bất quá nể tình cái phong bao nằm trong túi mình, tiểu gia tạm thời sẽ không vạch trần bộ mặt lòng lang dạ thú của y.

Một bữa cơm vô cùng náo nhiệt, ăn đến hơn ba tiếng mới xong.

Vương Đại Hổ không kiên nhẫn ngồi nghe đám người lớn “lảm nhảm”, từ lâu đã chui vào phòng mình.

“V**

không hổ là kẻ có tiền!” Nhìn mười tờ 100 đồng mới tinh trong tay, Vương Đại Hổ huýt sáo.

Thời này, một ngàn đồng còn nhiều hơn một tháng lương của ba mẹ Đại Hổ.

Cười tùm tùm đếm đi đếm lại, Vương Đại Hổ đảo mắt một vòng, nhanh chóng lấy ra năm tờ giấu dưới tủ quần áo.

Quả nhiên, vừa làm xong thì mẹ Đại Hổ bước vào, cũng không đợi cô nói gì, Vương Đại Hổ đã ngoan ngoan dâng lên bao lì xì. Đối với con trai “hiếu chuyện” như vậy, Trương Phương vừa lòng gật đầu.

Nhìn thấy bên trong là 500 đồng, không khỏi thầm than.

“Cậu Long kia sao lại cho nhiều như vậy.”

Năm mới lì xì trẻ con tuy là tập tục, nhưng nhiều nhất cũng chỉ ba mươi, năm mươi. Năm trăm đồng này thật sự là rất nhiều.

“Ày da, mẹ, chú Long là người có tiền mà, này là bình thường.” Vương Đại Hổ đầy mặt nịnh nọt xin xỏ: “Mẹ cũng đừng cầm hết chứ, để lại cho con một ít đi mà!”

“Mày trẻ con xin tiền làm gì? Này cũng chẳng phải cho không, về sau mẹ còn phải tìm cách tạ lễ đấy.” Trương Phương cất tiền xong, thấy con mình một bộ tội nghiệp, bị hai mắt “ngập nước” mở to nhìn chăm chăm, rốt cuộc thoả hiệp.

“Được rồi! Đây, tôi đã chuẩn bị trước cho anh rồi.”

Vương Đại Hổ mở ra, một tờ ba mươi đồng.

Thôi thì chân muỗi cũng là thịt! Đại Hổ hai mắt đầm lệ, đầy mặt đáng thương như thể bị tư bản bóc lột.

Đợi nhóm người lớn ăn xong cơm thì trời cũng tối đen. Dưới mái hiên treo tám chiếc đèn lồng lớn, chiếu lên đỏ bừng cả mảnh sân. Ba Đại Hổ đã sớm chuẩn bị tốt các loại pháo đốt, pháo hoa.

Tiếng pháo nổ ùng đoàng, bầu trời ngập trong những sắc màu rực rỡ, mọi người vui sướng cười thoải mái, mang theo hi vọng một năm mới an lành.

Trên chiếc TV đen trắng, Triệu Trung Tường cùng Nghệ Bình[2] nói lời chúc mừng năm mới, Vương Đại Hổ ngồi trong lòng chú, vừa cắn hạt dưa vừa nhàn nhã đung đưa chân. Mà bên bàn mặt chực, bà nội đang hô đến hô đi, đánh đến mặt mày hớn hớn! Có thể không cười sao? Long Nhất Minh vừa đánh cho bà một con đấy!

“Đại Hổ ăn quýt không?” Vương Diệu Tổ cười tùm tùm hỏi.

“Chú bóc cho cháu đi!”

“Thằng bé này chỉ biết làm nũng chú thôi, A Tổ, không cần chiều cái đồ lười đấy!” Trương Phương ngẩng đầu lên, lườm thằng con.

“Đại Hổ nhà chúng ta không phải đồ lười đâu!” Vương Diệu Tổ cười cười, nhét quýt đã bóc vỏ vào cái miệng đang “ngao ngao” phản đối.

Đại Hổ nhìn ngón tay trắng nõn kia, bắt đầu nảy ý xấu, khoe mắt liếc tới khuôn mặt “bìa tạp chí” của ai đó, hung hăng nuốt hết miếng quýt. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Đại Hổ thích chú nhất! Chú có thích Đại Hổ nhất không?”

Nhìn cháu mình hai mắt lấp lánh trong veo như cún con, Vương Diệu Tổ không chút do dự trả lời: “Chú đương nhiên là thích Đại Hổ nhất!”

“Râm...”

“Ồ? A Minh, cậu đánh có tập trung không vậy!”

“.... Trượt tay.”

“Này tính là trá hồ đi!”

Vương Đại Hổ cười đến hai mắt cong cong như trăng khuyết, nhai nhai nhai, cảm thấy quýt hôm nay thật m* nó ngon!

Có lẽ chơi quá vui, vài giờ sau, Vương Đại Hổ liền thấy mệt, nhìn mấy vị trước mắt vẫn khí thế ngất trời, hần tự trào lên giường đi gặp Chu công.

Trong cơn mơ màng hần nghĩ không biết Nhiên Nhiên hiện tại đang làm gì nhỉ?

12 giờ đêm, Vương Đại Hổ bị gọi dậy ăn sủi cảo, có hai loại, một loại nhân thịt và rau cần[3], một loại nhân rau hẹ với trứng[4]. Hần hôm nay ăn cũng không ít nên giờ không thấy đói, nhồi thêm được năm cái liền thôi.

Ăn xong cơm tất niên, về cơ bản thì mọi việc cũng xong xuôi.

Đêm đã khuya, mọi người cũng nên đi ngủ.

Vương Đại Hổ sang ngủ cùng ông bà, ba mẹ Đại Hổ ngủ ở phòng hần, Long Nhất Minh là khách, lại còn từ thành phố đến, sợ y ngủ không quen giường sủi[5] nên mới để cho y ở phòng khác. Kia vốn là phòng của Vương Diệu Tổ khi còn ở nhà, bên trong có một cái giường đơn.

“Chú ngủ cùng cháu đi!” Bạn nhỏ Vương Đại Hổ rất tích cực mời mọc.

“Được...”

“Không được!” Long Nhất Minh “mỉm cười” ngắt lời chú, sau đó lại “mỉm cười” nói với Vương Diệu Tổ: “Đại Hổ ngủ ở đó, thêm cậu nữa thì có vẻ không tiện, không bằng chen chúc với tôi một đêm đi!”

Tựa hồ đối với biểu tình của y rất “sợ hãi”, hai tai Vương Diệu Tổ lập tức cụp xuống.

“Vậy, tôi không sang kia nữa!” Chú cúi đầu, vẻ mặt bị uy hiếp đầy tội nghiệp.

Nhìn cái bộ dạng không có tiền đồ của chú mình, Vương Đại Hổ rống to trong lòng: “Chú chính là vì cái dạng này nên cả đời mới bị cái con Sói đuôi xù kia đè đến không xoay được người, không có cốt cách Chihuahua gì hết!”

Mang tâm tình không còn gì để nói, Vương Đại Hổ hừ hừ hai tiếng trở về phòng, hần xem như nhìn ra, hai người này tám phần là đã thông đồng với nhau từ lâu rồi.

Quả nhiên, sáng hôm sau, Vương Đại Hổ liền nhìn thấy trên cái cổ trắng nõn của chú hần có một dấu “ô mai” to tướng.

Cha chả! Hần sờ cảm nghĩ, xem ra tối quá tình hình chiến đấu thực kịch liệt nha!

Mùng ba Tết, bác Vương Đại Hổ mang theo chồng con về nhà mẹ đẻ chúc Tết.

Bác hấn là Vương Kim Phượng, chồng là Tần Vạn Hữu, đứa con so với Vương Đại Hổ thì lớn hơn hai tuổi, là con gái, tên Tần Lam, luôn thích nghe Đại Hổ gọi chị.

Vương Kim Phượng, bác của Đại Hổ là một người to cao. Diện mạo so với loại con trai xinh đẹp thì đúng là hoàn toàn trái ngược, thuộc kiểu phụ nữ vạm vỡ. Hàng lông mày thô rậm, khuôn mặt vuông vức nghiêm nghị, tựa như Hoa Mộc Lan thời hiện đại, đứng cùng một đám đàn ông tuyệt đối không có ai nhận ra bác là nữ. Mà bác nói chuyện cũng cực kỳ thú vị, nói thể nào nhỉ, chính là đặc biệt giáo điều, thích răn dạy người khác. Vương Đại Hổ ngồi bên cạnh, nghe bác nói một câu chính sách quốc gia, một câu khẩu hiệu của Đảng, thao thao bất tuyệt, không khỏi gợn ngón cái trong lòng, đây là một nhân tài chính trị nha, chẳng trách trong mười năm có thể đi từ hội trưởng hội phụ nữ thôn lên đến hội phụ nữ tỉnh!

Ngày hôm nay, xem như nhà Vương Thủ Dân đông đủ nhất, không tránh khỏi lại làm một bữa náo nhiệt.

Thăng đến trời tối đen, nhà bác Đại Hổ mới trở về.

Mà hôm sau, Vương Diệu Tổ cũng muốn đi.

Chú năm nay vừa tốt nghiệp đại học, làm thầy giáo dạy văn cho một trường trung học trong thành phố.

Khi chú ấp úng nói: “Trường học có hoạt động nên con phải về sớm.”, Vương Đại Hổ đứng một bên hừ mạnh hai tiếng.

Ngày cứ như thế chớp mắt liền đến mừng tám.

Nhà Đại Hổ cũng nên trở về.

7. Chương 7: Ly Biệt

Edit: Thanh Thạch

“Mẹ ơi, cho con ở lại đây thêm mấy ngày nữa đi!” Vương Đại Hổ ôm đùi mẹ, mè nheo: “Con muốn ở với ông bà nội!”

Bà nội thấy thế, nước mắt liền chảy xuống ào ào: “Con dâu à! Hay là cho Đại Hổ ở đây chơi thêm hai ngày đi!”

Trương Phương néo néo mặt con trai, ngàng đầu xấu hổ trả lời: “Mẹ, ba với mẹ đều cao tuổi rồi, thằng bé này tuy ngoan nhưng vẫn khiến ba mẹ phải lo lắng mà, để con mang nó về dạy bảo thêm mới được.”

Vương Đại Hổ biết mẹ hấn đã quyết định rồi, hơn nữa hấn còn nhỏ, Trương Phương là mẹ làm sao lại để con mình khuất mắt trông coi, có thể để hấn ở quê chơi một tháng đã là cực hạn của cực hạn rồi.

Nói tóm lại, vô luận Vương Đại Hổ có không tình nguyện đến cỡ nào thì sáng sớm mừng chín, hấn vẫn phải lên đường về nhà.

Chiếc xe tải từ từ chạy trên con đường đất gập ghềnh xóc nảy, Vương Đại Hổ ghé vào cửa kính mở sương phác hoạ lại cánh cổng thôn đang trôi xa dần, đột nhiên hấn nhìn thấy dưới tán cây hòe, một thân ảnh nhỏ bé đang nhìn về bên này.

Tim Vương Đại Hổ liền thất lại.

Tối hôm qua khi tạm biệt Lý Thanh Nhiên, hấn cố ý không nói đến thời gian, sợ cậu lại dây tiển. Không nghĩ đến đứa nhỏ này vẫn đến đây, sớm như vậy, trời còn lạnh như vậy, cậu làm sao chịu được!

“Dừng xe, dừng xe!”

Vương Đại Hổ nhảy từ trên xe xuống, nhanh như chớp chạy về phía cậu.

“Em đứng đây bao lâu rồi? Mau về đi, đông chết bây giờ!” Vương Đại Hổ nhìn sắc mặt Lý Thanh Nhiên có chút tím tái liền tức giận quát.

“... Anh Đại Hổ.” Lý Thanh Nhiên nhìn hắn, đôi mắt long lanh tràn ngập lưu luyến cùng ảm đạm, cậu nhẹ hỏi: “Anh có quay lại không?”

“Vô nghĩa!” Vương Đại Hổ xoát xoát hai ba cái cởi áo bông trên người bao lấy cậu.

“Vài ngày là về!”

“Thật không?”

“Thật!”

Vương Đại Hổ lúc này đã nghe thấy tiếng mẹ giục, cuối cùng ôm chặt cậu một lúc.

“Mau về đi! Nhớ uống nhiều sữa bột, giữ gìn thật tốt, chờ anh quay lại nghe chưa!”

“Ừ!” Lý Thanh Nhiên khoé mắt hồng hồng gật đầu.

Ô tô dần đi xa, cho đến khi không nhìn thấy nữa.

Dưới tán cây hoè, Lý Thanh Nhiên vẫn đứng ở đó, đứng yên thật lâu, thật lâu.

.

Từ thôn Hưng Nghiệp đi đến nhà Đại Hổ ở huyện Nam Hoa dù lái xe cũng phải mất hơn bốn tiếng.

Đến giữa trưa ba người mới về tới nhà.

Nhà Đại Hổ là một căn nhà hai tầng, tầng một dùng để làm cửa hàng “Trái cây sấy khô”, tầng hai mới để ở. Đối với nơi đời trước đã ở đến mười mấy năm, Vương Đại Hổ tất nhiên là quen thuộc vô cùng, nháy mắt liền tới vào phòng mình.

Buổi tối, Trương Phương làm một bàn sáu món một canh, cả nhà quây quần cùng nhau ăn.

Lúc này Vương Đại Hổ đã lấy lại tinh thần, ba mẹ hắn thấy vậy không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Vốn nhìn quen con trai luôn vui vẻ, nay tự dưng “thâm trầm” một hồi, thật đúng là làm cho bọn họ không chịu nổi.

“Phương Nhi.” Vương Quang Tông và một miếng cơm, lưng bà lưng bùng nói: “Chúng ta nghỉ hai ngày rồi đi thăm mẹ em!”

Trương Phương nghe xong trên mặt liền lộ ra tươi cười.

“Đúng vậy! Em cũng nghỉ thế, chúng ta đi mừng mười, đến mười lăm thì về!”

Nhà mẹ của Trương Phương, cũng chính là bà ngoại Vương Đại Hổ ở rất xa, lại còn là ngoại thành. Bởi vì giao thông không tiện nên hai nhà một năm cũng không gặp mặt được vài lần. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến Trương Phương muốn Đại Hổ trở về.

Sau đó, hai vợ chồng lại thương lượng nên mua quà gì cho bà.

Vương Đại Hổ ngồi bên cạnh nghe, tâm tư bất giác bắt đầu bay xa.

Cam đoan với Lý Thanh Nhiên rất nhanh sẽ quay lại cũng không phải hoàn toàn là nói dối. Hắn tin rằng kế tiếp nhà bọn họ sẽ phát sinh một sự kiện kinh thiên động địa, nếu mình có thể xử lý tốt thì giấc mộng ở cùng với Nhiên Nhiên thật lâu cũng không phải khó có thể thực hiện.

Tính tính một hồi, thật ra cũng sắp rồi!

“Thằng bé này làm sao vậy?” Trương Phương nghi hoặc nhíu mày: “Sao lại cứ nhìn chăm chăm bụng mẹ vậy?”

Đại Hổ nghe vậy cười hắc hắc hai tiếng, mặt đầy bí hiểm nói: “Mẹ, con có dự cảm nhà mình sắp có chuyện tốt nha!”

Cái thằng mất dạy Vương Tiểu Hổ kia hẳn là sắp đến rồi!

.

Mùng mười cả nhà lên tàu, vé giường nằm, một ngày một đêm mới tới nơi.

Nơi này rất khác nơi hẳn ở, thành phố L nằm gần biển, không khí tràn ngập hương vị ẩm ướt.

Ông ngoại Đại Hổ qua đời từ rất sớm, chỉ để lại người bạn già. Bọn họ có năm người con, mà cả năm đều thực hiếu thuận, bởi vậy cuộc sống của bà ngoại Đại Hổ vẫn khá dễ chịu. Đối với cô em út, cả nhà đều cưng chiều ghê gớm. Thế nên vừa thấy nhà Đại Hổ về liền hoan nghênh cực kỳ nhiệt liệt.

Cả nhà tụ tập đông đủ, bà lão phúc hậu ôm Vương Đại Hổ không buông tay, vô cùng vui vẻ.

Trong lòng Đại Hổ cũng rất kích động.

Kiếp trước, có thể nói là cả thời thơ ấu của hẳn đều trải qua ở đây, vậy nên đối với họ hàng bên ngoại cũng rất thân thiết.

Ở đến chừng giữa tháng, nhà họ mới lại về thị trấn.

Đương nhiên, cùng về với Đại Hổ là một đồng phong bao thật dày.

Tính toán cụ thể, năm nay hẳn tổng cộng thu được hơn tám trăm đồng, thật đúng là “mùa thu hoạch” của năm.

.

Trưa thứ bảy, 12 giờ, Vương Đại Hổ từ sớm đã canh giữ bên điện thoại lập tức ấn một dãy số.

Hắn cùng Lý Thanh Nhiên đã hẹn nhau rồi, hai người mỗi tuần gọi điện một lần.

“Tít, tít....”

“Alo!”

“Bà nội! Là cháu ạ!” Vương Đại Hổ thanh âm nịnh nọt.

Bà lão vừa nghe thấy tiếng cháu cưng của mình, khuôn mặt lập tức cười tươi như hoa.

Nói nói vài câu, Vương Đại Hổ liền đi vào chủ đề chính.

“Bà ơi, Nhiên Nhiên có ở đấy không ạ!”

“... Thằng bé họ Lý hôm nay không tới!”

Vương Đại Hổ sững sốt.

Tựa hồ nghe ra chân chừ trong lời nói của bà, hẳn đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Nhiên, Nhiên Nhiên xảy ra chuyện gì ạ?”

Bà lão biết cháu mình cùng thằng bé họ Lý quan hệ rất tốt, nghe hỏi cũng không gạt hẳn, chỉ thở dài: “Ai! Tú Mai đi rồi!”

Oanh –

Vương Đại Hổ sững sờ, một lúc lâu sau mới cất giọng khô khốc hỏi: “Sao lại như thế ạ?”

“Nói là ra ngoài một lúc nhưng đến giờ cũng chưa thấy về.” Lời nói của bà rõ ràng có ý trốn tránh.

Trong đầu Vương Đại Hổ tự dưng xuất hiện hình ảnh Khổng Tú Mai đứng trước cửa nhà nói chuyện với người đàn ông xa lạ.

Tựa hồ hết thấy đều là tự nhiên, hết thấy đều thuận lý thành chương như vậy.

Người vợ chịu đủ ngược đãi của chồng, rốt cuộc không chịu nổi đau đớn thể xác và tinh thần, liều lĩnh bỏ trốn cùng người đàn ông quen biết ngày trước, hay phải nói là cho đến bây giờ vẫn có tình cảm.

Mà để lại duy nhất chính là đứa con mới bảy tuổi.

“Đại Hổ? Đại Hổ?” Bên kia điện thoại không phát ra tiếng gì, bà nội vội gọi hai tiếng.

Vương Đại Hổ nắm chặt tay lại, giống như tâm tình hắn giờ phút này, tràn ngập bi thương cùng phần nộ.

Thôn Hưng Nghiệp, đầu phía đông.

Tôn Đại Tráng mang theo ba bốn đứa trẻ, ác ý vây quanh Lý Thanh Nhiên.

“Bọn mày muốn làm gì?” Lý Thanh Nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt lạnh lùng, mang theo một tia căm ghét.

Tôn Đại Tráng thấy cậu bị nhiều người vây như vậy mà còn dám kiêu ngạo như thế, càng tức giận. Nó vẫn luôn là tiểu bá vương trong thôn, cơ hồ toàn bộ lũ trẻ đều nghe nó, chỉ có Lý Thanh Nhiên này chưa bao giờ nghe theo, mỗi lần thấy nó nếu không phải là không thêm nhìn thì cũng là chế nhạo nó. Cái đứa tiện chủng này lại còn bẻm mép, nó thế nào cũng nói không lại, thế nhưng lần này —

“Lý Thanh Nhiên.” Tôn Đại Tráng cười hiêm: “Nghe nói mẹ mày chạy trốn cùng thằng khác? Quả nhiên! Có thể sinh ra tiện chủng chỉ có thể là tiện nhân!”

“Mày nói cái gì!” Hai mắt Lý Thanh Nhiên thoáng chốc liền đỏ: “Không cho mày nói mẹ tao!”

“Tao cứ nói đấy! Ta cứ nói! Khổng Tú Mai là tiện nhân, Khổng Tú Mai là đồ hư hỏng.” Tôn Đại Tráng vừa nhảy vừa kêu to, không thể tưởng tượng được những từ ngữ dơ bẩn như vậy lại phun ra từ miệng một đứa trẻ.

Lý Thanh Nhiên đỏ mắt hết như con thú nhỏ triệt để bị chọc giận, nháy mắt đánh tới người nó. Tôn Đại Tráng au ui một tiếng, ngã nhào xuống đất.

Chỉ là Lý Thanh Nhiên không thể so với Tôn Đại Tráng to béo, không đánh được hai cái đã bị Tôn Đại Tráng đè lại.

“Bọn mày đâu!” Tôn Đại Tráng hỗn hển gọi những đứa còn lại: “Đem cái thằng tiện chủng này ném vào hố phân cho tao.”

Mấy đứa trẻ cùng tiến lên túm tay kéo chân, Lý Thanh Nhiên rất nhanh bị nâng lên.

Nhà nông bình thường đều đào một cái hố trên ruộng nhà mình, bên trong là phân người hoặc phân gia súc, vừa có thể giải quyết vấn đề vệ sinh lại có thể làm phân bón, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện. Tôn Đại Tráng nhìn hơn nửa người Lý Thanh Nhiên lơ lửng trên hố phân, đầy mặt dương dương tự đắc.

“Tiểu tiện chủng, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn bồi tội với bản đại vương, bản đại vương liền để cho ngươi một con ngựa, bằng không liền cho ngươi ăn phân.”

Lý Thanh Nhiên cắn chặt môi, hai mắt ngập nước trợn trừng.

“Ba là thằng điên, mẹ là đồ hư hỏng, con là tiện chủng, cả nhà mày đúng là tuyệt phối!” Tôn Đại Tráng tức đến gờ chân, giận dữ hét: “Ném xuống cho tao!”

Bịch...

Thân hình nhỏ bé của Lý Thanh Nhiên bị ném xuống, lập tức rơi vào giữa đồng phân.

Đen ngòm hôi thối, cậu không ngừng giãy giụa muốn trèo lên bờ, nhưng một lần lại một lần bị người vô tình đá xuống.

Bên tai là tiếng bọn Tôn Đại Tráng đắc ý cười to.

Từng cơn uất hận cùng khuất nhục trào lên trong ngực Lý Thanh Nhiên.

Không bằng cứ như vậy mà chết đi, giờ phút này, cậu tuyệt vọng thầm nghĩ.

Dù sao đến mẹ cũng vứt bỏ mình, trên thế giới này rốt cuộc cũng chẳng có ai quan tâm tới mình, đối tốt với mình.

Cứ như vậy mà chết đi!

Chết rồi, có lẽ trái tim sẽ không đau đớn như vậy nữa.

“Nhiên Nhiên!!!” Đột nhiên, một tiếng hét thê lương vang lên.

Hình như có người gọi tên cậu.

Lý Thanh Nhiên cố gắng mở mắt ra nhìn, xa xa có một thân ảnh đang điên cuồng chạy tới bên này.

8. Chương 8: Liêm Vết Thương

Edit: Thanh Thạch

Vương Đại Hổ cảm giác trước sau cả hai đời mình chưa từng phần nộ như vậy.

Khi hấn mạo hiểm nhảy xuống ôm Lý Thanh Nhiên từ dưới hố lên, nhìn thấy mặt mũi tay chân cậu dính đầy phân, hai mắt chỉ còn tro tàn, một nỗi xúc động muốn giết người xộc lên trong đầu hắn.

Bọn Tôn Đại Tráng vừa nhìn thấy Vương Đại Hổ đến đây đều chợt dạ.

Một đám trẻ con chẳng khác gì lũ cún, bất quá cũng chỉ biết ồn ào náo loạn, muốn thật sự đánh nhau là không có gan. Nhìn thấy Vương Đại Hổ vô cùng che chở tiện chủng kia, trong lòng không khỏi đều có chút sợ hãi. Cái thằng đấy ngay cả lão điên nhà họ Lý cũng dám đánh đấy!

“Đi!” Tôn Đại Tráng thân hình to béo lủi rồ nhanh, còn lại vài đứa đứng nhìn nhau rồi cũng vọt lẹ.

Vương Đại Hổ hiện tại không quản tụi nó, hấn nhanh chóng công Lý Thanh Nhiên lên lưng chạy về nhà mình.

Hắc Bối trong sân nghe động, bắt đầu gâu gâu sủa to.

Bà lão đẩy cửa đi ra xem, thấy cháu mình đột nhiên xuất hiện, cả người toàn phân, bị dọa, tim suýt nhảy ra ngoài.

“Sao thế này, sao thế này?” Bà Đại Hổ run run đi tới: “Cháu sao đã về rồi.... Sao lại thành một đồng phân thế này?”

“Ấy da! Bà nội, tỳ nữa cháu sẽ giải thích, bà đun mấy nồi nước sôi đi.”

Vương Đại Hổ đặt Lý Thanh Nhiên lên giường mình, vội vàng cởi hết quần áo của cậu.

Lý Thanh Nhiên nhắm chặt hai mắt, nằm im không nhúc nhích giống như đã chết khiến hấn càng thêm lo lắng.

Cái hố phân kia không phải rất sâu, hơn nữa hiện giờ là mùa đông, đại bộ phận bên trong đều là phân tươi, cho dù rơi xuống cũng không quá nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ là – Vương Đại Hổ đau lòng vuốt ve khuôn mặt tím tái, nỗi sỉ nhục này mới là đáng sợ nhất.

Nước đã sôi, Đại Hổ cùng bà giúp Lý Thanh Nhiên tắm rửa sạch sẽ.

Chính hấn cũng nhanh chóng tẩy rửa.

Hai người mở toang hết cửa phòng với cửa sổ mới có thể tản bớt đi cái mùi ghê tởm buồn nôn này.

Phòng ngoài, bà lão bắt đầu kéo cháu mình tới mà hỏi một đồng nọ kia.

Vương Đại Hổ thở dài, trước hết chạy đi gọi điện về nhà.

Đầu kia Trương Phương vừa nghe thấy tiếng hấn liền bật khóc.

Sáng sớm hôm nay Vương Đại Hổ lén lút chuồn ra khỏi nhà, trèo lên xe khách đường dài về thôn Hưng Nghiệp. Trương Phương bận rộn ở cửa hàng, nhất thời không để ý, đợi đến khi phát hiện có gì đó không ổn thì Vương Đại Hổ đã về đến nơi rồi.

Đối với một người mẹ mà nói, điều gì là đáng sợ nhất?

Đáp án chính là lạc mất con mình.

Giờ phút này, nghe được con mình bình an vô sự, Trương Phương làm sao có thể không kích động.

Đương nhiên, kích động qua đi, bắt đầu giận tái mặt.

Vương Đại Hổ nghe mẫu thân đại nhân mắng xối xả qua điện thoại, trong lòng không khỏi áy náy, mình lần này tiền trăm hậu tấu đúng là hơi bị quá đáng. Thành thành thật thật nghe chửi hơn nửa giờ, thẳng đến khi Trương Phương nói: “Trở về tao phải cho mày một trận, giờ đưa điện thoại cho bà đi”, lỗi tai Vương Đại Hổ mới được giải phóng.

Nhẹ nhàng đi vào phòng, Lý Thanh Nhiên vẫn nằm yên lặng trên giường, Vương Đại Hổ cẩn thận dịch góc chăn cho cậu.

Lại qua vài tiếng, sắc trời dần tối.

Ông Đại Hổ từ uỷ ban trở về, thấy cháu mình đột nhiên xuất hiện lại là mừng một hồi.

Bà Đại Hổ thấy thế liền gần, bà tuy cũng nghĩ mà sợ, nhưng trong lòng lại bởi vì gặp lại cháu mà vui mừng không thôi.

“Hổ Tử nhà ta thật giỏi nha! Nhỏ như vậy mà có thể tự ngồi xe, rất lợi hại!”

Nếu như là bình thường, được khen như vậy thế nào Vương Đại Hổ cũng héch mui nói: “Này chính là hổ nãi vô khuyến tôn!”, nhưng hiện tại hắn còn đang lo lắng cho Lý Thanh Nhiên! Cũng chẳng có tinh thần đùa giỡn. Ông lão nhìn cháu mình đứng ngồi không yên, chung quy vẫn là đau lòng, lại nhắc nhở vài câu rồi cũng thôi.

Bà nội nhân dịp cháu trở về, hưng trí, nhất định muốn làm thêm hai món.

Vương Đại Hổ ở trong bếp giúp bà nhóm lửa.

“Bà nội....” Nhìn vào khoảng không, Vương Đại Hổ nhẹ giọng hỏi bà: “Mẹ Nhiên Nhiên đi được mấy ngày rồi ạ?”

Con dao đang thái thịt khựng lại, bà lão thở dài nói: “Đại khái là bảy tám ngày!”

“Thật sự là trốn đi hả bà?”

Bà quay lại nhìn cháu mình, Khổng Tú Mai kia nói là trốn đi không bằng nói là bỏ trốn cùng người khác. Chỉ là những lời này không thích hợp nói cho trẻ nhỏ, đành lảng đi: “Ai biết được, có lẽ qua hai ngày liền trở lại!”

Qua hai ngày liền trở lại sao?

Đây là không có khả năng!

Vương Đại Hổ âm thầm nghĩ: Kiếp trước, Khổng Tú Mai chưa bao giờ trở lại.

Đối với người phụ nữ kia, trong lòng hắn thật sự cũng không thể nói rõ là cảm giác gì.

Cô đáng thương sao? Cô đương nhiên đáng thương.

Cô bất hạnh sao? Cô đương nhiên bất hạnh.

Cô không nên trốn sao? Cô đương nhiên nên trốn.

Nhưng là, còn Nhiên Nhiên thì sao?

Cũng đáng thương như vậy, cũng bất hạnh như vậy, Nhiên Nhiên nên làm cái gì bây giờ?

Bị mẹ vứt bỏ, cuộc sống bởi thế mà càng thêm bi thảm, Nhiên Nhiên lại nên làm cái gì bây giờ?

Kiếp trước, cậu sống như thế nào?

Một người ba tâm thần có vấn đề.

Một người mẹ rời nhà bỏ trốn, cậu còn nhỏ như vậy rồi cuộc làm thế nào mà chịu đựng được!

Nhiên Nhiên của hắn đáng yêu như vậy, thiện lương như vậy, khát khao hạnh phúc như vậy, ông trời vì sao lại keo kiệt như thế, ngay cả một chút hy vọng cũng không chịu cho cậu.

“Hổ Tử, sao tự dưng lại khóc?”

“A! Lửa lớn quá ý mà.... Bà ơi, đêm nay để Nhiên Nhiên ngủ lại đây với nhà mình đi!”

“Cháu muốn gì cũng được!”

Buổi tối, Vương Đại Hổ nằm trong chăn lẳng lặng nhìn Lý Thanh Nhiên bên cạnh.

Từ lúc ôm cậu trở về đến giờ, cậu vẫn cứ ngủ như vậy, không có tỉnh lại.

Trời đông giá rét, ánh trăng lạnh lẽo từ ngoài cửa sổ hắt vào, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã tái nhợt càng thêm trong suốt. Hắn vô thức vươn tay nhẹ chạm vào mi tâm cậu.

Kiếp trước, Lý Thanh Nhiên thường hay nhíu mày.

Mỗi lần như vậy, Vương Đại Hổ liền sẽ giống như bây giờ nhẹ nhàng vuốt ve mi tâm cậu, người nọ tuy ngoài miệng nói phiền, trên mặt lại lộ ra biểu tình thoải mái.

Vương Đại Hổ cười cậu là con mèo, cứ nhất định phải vuốt lông mới được.

Đang chìm trong hồi ức nên hắn không có phát hiện, dưới vuốt ve mềm mại kia, người bên cạnh từ từ mở mắt.

“Nhiên, Nhiên Nhiên, em tỉnh rồi!” Vương Đại Hổ xoát một cái bật dậy, hưng phấn xoa xoa khuôn mặt cậu.

Lý Thanh Nhiên tuy đã tỉnh lại nhưng cả người lại vẫn như trước.

Ngây ngốc, giống như con rối vô hồn.

Vương Đại Hổ thấy thế càng đau lòng.

Uổng công hắn đã sống qua một đời, giờ lại không tìm được câu nào để an ủi cậu.

“Em còn có anh mà!” Vương Đại Hổ nhồm lên, ôm chặt cậu vào lòng, không ngừng nói: “Em còn có anh!”
Bạn đang ?

Có lẽ là vài chục lần, hay là vài trăm lần, khi Vương Đại Hổ vẫn liên tục lặp lại câu nói ấy, một tiếng khóc cực nhỏ bỗng vang lên. Thanh âm rất nhỏ, rất nhỏ, nhưng mang đầy áp lực, ngập tràn bi ai cùng tuyệt vọng.

Điều duy nhất Vương Đại Hổ có thể làm chính là ôm cậu càng chặt, dùng thân thể nói cho cậu biết.

Em còn có anh.

Sáng sớm hôm sau, Vương Đại Hổ mở mắt.

Lý Thanh Nhiên vẫn nằm trong lòng hắn, nhẹ nhàng tựa mình nhưng lại đánh thức cậu.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Vương Đại Hổ khoe ra nụ cười “răng sún”.

“Tỉnh rồi à, hay em ngủ thêm chút nữa đi, trời còn chưa sáng đâu!”

Lý Thanh Nhiên lẳng lặng nhìn hắn một cái, rồi nhắm mắt lại, cũng không đáp lời.

Dựa vào hiểu biết cả hai đời về cậu, Vương Đại Hổ biết này là con mèo nhỏ đồng ý.

Dịch góc chần cho cậu, Vương Đại Hổ mặc quần áo, rửa mặt, rồi bắt đầu bận rộn trong nhà bếp.

Đêm qua bà làm bốn món, trong đó sườn hầm đỗ vẫn còn khá nhiều, Vương Đại Hổ rán thêm quả trứng, món chính còn lại là cháo và bánh bao.

Gọi cậu dậy, Vương Đại Hổ tự tay đút cho cậu.

Chỉ là cậu ăn rất ít, nếu không phải mạnh mẽ uy hiếp chỉ sợ đến cả nửa bát cũng không ăn hết.

Hai người ăn xong, Lý Thanh Nhiên liền muốn xuống giường.

Vương Đại Hổ vội hỏi cậu muốn làm gì?

Thật lâu sau, cậu trả lời: “Về nhà.”

Chỗ đó cho dù không có mẹ, nhưng vẫn còn có ba, cho nên đó chính là nhà, không phải nhà Vương Đại Hổ, mà là nhà của Lý Thanh Nhiên.

“Anh đưa em về.”

Quần áo của Vương Đại Hổ mặc trên người Lý Thanh Nhiên rõ ràng lớn đến mấy vòng, càng khiến cậu thêm nhỏ gầy. Nắm tay cậu, hai người một đường trầm mặc đi về đầu đông của thôn. Vẫn là gian nhà lá lè loi như trước, hai người vừa đi vào liền nghe được sâu bên trong phòng truyền đến từng tiếng đập cửa cùng tiếng người đàn ông rên rỉ đứt quãng.

Vương Đại Hổ dừng lại, nhìn cậu nhẹ giọng hỏi: “Ông ta bị như vậy từ bao giờ?”

“.... Từ lúc mẹ bỏ đi.”

Đối với bệnh nhân tâm thần mà nói, khó có thể chịu nổi nhất chính là kích thích từ bên ngoài, mà việc Khổng Tú Mai bỏ đi thực sự khiến cho Lý Trường Quý trở nên điên cuồng.

Rất nguy hiểm!

Vương Đại Hổ nắm chặt tay.

Kiếp trước hẳn chính là chết dưới dao của một mục điền, người như thế có bao nhiêu nguy hiểm.

Lý Trường Quý vốn có khuynh hướng bạo lực, có vợ thì đánh vợ, không có vợ, chẳng phải sẽ đánh con sao? Nhiên Nhiên còn nhỏ như vậy, mình lại không thể thời thời khắc khắc canh giữ bên người, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chẳng phải sẽ hối tiếc không kịp?

Trong nháy mắt, Vương Đại Hổ liền hạ quyết tâm.

Hắn tuyệt đối không thể để Lý Thanh Nhiên ở cùng gã kia được.

9. Chương 9: Có Thai

Edit: Thanh Thạch

Ba ngày sau, một chiếc xe cứu thương từ viện tâm thần trong thành phố chạy vào thôn Hưng Nghiệp, mang Lý Trường Quý đi. Người trong thôn biết tin, một đám cả lớn lẫn nhỏ đến vây xem, hi hi ha ha chỉ trỏ, đều nói sớm nên đuổi cái tên điên Lý Trường Quý đi mới đúng.

Vương Đại Hổ vẫn đứng bên người Lý Thanh Nhiên, nhìn cậu đầy mặt tuyệt vọng lẻ loi đứng ở cửa, trơ mắt nhìn ba bị người ta mạnh mẽ áp lên xe.

“Chú ấy là đi chữa bệnh!” Vương Đại Hổ nắm lấy bàn tay lạnh lẽo không có chút độ ấm nào, thanh âm mềm nhẹ nói: “Đợi chữa khỏi thì sẽ trở về.”

“Mẹ đi, ba cũng đi, nhà này giờ cũng chỉ còn mình em!”

“Sẽ tốt thôi!” Vương Đại Hổ ôm chặt cậu: “Mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi!”

Mẹ bỏ trốn cùng người đàn ông khác, ba thì vào viện tâm thần, Lý Thanh Nhiên mới có bảy tuổi liền trở thành không người nuôi nấng. Về chuyện này, thân là trưởng thôn, Vương Thủ Dân trước tiên liên hệ với nhà mẹ đẻ Khổng Tú Mai, chỉ là nhà kia đã nghèo kiệt xác, làm sao có thể chịu gánh thêm một miệng ăn.

Mà khi Vương Thủ Dân còn đang cố gắng xoay sở, Lý Thanh Nhiên đi đến trước mặt ông, giọng nói kiên định: “Cháu sẽ tự nuôi sống chính mình!” Đối với đứa trẻ mới bằng tuổi cháu mình mà đã phải trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, trong lòng Vương Thủ Dân vẫn rất đồng tình, ông cúi xuống, sờ đầu Lý Thanh Nhiên, hoà ái nói: “Đứa nhỏ, cháu mới có mấy tuổi đầu, làm sao mà tự nuôi được bản thân mình?”

Lý Thanh Nhiên trầm mặc một lúc rồi nói: “Cháu sẽ nhỏ cở, cấy mạ, bón phân, còn có thể dùng lạt trúc bện bình ủ trà, cháu bện đẹp lắm, có thể mang đi bán.” Đứa trẻ nhỏ như vậy mà đã phải chịu bao khổ cực a! Vương Thủ Dân thở dài một hơi, lắc đầu vừa định nói cái gì đó, Lý Thanh Nhiên lại đột nhiên nói: “Ông trưởng thôn, cháu không muốn đi đâu hết, đây là nhà cháu, cháu muốn đợi ba mẹ trở về.” Nhìn ánh mắt tràn ngập buồn bã nhưng kiên định, lời đã đến bên miệng nhưng Vương Thủ Dân thế nào cũng không nói ra được.

Cứ như vậy, vấn đề an trí Lý Thanh Nhiên được giải quyết.

Nhà Lý Thanh Nhiên ở thôn Hưng Nghiệp có tổng cộng hai mươi mẫu đất, được uỷ ban thôn nhận thầu, hằng năm giao cho cậu mười bao gạo, mười bao bột cộng với hai ngàn năm trăm đồng tiền mặt. Mà Vương Thủ Dân cũng thành “người giám hộ” lâm thời của cậu, vậy nên, Lý Thanh Nhiên rất cuộc tránh được kết cục bị đưa vào cô nhi viện.

“Cháu hài lòng chưa?” Khi không còn ai khác, Vương Thủ Dân rít một hơi thuốc tức giận nói: “Cháu phải biết đây chung quy cũng không phải biện pháp lâu dài.”

Vương Đại Hổ xoa tay, cười cười với ông nội. Vương Thủ Dân lườm hắn một cái, không hiểu tại sao cháu mình mới có tý tuổi đầu mà lại có tâm tư sâu xa như vậy? Ngay cả cái loại ý tưởng như thế cũng nghĩ ra.

“Thằng bé kia sau này sẽ khổ đây!”

“....”

Vương Đại Hổ cúi đầu, kỳ thật trong thâm tâm cũng không hề dễ chịu.

Lý Trường Quý kia dù không tốt, nhưng vẫn là ba Nhiên Nhiên, chính mình bày kế đẩy gã vào viện tâm thần cũng đồng nghĩa với việc tự tay đẩy gã ra xa khỏi Nhiên Nhiên. Tuy là vì sự an toàn của cậu nhưng chung quy vẫn là đâm thêm một nhát vào trái tim vốn đã vỡ nát kia. Thương tổn người mình yêu nhất, hắn làm sao có thể dễ chịu nổi?

Cứ như thế, giữa ưu thương và phiền não, thời gian lặng lẽ trôi, nháy mắt đã qua ba ngày. Hôm ấy, Vương Đại Hổ mới từ nhà Lý Thanh Nhiên về liền nhìn thấy một chiếc xe tải đỗ đậu trước cửa nhà mình.

Hắn biến sắc, vô thức nuốt nước miếng. Đứng ở cửa do dự hơn hai mươi phút, Vương Đại Hổ mới thật cẩn thận đi vào.

Ngoài tưởng tượng của hắn, Trương Phương thế nhưng không có lại đây đón hắn?

Hơn nữa –

Vương Đại Hổ đảo mắt một lượt, lướt qua mặt mỗi người trong nhà.

Sao bầu không khí lại vui vẻ như vậy?

Thoáng chốc, hắn tựa hồ nghĩ tới một chuyện, hai mắt đột nhiên sáng lên.

“Ba!” Vương Đại Hổ cười ngọt ngào lên người ba mình: “Sao mẹ không về?”

Dùng cánh tay trắng kiện ôm con trai xoay vài vòng, Vương Quang Tông cười ha ha nói: “Hổ Tử, con sắp có em gái rồi nha!”

Còn lâu mới là em gái, em trai thì có.

Vương Đại Hổ sau khi xác định chuyện Trương Phương mang thai, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm. Hắn thật sự sợ nhờ bởi vì mình sống lại mà khiến cho thằng nhãi Vương Tiểu Hổ kia biến thành không có thì chết.

“Mới được hai tháng, sao mà biết là nam hay nữ, theo mẹ thấy cái thai này nhất định là một thằng cu con!” Khuôn mặt già nua của bà nội đều sắp cười thành hoa cúc, miên bần có bao nhiêu cao hứng!

“Đúng rồi! Mẹ!” Vương Quang Tông xoa đầu con trai, ngưỡng chừng nói: “Cái kia, bác sĩ nói, vị trí thai của Phương Nhi không chuẩn. Cần phải tĩnh dưỡng cho tốt, đợt này cho Đại Hổ ở lại đây đi, đợi cô ấy sinh xong, bọn con lại đón nó về.”

“Tốt! Tốt!” Bà lão nghe vậy lại càng thêm cao hứng: “Con cứ chăm sóc con bé thật tốt, Hổ Tử để ba mẹ nuôi, cam đoan không có vấn đề.”

Vương Quang Tông nghe vậy gật đầu lia lịa cảm ơn, lúc sau cúi đầu nhìn Vương Đại Hổ trong lòng mình.

Ngoại trừ ba mẹ, trong lòng y cảm thấy áy náy nhất chính là đứa con này. Đàng trước cũng đã nói qua, thời buổi này không phải như mấy chục năm trước mà muốn sinh liền sinh. Y cùng Trương Phương muốn thuận lợi sinh đứa con thứ hai cũng không phải thực dễ dàng. Tạm thời để Đại Hổ ở nhà ông bà cũng không hẳn không phải một thủ đoạn để tránh đầu sóng ngọn gió.

Vương Đại Hổ nhìn biểu tình ba mình liền biết ba đang nghĩ gì, bất quá đối với việc mình ở lại nông thôn, hắn không hề có ý kiến, chính xác mà nói, chuyện như vậy hoàn toàn hợp ý hắn! Vương Quang Tông còn nhớ thương Trương Phương ở nhà, đến trưa liền quay về, y lần này mang đến cho Vương Đại Hổ ít quần áo, còn có một ít đồ ăn vặt mà hắn vẫn thích, ôm chặt con trai chực chực hai cái, lại trộm đưa cho hắn năm mươi đồng rồi mới lái xe đi. Giải quyết được vấn đề vẫn tắc trong đầu, tâm tình Vương Đại Hổ gần đây vẫn chìm trong u buồn rồi cuộc cũng sáng lên một chút.

Mà tâm tình vừa tốt lên, có một số chuyện phải tính đến.

.

Tôn Đại Tráng khóc rất to, nó trước nay chưa bao giờ phải chịu uất ức như vậy.

“Hu, hu hu.... Em sai rồi, em biết sai rồi, Hổ đại gia tha cho em đi mà!”

“Giờ mới biết sai!” Vương Đại Hổ cười lạnh một tiếng, nhìn bọn Tôn Đại Tráng đang giãy giụa dưới hố phân: “Lúc trước bắt nạt người khác, sao không thấy bọn mày hạ thủ lưu tình? Úp mặt xuống, đúng! Cọ mặt xuống phân đi, xem xem rốt cuộc là phân thối hay là mồm bọn mày thối?” Hôm nay, Vương Đại Hổ cố ý dậy sớm, đến chỗ Tôn Đại Tráng, đừng có nói chặn đường, lời còn chưa nói được hai câu, Vương Đại Hổ đã xắn tay áo đánh một lũ bốn đứa thành đầu heo mới chịu dừng!

“Anh Đại Hổ, Hổ đại gia, Hổ lão bản....” Cũng không biết từ nào phát ra từ Tôn Đại Tráng đang khóc đến phân chảy thành dòng trên mặt. “Chúng em sai rồi, thật sự sai rồi, về sau cũng không dám bắt nạt Lý Thanh Nhiên nữa, ngài đại nhân đại lượng tha cho chúng em lần này đi!”

“Ô, ba ơi, mẹ ơi....”

Mấy đứa trẻ gào khóc như quỷ kêu sói hú.

Vương Đại Hổ thấy tụi nó bị dọa sợ rồi, lúc này mới vừa lòng gật đầu.

“Tao nói cho bọn mày biết, về sau nếu lại bắt nạt Nhiên Nhiên thì không phải chỉ có ăn phân là xong đâu! Nghe không?”

“Vâng, vâng, vâng, không dám nữa, không dám nữa!”

Vương Đại Hổ nhìn mấy đứa chật vật bò lên, hếch mắt, hừ nói: “Ai mà hỏi vết thương trên người bọn mày làm sao mà có, bọn mày trả lời như thế nào?”

Vẫn là Tôn Đại Tráng phản ứng tương đối mau, nghèn nghẹt trả lời: “Là bọn em đi đường không cẩn thận, ngã xuống hố phân!”

Được! Vương Đại Hổ cho hắn một ánh mắt “trẻ nhỏ dễ dạy” rồi quay qua dọa: “Ngày mai tao mà nghe ai tố cáo tiểu gia với ông nội, tiểu gia về sau thấy một lần đánh một lần, hiểu chưa?”

“Hu hu.... Vâng!”

Có vẻ “uy hiếp” của Vương Đại Hổ thật sự tác dụng, quả nhiên không có đứa nào dám nói với ba mẹ mình vừa bị đánh một trận. Thế là, Vương Đại Hổ trở thành đứa nhỏ không ai dám chọc nhứt thôn Hưng Nghiệp.

.

“Anh Đại Hổ không về nhà sao?” Lý Thanh Nhiên nằm trong ổ chăn nhẹ giọng hỏi.

“Hử?” Lúc này Vương Đại Hổ gần ngủ rồi, mơ mơ màng màng nói: “Mẹ anh có thai, anh tạm thời ở lại đây một thời gian!”

“.... Thật sao?”

“Ừ!”

“Anh Đại Hổ.”

“Sao?”

“..... Hơi lạnh!”

Thật không có biện pháp mà, Vương Đại Hổ mắt cũng chẳng thêm mở, vén chăn ngáp một cái: “Lại đây nhanh lên!”

Hai người dựa vào cùng nhau, quả nhiên thực ấm áp nha!

Lý Thanh Nhiên an tâm nhắm mắt lại, yên lặng ngủ.

.

Thời gian như nước chảy, nháy mắt đã qua năm sáu tháng. Bốn mùa luân chuyển, lúc này đã không còn trời đông giá rét, mùa hè lộng lẫy bước đến.

Hôm ấy, Vương Đại Hổ đang ở trong sân đút cơm cho Lý Thanh Nhiên, nói: “Ngày mai mình lên thị trấn một chuyến đi!”

Lý Thanh Nhiên hơi khựng lại, nghi hoặc chớp mắt.

“Đồ ngốc, em quên à, hai tháng nữa là chúng ta lên lớp một nha, cặp sách này, giấy bút này, chưa có chuẩn bị cái gì đâu!”

Nghĩ chính mình nhiều tuổi thế này mà còn phải học lại tiểu học, đầu Vương Đại Hổ liền bắt đầu đau.

Mà ngược lại so với hẳn, Lý Thanh Nhiên trên mặt tràn ngập hưng phấn cùng chờ mong, tựa hồ đối với cậu, có thể đi học là một sự kiện rất lớn.

10. Chương 10: Trên Đường

Edit: Thanh Thạch

Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên không nói cho bất kỳ ai, sáng sớm hôm sau liền đi ô tô đường dài lên thị trấn.

Có thể là vì chưa từng đi xa bao giờ, Lý Thanh Nhiên có vẻ hơi bất an. Vương Đại Hổ luôn nắm tay cậu, dọc đường đi thường chỉ trở nọ không ngừng kể chuyện, rất nhanh liền khiến cậu thả lỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra chút hoan hỉ hiếm thấy. Vương Đại Hổ cao hứng không thôi, thậm chí dẫn cậu ra ngoài giải sầu quả nhiên là đúng! Vương Đại Hổ dắt cậu đi thẳng tới “siêu thị”. Đúng là nằm trên con phố nhộn nhịp của huyện có khác, có thể nói nơi đây có đầy đủ mọi thứ nhất huyện Nam Hoa, vì vậy lượng khách cũng rất lớn. Hai người như hai con cá nhỏ, chen đến chen đi giữa đoàn người.

Bọn họ đi tới một gian hàng bán đồ dùng học tập, chiếc tủ kính lớn đặt kế bên bày đầy các loại văn phòng phẩm. Hai người chọn qua chọn lại, cuối cùng quyết định mua hai mươi cái bút chì Trung Quốc, bốn cục tẩy, một xấp giấy kẻ ô ly[1], giấy nháp[2], còn cả hộp bút, gọt bút chì và thước kẻ.

“Cô ơi...” Vương Đại Hổ kiễng mũi chân, một bộ ngực thơ dể thương chỉ vào cái giá sau lưng người bán hàng: “Cái cặp kia bán như thế nào ạ?”

“Năm mươi lăm đồng một cái, nhưng cháu mà muốn mua thì cô bớt cho năm đồng.”

Vương Đại Hổ gật gật đầu, chuyển qua hỏi Lý Thanh Nhiên: “Em thích cái kia không?”

“Không...” Vừa nghe giá hơn năm mươi đồng, Lý Thanh Nhiên liền có chút dại ra, vội vàng lắc đầu.

Vương Đại Hổ cười cười, nói với người bán hàng: “Cô ơi, cháu muốn cái cặp đấy, còn cả cái màu đen bên cạnh nữa, hai cái này cộng thêm mấy thứ vừa rồi, cháu trả một trăm mười đồng có được không cô?”

“Được!”

“Anh Đại Hổ...” Lý Thanh Nhiên thấy Vương Đại Hổ thật sự muốn mua, vội giật giật ống tay áo hắt: “Ở nhà có túi vải mà, lấy cái đó làm túi sách là được, anh mua cái này làm gì!”

“Đừng lo.” Vương Đại Hổ cười như tên trộm ghé vào tai cậu thì thầm: “Anh Đại Hổ có tiền nha, hôm nay hai ta phải mua sắm cho đã luôn!”

Bỏ đồ vào cái túi to mang theo từ nhà, Vương Đại Hổ lôi kéo cậu đi tiếp. Rất nhanh, Lý Thanh Nhiên lại phải nhịn đau một hồi. Ở quầy thời trang trẻ em, Vương Đại Hổ mua cho cậu năm sáu bộ quần áo, mỗi bộ đều là kiểu mới nhất hiện nay. Áo sơ mi kẻ caro, quần yếm tới đầu gối, cộng thêm đôi xăng đan bằng da trâu, đứa trẻ trước mặt cậu còn đáng vẻ quê mùa nữa, rõ ràng là một cậu bé xinh xắn đáng yêu. Vương Đại Hổ hai mắt phát sáng, ôm cậu cuồng cộ một trận: “A, a, đáng yêu quá đáng yêu chết mất...” Lý Thanh Nhiên bị hấn ôm, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, mọi người chung quanh lại còn cười to, càng khiến cậu xấu hổ muốn kiếm cái lỗ nào chui vào. Hai người tung ta tung tãng đến trưa, vào luôn một quầy hàng ăn trong siêu thị mua hai bát canh sủi cải[3] nóng hổi. Ăn xong lại đi dạo một lúc, thấy thời gian không còn sớm bọn họ mới bắt đầu trở về.

Hai đứa trẻ vác bọc lớn bọc nhỏ đi trên đường kéo theo không ít người chú ý.

Lý Thanh Nhiên có chút lo lắng, sợ bị cướp giật.

Đến bến xe, mua vé, là chuyến ba giờ chiều. Hiện tại mới hơn mười hai giờ, còn phải đợi một hồi, Vương Đại Hổ gửi đồ lại, mang Lý Thanh Nhiên sang phố bên mua kem. Vô luận là nhà ga hay bến xe ở thành phố, xung quanh chắc chắn sẽ rất náo nhiệt. Huyện Nam Hoa cũng không ngoại lệ, khách sạn lớn nhỏ, nhà nghỉ, hàng hoa quả, hàng lưu niệm trải đầy con phố. Đột nhiên, ánh mắt Vương Đại Hổ dừng lại tại một nhà, trầm ngâm một chút, hắt thì thầm gì đó với Lý Thanh Nhiên rồi kéo cậu đi vào.

“Ngọc khí hiên” là một cửa hàng đồ cổ nhỏ.

Nói tới đồ cổ, nó đã từng rất thịnh hành ở huyện Nam Hoa. Đại khái là hơn mười năm trước, cách huyện Nam Hoa không xa, từng có một nhà khảo cổ học khai quật một ngôi mộ cổ, nghe nói là của một viên quan rất rất to, tạo thành chấn động thật lớn. Lúc ấy có không ít người chạy đến “nhặt lượ”, hòng một đêm phát lên. Đúng là có người lấy được rất nhiều đồ bồi táng. Thế là đoạn thời gian đó, các tiệm đồ cổ cứ như nấm mọc sau mưa, một nhà lại một nhà được mở ra, hơn nữa, nhà nào cũng tuyên bố đồ trong tiệm mình mới là “hàng thật”. “Ngọc khí hiên” này cũng là mở ra từ hồi đó. Chẳng qua hiện tại kinh doanh không tốt lắm, đa số hàng hoá đều là trang sức bằng ngọc.

Vào tiệm, Vương Đại Hổ nhìn trái nhìn phải liền thấy cửa hàng này cũng không lớn, chỉ khoảng năm mươi mét vuông, tủ kính trải dọc các cạnh, bên trong trưng bày các loại trang sức làm từ ngọc, đồng cùng với một ít đồ sứ, cũng không nhiều kiểu lắm, còn có hai nhân viên nữ đang ngồi nói chuyện phiếm. Thấy hai đứa trẻ đi vào, các cô cũng chẳng thèm nâng mắt nhìn. Vương Đại Hổ cũng không để ý, kéo tay Lý Thanh Nhiên đi xem, như thế rất tò mò.

“Chị xinh đẹp ơi.” Vương Đại Hổ cười tươi giơ tay chỉ vào một mặt dây chuyền ngọc hình hồ lô hỏi: “Cái này bao nhiêu tiền ạ?”

Không biết bởi vì Vương Đại Hổ cười rất dễ thương hay bởi vì được gọi là “chị xinh đẹp” mà tâm tình tốt, một nhân viên bán hàng cười dịu dàng nói: “Người lớn đâu rồi? Sao lại để em một mình vào đây? Đây chuyện này giá 200 đồng, em mà thích liền bảo ba mẹ mua cho.”

Vương Đại Hổ cười hắc hắc, kiễng mũi chân hỏi thêm vài câu.

Người bán hàng cũng không ngại, đều trả lời hết mấy câu hỏi của Vương Đại Hổ.

Lý Thanh Nhiên đứng phía sau hẳn, nhìn Vương Đại Hổ hưng trí bừng bừng, có chút lo lắng nhú nhú mày.

“Chị ơi.” Thanh âm Vương Đại Hổ bỗng trở nên ngại ngùng: “Cuối tuần này sinh nhật mẹ em, em muốn mua quà sinh nhật cho mẹ, nhưng là chỉ có năm mươi đồng thôi, chị giúp em chọn được không?” Vừa nói vừa thẹn thùng lấy từ túi quần ra một tờ tiền nhần nhúm.

Nhìn đi! Đứa nhỏ hiếu thuận như vậy a! Bé tí mà đã biết lấy tiền mừng tuổi mua quà sinh nhật cho mẹ rồi.

Trong nháy mắt, hảo cảm của hai người bán hàng đối với Vương Đại Hổ tăng lên vòn vọt.

Nhưng là, ít tiền như vậy, muốn mua ngọc là không thể, chỉ có thể mua đồ hạt cườm hoặc đá thô.

“Bạn nhỏ, em xem cái này như thế nào? Cái vòng tay mã não đỏ này, mẹ em mà đeo nhất định sẽ rất đẹp.”

Mã não cái gì, bà muốn lừa ai vậy!

Vương Đại Hổ âm thầm phỉ nhổ, trên mặt lại tỏ vẻ không tin.

“Chị ơi, em đủ tiền mua cái này sao?”

“Vì em hiếu thuận như vậy nên chị mới bán rẻ cho em nha!”

Người bán hàng tươi cười gói lại cho Vương Đại Hổ, còn cố ý dùng giấy gói sắc sỡ, buộc một cái nơ hồng nhạt. Khi hai người chuẩn bị ra khỏi cửa, Lý Thanh Nhiên đột nhiên chỉ vào một kệ trưng bày đặt cạnh cửa sổ, kêu to: “Anh, em muốn cái kia!”

Đó là một mô hình đình viện cao đến nửa người, bên trong có núi giả, đình lầu đài các, còn có cầu nhỏ.... thoạt nhìn là hàng mỹ nghệ vô cùng tinh xảo xinh đẹp.

Trên mặt Vương Đại Hổ lập tức lộ ra thần sắc khó xử, nói nhỏ: “Kia, cái kia rất quý, anh không mua nổi!”

“Không phải, không phải!” Lý Thanh Nhiên khuôn mặt nhỏ nũng nịu: “Người ta muốn viên đá kia cơ.”

“Trong nhà không phải đã có rất nhiều đá rồi sao? Toàn là em nhặt về, thật không hiểu tại sao em lại thích mấy cái thứ này chứ?”

“Nhưng mà cái viên đá trắng trắng kia nhìn rất giống mặt trăng, làm sao mà so với cái khác được.” Lý Thanh Nhiên mè nheo: “Em muốn!”

“Không được! Em mà cứ bướng thế này, anh liền bỏ em lại đây, mặc kệ em đấy!” Vương Đại Hổ làm bộ muốn đi, Lý Thanh Nhiên vội túm áo hắn, hai mắt hồng hồng trực khóc.

“Được rồi, được rồi, không phải chỉ là viên đá sao? Chị cho em này!”

“Nhưng mà...” Vương Đại Hổ chần chờ.

“Không sao, chỉ là đá thôi mà, nhặt bên đường đây ra, không vấn đề!”

Đây là đá xếp dưới gốc để trang trí cho cây cảnh, nhiều như vậy, lấy một viên cũng không làm sao.

“Là viên này sao?” Người bán hàng cười chỉ vào một viên hỏi.

“Bên cạnh, cái hình trăng khuyết ý a.”

Viên đá kia to cỡ lòng bàn tay người lớn, hình dạng đúng là đặc biệt, nhìn qua rất giống một mảnh trăng khuyết.

“Bạn của em đúng là có sở thích thú vị nha!” Đưa viên đá cho Lý Thanh Nhiên, người bán hàng còn nhin không được néo néo khuôn mặt mềm mềm trắng nõn của cậu.

Hai người ra khỏi cửa hàng, đi đến một góc không người, Vương Đại Hổ rút cuộc nhìn không được, hai tay chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to. Hắn cười vô cùng đắc ý, như thể nhà giàu mới nổi phát tài sau một đêm. Lý Thanh Nhiên có chút lo lắng nhíu mày, nhẹ kêu: “Anh Đại Hổ?”

“Ha ha, Nhiên Nhiên.” Vương Đại Hổ ôm chặt cậu, xoay xoay hai vòng: “Chúng ta phát tài rồi!”

Lý Thanh Nhiên tuy không rõ vì sao hắn lại để ý một viên đá đến vậy, bắt quá nhìn hắn cao hứng như thế, cũng không khỏi bật cười.

?

“Nhiên Nhiên vừa rồi biểu hiện thật tốt!” Vương Đại Hổ phấn khích thơm hai cái lên khuôn mặt nhỏ: “Có tiềm năng làm diễn viên nha!”

“....” Đây là Lý Thanh Nhiên mặt đỏ rục.

Hai người lấy đồ tại quầy gửi, leo lên xe khách đường dài.

Thăng tới tầm năm giờ chiều mới về đến nhà.

Cắt kỹ đồ đạc, hai người sang nhà ông bà Đại Hổ ăn cơm chiều.

Hiện tại Vương Đại Hổ gần như ngày nào cũng ở cùng với Lý Thanh Nhiên, ông bà chỉ nghĩ hai đứa đi chơi đâu đó, một chút cũng không biết cháu cưng của mình dẫn Lý Thanh Nhiên nhà người ta lên tận huyện mà chơi.

11. Chương 11: Bảo Vật

Edit: Thanh Thạch

Vương Đại Hổ hưng phấn ngủ một đêm không mộng寐, ngày hôm sau từ sáng sớm đã chạy sang nhà Lý Thanh Nhiên.

Cẩn thận đóng kỹ cửa ra vào, cửa sổ, hắn lấy viên đá hình mặt trăng ra, để xuống đất, tay phải cầm chiếc búa nhỏ bắt đầu đập nhẹ. Hắn đập vô cùng cẩn thận, cách vài cái lại dừng lại, như thể vừa muốn đập vỡ nó nhưng lại sợ đập nát nó. Sau khoảng chục cái, chỉ nghe “răng rắc...” một tiếng, một ít vụn đá và bụi bắt đầu lả tả rơi xuống. Mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong có màu trắng khác hẳn so với bên ngoài, giống như lớp đá thật dày này đang bao bọc một thứ gì đó.

Vương Đại Hổ nhìn thấy, mắt càng sáng, tay lại càng cẩn thận, Lý Thanh Nhiên đứng bên cạnh cũng nhìn hết sức chuyên chú.

“Ra rồi!” Hơn mười phút sau, Vương Đại Hổ cầm thứ gì đó trong tay mà hưng phấn không thôi, vui vẻ hét to.

Lý Thanh Nhiên ghé đầu lại, chỉ thấy trong tay Vương Đại Hổ không phải viên đá bình thường mà là một khối gì đó cực kì tinh tế xinh đẹp.

“Anh Đại Hổ, đây là cái gì?”

Vương Đại Hổ cười đắc ý nói: “Cái này em không biết đâu! Đây gọi là đá hình rồng, hoàng gia ngày xưa dùng để thờ cúng, cực kì đáng giá, cuộc sống của hai ta sau nay hoàn toàn trông cậy vào nó đấy!” Vật ấy thân hình bán nguyệt, đầu khắc đầu rồng, đuôi thì dài mảnh[1]. Cả khối toát lên sắc trắng trong veo, không giống như ngọc thạch bình thường, tuy không biết thứ này làm từ cái gì nhưng nhìn hình dạng này liền biết đây nhất định là bảo vật.

Vương Đại Hổ xoa xoa nắn nắn viên đá hình rồng, trong mắt tất cả đều là .

“Anh Đại Hổ làm sao mà biết trong đá có thứ này?” Lý Thanh Nhiên hiển nhiên so với Vương Đại Hổ thì “bình tĩnh” hơn, căn bản cậu cũng không biết rõ giá trị thực của bảo vật này. Vương Đại Hổ nghe vậy, cười hắc hắc, sở dĩ hắn biết trong đá có bảo vật tự nhiên là có nguyên nhân. Việc này phải nói đến chuyện “kiếp trước”. Khi đó trên huyện có một khách sạn lớn khai trương, mua một bồn cây cảnh có khắc chữ “Phú quý mãn viên, bát phương chiêu tài” tại “Ngọc khí hiên”, mà phụ trách đưa hàng chính là ba Vương Đại Hổ. Ai ngờ không đến một năm sau, đứa con trai bảy tuổi của ông chủ khách sạn đùa nghịch, cũng không biết làm sao, ném viên đá trong bồn xuống đất, viên đá hình trăng khuyết bị vỡ, bên trong lộ ra bảo vật. Đưa cho chuyên gia kiểm định mới biết đây chính là đá hình rồng từ triều Thương hơn ba nghìn năm trước, cuối cùng nghe nói ông chủ khách sạn kia bán được khoảng một nghìn vạn nhân dân tệ. Trương Phương, mẹ Đại Hổ hồi ấy còn lải nhải một thời gian, nếu lúc trước Vương Quang Tông mà biết kia là bảo vật, lấy một viên thì thật tốt.

Wương Đại Hổ khi đó tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đại khái là mẹ hắn nhắc đi nhắc lại nhiều quá, thành ra nhớ kĩ luôn.

Giờ sống lại, có cơ hội phát tài há có thể bỏ qua.

“Nhiên Nhiên...” Vương Đại Hổ bỗng nghiêm sắc mặt, nói: “Chuyện hôm nay không thể nói cho bất kỳ ai, bằng không cả hai chúng ta đều gặp phiền toái lớn, hiểu không?”

Lý Thanh Nhiên sững sốt, sau đó gật đầu, nỉ nhỏ: “Ai em cũng không nói!”

Bảo vật tuy tốt, nhưng lấy tuổi của Vương Đại Hổ thì không có khả năng lập tức bán đi, chỉ có thể để đến sau này, giờ phải giấu kĩ, tâm tình kích động của Vương Đại Hổ cũng dần bình tĩnh lại. Chung quy, đối với hắn mà nói, trên đời này, bất cứ bảo vật nào cũng không thể sánh bằng Lý Thanh Nhiên. Vô luận là tiền tài, hay là địa vị, bất quá cũng chỉ để đảm bảo cho cuộc sống sinh hoạt sau này của hai người có thể ổn định một chút mà thôi! Cái chuyện bỏ gốc lấy ngọn, Vương Đại Hổ hắn sao có thể làm?

Bỏ qua chuyện này, cuộc sống của hai người lại quay về như cũ.

So với Vương Đại Hổ lười nhác, Lý Thanh Nhiên lại vô cùng có kỷ luật, vô cùng chăm chỉ. Không! Phải nói là rất cần lao. Mỗi sáng, cứ đúng năm giờ là cậu dậy, ra ruộng hoặc hai bên đường cắt một ít cỏ sương, đem về băm nhỏ làm thức ăn cho gà vịt trong sân. Sau đó cậu bắt đầu quét dọn nhà cửa, lau lau chùi chùi từ trong ra ngoài cho đến khi không còn một hạt bụi mới thôi. Cậu còn làm một mảnh vườn nhỏ ở sân sau, chia ra bốn năm luống, trồng ít cải thảo, khoai tây, cà tím. Mỗi ngày đều tỉ mỉ chăm sóc. Mà làm xong mọi việc, cậu vẫn chưa vừa lòng, cũng không biết nhận việc từ bác gái nào trong thôn, khâu áo lông cho người ta, một đồng một cái. Mỗi ngày đều khâu đến nửa đêm một hai giờ sáng mới chịu đi ngủ.

Wương Đại Hổ nhìn cậu sống khổ cực như vậy, thực vừa tức vừa đau lòng.

Hắn khuyên nhủ rồi mà cũng mắng rồi, nhưng mỗi lần Lý Thanh Nhiên lại cắn chặt môi, đầy mặt quật cường nhìn hắn. Vương Đại Hổ lập tức bại trận.

Nếu không ngăn được cậu đầy đoạ chính mình như vậy, Vương Đại Hổ chỉ đành cố gắng chia sẻ với cậu.

May mắn, hiện tại ngày ba bữa bọn họ đều ăn ở nhà ông bà Đại Hổ, hắn cũng bắt Lý Thanh Nhiên mỗi ngày phải ăn một quả trứng, uống một cốc sữa. Cho nên so với trước kia, cậu không những không gầy, ngược lại còn béo thêm được ít thịt, này cũng là điểm duy nhất an ủi Vương Đại Hổ.

“Bà ơi, đây là ít rau cháu trồng được.” Lý Thanh Nhiên đưa mớ rau trong tay qua: “Cháu mang cho ông bà!”

“Đứa nhỏ này! Mỗi lần đến đều phải mang cái gì đó!” Bà Đại Hổ cười ha hả sờ đầu cậu: “Nhà ông bà không thiếu, cháu trồng cũng không dễ dàng, cứ giữ lại mà ăn!”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Vương Đại Hổ bên cạnh bấu môi, bắt đầu lải nhải: “Dù sao cũng là người một nhà, cậu nệ như vậy làm gì!”

Lý Thanh Nhiên chu môi, mớ rau giơ ra cũng không có thu về.

Bà lão thở dài một cái, nhận lấy mớ rau lại khen vài câu trồng rất tốt. Lý Thanh Nhiên nghe, khuôn mặt nhỏ mới hiện vài tia tươi cười.

Ăn xong cơm, Vương Đại Hổ đưa cậu về. ?

Ông nội nhìn thấy, đột nhiên bảo: con berger trong nhà đang mang thai, qua vài ngày liền sinh, đến lúc đó để cho Lý Thanh Nhiên một con, sau này có thể giúp cậu giữ nhà. Vương Đại Hổ tất nhiên là tán thành cả hai tay. Hắc Bối nhà bọn họ tính tình khá hung, ngoại trừ chủ nhân, gặp ai cũng cắn. Con của nó chắc cũng thế, chó lớn nhanh, qua mấy tháng liền to cao, có nó thủ sân, Vương Đại Hổ cũng yên tâm hơn.

Quả nhiên, vài ngày sau, một ổ chó con được sinh ra.

Lựa đi lựa lại cả ổ, cuối cùng Vương Đại Hổ chọn một con cún đen trông có tinh thần nhất, ôm vào ngực rồi đi sang nhà Lý Thanh Nhiên.

Nhìn thấy chó con, hai mắt Lý Thanh Nhiên sáng lên, sờ tới sờ lui, rõ ràng thích ghê gớm.

Hai người bắt đầu đặt tên cho con cún, Vương Đại Hổ đề nghị gọi “Alexander” lại bị Lý Thanh Nhiên lấy lý do tên gì mà kỳ bác bỏ!

“Hay gọi Vương Tài!” Cái này đủ kinh điển đi.

Ai ngờ hần vừa nói xong liền bị Lý Thanh Nhiên nhìn như kiểu “Anh lúc nào cũng nghĩ đến tiền!”.

“Vậy em nghĩ đi!”

“Được! Gọi là Tiểu Hắc đi!”

Wương Đại Hổ: “..... Thật sự là cái tên chó đẹp nhất luôn!”

Tiểu Hắc tuy nhỏ nhưng tính tình lại như Vương Đại Hổ đoán trước, rất bá đạo, qua mấy ngày đầu mới sinh còn yếu, rất nhanh liền sinh long hoạt hổ. Nó thích nhất là đi theo sau Lý Thanh Nhiên, buổi tối lúc Lý Thanh Nhiên ngồi khâu áo lông thì nó nằm ghé bên chân cậu. Nhân tiện cũng nhắc tới luôn, người Tiểu Hắc không thích nhất chính là Vương Đại Hổ, mỗi lần thấy hần không phải nhe răng thì chính là dựng hết cả lông lên mà sủa, mỗi lần đều khiến hần tức muốn chết.

.

Thời gian cứ như vậy theo sau những chuyện vụn vặt này mà trôi qua.

Rất nhanh liền đến tháng chín, trường tiểu học duy nhất trong thôn Hưng Nghiệp khai giảng.

Hai đứa trẻ được Vương Thủ Dân dẫn đi làm thủ tục nhập học, so với Vương Đại Hổ chán muốn chết, Lý Thanh Nhiên có vẻ rất kích động, ngay cả cặp mắt ngày thường khá tĩnh lặng giờ cũng toát lên mấy phần hưng phấn. Năm nay nhập học tổng cộng có hai mươi bốn đứa trẻ, đứa lớn nhất thì mười tuổi, nhỏ nhất thì bằng Lý Thanh Nhiên, cũng bảy tuổi.

Wương Đại Hổ để ý thấy có vài gương mặt quen thuộc, chính là bọn Tôn Đại Tráng hồi trước từng bắt nạt Lý Thanh Nhiên, nhìn thấy Vương Đại Hổ đứng khoanh tay mặt mày chán ghét trừng bọn nó, mấy đứa đều rụt rụt cổ, lủi vào trong đám người.

Hôm đầu tiên cũng không lên lớp, bọn nhỏ gặp mặt giáo viên chủ nhiệm, là cô giáo họ Triệu, ngoài ba mươi tuổi, mang kính mắt nhìn qua thực nghiêm khắc. Bla bla bla nói từ nội quy đến khẩu hiệu của trường, rồi dựa theo chiều cao mà phân chỗ ngồi. Vương Đại Hổ thông minh lúc xếp hàng cố ý khom người xuống, thuận lợi được phân đến ngồi cùng Lý Thanh Nhiên. Tối trưa, trường học thả người, hai người cầm thời khoá biểu được phát trở về nhà.

Hôm nay, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên chính thức trở thành học sinh, bắt đầu con đường học tập.

Một tháng sau, khi Vương Đại Hổ rút cuộc thích ứng với cuộc sống mỗi ngày tập viết như thế nào là nét ngang, nét dọc, nét phẩy, nét móc[2]; nhận biết a, o, e, i, u, v với $1+1=2$, $2+1=3$ thì Trương Phương, mẹ Đại Hổ cũng sinh đứa con thứ hai.

Không ngoài dự kiến, là con trai, ba Đại Hổ tự mình đặt tên – Vương Tiểu Hổ.

Hai cụ thấy mình lại có thêm một thằng cháu trai, mừng ra mặt, liền muốn đi nhìn, Vương Đại Hổ tất nhiên cũng cùng đi, vì thế xin nghỉ học một tuần, ba người vui vẻ bắt xe lên trấn.

12. Chương 12: Mất Tích

Edit: Thanh Thạch

Bởi vì Trương Phương còn ở cữ trong bệnh viện, mấy người Vương Đại Hổ xuống xe cũng không đến nhà mà liền qua bệnh viện.

Đứa bé sinh đủ tháng, thoát nhìn vừa trắng vừa béo, vô cùng đáng yêu, khiến hai cụ ngấm nhìn không thôi, cười đến mặt đầy nếp nhăn. Vương Đại Hổ đến bên giường Trương Phương lo lắng hỏi: “Mẹ có khoẻ không?”

Ông bà nội vào cửa đều đến xem cháu mình trước mà cũng không hỏi tới con dâu, tuy là chuyện thường tình nhưng trong lòng cô cũng không quá thoải mái, nay nghe được con trai hỏi han quan tâm, Trương Phương nhất thời đỏ mắt, xúc động ôm hân: “Mẹ không sao! Chỉ là nhớ Đại Hổ thôi, Đại Hổ có nhớ mẹ không?”

“Nhớ ạ!”

Từ lúc Trương Phương mang thai, để Vương Đại Hổ ở nhà ông bà, hai mẹ con cũng chỉ gặp nhau vài lần, cô đương nhiên vô cùng nhớ con mình. Nhìn thấy vợ mình hai mắt hồng hồng, Vương Quang Tông vội dỗ dành: “Phương Nhi, cẩn thận mắt em, tháng đầu vừa sinh xong mà ồm là không tốt đâu.” Ông bà Đại Hổ lúc này mới chú ý tới con dâu đang xúc động, cũng vội vàng khuyên bảo.

Trương Phương nén nước mắt, cười nói: “Ba mẹ, mấy tháng này Hồ Tử làm phiền ba mẹ nhiều!”

“Nói cái gì, Đại Hổ là cháu đích tôn của ba mẹ mà.” Bà nội rất không thích nghe mấy câu khách khách khí khí này: “Lại nói con vất vả vì Quang Tông sinh thêm một đứa, là đại đại công thần, ba mẹ cảm ơn còn không kịp, mệ mệ tý tính cái gì!”

“Mẹ!” Trương Phương cảm động gọi một tiếng.

Kỳ thật cái thai này cô vốn không muốn sinh, bọn họ không có “kế hoạch sinh đẻ”, đứa nhỏ có thì dễ mà muốn nuôi lại khó. Nhưng là cô nhìn ra chồng mình rất muốn đứa con này, nếu như phá đi, chắc chắn sẽ xuất hiện rạn nứt giữa hai vợ chồng, không thể mặn nồng như cũ nữa. Lại nói, cái thai trong bụng cũng là một phần của cô, làm sao có thể nhẫn tâm mà bỏ. Cô suy nghĩ mãi, một ngày rồi một ngày qua đi, tháng đến đủ tháng, đứa nhỏ này dù có không muốn cũng không được.

“Phương Nhi, con yên tâm!” Bà lão ngồi xuống bên người con dâu, một tay ôm cháu, một tay nắm tay cô: “Đại Hổ trước cứ để hai chúng ta chăm sóc, con vừa mới sinh, cứ tĩnh dưỡng cho tốt rồi tính tiếp!”

“Dạ!”

Đại Hổ nhìn mẹ mình trong vui sướng lại mang theo một tia ưu sầu, khẽ thở dài, hẳn biết Trương Phương đang băn khoăn chuyện gì. Kiếp trước, bởi vì Tiểu Hổ mới sinh, để có chỗ cho nó, Vương Đại Hổ bị gửi đến nhà bà ngoại ở rất xa, vốn cũng chỉ tính toán tránh nơi đầu sóng ngọn gió, ai ngờ thoát cái đã là sáu năm, thẳng đến Vương Đại Hổ lên sơ trung mới trở về nhà. Cũng bởi vì việc này, Trương Phương vẫn thấy có lỗi với con trai lớn, cho nên sau này đều cưng chiều hẳn hơn ai hết.

Bất quá, Vương Đại Hổ ngẫm lại, ở kiếp này chắc sẽ khác. Ông bà nội cùng ba mẹ quan hệ hoà hợp, nhất định sẽ không xá cận cầu viễn, gửi mình đi xa. Nói cách khác, thẳng đến tốt nghiệp tiểu học, hẳn hẳn là ở lại thôn Hưng Nghiệp.

Một nhà vui vẻ trò chuyện một lúc, Vương Quang Tông liền lái xe đưa họ về nhà.

Buổi tối, bà nội đem gà nhà nuôi ra nấu canh, thơm nức mũi, làm người ngủ thấy phải chảy nước miếng rờn rờn. San lại một ít cho Vương Đại Hổ uống, còn lại đều cho vào cặp lồng. Hai cụ tỷ nữa còn muốn mang cơm đến bệnh viện cho Trương Phương. Vương Đại Hổ không đi, ở lại trông nhà.

Trương Phương tỉnh dưỡng tốt, sang ngày thứ năm liền về nhà. Chỉ là xương chậu còn chưa hồi phục hết, chỉ có thể nằm giường.

.

Một hôm, Vương Đại Hổ đang ngồi đầu giường gọt táo cho mẹ, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa, hần xỏ dép lê lạch bạch chạy ra mở liền nhìn thấy Chihuahua.

“Chú!!!!” Vương Đại Hổ mở toang cửa, hét to một tiếng.

Vương Diệu Tổ thấy cháu trai, khuôn mặt tú lệ lập tức tràn đầy tươi cười, hai mắt đen láy cười thành trăng khuyết.

Chú hôm nay đến chính là muốn xem cháu trai bé bỏng mới sinh của mình. Vừa ôm vào ngực liền thích đến không chịu buông tay!

“Thích trẻ con như vậy thì mau tìm đối tượng, nhanh kết hôn đi!” Bà nội thấy thế, cắn nhằn liên miên: “Cũng đã hai hai rồi, công tác thì ổn định, này chính là thời điểm thích hợp a, nhanh lập gia đình đi, mẹ có nhắm mắt cũng an tâm!”

Đứa con út và thằng cháu cả chính là bảo bối trong lòng bà.

Vương Diệu Tổ từ nhỏ đã được bà cưng chiều hơn những người khác, cho nên cậu lớn lên cũng có chút ngây thơ không hiểu thế sự. Mà cũng chính bởi vì như vậy, bà càng không yên lòng, muốn tìm một người con dâu đáng tin tưởng. Chỉ là con mình cho dù nói kiểu gì cũng không để bụng chuyện này, thật sự làm bà sốt ruột muốn chết.

“Mẹ...” Vương Diệu Tổ ngập ngừng vài cái, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng: “Con, con bây giờ chưa muốn tìm đối tượng.”

“Vậy con định khi nào thì tìm?”

“Con, con.....” Vương Diệu Tổ cúi đầu lấp bắp, bà nội thấy thế càng tức, mắng một hồi đến khi Trương Phương nói đỡ mới thôi.

Vương Đại Hổ nhìn sắc mặt chú mình rõ ràng trầm xuống, không khỏi thầm thở dài.

Tại Trung Quốc, ở kiểu gia đình bình thường bảo thủ như bọn họ, đột nhiên xuất hiện “đồng tính luyến ái” thì ai cũng không chấp nhận được. Vì vậy Vương Diệu Tổ không dám nói. Không phải chú xấu hổ không chịu thừa nhận tính hướng của mình, mà là lo lắng ba mẹ sẽ bối rối mà bị sốc. Loại cảm giác có người yêu nhưng không thể nhận này, người bình thường căn bản khó có khả năng phải chịu. Nghĩ tới kiếp trước bởi vì ở cùng Lý Thanh Nhiên mà khiến cho ba mẹ thương tâm, trong nhà âm ỉ tới gà bay chó sủa, hần liền vô cùng khó chịu.

Nhất thời, trong phòng thực yên tĩnh, hai chú cháu lặng lẽ nghĩ tới chuyện của mình.

Vương Diệu Tổ ở lại một ngày, hôm sau liền quay về. Vương Đại Hổ cũng sắp phải đi học lại, hần đã một tuần không gặp Lý Thanh Nhiên, nhớ muốn chết nên rất vội vàng muốn về. Trương Phương lại tưởng con mình “hiếu học”, sợ ảnh hưởng đến chương trình học của con, trong lòng còn thấy áy náy. Lúc đi, Trương Phương chuẩn bị cho con ít đồ ăn vặt mà hần vẫn thích, lại trộm đưa cho hần một trăm đồng, để hần thích ăn gì thì mua, không cần phải nhịn.

Vì thế, trong ánh mắt lưu luyến của ba mẹ, trong tiếng phun nước miếng phì phì của thằng bé Vương Tiểu Hổ, Vương Đại Hổ lên xe về thôn Hưng Nghiệp.

Về đến thôn đã là buổi tối, Vương Đại Hổ không đi tìm Lý Thanh Nhiên nữa, nghĩ dù sao mai thứ hai đi học là gặp nên cũng không nóng lòng. Ngủ một giấc thật ngon, ngày hôm sau Vương Đại Hổ lại là “đoá hoa Tô quốc” phần chần ngồi ngồi.

Nhưng hắn không nghĩ tới, ở trường cũng không nhìn thấy Lý Thanh Nhiên, chỗ ngồi bên cạnh từ sáng đến chiều đều trống không.

Sao lại thế này? Với tính tình của Nhiên Nhiên chắc chắn sẽ không có chuyện trốn học, chẳng lẽ mấy ngày hắn không có ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Hỏi bạn học thì đều nói Lý Thanh Nhiên từ bốn hôm trước đã không thấy đi học, cô Triệu chủ nhiệm bảo cô từng đến nhà Lý Thanh Nhiên tìm thì người lớn bảo không cho Lý Thanh Nhiên đi học nữa.

Người lớn nào?

Chẳng lẽ Lý Trường Quý hay Khổng Tú Mai quay lại?

Vừa nghĩ như thế, Vương Đại Hổ liền đứng ngồi không yên, cũng không đợi tan học mà trèo tường ra ngoài, chạy đến nhà Lý Thanh Nhiên.

Đẩy ra cánh cửa giản dị, hai mày Vương Đại Hổ lập tức nhíu lại.

Đầy đất là phân gà cứt vịt, khiến cho trong sân bốc mùi nồng nặc. Không chỉ như thế, mấy luống rau bình thường Lý Thanh Nhiên vẫn cẩn thận chăm sóc cũng nát bét, chẳng còn gì, mặt trên đầy dấu chân người giẫm đạp. Căn nhà vốn sạch sẽ, gọn gàng, giờ biến thành cái chuồng lợn.

Cổ nhin cơn tức đang dâng lên trong bụng, trước mắt quan trọng nhất là mau tìm Lý Thanh Nhiên.

Trong phòng cửa không khoá, đẩy phát liền mở ra.

Vương Đại Hổ đi thẳng vào buồng trong thì thấy trên giường có một người đang nằm giang tay giang chân ngáy khò khò. Người nọ cũng không phải ai khác, chính là bà mẹ của Nhiên Nhiên — Dương Lệ.

Trong giây lát —

Vương Đại Hổ như hiểu ra mọi chuyện, hai mắt thoáng chớp đỏ bừng.

Hắn chạy rầm rầm ra ngoài hứng một chậu nước lạnh, lại tìm trong sân một gậy gỗ to.

Cả chậu nước lạnh giội lên mặt mẹ đàn bà đang ngủ, Dương Lệ a – một tiếng sợ hãi kêu.

Vương Đại Hổ mặc kệ mẹ, nâng tay lên, một trận gậy gộc liền ập xuống người Dương Lệ. Dương Lệ ăn đau gào thét thảm thiết, Vương Đại Hổ càng không nương tay, đánh tiếp mấy chục cái, đánh đến khi cả người Dương Lệ không còn chỗ nào lành lặn mới dừng tay.

“Nói! Mày nhốt Nhiên Nhiên ở đâu?” Vương Đại Hổ ngồi lên người mẹ, cái gậy trong tay chèn trên cổ Dương Lệ.

Đang ngủ thì bị Vương Đại Hổ tát nước vào mặt rồi đánh liên tục khiến cho Dương Lệ ngu người, giờ chỉ biết sợ hãi, hơn nữa Vương Đại Hổ còn không ngừng dùng gậy chèn cổ mẹ, Dương Lệ càng sợ.

“Tôi không biết, tôi thật sự không biết!” Dương Lệ hét thảm: “Là cái thằng tiện chủng kia nó tự chạy! Không liên quan đến tôi!”

Vương Đại Hổ nghe vậy, hận ý trong mắt càng mãnh liệt, nắm đầu Dương Lệ, rầm – một cái đập xuống đất.

Dương Lệ thét một tiếng, sau gáy liền chảy máu.

“Tao hỏi một lần nữa, Nhiên Nhiên ở đâu!”

Thanh âm Vương Đại Hổ lạnh lùng, tràn ngập nguy hiểm.

Dương Lệ toàn thân run như cây sậy, vô cùng hoảng sợ, liền lắp bắp.

“Ba, ba ngày trước, nó đi ra sau đồi, rồi, cũng không trở về nữa!”

13. Chương 13: Tìm Kiếm

Edit: Thanh Thạch

Phía nam thôn Hưng Nghiệp có một ngọn núi, núi không cao nhưng nhiều cây, mọi người vẫn thường gọi là đồi.

Tối đến, sắc trời đen kịt nhưng trên đồi lại vang vọng tiếng người không ngớt. Trưởng thôn Vương Thủ Dân dẫn đầu, mang theo ba mươi người đi tìm Lý Thanh Nhiên. Một đám đuốc chiếu sáng bùng, nhưng cho dù bọn họ gọi đến khản cổ, lật đi lật lại khắp mọi chỗ, bốn giờ trôi qua mà vẫn không thu hoạch được gì.

“Trưởng thôn.” Có người chạy chậm lại đây thở hổn hển nói: “Vẫn, vẫn không tìm thấy thằng bé nhà họ Lý!”

Vương Thủ Dân nghe vậy nặng nề thở dài, trên mặt tràn ngập thất vọng cùng sầu lo.

“Nghe nói thằng bé đã mất tích ba bốn ngày, hay là đã chết rồi!”

“Cút chó!” Vương Đại Hổ đứng sau Vương Thủ Dân tức giận xông lên mắng.

“Ăn nói với chú Hỉ thế à!” Vương Thủ Dân cốc đầu thằng cháu.

“Không, không phải tôi rửa thằng bé kia!” Tần Lai Hỉ có chút lắp bắp: “Trưởng thôn cũng biết mấy năm trước ở ngọn đồi này còn có người đánh chết sói, thằng bé họ Lý kia nhiều ngày như vậy mà không thấy ra, không chừng chính là bị sói bắt mất rồi, chứ không một người sống làm sao mà không tìm thấy!”

Vương Đại Hổ vốn vừa sợ vừa lo, nay Tần Lai Hỉ lại mở mồm ra toàn chết với chóc, làm hắn giận đến hận không thể cắn chết gã luôn!

“Được rồi!” Vương Thủ Dân khoát tay: “Đừng nói linh tinh nữa, sống phải thấy người chết phải thấy xác, dù sao cũng phải có căn cứ. Gọi mọi người chia hai người một nhóm, đi vào sâu bên trong tìm tiếp.”

Nhưng mà, theo thời gian trôi qua, cho đến hai giờ sáng, Lý Thanh Nhiên vẫn như trước không rõ tung tích.

Mọi người đều mệt mỏi, Vương Thủ Dân đành để bọn họ về nhà trước, sáng hôm sau lại tìm tiếp.

Vương Đại Hổ không chịu về, khuôn mặt thâm trầm, gắt gao siết chặt sợi dây buộc cổ con berger, mặc ai tới khuyên cũng không nghe.

Vương Thủ Dân biết hắn rất thân với Lý Thanh Nhiên, nếu không tìm thấy người thì tuyệt đối sẽ không về, ông cũng không nói gì, chỉ một mình lưu lại cùng hắn.

Trong chốc lát, cả ngọn đồi hẻo lánh chỉ còn hai ông cháu, mọi người đã lật tung hết những chỗ có thể nhìn đến, cho nên bọn họ càng đi sâu vào trong, tìm ở những nơi càng hoang vu.

“Hổ Tử.” Vương Thủ Dân thấy cháu mình mặt mày ngầy ngốc, an ủi: “Đừng sốt ruột, thằng bé họ Lý kia bộ dạng không giống người đoản mệnh, có lẽ đã ra khỏi đồi rồi, chỉ là đang ở chỗ nào đó, không về nhà mà thôi!”

Vương Đại Hổ nghe vậy khẽ nhếch khoé miệng, sắc mặt vẫn âm trầm như cũ không có nửa điểm biến chuyển. Hắn biết ông nội là đang lựa lời an ủi mà thôi. Trong lòng hắn cũng hiểu có lẽ Thanh Nhiên đã gặp chuyện gì đó.

Nhưng Vương Đại Hổ lại không tin như vậy, đời trước Lý Thanh Nhiên vẫn sống tốt đến năm hai sáu tuổi, chẳng đến vì mình chết mới tự sát mà.

Cho nên, lần này cậu nhất định sẽ không có chuyện gì cả, Vương Đại Hổ tuyệt đối sẽ không cho phép cậu có chuyện.

“Nhiên Nhiên.... Nhiên Nhiên.... Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên.... Em ở đâu?.... Kêu lên đi!.... Trả lời anh.... Nhiên Nhiên.... Nhiên Nhiên....” Vương Đại Hổ kêu tới khản giọng, thanh âm vang vọng cả núi rừng, nặng nề, mang theo lo âu, tràn ngập bất lực cùng bất an.

Bọn họ đi qua từng mảnh rừng, từng khe suối.

Gần như lật từng tấc đất, nhưng vẫn như trước không thấy tung tích Lý Thanh Nhiên.

Lúc này, trời cũng đã sáng, nắng ban mai xuyên qua tán cây rừng, chiếu vào gương mặt phủ đầy tro bụi của Vương Đại Hổ, khiến hắn càng thêm tuyệt vọng.

“Hổ, Hổ Tử, nghỉ ngơi một chút đi!” Một đêm tìm kiếm cũng khiến Vương Thủ Dân chịu không nổi, ngồi trên tảng đá lớn mệt đến không thở được.

Nhìn ông nội như vậy, Vương Đại Hổ không khỏi áy náy, tiến đến vỗ vỗ sau lưng ông.

“Giờ nghỉ đã, chờ một lát mọi người đều lên đây, lúc đấy lại tìm tiếp!”

“Vâng!” Vương Đại Hổ khịt khịt mũi nói: “Ông nội, cháu vừa nghe thấy tiếng nước quanh đây, để cháu đi kiếm cho ông uống đỡ khát!”

Vương Thủ Dân gật đầu, dặn hắn cẩn thận một chút.

Kia cũng không phải suối nhỏ hay gì, chỉ là một ít nước tí ta tí tách chảy xuống từ khe đá cao.

Vương Đại Hổ ngắt một cái lá chuối hứng nước, nhìn nước chảy xuống lá, hắn bắt đầu nghĩ, nếu đến trưa nay mà vẫn không tìm thấy Lý Thanh Nhiên, hắn liền lập tức báo nguy. Đột nhiên, con berger bên cạnh đứng dậy, quay về một hướng sủa to không ngừng. Vương Đại Hổ biến sắc, kêu to: “Hắc Bối — đi!!”

Hắc Bối nghe lệnh lập tức chạy như điên về phía trước.

Vương Đại Hổ liền đuổi theo sau, cũng không biết sao hắn có thể chạy nhanh như vậy, tựa như một cái bóng lướt qua.

“Gâu gâu gâu....” Bối Bối nhảy vào một bụi cây, chớp mắt liền kéo ra một con chó con.

Vương Đại Hổ nhìn kĩ, này không phải Tiểu Hắc mà Lý Thanh Nhiên nuôi sao?

Lúc này toàn thân Tiểu Hắc dính đầy bụi bẩn, thoát nhìn suy yếu vô cùng.

Hắc Bối thả nó xuống đất, dúi dúi đầu vào người nó.

“Tiểu Hắc! Tiểu Hắc!” Vương Đại Hổ nôn nóng hỏi liên thanh: “Nhiên Nhiên đâu? Chủ nhân mày ở đâu?”

Tiểu Hắc ngẩng đầu nhìn hắn, cổ hết sức đứng lên, nhưng nó mệt đến nỗi gần như lết trên mặt đất, Vương Đại Hổ thấy vậy vừa xót xa vừa sợ hãi, Nhiên Nhiên của hắn có phải cũng giống như Tiểu Hắc không? Hay là càng thêm....

“Gâu....”

Vương Đại Hổ chạy lại chỗ Tiểu Hắc đang sủa. Hắn thấy một cái hố, mặt trên phủ kín cành cây với lá cây, không nhìn kỹ chắc chắn sẽ không phát hiện được.

“Nhiên Nhiên!!!” Vương Đại Hổ ghé vào cạnh hố kêu to.

Quả nhiên, sâu dưới đáy hố, Lý Thanh Nhiên nằm đó bất tỉnh.

“Hắc Bối, về tìm ông nội, dẫn ông lại đây!” Vương Đại Hổ rống to, rồi bám vào một cành cây, trượt xuống dưới.

“Nhiên Nhiên, tỉnh tỉnh! Tỉnh lại đi!” Vương Đại Hổ run rẩy để tay dưới mũi Lý Thanh Nhiên, cảm nhận được hô hấp mỏng manh của cậu, xúc động muốn khóc. Đợi đến khi Vương Thủ Dân chạy tới, thấy dưới hố hai đứa trẻ, một hôn mê bất tỉnh, một gào khóc.

.

Vương Đại Hổ tỉnh lại trong bệnh viện huyện, Trương Phương ở bên cạnh trông chừng.

“Nhiên Nhiên đâu mẹ?” Vương Đại Hổ bật dậy khàn giọng hỏi.

“Không có việc gì! Không có việc gì!” Trương Phương nhanh chóng ấn con nằm xuống, liên thanh nói: “Thằng bé đã cứu được rồi, bác sĩ vừa truyền máu cho nó xong, là lấy của con. May mà nó cùng nhóm máu với con, đều thuộc nhóm máu hiếm Rh-[1], nếu không thì càng nguy hiểm!”

Nói tóm lại là Lý Thanh Nhiên vẫn còn sống, Vương Đại Hổ nghe xong liền thở phào một hơi.

Đi suốt một đêm, lại bị lấy không ít máu, hơn nữa hiện tại chung quy vẫn chỉ là đứa trẻ bảy tuổi, lúc này hẳn đã rất mệt mỏi nhưng vẫn nhất quyết muốn đi xem Lý Thanh Nhiên. Trương Phương không cản được, đành dẫn hắn đi.

Rõ ràng, tình trạng của Lý Thanh Nhiên không có lạc quan như Trương Phương nói.

Bằng chứng chính là cho tới bây giờ cậu cũng chưa thể tỉnh lại.

Nhìn toàn thân Lý Thanh Nhiên gần như từ đầu đến chân đều quấn băng vải, Vương Đại Hổ không ngừng run rẩy.

Vẫn không thể bảo vệ em sao?

Rõ ràng đã hạ quyết tâm đời này tuyệt đối sẽ không để em chịu khổ thêm lần nào nữa, rõ ràng đã quyết định sẽ che chở cho em thật tốt, bảo vệ em thật tốt. Nhưng kết quả thì sao? Kết quả lại để em nằm yếu ớt nằm trên giường bệnh sao?

Wương Đại Hổ, mày là một thằng vô dụng.

Một thằng vứt đi!

.

Lý Thanh Nhiên hôn mê bốn ngày, sang ngày thứ năm thì tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy khuôn mặt kích động của Vương Đại Hổ canh bên giường.

Hai đứa trẻ ở chung một phòng bệnh, Vương Đại Hổ dường vài ngày là lại sinh long hoạt hổ.

Khi Lý Thanh Nhiên có thể nói chuyện, hẳn mới rốt cuộc rõ ràng sự tình từ đầu đến cuối.

Nguyên lai sau khi hắn lên huyện một ngày, vợ Lý Thanh Nhiên – Dương Lệ cứ tự nhiên công khai vào nhà Lý Thanh Nhiên, tuyên bố từ hôm nay mẹ muốn phát huy thiện tâm, muốn chăm sóc Lý Thanh Nhiên.

Dương Lệ kia là cái thể loại gì Lý Thanh Nhiên biết rõ ràng, cậu đương nhiên không chịu. Nhưng cậu người nhỏ sức yếu, Dương Lệ không những đánh cậu, còn không cho cậu ăn, cũng không cho cậu uống, mỗi ngày bắt cậu làm này làm kia, hành hạ đủ trò. Lý Thanh Nhiên đói quá liền ra sau đồi kiếm chút rau dại để ăn, lại không cẩn thận rơi xuống hố, chân bị gãy nên không trèo lên được. Ở dưới hố mấy ngày, hoàn toàn dựa vào nhọ dại rơi xuống mới giữ được mạng mà chờ Đại Hổ đến cứu.

Thấy Vương Đại Hổ sau khi nghe xong, mặt vẫn trầm như cái gì, Lý Thanh Nhiên rụt rè kéo tay áo hắn.

“Em nghĩ, chờ anh với ông trưởng thôn về là tốt rồi!” Cậu cúi đầu rầu rĩ nói: “Liền có thể đuổi cái bà xấu xa kia đi!”

Wương Đại Hổ nghe vậy lườm cậu một cái, cực kỳ giận dữ: “Em không biết đường báo sao!!! Anh hỏi em, hồi trước anh đưa số điện thoại nhà anh cho em chưa? Em không biết đường gọi điện cho anh sao? Còn có.... mẹ Dương Lệ kia bắt nạt em, không cho em ăn, em sao không đến cửa hàng mua ít rau dưa hoa quả? Sao lại một mình chạy đến nơi rừng rú kia làm gì! Lại còn rau dại? Có mà thành đồ ăn cho dã thú thì có!”

Lý Thanh Nhiên nghe Vương Đại Hổ mắng một tràng, tự dưng thấy cực kỳ tủi thân, cậu nằm xuống chồm chăn kín đầu, dỗi.

14. Chương 14: Giao Dịch

Edit: Thanh Thạch

Vương Đại Hổ thấy vậy, khí thế lập tức xui xuống. Hắn vươn tay nhẹ nhàng kéo chần, nhe răng cười: “Được rồi, anh cũng chỉ oán giận vài câu thôi mà! Em không biết, không tìm thấy em, anh lo lắng như thế nào đâu!”

Lý Thanh Nhiên cắn môi hé ra hai mắt, một lúc lâu sau mới rầm rì nói: “Em biết anh sẽ về cứu em!”

“Đương nhiên!” Vương Đại Hổ vuốt nhẹ trán cậu: “Nhiên Nhiên là tâm can của anh, cho dù em ở đâu, anh cũng tìm được em!”

Lý Thanh Nhiên từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ nghe người khác gọi mình cái gì mà tâm can, cái gì mà bảo bối. Cho dù là mẹ cậu cũng chỉ gọi cậu là Nhiên Nhiên. Chỉ có Vương Đại Hổ vẫn phụng cậu trong lòng bàn tay, chuyện gì cũng nhường cậu, thuận theo cậu, cho cậu cảm giác luôn luôn được che chở. Điều này khiến cậu cảm thấy vô cùng ấm áp, tiếp thêm sức mạnh cho cậu. Mà cũng dựa vào chính sức mạnh ấy mới khiến cậu có thể ở dưới đáy hồ kia ba ngày mà vẫn nhặt về được cái mạng nhỏ.

.

Thương tích của Lý Thanh Nhiên ngoại trừ vì đói khát mà bị mất nước cùng với các vết trầy da do bị ngã, nghiêm trọng nhất chính là chân bị gãy.

Vương Đại Hổ đã hỏi bác sĩ, chân của cậu nếu chữa trị chậm, khẳng định sẽ lưu lại di chứng.

Như vậy làm sao được!

Vương Đại Hổ nóng nảy, vội vàng gắng hỏi có phương pháp trị liệu không.

Bác sĩ kia nói bệnh viện huyện không đủ khả năng, muốn chữa thì phải vào thành phố, hẳn phải làm phẫu thuật nối xương đùi mới được.

“Phẫu thuật càng nhanh càng tốt!” Bác sĩ nói.

Vương Đại Hổ hỏi: “Làm cái đó hết bao nhiêu tiền ạ?”

“Độ khoảng năm sáu vạn!” Bác sĩ trả lời: “Cháu là anh chàng bé kia hả? Gọi người lớn đến đây! Mau mau quyết định đi!”

“Không cần!” Vương Đại Hổ bình tĩnh nói: “Cháu có thể làm chủ. Bác sĩ, Nhiên Nhiên ở đây đến cuối tuần, thứ hai chúng cháu liền chuyển viện!”

“.....”

Vương Đại Hổ ra khỏi văn phòng bác sĩ, điều chỉnh tốt tâm tình rồi đi tới phòng bệnh, đẩy cửa ra liền thấy Lý Thanh Nhiên đang nói chuyện với mẹ.

Cô làm canh gà mang tới cho hai người.

“Mẹ.....” Vương Đại Hổ cười hì hì: “Mẹ buổi chiều có bận không? Không có việc gì thì mẹ ở đây với Nhiên Nhiên nha, con phải về thôn một chuyến.”

“Ừ!” Trương Phương cười đáp một tiếng.

Lý Thanh Nhiên đỏ mặt liên tục nói không cần, Vương Đại Hổ lại làm như gió thoảng bên tai.

Vương Quang Tông lái xe đưa hắn về. Vương Đại Hổ trước tiên về nhà một chuyến, lấy cho mình và Lý Thanh Nhiên vài bộ quần áo. Nhân lúc không có ai, thật cẩn thận lấy ra khối “đá hình rồng”. Nhìn bảo vật vẫn nằm yên trong chiếc hộp gỗ, Vương Đại Hổ yên tâm thở ra một hơi. Căn bản không muốn bán nhanh như vậy, nhưng là chân Lý Thanh Nhiên không thể để lâu, chỉ đành bán tháo. Hơn nữa, đối với việc muốn bán cho ai, Vương Đại Hổ đã có tính toán, không sợ sẽ bị kẻ khác “giết người cướp của”. Bên phía trường học, cả hai đã sớm xin nghỉ, Vương Đại Hổ cũng không phí thời gian mà đi. Về phần con mụ Dương Lệ kia bị mình đánh bầm dập, nghe nói còn đang nằm liệt ở trạm xá! Vương Đại Hổ oán hận siết chặt nắm tay, việc này tuyệt đối không chỉ có thể mà xong đâu, chờ Nhiên Nhiên khỏi bệnh, con mụ kia cứ liệu đấy!

.

Năm ngày sau, một chiếc xe Santana chở Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên vào bệnh viện tốt nhất thành phố H.

Sắp xếp cho Lý Thanh Nhiên xong, Vương Đại Hổ một mình đi gặp một người.

“Chú Long!!” Vừa thấy người, Vương Đại Hổ lập tức bày ra bộ dáng nịnh nọt: “Lần này thật đúng là cảm ơn chú!”

Long Nhất Minh ngồi trên chiếc sofa da thủ công cao cấp, đầy hứng thú nhìn Vương Đại Hổ.

Bị cái loại ánh mắt “nghiên cứu” này nhìn chằm chằm, Vương Đại Hổ không khỏi rợn tóc gáy, lộ ra biểu tình run rẩy.

“Nhóc thật sự chỉ có bảy tuổi sao?” Long Nhất Minh nhíu mày kiểm, rất tò mò hỏi.

Tôi đương nhiên không phải chỉ có bảy tuổi, Vương Đại Hổ trong lòng âm thầm phỉ nhổ nói: “Cháu đây thân thể là trẻ con nhưng tâm hồn là người lớn.”

“Quên đi!” Long Nhất Minh hít vào một hơi, lấy ra hai thẻ ngân hàng: “Thứ cháu mang đến là hàng thật, chỉ là cháu muốn bán gấp nên người mua liền ép giá. Tổng cộng là tám trăm bốn mươi vạn, dựa theo thỏa thuận từ trước, chú lấy 20%, còn lại đều ở trong hai thẻ ngân hàng này.”

Vương Đại Hổ gật đầu, không nói hai lời liền nhét chúng vào túi mình.

“Tín nhiệm chú như vậy sao?” Long Nhất Minh hai mắt cong lên, khuôn mặt vốn anh tuấn bỗng lộ ra chút tà khí cùng nguy hiểm: “Bạn nhỏ trong túi mang theo nhiều tiền như vậy, cẩn thận tính mạng nha!”

“Chú Long.” Vương Đại Hổ mới không sợ y, mắt hổ trợn trừng trông rõ ngốc: “Cháu là cháu cưng của chú Vương Diệu Tổ nha, cháu mà xảy ra chuyện gì, chú cháu sẽ khóc chết luôn!”

Sắc mặt Long Nhất Minh cứng đờ.

Vương Tiểu Bạch kia yêu thương cháu trai mình thế nào, Long Nhất Minh biết rõ, nhờ mà động tới thằng bé này, Tiểu Bạch kia nhất định sẽ liều mạng với mình.

Vương Đại Hổ nhìn Long Nhất Minh đột nhiên không nói nữa, trong lòng thở dài: “Hỏi thế gian tình là gì? Đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn.”

Sói đuôi xù này cho dù có ý xấu nhưng vẫn phải suy nghĩ cho Chihuahua.

Lại nói, Vương Đại Hổ dù sao cũng là sống lại, hẳn biết rõ Long Nhất Minh tuyệt đối không phải loại người thấy tiền liền nổi máu tham. Hơn nữa, y có biện pháp, miệng lại kín, tìm y để nhờ bán “đá hình rồng” là lựa chọn tốt nhất.

“Thằng ranh con!” Long Nhất Minh mắng một câu.

Hiển nhiên là yêu ai yêu cả đường đi, y đối với Vương Đại Hổ vẫn là quý mến, vừa rồi nói mấy câu kia cũng chỉ muốn đùa thằng bé mà thôi!

“Bên phía bệnh viện chú đã kêu người liên hệ tốt rồi, mời bác sĩ giỏi nhất khoa chỉnh hình, tiểu tình nhân của nhóc sẽ không có việc gì!” Long Nhất Minh như cười như không nói.

Vương Đại Hổ nghe hẳn trêu chọc mà đỏ mặt, ngắc ngứ nói hai tiếng cảm ơn.

Trên đường trở về bệnh viện, Vương Đại Hổ tìm một cây ATM, rút ra sáu vạn.

.

Lần này cùng lên thành phố còn có Vương Thủ Dân, ông kỳ thật rất lo lắng, phí phẫu thuật cũng không nhỏ, uỷ ban thôn chắc chắn không đủ khả năng trả cho Lý Thanh Nhiên, vậy lấy tiền ở đâu ra bây giờ?

“Ông nội, đây là năm vạn, tý nữa ông đi nộp viện phí cho Nhiên Nhiên thì nhớ nhắc bác sĩ nhanh nhanh làm phẫu thuật cho em ấy nha.”

“Hổ Tử!” Ông lão nhíu chặt mày, trầm giọng hỏi: “Tiền này từ đâu ra?”

Vương Đại Hổ đã nghĩ tốt phải nói như thế nào, lúc này cũng không hoảng.

“Là đồ cổ gia truyền nhà Nhiên Nhiên, đem bán lấy tiền ạ.”

Gia cảnh nhà Lý Thanh Nhiên thế nào Vương Thủ Dân biết rõ, đối với lời giải thích Vương Đại Hổ đưa ra cũng không mấy tin tưởng.

Nhưng mà, Vương Đại Hổ còn nhắc tới Long Nhất Minh.

Vương Thủ Dân đành trước hết áp chế nghi hoặc trong lòng, đợi lúc nào yên tĩnh mới “thăm vấn” kĩ thẳng cháu.

.

“Anh Đại Hổ!” Thấy Vương Đại Hổ đi tới, bất an trên mặt Lý Thanh Nhiên mới giảm xuống một chút, cậu nhẹ kêu.

Lần này Lý Thanh Nhiên nằm ở phòng đôi, giường cậu nằm bên trái dựa sát vào cửa sổ. Giường đối diện cũng là trẻ con, một cô bé thoạt nhìn nhỏ hơn Lý Thanh Nhiên một chút.

“Thấy thế nào rồi? Chân còn đau không?” Vương Đại Hổ ngồi bên cạnh cậu, đau lòng vuốt ve khuôn mặt nhỏ.

Lý Thanh Nhiên hơi thẹn thùng, lắc lắc đầu.

“Hai anh em thật thân thiết!” Mẹ cô bé giường đối diện nhìn vậy cười nói.

Vương Đại Hổ liền quay sang cười toe với cô.

Cô à, cô nói sai rồi, bọn cháu không phải anh em mà là vợ chồng! Vợ chồng nha!

“Nhiên Nhiên, bác sĩ nói sẽ nhanh chóng làm phẫu thuật cho em, đợi làm xong, chân em liền khỏi.” Vương Đại Hổ cười nói.

Lý Thanh Nhiên nghe thế lại không có vẻ cao hứng, ngược lại thực lo lắng giật giật tay áo Vương Đại Hổ.

“Anh Đại Hổ, chân của em một chút cũng không đau, vết thương trên người dường như ngày càng tốt rồi! Chúng ta trở về đi!”

Những lời như vậy mấy ngày này Vương Đại Hổ đã nghe không biết bao nhiêu lần, hẳn biết Lý Thanh Nhiên băn khoăn cái gì, nhưng cậu càng như vậy Vương Đại Hổ lại càng đau lòng.

Chân sao lại có thể không đau!

Bao nhiêu đêm, hẳn đều thấy Lý Thanh Nhiên đau đến cả người run rẩy, lại cố cắn răng kiên trì.

Bao nhiêu đêm, hẳn đều thấy cậu ngồi xuất thần nhìn chân trái của mình, một lần lại một lần sờ lên lớp thạch cao thật dày.

Cậu chưa bao giờ nói nhưng Vương Đại Hổ đều biết hết.

Nhiên Nhiên rõ ràng nhỏ như vậy, sao lại hiểu chuyện đến thế!

“Em yên tâm!” Vương Đại Hổ cúi người ghé vào lỗ tai cậu nói thầm: “Em quên bảo vật mà bọn mình giấu rồi sao, anh đem nó bán được không ít tiền, đủ để em chữa bệnh!”

“Nhưng đó là —”

“Được rồi!” Vương Đại Hổ thơm một cái lên khuôn mặt mềm mềm của Lý Thanh Nhiên, chụt một tiếng rõ to.

“Thơm kìa, thơm kìa....” Cô bé giường đối diện thấy vậy, lập tức vỗ tay kêu: “Mẹ ơi, mẹ....”

Lý Thanh Nhiên nghe thế đỏ bừng mặt, vội vàng đẩy Vương Đại Hổ ra.

“Con bé này lại nói linh tinh!” Mẹ cô bé cốc đầu con gái rồi cũng cười to.

.

Buổi tối, Vương Đại Hổ ở lại bệnh viện.

Hắn trẻ nhỏ miệng ngọt, không bao lâu liền lừa được cả nhóm hộ lý. Thành ra ai cũng biết ở phòng bệnh số bốn khoa chỉnh hình có một cậu bé nhìn trông yếu ớt rất đáng thương, còn có một thằng nhóc mập mạp miệng ngọt chết người. Tầm quan trọng của việc có quan hệ tốt với nhóm hộ lý đến tối là có thể nhìn ra, khỏi cần phải nói, giường chính là giường xếp văn phòng[1], còn có gối có chăn đầy đủ, đều là “các chị thiên thần” mang cho, miễn phí, không tốn một đồng.

Đã nộp viện phí nên ngày phẫu thuật cho Lý Thanh Nhiên rất nhanh liền định ra.

Ngày mười tám tháng mười, cũng chính là hai ngày sau.

15. Chương 15: Tiểu Vũ

Edit: Thanh Thạch

Hôm phẫu thuật, từ sáng sớm Vương Đại Hổ đã đứng ngồi không yên. So với hắn, Lý Thanh Nhiên lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Đúng chín giờ, Lý Thanh Nhiên được đẩy đến phòng phẫu thuật. Vương Đại Hổ ngồi trên ghế ngoài hành lang, hai mắt nhìn chăm chăm cánh cửa phòng phẫu thuật đang đóng kín, cảm thấy mỗi giây dài tựa cả năm.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Vương Đại Hổ ngày càng căng thẳng, sốt ruột.

Tuy bác sĩ nói phẫu thuật loại này sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng có thành công hay không đều sẽ ảnh hưởng đến Lý Thanh Nhiên sau này có còn tật hay không, Vương Đại Hổ sao mà không lo lắng cho được.

Vương Thủ Dân ngồi bên cạnh, nhìn hai tay hắn nắm đến trắng bệch, vỗ vỗ đầu cháu mình an ủi.

Hơn bốn tiếng sau, đèn trên cửa mới tắt, cho thấy đã phẫu thuật xong.

Vương Đại Hổ bật dậy chạy tới bên người bác sĩ vừa đẩy cửa ra, liên thanh hỏi sao rồi?

“Yên tâm đi! Phẫu thuật rất thành công, sẽ không để lại di chứng gì cho thân thể cả.”

Vương Đại Hổ nghe xong vô cùng vui mừng ngao ngao kêu to.

.

Lý Thanh Nhiên được gây mê, chờ tới khi cậu tỉnh lại thì đã là chạng vạng tối.

“Chân...” Cậu tỉnh dậy, chuyện đầu tiên chính là sờ lên chân trái của mình.

“Không sao không sao!!!” Vương Đại Hổ cười nói: “Bác sĩ nói, phẫu thuật rất thành công, qua một thời gian chân em liền có thể giống như trước đây, thích chạy liên chạy, thích nhảy liên nhảy.”

Lý Thanh Nhiên nghe vậy, khuôn mặt có chút tái liền lộ ra tươi cười.

Vương Đại Hổ nheo mắt cậu: “Giờ thì yên tâm nhé!”

Lý Thanh Nhiên ngượng ngùng gật gật đầu.

Đội cậu ngủ, Vương Đại Hổ sang quán cơm bên cạnh bệnh viện mua đồ ăn, nào là khoai xào cà[1], nào là sườn kho[2], thêm cả hai đĩa sủi cảo lớn. Hắn còn xin đầu bếp một bát canh xương cho Lý Thanh Nhiên uống.

Khỏi phải nói! Tay nghề của đầu bếp kia đúng là rất tốt, bát canh vừa nóng vừa thơm, chỉ ngửi mùi đã khiến người ta chảy nước miếng rùng rùng.

Cô bé giường bên nuốt nước miếng ừng ực.

Vương Đại Hổ thấy thế không khỏi lại trêu nó hai câu, ai ngờ con bé gọi là Tiểu Vũ này lại thù dai, không thêm chơi với Vương Đại Hổ, suốt ngày quần lấy Lý Thanh Nhiên. Nhìn hai người nói to nói nhỏ, một câu anh Nhiên Nhiên, một câu em Tiểu Vũ, Vương Đại Hổ lặng lẽ cắn tay áo mình mà rơi lệ trong lòng.

Nhưng mà, “con ghen” của Vương Đại Hổ cũng chỉ kéo dài đến ngày thứ mười. Hôm ấy, Cố Tiểu Vũ chuyển sang phòng bệnh khác, cô bé được chẩn đoán là bị “ung thư xương”.

Vương Đại Hổ cho tới bây giờ vẫn nhớ rõ ràng, mẹ Tiểu Vũ, khuôn mặt người phụ nữ sáng sủa hoà ái trong nháy mắt trở nên tuyệt vọng và tiếng khóc rầm rứt nửa đêm phát ra từ buồng vệ sinh.

Vận mệnh vẫn luôn tàn khốc như vậy.

Sau khi Cố Tiểu Vũ chuyển đi, Lý Thanh Nhiên rõ ràng trầm mặc hơn nhiều. Vương Đại Hổ biết cậu không dễ chịu, luôn nghĩ cách làm cậu vui vẻ, nhưng là hiệu quả rất nhỏ.

Không có biện pháp, Vương Đại Hổ đành mượn “chị thiên thần” chiếc xe lăn, mỗi ngày đẩy Lý Thanh Nhiên đi thăm cô bé.

Cố Tiểu Vũ cực kỳ suy yếu nằm trên giường, không hề thấy được bộ dáng gương nang múa vuốt với Vương Đại Hổ mấy ngày trước, khiến người ta nhìn mà xót xa.

Lý Thanh Nhiên ngồi bên giường đọc sách cho cô bé, là “Công chúa Bạch Tuyết”. Cố Tiểu Vũ thích truyện này nhất, cho dù đã đọc đi đọc lại mấy chục lần cũng không thấy chán. “..... Từ đó về sau, hoàng tử cùng công chúa sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.”

Cố Tiểu Vũ ngẩng đầu dùng thanh âm yếu ớt nhẹ nhàng nói: “Tiểu Vũ cảm thấy anh Nhiên Nhiên giống như hoàng tử vậy.”

“Hi hi.... Nhóc con, như vậy em làm công chúa hả?” Vương Đại Hổ cợt nhả trêu đùa.

“Anh Nhiên Nhiên là hoàng tử, Tiểu Vũ là công chúa, anh Đại Hổ chính là mẹ hoàng hậu xấu xa!” Cố Tiểu Vũ chun mũi bất mãn nói.

“Ui cha! Con bé này gan lớn quá ta!” Vương Đại Hổ làm một cái lan hoa chỉ[3], thanh thanh cổ họng hỏi: “Gương kia ngự ở trên tường, thế gian ai đẹp được dường như ta? Cái gì??? Ta không phải người xinh đẹp nhất! Là công chúa Tiểu Vũ sao.... A a a..... Ta không chịu, ta phải đi bắt công chúa Tiểu Vũ.... Ta muốn ăn nàng!”

“Hi, hi hi, ha ha.....” Cố Tiểu Vũ nhìn Vương Đại Hổ vươn tay tới muốn tóm mình, bị đùa vừa sợ vừa buồn cười, chỉ là người cô bé rất yếu, cười to quá liền bắt đầu thở dốc. Mẹ Tiểu Vũ vẫn đứng bên giường vội vàng đeo mặt nạ dưỡng khí cho con.

“Cô ơi, cháu xin lỗi, cháu....”

“Không có gì!” Trên khuôn mặt tiều tụy của mẹ Tiểu Vũ lộ ra chút cảm kích: “Đứa nhỏ này mấy ngày nay đều chưa thấy vui vẻ như vậy, có các cháu đến nói chuyện với nó, cô phải cảm ơn mới đúng!”

“Tiểu Vũ sẽ khoẻ lại cô ạ!” Lý Thanh Nhiên xoa xoa đầu cô bé, dịu dàng nói: “Nhất định sẽ khoẻ lại!”

Nhưng mà, thế sự vốn vô thường, sinh mệnh chính là yếu ớt như vậy.

Vào một đêm bốn ngày sau, cô bé sáu tuổi Cố Tiểu Vũ vĩnh viễn rời khỏi thế giới này.

Ngày đó, trời đổ mưa rả rích, cùng với tiếng khóc kêu khàn giọng của mẹ Tiểu Vũ, càng khiến người đau lòng.

Khi Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên tới, trong phòng bệnh đã vây đầy người, hai người liền chờ ở bên ngoài. Không lâu sau, Cố Tiểu Vũ được đẩy ra, trên người che vải trắng, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy thân hình cô bé. Xe đi rất nhanh, chớp mắt lướt qua hai người, Vương Đại Hổ ngửa đầu khẽ chữ thề một tiếng, nước mắt nóng bỏng không nhận được mà chảy xuống.

Lý Thanh Nhiên cũng khóc, ngồi trên xe lăn khóc, cậu khóc rất lâu, rất thương tâm.

Cả khuôn mặt đều ướt nước mắt.

Đây là lần thứ hai từ khi sống lại Vương Đại Hổ thấy cậu khóc, lần đầu tiên là khi Khổng Tú Mai bỏ rơi cậu, lần này là vì một sinh mệnh nhỏ bé đột nhiên ra đi.

Dường như con người ta vào thời điểm cực kì đau lòng liền khóc, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể đem bi ai vẫn bị áp chế trong lòng phóng ra ngoài.

Wương Đại Hổ từ phía sau ôm chặt lấy thân mình đang kịch liệt run rẩy của Lý Thanh Nhiên, bọn họ cả hai không ai nói câu nào.

.

Vì cái chết của Cố Tiểu Vũ, Lý Thanh Nhiên đã nhiều ngày vẫn chưa lấy lại được tinh thần, cậu ngồi ngây ngốc, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Wương Đại Hổ sợ cậu bị trầm cảm liền đẩy cậu xuống vườn hoa bệnh viện đi dạo một chút, giúp cậu giải sầu.

Tháng mười một chính là mùa hoa cúc.

Từng đoá cúc đại vàng rực chen chúc nhau trong bồn, bày ra dung mạo xinh đẹp nhất của mình cho người ta ngắm nhìn.

Wương Đại Hổ vừa đẩy xe lăn vừa nói chuyện cùng Lý Thanh Nhiên.

Đang nói thì từ xa có một người đi tới gọi hai người.

Wương Đại Hổ nhìn kĩ, đó là mẹ Cố Tiểu Vũ.

“Cô!” Hai người đồng thanh.

Bạn đang ?

Mẹ Tiểu Vũ cười cười, Vương Đại Hổ cẩn thận quan sát, thấy tuy trong mắt cô vẫn hàm chứa đau lòng nhưng tinh thần tựa hồ đã vực dậy, không còn đáng vẻ tuyệt vọng, muốn đi theo con gái như ngày trước.

“Lần này cô đến tìm các cháu.” Mẹ Tiểu Vũ từ trong túi lấy ra một tập tranh: “Đây là tranh Tiểu Vũ vẽ, tặng cho các cháu làm kỷ niệm!”

Lý Thanh Nhiên nhận lấy, nhẹ kêu một tiếng: “Cô!”

Nhắc lại chuyện thương tâm, mẹ Tiểu Vũ lại muốn chảy nước mắt nhưng giả bộ không có việc gì mà gạt đi. Ba người nói chuyện một lúc, mẹ Tiểu Vũ liền đi.

Lý Thanh Nhiên mở tập tranh ra, trên mặt giấy trắng là những bức tranh sắc sảo được vẽ bằng bút sáp, có thể thấy là Tiểu Vũ vẽ mình và Lý Thanh Nhiên.

Cô bé mặc váy công chúa nắm tay cậu bé mặc quần áo hoàng tử, hai người nắm tay đứng giữa một trời hoa, thoạt nhìn giống như đang cử hành hôn lễ.

Wương Đại Hổ trầm ngâm một câu: Con bé kia quả nhiên có “ý đồ” với Nhiên Nhiên nhà hắn.

Tổng cộng có bảy bức, một lúc liền xem xong, Vương Đại Hổ thấy trên góc tờ cuối cùng có một con “mèo” gầy ốm yếu, trên trán là một chữ “vương” thật to, hắn mới miễn cưỡng nhận ra, con “hổ” này chính là hắn.

“Anh Nhiên Nhiên, anh Đại Hổ xấu xa, cảm ơn các anh!”

Mấy chữ này dùng bút sáp đỏ viết lên, xiêu xiêu vẹo vẹo, đa số vẫn là ghép vần*.

*Ghép vần: Hiểu đại khái như là trong một chữ thì nguyên âm và phụ âm viết tách nhau chứ không viết liền.

Wương Đại Hổ khịt khịt mũi, bỗng nhiên cảm thấy sao gió thổi to quá vậy! Thổi đến đau cả mắt.

“Đại Hổ!” Lý Thanh Nhiên đột nhiên kêu nhỏ một tiếng.

“Hả?”

Lý Thanh Nhiên gấp lại tập tranh, vẻ mặt kiên định nói: “Về sau em muốn làm bác sĩ!”

“Hở????”

“Nhất định phải chữa khỏi cho những đứa trẻ giống như Tiểu Vũ, tuyệt đối sẽ không để bệnh tật cướp đi sinh mệnh của bọn họ.”

“Nhiên Nhiên giỏi lắm!” Vương Đại Hổ xoa đầu cậu cười nói: “Anh Đại Hổ tin em nhất định sẽ làm được, nhất định sẽ trở thành bác sĩ giỏi nhất thế giới.”

Những đoá cúc đại khê lay động theo từng trận gió nhẹ, có lẽ sinh mệnh của chúng rất ngắn ngủi nhưng ai cũng không thể phủ nhận, thời khắc này, giây phút này, nó đã từng nở rộ. Cho nên dù có một ngày nó khô héo, rũ xuống, nhưng hương cúc thoang thoảng vẫn sẽ mãi vẫn vương trong trái tim mọi người.

.

Một tháng sau, Lý Thanh Nhiên xuất viện.

Long Nhất Minh phái xe đến đón bọn họ đưa về thôn Hưng Nghiệp.

Ngoài cửa xe, chiếc biển “Bệnh viện đầu tuyến thành phố H” đang càng ngày càng xa, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên nắm tay nhìn nhau cười.

Ngồi xe một ngày, đến tối bọn họ mới về tới nhà.

Bà nội từ sớm đã làm một bàn đồ ăn chờ hai đứa, không chỉ thế, ba mẹ Đại Hổ cùng với thằng cu Vương Tiểu Hổ cũng ở đây.

Một bữa “tiệc đón gió”* vô cùng náo nhiệt sắp bắt đầu.

*Tiệc đón gió là tiệc tiếp đón người lâu ngày không gặp mặt. Hãy nghĩ tới câu “ngọn gió nào đưa bạn đến đây”, tuy rằng về ý nghĩa thì không quá chuẩn nhưng đủ để tượng tượng ra tại sao người ta lại nói đón “gió”. Lúc đầu mình định để tẩy trần nhưng nghĩ kỹ thì ý nghĩa 2 bữa tiệc nó khác nhau nên mình để nguyên là “đón gió”.

16. Chương 16: Thả Chó

Edit: Thanh Thạch

Có lẽ là buồn được nỗi “lo lắng” lớn nhất trong lòng xuống, Vương Đại Hổ về nhà việc đầu tiên chính là ngủ một giấc thật sâu, thẳng đến mặt trời lên cao mới mở mắt tỉnh lại.

Đương nhiên nếu không phải trong sân ầm ĩ tiếng mắng chửi, hẳn vẫn còn có thể ngủ tiếp.

Lý Thanh Nhiên ngồi trên giường ghé vào bên cửa sổ, khuôn mặt xanh mét, mắt không chớp nhìn bên ngoài.

Vương Đại Hổ khó hiểu gãi gãi đầu, vừa định hỏi cậu đang xem cái gì, một giọng nữ gào khóc chói tai vang lên.

“Mọi người tới a! Các vị phụ lão hương thân đều lại đây xem a! Trưởng thôn dẫn đầu đánh người kia, không có vương pháp, tai nạn chết người a!!”

Vương Thủ Dân đen mặt nhìn mụ đàn bà ngồi dưới đất khóc lóc om sòm, nặng nề hít vào một hơi nói: “Cô đừng có nói bậy!!! Ai đánh người? Ai thấy!”

Dương Lệ nhìn quanh thấy mọi người bắt đầu vây tới, gan không khỏi lớn thêm vài phần. Mụ ngồi dưới đất vừa dậm đùi vừa khóc la chỉ vào đầu mình: “Còn nói không có!! Chính là thằng súc sinh nhà ông đánh tôi,

xem đầu tôi đây này, xem vết thương trên người tôi này, đều là cháu ông làm đấy, tôi không tìm ông thì tìm ai để tính!”

Vương Quang Tông đứng sau ba mình, nghe mẹ luôn mồm mắng con mình là súc sinh, lập tức tiến lên quát: “Con mẹ chết tiệt kia, mẹ mắng ai!!” Dương Lệ sợ tới mức co rụt đầu, mắt lăm lét nhìn quanh.

“Tôi cũng không có nói sai! Toàn bộ vết thương trên người tôi chính là thằng ranh kia đánh, suýt nữa thì mất luôn nửa cái mạng, có bác sĩ Hứa ở trạm xá làm chứng. Tôi hiện tại cho các người hai con đường. Một là lôi thằng kia ra đây để tôi đánh cho hả giận. Hai là, tôi bị thương nặng như vậy, tiền thuốc men toàn bộ các người chịu, còn phí tổn tinh thần nữa, các người cũng phải đền cho tôi, một ngàn đồng, một hào cũng không được thiếu!” Dương Lệ vừa dứt lời, mọi người vây xem đều bật cười. Người nói một người lớn bị một thằng bé cao chưa tới đùi đánh, vốn đã đủ xấu hổ! Nay còn nhao nhao đến cửa nhà người ta, thật đúng là vô sỉ.

Đối với cười cợt của mọi người, Dương Lệ lại không thấy xấu hổ mà lấy làm vẻ vang. Trong mắt mẹ, Vương Thủ Dân là thôn trưởng một thôn, mình bị cháu lão đánh thành như vậy, thuận tình thuận lý đều phải tỏ thái độ, bằng không chính là quan lớn ức hiếp dân lành, xem lão còn có mặt mũi mà làm thôn trưởng nữa không.

“Tao phi!” Vương Quang Tông cười lạnh một tiếng, phun một bãi nước miếng lên mặt Dương Lệ: “Mày cái loại tâm địa rắn rết mà cũng dám lớn mồm đòi bồi thường? Tao hỏi mày – Thằng bé họ Lý kia có bị mày ngược đãi không, xem nó một thân thương tích như thế, sao mày còn xuống tay được!!”

“Thì sao? Thì sao?” Dương Lệ gân cổ như chó điên mà cãi lớn: “Nó không phải vẫn bình an trở về sao? Lại nói tự nó chạy ra sau đồi đấy chứ, trách ai? Nói tôi ngược đãi nó? Tôi là mẹ nó thương còn không kịp, sao có thể ngược đãi nó, ông đừng có ở đó mà ngậm máu phun người!!”

“Mày —” Vương Quang Tông đúng là tức điên người, Dương Lệ này mà không phải đàn bà thì y đã cho mẹ mấy đấm.

Trong lúc Dương Lệ còn đang ngoạc mồm hùng hùng hổ hổ gào, Vương Đại Hổ đã mặc xong quần áo chậm rì rì đi ra.

Hắn tay trái nắm Hắc Bối, tay phải nắm Tiểu Hắc, một người hai chó nhìn chăm chăm Dương Lệ đầy nguy hiểm.

“Chính là cái thằng súc sinh này!” Dương Lệ vừa thấy hắn đi ra, lập tức nhảy lên như đĩa phải vôi.

Kỳ thật mẹ cũng rất căng thẳng, cho dù là ai đi nữa thì đang ngủ mà bị kẻ khác đánh thành đầu heo cũng đều sẽ như mẹ hận không thể lột da súc sinh trước mắt.

Vương Đại Hổ lạnh lùng nhếch khoé miệng, tầm mắt lướt qua cái đầu quần đầy băng của mẹ.

Từ hôm đánh mẹ đến giờ cũng phải được hai tháng, thương tích nhiều lắm thì cũng chỉ u hai cục sau đầu, sao có thể đến giờ vẫn chưa khỏi?

Quần thành như vậy đơn giản chính là để lôi kéo đồng tình, hoặc là để vôi tiền!

Tiểu gia không đi tìm mày tính sổ, mày lại đến nhà tiểu gia nháo, quả nhiên có can đảm! Vương Đại Hổ vốn hận mẹ đến nghiêng răng, thấy mẹ còn diều võ dương oai kêu gào, liền vung dây thừng trong tay, chỉ vào Dương Lệ hét: “Hắc Bối, Tiểu Hắc, lên!!!”

“Gâu!!!” Mẹ con Hắc Bối tính tình quả nhiên đủ “hung tàn”, nghe chỉ thị của Vương Đại Hổ lập tức sủa to, xông thẳng về phía Dương Lệ. Dương Lệ nhìn hai con chó mắt đỏ bừng, răng nanh nhọn hoắt đang muốn chạy tới cắn mình, sợ tới mức thét lên thảm thiết, lúc này cũng chẳng nhớ phải “ngụy trang”*, thất thần hai giây liền cong móng lên chạy. Nhưng người làm sao mà nhanh bằng chó, chạy được vài bước liền bị Hắc Bối tạt một phát vào đùi, mất luôn một miếng thịt.

*Từ gốc là “Trang độc tử”: là ngôn ngữ mạng có xuất xứ từ vùng Đông Bắc.

Đầu tiên là từ “độc tử”, nó vốn có nghĩa là con bê hoặc bắp chân, nhưng trong tiếng địa phương vùng Đông Bắc, nó lại trở thành “con hoang” – từ dùng để chửi. Sau, “trang độc tử” được dùng với nghĩa là “trang B”

aka “ngụy trang”. “Trang B”: trang trong “ngụy trang”, B trong tiếng Anh phiên âm sang tiếng Trung thì đồng âm với “bức” nghĩa là bắt buộc, là từ có nguồn gốc từ phương Bắc, chủ yếu dùng ở Bắc Kinh.

Nguồn: wangci, baike.

“A a a a a a!!!!!!” Một tiếng thét kinh thiên động địa vang lên, Dương Lệ ngã sấp xuống đất.

Tiểu Hắc cũng không chịu yếu thế, giơ móng vuốt cào mấy đường lên mặt Dương Lệ, lập tức máu chảy ròng ròng.

Mọi người đều bị cảnh máu me như vậy làm cho sững sờ, đợi đến khi phản ứng lại được thì Dương Lệ đã lăn lộn trên mặt đất.

Vương Thủ Dân cau mày, tiến lên túm lại hai con chó vẫn còn hung hăng, nói với mấy thím đang đứng nhìn: “Thím Tần, thím Triệu, hai cô qua xem thế nào.”

“Giết người kia! Giết người kia! Giữa ban ngày ban mặt mà muốn giết người kia! Nhanh báo cảnh sát đi, gọi 110, bắt cái thằng súc sinh kia lại, cho nó ở tù một vòng!!” Dương Lệ cả người là máu run rẩy gào hét.

Thấy mẹ vẫn còn sức mà chửi, Vương Đại Hổ thầm hừ một câu, cắn thế vẫn còn nhẹ!

“Thôi đi, thôi đi, bà đừng có kêu nữa!” Hai thím nhà Tần, Triệu đều là phụ nữ nông thôn khoẻ mạnh, một trái một phải đỡ Dương Lệ đứng dậy.

Vương Thủ Dân đã bao nhiêu năm làm thôn trưởng thôn Hưng Nghiệp? Có bao nhiêu người đã được ông giúp đỡ? Lòng tin của dân trong thôn há có thể để Dương Lệ – một kẻ ngoài thôn làm lung lay?

Lại nói vụ mất tích của thằng bé nhà họ Lý, hiện tại trong thôn ai chẳng biết.

Không đâu sao tự dưng thằng bé lại phải chạy ra sau đồi? Còn không phải mẹ mợ khổn nạn này bức bách sao?

Chiếm nhà người ta, đánh con người ta, cái thế loại họ hàng gì vậy?

Ngay cả súc sinh cũng không bằng.

Cho nên lúc này dù Dương Lệ có khóc lóc kêu oan thế nào, mọi người cũng không có nửa điểm đồng tình chứ đừng nói đến chuyện giúp mẹ lấy lại công đạo.

Dương Lệ bây giờ vừa sợ vừa đau, nhìn thấy bản thân cả người đầy máu liền bị dọa ròi.

Lập tức nhũn cả người, hoàn toàn dựa vào hai thím đỡ đi.

Hai thím Tần, Triệu liếc nhau, cùng khinh thường bĩu môi, cũng không có ý định đưa đi trạm xá, đỡ mẹ đi về đầu thôn đông.

Người nháo vừa đi, người xem náo nhiệt cũng dần tản, trước lúc về còn có không ít người hướng về phía Vương Đại Hổ giơ ngón cái, thật không hổ là con cháu người Đông Bắc, đủ mạnh bạo. Ngay cả ba hán Vương Quang Tông cũng vênh vang ra mặt.

“Thằng oắt con mày còn không vào nhà, đứng đấy làm gì!” Mẹ Đại Hổ – Trương Phương từ trong phòng đi ra, nhéo lỗ tai Vương Đại Hổ làm hắn kêu au au.

Thằng bé này quả nhiên thả rông nhiều lắm, giờ còn dám thả chó cắn người, đã thế cấm túc cho ba ngày khỏi ra ngoài.

Vương Đại Hổ bị mẹ mắng hồi lâu, cuối cùng bà nói đỡ cho mới thoát được.

Trở về phòng mình, Lý Thanh Nhiên vẫn như cũ ngồi dựa vào cửa sổ, ngây ngốc, cũng không biết đang nghĩ gì.

“Sao vậy?” Vương Đại Hổ trèo lên giường, xoa đầu cậu: “Hết giận chưa?”

Lý Thanh Nhiên cắn môi, hai mắt to chớp lại chớp, cuối cùng đầy mặt quật cường nói: “Em muốn tự mình báo thù!”

“Đương nhiên!” Vương Đại Hổ cười tủm tỉm: “Chờ chân em khỏi hẳn, chúng ta liền cho mẹ Dương Lệ kia một trận, đánh mẹ đánh thành dưa hấu, thành lớp xe, đánh đến mẹ mẹ cũng không nhận ra! Đánh đến khi mẹ về sau không bao giờ dám bước chân vào trong thôn một bước.”

Lý Thanh Nhiên nhìn Vương Đại Hổ nói đến say mê, bị làm cho bật cười, xằng giọng: “Anh Đại Hổ thật đáng ghét!”

Wương Đại Hổ bị thanh âm yêu kiều này làm cho cả người mềm nhũn, chỉ thấy lâng lâng như sắp bay.

.

Chân Lý Thanh Nhiên còn phải một thời gian nữa mới khỏi hẳn, hiện tại chỉ có thể chống nạng. Nhưng cậu lại là một người rất nhiệt tình yêu thích học tập. Kết quả, đến thứ hai, Vương Đại Hổ không thể không lại đeo cặp lên lưng.

Cứ như thế, ngày lại dần dần khôi phục êm đềm như trước đây.

Chỉ là Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên đều rõ ràng, chỉ cần Dương Lệ một ngày còn “cư chiếm thước sào”, chuyện này vĩnh viễn không thể tính là chấm dứt. Bận đang

17. Chương 17: Tính Kế

Edit: Thanh Thạch

Một tháng sau, khi chân Lý Thanh Nhiên rốt cuộc khỏi hẳn thì kẻ vẫn mặt dày ở trong nhà cậu – Dương Lệ lại gặp phiền toái.

“Anh là cái đồ trời đánh, đồ không có lương tâm! Vì con hồ ly tinh kia mà muốn vứt bỏ vợ mình, rồi sẽ có ngày bị sét đánh chết!” Dương Lệ ngồi trên giường hai mắt đỏ bừng, khuôn mặt méo xệch, chỉ vào người đàn ông, mắng cũng không xong.

“Đừng có m* nó đông dài với ông đây!” Khổng Đại Quốc tức mình tát mẹ một phát: “Tôi nói cho cô biết, cô muốn ly hôn thì ly hôn, không muốn ly hôn cũng phải ly hôn!”

Dương Lệ bị tát nổ đom đóm mắt, ngã từ trên giường xuống. Mẹ vốn cũng không phải người tốt tính, thấy gã thật sự muốn bức mình, nhất thời nổi điên.

“Nghĩ muốn một cước mà đá bà đây để cưới con hồ ly tinh kia à? Bà nói cho mà biết, Khổng Đại Quốc anh cứ ở đó mà nằm mơ!!!”

Khổng Đại Quốc nhìn Dương Lệ ngồi dưới đất tóc tai bù xù, vẻ chán ghét trên mặt càng đậm, lại nghe mẹ không chịu ly hôn, còn luôn mồm mắng tiểu tâm can của mình thì càng tức, tiến lên túm tóc Dương Lệ, nắm tay to giáng tới. Dương Lệ nổi giận bừng bừng, cũng hướng chỗ hiểm mà đâm trả, hai người cùng xông vào đánh nhau.

“Hu hu hu hu.....” Cùng Khổng Đại Quốc đến đây còn có đứa con gái út, Khổng Thuý Bình thấy bố mẹ đánh nhau, sợ hãi khóc lớn, đi tới bên bà nội kéo kéo áo. Bà già gầy gầy đen đen khuôn mặt nhăn nhoe vung tay lên, đẩy con bé ra làm nó té ngã: “Khóc cái gì mà khóc, bà đây còn chưa chết đâu! Đồ sao chổi, để mày ra đúng là lỗ vốn mà!” Bà Khổng mắng cháu mình xong, giơng mắt nhìn con trai, con dâu còn đang hăng hái đánh nhau.

“Đại Quốc đánh nó đi, đánh chết nó đi! Bẻ gãy hai tay nó, xem nó còn dám trộm tiền của bà không!” Nhắc tới cục tức trong lòng, bà già càng điên lên mà chửi. Khổng Đại Quốc nghe mẹ mình “cổ vũ”, hai mắt càng đỏ, xuống tay càng nặng. Thoáng chốc, Dương Lệ liền như chó chết nằm trên đất bất động.

Một chậu nước lạnh dội xuống đầu.

Bà Khổng nheo mắt, hung ác hỏi: “Nói! Mày giấu hộp tiền của bà ở đâu?”

Dương Lệ biết mẹ già này lợi hại, thấy hai người hôm nay thật có ý muốn đánh chết mình, vô cùng sợ hãi, nhưng mà tiền đã vào túi mẹ làm gì có chuyện mẹ lại nhả ra.

Thấy Dương Lệ vẫn nằm trên đất “giả chết”, bà Khổng cười lạnh, hai ngón tay đen gầy lấy từ vạt áo ra một cây châm, nhìn cũng không nhìn, lập tức cắm mạnh lên tay Dương Lệ.

“Au —” Dương Lệ đau đến run người, nhìn bà già hai mắt phủ kín cay nghiệt: “Kẻ độc ác như bà đáng lẽ nên bị sét đánh chết từ lâu rồi, xứng đáng ở goá cả đời. Bà chính là cái đồ khắc chồng hại con, đáng đời Khổng gia các người không có cháu trai, cho các người đoạn tử tuyệt tôn!!!”

“Con tiện nhân, mày dám chửi mẹ tao...” Khổng Đại Quốc lại xắn tay áo, muốn đánh tiếp.

“Ha ha....” Bà Khổng lại vung tay, trên mặt chẳng những không giận mà ngược lại, lộ ra thần sắc cao hứng.

“Mày còn dám nói!” Bà già không chút chần chừ cắm thêm một cây châm.

Dương Lệ đau đến lăn lộn.

“Nhà họ Khổng tao vì sao đến bây giờ vẫn chưa có con cháu nối dõi tông đường? Còn không phải vì mày là cái loại gà mái không biết đẻ trứng, đất mặn không trồng nổi cây? Nhưng mà hiện tại không thể nữa rồi, tao nói cho mày biết, Tiểu Mĩ đã có thai con của Đại Quốc, nó làm sao mà giống cái loại chỉ biết đẻ một đồng vịt giời như mày, lần này nhất định là con trai, cho nên thức thời thì lập tức ly hôn với Đại Quốc, cái chức con dâu nhà họ Khổng cũng nên đổi người ngồi.”

“Cái gì? Hồ ly tinh kia có con hoang?” Dương Lệ trợn tròn mắt.

Sở dĩ lần này mẹ đột nhiên chạy đến nhà Lý Thanh Nhiên cũng là có nguyên nhân, mấy tháng trước mẹ phát hiện chồng mình mất đưa mẹ lại với một ả goá trong thôn. Sao mà chấp nhận được? Dương Lệ khi ấy liền nháo hết cả lên, nhưng ả goá kia cũng không vừa, hai người đánh từ đầu này thôn đến đầu kia thôn, cứ phải gọi là chiến đấu kịch liệt.

Mà Khổng Đại Quốc là cái loại “thấy sắc quên vợ”, tâm đã sớm bay đến bên “tình nhân” yêu quý của mình rồi. Bị vợ bắt gian tại giường cũng chẳng cảm thấy xấu hổ, thậm chí còn bày ra bộ dáng “quang minh” mà bắt Dương Lệ ly hôn khiến mẹ vừa ghen vừa tức, điên tiết cuồn luôn hai ngàn giấu dưới đáy hòm của bà Khổng rồi chạy. Mẹ cũng chẳng có chỗ nào để đi, nghĩ tới Lý Thanh Nhiên giờ đã không còn ba mẹ, chẳng phải để mình tùy ý sai bảo hay sao.

Nhưng là mẹ vạ vạ không ngờ tới, mấy tháng mẹ “trốn đi” thế mà con hồ ly tinh kia đã có thai, này thật khiến mẹ hối hận không chịu nổi.

“Đại Quốc à!” Dương Lệ mất hết khí thế, thái độ lập tức mềm xuống, chỉ thấy mẹ run rẩy bò đến, ôm đùi gã đàn ông khóc lóc: “Chúng ta dù sao cũng là vợ chồng, tình nghĩa mười mấy năm anh không quan tâm thì cũng phải nghĩ đến em vì nhà họ Khổng nhiều năm vất vả, còn cả năm đứa con gái nữa! Anh đừng nhẫn tâm như vậy mà!”

Ba mẹ Dương Lệ đã qua đời từ mười mấy năm trước, mẹ cũng chẳng có anh chị em gì, đúng là tứ cố vô thân. Mấy năm nay Khổng Đại Quốc cùng bà Khổng tuy đối đãi mẹ không tốt, nhưng mẹ cũng chưa từng nghĩ tới rời khỏi nhà họ Khổng. Nghĩ tới bản thân về sau có lẽ sẽ phải lưu lạc đầu đường, nước mắt của Dương Lệ lúc này chảy ra cũng coi như là thật.

Khổng Đại Quốc nghe vợ mình gào khóc thê lương, hai con mắt lưu manh đảo vài vòng. Sắc mặt bỗng trở nên nhu hòa, gã vươn tay kéo Dương Lệ từ dưới đất đứng lên, cảm thán nói: “Ài! Việc này chung quy vẫn là lỗi của anh, chúng ta dù sao cũng là vợ chồng, anh cũng không thể bức em đến bước đường cùng được! Như vậy đi! Chỉ cần em đáp ứng ly hôn, anh liền để cho em một căn nhà, mỗi tháng lại gửi em hai trăm phí sinh hoạt, em thấy thế nào?”

“Đại Quốc!” Bà Khổng lập tức biến sắc, vừa định nói gì đó lại bị con trai trừng mắt bảo đừng.

Dương Lệ nghe vậy cũng lộ ra chân chừ.

Khi này vừa khóc vừa tính toán trong lòng, xem chừng hôm nay Khổng Đại Quốc quyết tâm muốn bỏ mình, nếu tiếp tục, có lẽ cũng không vớt thêm được lợi lộc gì. Nhưng là tình huống trong nhà, Dương Lệ đương

nhiên rõ ràng, ở đâu thừa ra một cái nhà?

“Chúng ta hôm nay cũng không về nhà, em có thể suy nghĩ cho kĩ.” Khổng Đại Quốc cười ha ha hai tiếng, xoay người đi vào phòng trong.

Bà Khổng tiếp tục chỉ chiết một hồi, buộc Dương Lệ phải lấy ra hai ngàn đồng.

Nhưng Dương Lệ đột vừa rồi bị thương đến hai lần, tiêu vào thuốc men cũng không ít, hơn nữa mụ cũng giấu lại một ít cho mình, cuối cùng trả lại được có bốn trăm.

Bà Khổng tất nhiên là tức điên người, lại chửi mắng một trận.

Đợi đến khi trời tối, trong thôn từng nhà bắt đầu bốc lên khói bếp thì ba người âm ỉ cả ngày rốt cuộc mới yên tĩnh được một chút.

Bà Khổng tránh Dương Lệ, kéo con trai đến một góc, tức tối nói: “Đại Quốc, con hôm nay nói mấy lời kia là ý gì! Định lừa nó hả!”

“Ai nha! Mẹ!” Khổng Đại Quốc bắt chéo chân, đầy mặt đắc ý “ăn sĩ tự khắc có diệu kế”: “Yên tâm! Con là con mẹ mà, sao mà có thể buôn bán lỗ vốn cho được.”

Bà già bán tín bán nghi, hai hàng lông mày thưa thớt cau lại: “Dương Lệ là cái con tiện nhân, quân trộm cắp! Không thấy thỏ sao đuổi được ưng, nói lời suông mà mong dễ được nó à!”

Khổng Đại Quốc cười to trả lời: “Ai nói con dễ nó!”

Lần này đúng là khiến bà già ngạc nhiên.

“Chúng ta có nhà dư ở đâu ra vậy?”

“Mẹ ngốc của con ơi!” Khổng Đại Quốc đảo mắt nhìn xung quanh: “Đây không phải là có sẵn sao! Dương Lệ đã chạy đến nơi này, cho nó ở lại đây là được rồi!”

Bà Khổng bình tĩnh đại ngộ, lúc này hai mẹ con đúng là triệt để quên mất còn có một Lý Thanh Nhiên, hoàn toàn coi cậu thành vật có thể nắm trong tay.

“Ai! Ngược lại là con tiện nhân kia được lợi.”

Cái nhà này vốn đã cũ nát, so với nhà bọn họ cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu. Hơn nữa mấy tháng nay lại bị Dương Lệ phá, càng có vẻ rách nát không chịu nổi. Nếu dựa theo ý của bà Khổng, sợ là ngay cả cái nhà này cũng không cho mụ. Chỉ là hiện tại sốt ruột nghênh đón Tiểu Mĩ vào nhà, bà muốn ôm cháu đích tôn, không có biện pháp mà thôi.

“Hơn nữa mẹ đừng quên.” Khổng Đại Quốc ghé đầu lại, trong giọng nói không giấu được hưng phấn: “Tú Mai không chỉ có một cái nhà mà còn mười mẫu đất đấy! Chúng ta bán đất, tối thiểu cũng được bảy tám ngàn!”

Hai mắt bà già liền sáng lên, võ đui đen đét: “Đúng rồi, đúng rồi, sao mẹ không nghĩ tới, mẹ nuôi con bé Tú Mai kia mười mấy năm, nó lại không biết liêm sỉ mà bỏ chạy theo đàn ông, một câu cũng không nói với mẹ. Giờ đem bán, chúng ta được tiền, cũng coi như đền đáp ơn dưỡng dục của mẹ.”

“Chính là như vậy!” Khổng Đại Quốc võ đui cười đến không thấy mắt đâu.

Phải nói dạo này gã cũng không sống tốt, ngày trước vì cửa tiểu tâm can mà tốn không ít tiền!

Nhà gã vốn nghèo, đành đi vay nặng lãi, mua cho tình nhân cái vòng vàng. Giờ tổng cộng nợ khoảng hai vạn.

Gã đang lo, hôm nay lại tự dưng nghĩ ra “ý kiến hay” như vậy.

Nếu mà bán tốt, có khi cũng phải được vạn tám. Minh lại lấy được “tiểu tâm can” về nhà, nàng trong thôn mở quán ăn nhỏ nhiều năm, hẳn trong tay cũng có chút đỉnh.

Hai khoản cộng lại, khẳng định có thể trả hết nợ.

Ha ha ha..... Bước này đi đúng là diệu mà!

Quả thực là “có cả tiền lẫn người”!

Về phần đáp ứng về sau mỗi tháng cho Dương Lệ hai trăm phí sinh hoạt?

Hừ hừ.... Này nhưng đúng là đồ mụ ấy đấy!

Nhất thời, hai mẹ con đều đắm chìm trong “khoản tiền lớn” sắp tới tay, cười đến xuân phong đắc ý!

18. Chương 18: Vô Sĩ

Edit: Thanh Thạch

Vương Đại Hổ hí mắt nhìn mẹ con hai người trước mặt, thầm nghĩ: “Này đúng là chuyện lạ nhất thế giới luôn, người có thể vô sĩ hơn được nữa không!”

“Mọi việc chính là như vậy.” Khổng Đại Quốc hai mắt ngập nước nói lời thảm thía.

Vương Thủ Dân đặt tẩu thuốc^[1] trong tay xuống, nhìn gã một cái, hỏi ngược lại: “Mấy người không phải không muốn nuôi thằng bé họ Lý sao? Tại sao đột nhiên lại thay đổi ý định?”

“Trưởng thôn sao lại nói vậy!” Khổng Đại Quốc lau lau nước mũi, nghèn nghẹt nói: “Nhiên Nhiên là cháu tôi, ba mẹ nó giờ không nuôi nó, tôi là cậu nó đương nhiên phải nhận trách nhiệm này! Ông cứ yên tâm, tôi sẽ coi nó như con ruột của mình!”

Vương Đại Hổ ở bên cạnh nghe thế không khỏi bĩu môi, bọn họ như vậy mà có thể đối tốt với Nhiên Nhiên sao? Sợ là không qua một tuần đã ngược đãi chết luôn rồi.

“Việc này vợ anh biết không?” Vương Thủ Dân cũng không quên bộ dạng chua ngoa hôm trước của Dương Lệ.

“Cô ấy là đàn bà thì sao mà làm chủ được, việc này tôi là người định đoạt.” Khổng Đại Quốc vỗ tay bôm bốp, gã nhưng chưa nói đến chuyện mình sắp “bỏ vợ”.

“Mặc kệ thế nào, việc này đều phải xem ý kiến của thằng bé mới được.” Vương Thủ Dân quay đầu nói với cháu mình: “Nói với Nhiên Nhiên một tiếng, bà ngoại với cậu nó đến đây, bảo nó ra gặp.”

Chốc lát sau, Vương Đại Hổ dẫn Lý Thanh Nhiên từ trong phòng đi ra.

Có vẻ như đã biết ý đồ của hai người, sắc mặt Lý Thanh Nhiên cũng không tốt, cái miệng nhỏ mím chặt.

Cậu vừa đi ra, cũng chưa nói cái gì!

Bà Khổng liền mở miệng, chỉ thấy bà đặc biệt khoa trương bước tới, ôm chầm Lý Thanh Nhiên.

“Cháu ngoan của bà! Khổ thân cháu tôi! Nhìn xem... người gầy như thế này! Đứa nhỏ không ba không mẹ thật đáng thương a!”

Bà già xông tới quá nhanh, xô cả vào Vương Đại Hổ, kêu khóc oang oang. Chỉ tội nghiệp Lý Thanh Nhiên, chẳng những bị túm đến không thở nổi lại còn phải ngửi mùi thuốc lá nồng nặc trên người bà, rất kinh khủng.

Vương Đại Hổ vội đi tới, cố gắng lắm mới kéo được cậu ra.

Lý Thanh Nhiên vốn chưa bao giờ xem những người họ Khổng này là họ hàng. Trước kia Khổng Tú Mai cũng đưa cậu về nhà bà ngoại, nhưng lần nào đi cũng phải nghe không rống thì mắng, đặc biệt là bà Khổng và Dương Lệ. Đối với Lý Thanh Nhiên khi ấy còn nhỏ đúng là so với ma quỷ còn đáng sợ hơn, cho nên cậu đối với bọn họ chỉ có căm ghét chứ nửa điểm muốn thân thiết cũng không có.

“Tôi sống rất tốt!” Lý Thanh Nhiên đứng sau Vương Đại Hổ, nhìn hai người nói rõ từng chữ một: “Không cần các người quan tâm.”

Bà Khổng nghe vậy sắc mặt cứng đờ, vốn bà nghĩ, Lý Thanh Nhiên không có ba mẹ nhìn thấy mình phải giống như thấy được cọng rơm cứu mạng mà chạy tới thân thiết chứ! Không nghĩ tới thằng nhãi này chẳng những không cảm kích mà còn trưng cái mặt lạnh lùng cho mình nhìn, bà bắt đầu tức giận, ánh mắt nhìn Lý Thanh Nhiên tăng thêm vài phần ác cảm.

“Chúng ta là người thân, còn có thể hại cháu sao!” Bà Khổng đứng lên, bắt đầu trách mắng: “Trẻ con thì biết cái gì mà nói vớ vẩn, ngoan ngoãn nghe người lớn là được rồi, tý nữa trở về dọn dẹp một chút, hôm nay trước khi trời tối cùng chúng ta về thôn Khổng đi!”

Lý Thanh Nhiên nghe người này luôn mồm nói muốn đem mình đi, trong lòng không khỏi nóng nảy. Lúc cậu đang định phản đối thì Vương Đại Hổ đứng bên cạnh kéo kéo tay cậu, ý bảo bình tĩnh đừng nóng.

Thấy Lý Thanh Nhiên đột nhiên không nói, bà Khổng tưởng rằng mình đã áp chế được cậu, không khỏi nhếch miệng đắc ý, nhướn mày với con trai. Tiếp được tín hiệu, Khổng Đại Quốc liền lộ ra nụ cười “đáng khinh”, gãi xoa xoa tay nói với Vương Thủ Dân: “Việc này, trưởng thôn xem thế nào. Vốn nuôi nấng Nhiên Nhiên là trách nhiệm của chúng tôi, chỉ là ông cũng biết tình huống nhà chúng tôi như thế nào rồi đấy. Cho nên.... này... cái kia.... Tôi biết nhà Tú Mai còn mười mẫu đất, có phải cũng nên đưa khế đất cho chúng tôi đúng không! Ông yên tâm... Đây về sau đều là của Nhiên Nhiên, chúng tôi chỉ là tạm thời bảo quản giúp nó mà thôi.”

Được lắm! Hoá ra là muốn chiếm đất!

Vương Thủ Dân lập tức đen mặt, ánh mắt thâm trầm nhìn mẹ con hai người.

Bà Khổng thấy vậy không tự nhiên vặn người hai cái, bà sợ “con vịt nấu súp chín lại bay mất” vội vàng nói với ông: “Tôi đã hỏi thăm rõ ràng rồi, giấy tờ kia hiện tại ông đang giữ, đừng có nghĩ chối mà giấu làm của riêng!”

“Bà nói cái gì!” Vương Thủ Dân nghe bà ta nói xấu mình, tức giận trợn mắt lên rống.

“Nói, tôi nói đấy.... Tú Mai là người nhà tôi, hiện tại chúng tôi muốn đòi đất về, đó là chuyện đương nhiên, ông không chịu thì tôi liền cáo lên huyện!”

“Mẹ! Mẹ nói cái gì vậy!” Khổng Đại Quốc vội vàng ngăn cản mẹ mình còn đang hung hăng nhưng thật ra đã bắt đầu có chút chột dạ, cười cười với Vương Thủ Dân: “Mẹ tôi lớn tuổi, ăn nói có chút quá khích, không phân biệt bắc nam, trưởng thôn đừng để ý! Ngài đức cao vọng trọng chắc chắn sẽ không ăn quyết đất nhà chúng tôi đâu! Ông nói đúng không?”

Vương Đại Hổ nhìn hai mẹ con nhà kia kẻ tung người hứng, cơ hồ sắp cười ra tiếng.

Còn chưa biết thế nào mà đã bắt đầu “nhà chúng tôi”! Quả nhiên là bụng chó không chứa nổi hai lạng dầu vừng*, nhanh như vậy liền nói ra mục đích của mình.

*Con chó một khi đã ăn được dầu vừng thì sẽ tìm cách ăn vụng thêm nhưng dạ dày chó không thể chứa nhiều dầu mỡ, nếu ăn quá nhiều sẽ bị tiêu chảy hay đau bụng hay thế nào đó nên bị lộ ra là đã ăn vụng.

Nguồn: iask.sina, wenwen.soso

Nói cái gì mà muốn chăm sóc Nhiên Nhiên. Cái rắm! Con m* nó toàn đánh rắm.

Vương Đại Hổ hừ lạnh một tiếng, mắt đảo hai vòng, xoay người chạy về phòng cũng không biết lục lọi tìm cái gì.

“Đất kia là từ tổ tiên của Lý Trường Quý truyền lại, như thế nào có thể nói là của Khổng Tú Mai!” Vương Thủ Dân là người trải đời, hai câu liền nhìn ra ý đồ của mẹ con nhà kia, cho nên cũng không thêm lưu lại thể diện cho cái loại máu lạnh này, lập tức giận dữ nói: “Hơn nữa, uỷ ban thôn đã cùng thằng bé họ Lý đàm phán ổn thoả rồi, thuê đất nhà nó, có giấy trắng mực đen hằm hoi đấy!”

“Nó cái đứa trẻ con thì biết cái rắm, không phải là mặc các người giở trò sao!” Bà Khổng nghe ra Vương Thủ Dân đây là không chịu buông tay, lập tức phun một miệng tục: “Tôi mặc kệ! Mười mẫu đất kia là của nhà chúng tôi, ông hôm nay mà không giao ra thì bà đây liền không đi!”

“Trời cao a! Người mở mắt ra mà nhìn đi! Có người táng tận lương tâm muốn bắt nạt chúng ta mẹ goá con cô a! Cho sét đánh chết lão già ác độc này đi!”

“Bà —” Vương Thủ Dân tức giận! Mới mấy hôm trước mẹ Dương Lệ chưa ngoa đã náo loạn một hồi, hôm nay lại đến bà già này, chẳng những không biết điều mà còn càng thêm nghiêm trọng! Nay đến cùng là cái loại người gì a.

Đến khi bà Khổng đã luyện được nhuần nhuyễn kỹ năng khóc lóc om sòm thì Vương Đại Hổ vui vẻ đi đến.

“Bà là muốn mười mẫu đất nhà Nhiên Nhiên đúng không?” Khuôn mặt tròn tròn phủ đầy tươi cười thân thiết.

Hỏi thẳng vào vấn đề.

Bà Khổng liền dừng lại, gạt mạnh đầu rồi còn gân cổ lên cường điệu: “Kia vốn là của nhà chúng ta!”

“Kia không phải của nhà các người, chính xác mà nói là của nhà Lý Trường Quý!” Nhìn bà già tròng tròng muốn lòi mắt, Vương Đại Hổ lại nói tiếp: “Bất quá Nhiên Nhiên là con Lý Trường Quý, Lý Trường Quý không có ở đây, kia tự nhiên thành của em ấy, mà các người lại muốn nuôi em ấy, vậy đem giao cho các người cũng là đúng lý hợp tình!”

“Đúng rồi! Đúng rồi! Vẫn là thằng bé này biết lý nha!” Bà Khổng lập tức “lúm đồng tiền như hoa” liên tục gạt đầu nói.

“Được rồi! Nếu các người đồng ý nhận trách nhiệm lớn là nuôi nấng Nhiên Nhiên, chúng tôi cũng sẽ không giữ chặt mấy thứ kia không buông, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Khổng Đại Quốc hai mắt toả sáng gấp giọng hỏi.

“Nhưng mà trước khi giao khế đất cho các người, có khoản tiền này chúng ta cần phải tính toán cho rõ ràng!”

“Cái gì, cái gì tiền?” Bà Khổng tựa hồ cảm giác được cái gì, trên mặt tràn ngập hồ nghi.

“Bà không biết? Đợt vừa rồi, Nhiên Nhiên bị gãy chân, phải lên thành phố phẫu thuật, tổng cộng tốn – để tôi xem xem! Cũng độ năm sáu vạn! Tiền đó đều là nhà tôi ứng ra cho, bà xem có nên hoàn trả số tiền này không!”

Bà Khổng vừa nghe nói Lý Thanh Nhiên nợ nhà bọn họ năm sáu vạn đồng, một hơi cũng không thở nổi, một lúc lâu sau mới đen mặt ngao ngao nói: “Thằng nhãi mày nói hươu nói vượn cái gì, nhiều tiền như vậy, mày lừa người à!”

“Bà sao lại nói oan cho tôi!” Vương Đại Hổ vung vẩy tập giấy trên tay: “Đây là giấy khám ở bệnh viện cùng hoá đơn viện phí, bà xem cho rõ ràng, bên trên còn có con dấu đấy nhá!”

Khổng Đại Quốc cầm lấy nhìn lướt qua, quả nhiên ngay ở đầu chỗ tên bệnh nhân rõ ràng viết ba chữ “Lý Thanh Nhiên”.

Cái này thật đúng là làm hai mẹ con nhà kia thấy hoảng, tiền còn chưa tới tay đâu! Thế mà lại thành nợ ngập đầu?

Không được! Năm sáu vạn này nhà bà tuyệt đối không nhận!

“Thằng nhãi ranh, chân mày gãy thì gãy luôn đi! Tốn gần này tiền để trị, làm như mình quý báu lắm ý! Đồ sao chối, đồ phá hoại!” Bà Khổng tái mặt, vung tay tát Lý Thanh Nhiên.

Ai ngờ Lý Thanh Nhiên cũng không tránh, khuôn mặt nhỏ lại lộ ra vẻ tàn nhẫn, cũng không biết cậu làm gì, chỉ nghe thấy bà Khổng hét to một tiếng, bàn tay gãy guộc chảy máu ròng ròng.

Lý Thanh Nhiên đứng đó, ngón tay kẹp lưỡi dao lam, nhìn bà già lăn lộn trên đất, lạnh lùng nói: “Cái loại cầm thú máu lạnh các người mới không phải họ hàng của tôi, lập tức rút khỏi đây đi, vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Huyết (Vương Đại Hổ hớn hở huyết sáo)

Say sưa ngấm phong thái lạnh buốt thấu xương của Nhiên Nhiên nhà hần.

A~~ thật muốn bỏ nhào tới mà!

19. Chương 19: Kẻ Ác

Edit: Thanh Thạch

Mẹ con họ Khổng ngày ấy bị “doạ đi” nhưng cũng không cam tâm, mấy hôm sau lại đến náo loạn.

Chỉ là Vương Thủ Dân đã sớm nghe theo “chỉ thị” của cháu mình, một mực chắc chắn: Muốn đất, được! Trả đủ viện phí rồi nói tiếp.

Hai mẹ con nhà này đến thôn nghe ngóng mới biết, nguyên lai Lý Thanh Nhiên bị ngã gãy chân là có liên quan đến Dương Lệ. Quá tốt! Bao nhiêu uất hận ghen trong lòng đều phát hết lên người mẹ, suýt nữa thì cạo đầu Dương Lệ luôn.

Cứ như vậy qua vài ngày, mẹ con họ cũng không biết tính cái gì, một sáng sớm đem theo Dương Lệ biến mất khỏi thôn Hưng Nghiệp.

Mấy kẻ ghê tởm vừa đi, Vương Đại Hổ liền cảm thấy ngay cả hít thở cũng thoải mái hơn.

Lý Thanh Nhiên thì càng vui vẻ, cũng không chờ được, lập tức đi thẳng về nhà.

Mấy người này quả thực quá không biết xấu hổ, trong nhà phạm là đồ có thể dùng, toàn bộ đều bị mang đi, ngay cả bát đĩa trong bếp, dao kéo cũng không thấy, ngoại trừ —

Vương Đại Hổ nhìn con bé gầy teo trước mặt, cau mày hỏi: “Em là ai?”

“Em, em tên là Khổng Thuý Bình.” Con bé thoát nhìn khoảng năm sáu tuổi, tóc buộc túm hai bên, có vẻ sợ Vương Đại Hổ, thỉnh thoảng lại nhìn lên Lý Thanh Nhiên đứng sau lưng hắn.

“Em là bé năm?” Lý Thanh Nhiên hơi chần chờ hỏi.

“Đúng rồi! Anh họ.” Nó ngắc ngứ trả lời.

“Sao em không về với ba mẹ?”

Nhắc tới chuyện này, con bé rõ ràng rất tủi thân, nước mắt tích tích rơi xuống, nhìn bộ dạng nước mắt lem nhem bẩn thỉu kia, đúng là chẳng làm người ta thương được.

Đương nhiên, chủ yếu cũng bởi vì nó là con của Dương Lệ và Khổng Đại Quốc, nhưng hắn cũng không thể tin được hai vợ chồng “xấu xa” kia lại có thể bỏ con mình ở đây.

Hiển nhiên, Lý Thanh Nhiên cũng nghĩ như vậy, hai người nhìn nhau, cùng lựa chọn mặc kệ con bé đang khóc sụt mướt. Một người chạy ra ngoài múc nước, một người đi kiếm khăn lau, chuẩn bị tiêu độc từ trong ra ngoài.

Giữa chừng, Vương Thủ Dân cũng lại đây một chuyến, mang theo một ít đồ dùng hằng ngày, cũng giúp dọn dẹp lại sân vườn. Con bé kia thật ra cũng có mắt, thấy mọi người đều bận rộn liền tìm một cái chổi quét phụ.

Thẳng đến tối, mọi người mới ngừng lại.

“Hôm nay làm đến đây thôi!” Vương Đại Hổ lau mồ hôi trên mặt, nói với Vương Thủ Dân: “Ông nội, mấy hôm trước bà lên trấn thăm mẹ cháu rồi, nhà cũng không còn ai, tối nay ông ăn ở đây đi! Để cháu đi nấu cơm!”

Vương Thủ Dân thấy cháu mình muốn làm cơm tối, gạt đầu, cười một tiếng: “Được!”

Vì thế hơn một giờ sau, bốn món một canh hương sắc đều ngon được bày lên bàn.

Nguyên liệu đều là Vương Đại Hổ lấy từ nhà đến, hôm nay hẳn làm khoai tây xào ớt[1], nấm hương xào cải[2], đậu phụ trộn hành[3] và thịt luộc.

Mấy người dọn dẹp cả ngày đã rất mệt, lúc ăn cơm cũng không nói gì mấy mà chỉ cầm cúi ăn. Đặc biệt là con bé Khổng Thuý Bình, ăn cứ phải gọi là lang thôn hổ yết, nhưng Vương Đại Hổ chú ý thấy nó chỉ hưởng mấy đĩa rau mà gấp, một chút cũng không động đến thịt.

Rốt cuộc cũng chỉ là đứa bé đáng thương a!

Wương Đại Hổ thăm thở dài gấp mấy miếng thịt vào trong bát nó.

“Ăn nhiều một chút! Gây như cái que...”

Nhìn miếng thịt thơm phức trong bát, Khổng Thuý Bình không hiểu sao thấy mắt cay cay, lại muốn khóc, nhưng mà, nhưng mà – bọn họ lại không thích thấy mình khóc, nhịn xuống, không nên làm người khác khó chịu.

Con bé kia có cần làm quá đến mức đấy không! Cũng chỉ là gấp cho miếng thịt thôi mà, cần gì phải làm cái mặt vụn vẹo đến vậy.

Trong lúc Vương Đại Hổ còn đang co rút khoe miệng, thăm mắng người ta thì hết thấy đều lọt vào mắt Lý Thanh Nhiên. Đột nhiên mất hứng, cậu bộp – một tiếng đặt đũa xuống, nói câu: “Cháu ăn no rồi!” liền đứng lên.

“Nhiên Nhiên, sao em lại ăn ít vậy?” Vương Đại Hổ vội gọi với theo: “Buổi tối sẽ đói đấy!”

Nhưng Lý Thanh Nhiên không thèm để ý đến hắn, đi thẳng vào phòng trong. Vương Đại Hổ gãi gãi đầu, khó hiểu chớp mắt.

.

Bọn Khổng Đại Quốc tám phần là quyết tâm muốn vứt con mình lại chỗ Lý Thanh Nhiên, hơn nửa tháng rồi cũng không thấy ai đến đón.

Đương nhiên, có lẽ với bé năm, không cần về nhà là hợp ý nó. Ít nhất ở đây mỗi ngày đều có thể ăn ngon ngủ kĩ, không bị bữa đói bữa no, hơn nữa, quan trọng nhất là ở đây không có ai đánh nó, mắng nó, không có ai bởi vì nó khóc một chút liền sẽ đá nó. Cho nên, trong thâm tâm nó đúng là không muốn về nhà.

So với sinh hoạt dễ chịu của đứa con gái, Khổng Đại Quốc thời gian này giống như sống trong địa ngục vậy. Dương Lệ kia đúng là yêu tinh, thấy gã hứa hẹn phòng ở với tiền nhưng đều không thấy, thế là đánh chết cũng không chịu ly hôn. Mà tiểu tâm can bên kia cũng liên tiếp nháo gã, nói thẳng là nếu gã không danh chính ngôn thuận lấy ả về thì ả liền đi bệnh viện phá thai.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Khổng Đại Quốc giờ biến thành tâm lực tiêu tụy, cả người uể oải.

Nhưng đó cũng không phải rắc rối lớn nhất, quan trọng nhất là đến hạn trả nợ rồi mà trong túi gã không đào ra được một đồng.

Một vạn tám ngàn đồng cộng thêm lãi bảy ngàn là hai vạn năm.

Bị bốn kẻ to cao lực lưỡng chặn ở góc tường, Khổng Đại Quốc sợ đến sắp vãi ra quần.

Gã quỳ trên mặt đất liên tục xin tha, luôn mồm xin bọn họ cho gã thêm ít thời gian.

Một tên có hình xăm trên người xoay xoay cái gậy trong tay, tà tà ghé vào tai gã nói gì đó.

Khổng Đại Quốc biến sắc, lắp ba lắp bắp nói: “Con, con bé lớn nhà chúng tôi mới có mười bốn mà!”

“Mười bốn cũng là lớn rồi còn gì!” Tên lưu manh cười dâm nói: “Tao cũng là bắc cầu cho người khác thôi! Nhà kia nhân phẩm tương mạo đều tốt! Con gái mày mà gả qua thì được biếu một vạn luôn, mày thấy thế nào?”

Khổng Đại Quốc vừa nghe được con số kia liền lập tức động tâm, tròn mắt đảo vài vòng, cuối cùng cắn răng gật đầu.

Đợi gã nghiêng ngả lão đảo đi khỏi, một tên đàn em đứng phía sau nói: “Lão Tôn kia cũng gần năm mươi rồi, gã con bé họ Khổng cho lão thật phí!”

“Phí cái lông!” Tên kia lườm Tiểu Mã, nói: “Hai ngày này nhớ canh chừng nhà họ Khổng cho kĩ, đây là con cá lớn đấy, chắc chắn có thể ép được không ít dầu! Bọn mày không phải thích bài bạc sao, mang nó theo, cái loại rẻ rách như nó thể nào chả có máu ăn thua, đến lúc đó không sợ nó không đưa tiền cho chúng ta.”

“Hay! Hay! Hay!” Tên côn đồ giơ ngón cái, đầy mặt nịnh nọt.

“Ha ha ha, tiểu tử mày còn phải học nhiều lắm!”

Khổng Đại Quốc kia quả nhiên không phụ hai chữ “ác độc”, vội vàng “bán” đứa con gái lớn, một vạn đồng cầm trên tay còn chưa nóng thì đã ném hết vào bài bạc.

Phàm là dân cờ bạc thì đều nghĩ ván tiếp chắc chắn có thể “gỡ vốn”, cho nên sau một tháng, Khổng Đại Quốc không phải như trước kia nợ hai vạn năm, mà giờ là hai mươi lăm vạn.

Con cá mắc câu, kẻ cầm cần sao còn phải kiên nhẫn, những kẻ cùng đánh bài từng cùng gã xưng huynh gọi đệ nháy mắt liền trở mặt, mỗi ngày đều kẻ dao vào cổ gã đòi tiền.

“Kỳ thật cũng không phải không có cách!” Nhìn Khổng Đại Quốc trêm mặt bị đánh đến bầm dập, thê thảm khó coi, tên côn đồ thanh âm tràn ngập dụ dỗ nói: “Tao biết nhà mày thật sự khó khăn, lập tức cũng không kiếm đâu ra được nhiều tiền như thế, làm bạn thì cũng nên cho mày một con đường, mày xem thế nào?”

“Đường, đường gì?” Khổng Đại Quốc run rẩy ngẩng đầu, bị đám sái quai hàm khiến gã nói chuyện cũng khó khăn.

“Thôn mày có nhiều bé trai phết!” Tên kia tự dưng phun ra một câu không liên quan.

Khổng Đại Quốc khó hiểu chớp mắt.

“Người anh em, tôi nói thật!” Tên côn đồ nhếch miệng cười ác: “Chúng tôi vốn chuyên buôn bán trẻ em, nếu anh đồng ý gia nhập, chỉ cần bắt vài thằng bé trong thôn thì tiền anh thiếu tôi cũng coi như không có!”

“Các, các người là bọn bắt cóc?” Khổng Đại Quốc trợn mắt nhìn, kinh ngạc hô to.

Những người còn lại đắc ý cười lớn, trong đó có một kẻ gần như là uy hiếp: “Biết được bí mật của bọn tao thì phải giúp bọn tao, không chịu thì đành phải giết người diệt khẩu thôi! Khổng đại ca, anh là người thông minh, hẳn là biết nên làm gì bây giờ!”

Khổng Đại Quốc nghe hẳn một câu giết, hai câu chết, bị dọa đến đái dầm.

Vội vàng liền mồm đáp ứng sẽ giúp bọn họ bắt vài thằng bé về.

Như thế, cứ như thế, như vậy rồi lại như vậy.

Mấy người bàn bạc định ra ngày động thủ.

Đã quyết tâm nhảy vào lửa, Khổng Đại Quốc đột nhiên nảy ra một ý.

Lý Thanh Nhiên cũng là bé trai nha! Hơn nữa nó là cái loại “không ba không mẹ”, có bị bắt cũng không ai đi tìm!

Nếu mình có thể bán nó, chẳng những được thêm ít tiền, mà nó không còn, lão già Vương Thủ Dân kia làm sao có mặt mũi mà nhắc đến tiền thuốc men, đến lúc đó, đất kia không phải thành của mình sao?

Càng nghĩ Khổng Đại Quốc càng thấy ý tưởng của mình quá chính xác, càng nghĩ càng thấy “tiền đồ” của mình sáng lạn.

Lúc này, gã hoàn toàn không nghĩ tới người gã muốn bán chính là cháu ruột gã.

Đương nhiên, cái giống ngay cả con gái còn có thể mất không chớp lấy một cái đem đi gán nợ, thì cháu ruột đã là gì.

20. Chương 20: Bắt Cóc

Edit: Thanh Thạch

Vương Đại Hổ vẻ mặt miễn cưỡng đảo mắt, thật sự cảm thấy người phụ nữ trước mặt sao có thể “lải nhải” nhiều như vậy!

“Thưa cô, em xin lỗi! Em cam đoan từ hôm nay trở đi sẽ không bao giờ bắt nạt Tôn Đại Tráng nữa, vậy còn không được sao!”

Cô Triệu đẩy hai cái đít chai trên sống mũi, thanh âm nghiêm khắc tiếp tục giáo huấn: “Từ khi nhập học đến giờ, đây đã là lần thứ tám em cam đoan với tôi như vậy! Điều là bạn cùng lớp, đáng lẽ phải hoà đồng yêu quý nhau mới đúng, đằng này em lại suốt ngày bắt nạt bạn. Đừng tưởng rằng mình là cháu trưởng thôn là ở trường học có thể muốn làm gì thì làm! Cô không có kiên kị gì đâu!”

Vương Đại Hổ nghe mấy lời này, không khỏi muốn cười lạnh, hắn không chút khách khí đáp: “Ông cháu là trưởng thôn không sai! Nhưng cô cũng là dì của Tôn Đại Tráng nhỉ? Chúng ta không biết ai mới là người lạm dụng chức quyền đâu!”

“Em –” Sắc mặt cô Triệu lập tức trắng bệch.

Trong văn phòng còn vài thầy cô giáo khác nghe được động tĩnh cũng quay sang nhìn, càng làm cho cô cứng ngắt.

“Cô chỉ nói em bắt nạt Tôn Đại Tráng, tại sao không nói nó làm cái gì? Trộm rải đinh lên ghế của em, nhét cơm thừa canh cặn bốc mùi vào ngăn bàn em, bẻ gãy toàn bộ bút chì trong hộp của em, còn ở trên lan can sân thể dục viết bậy chữ ba mẹ em..... Mấy cái này sao cô không nói, em tới trường để học tập tri thức, chứ không phải đến để bị khinh bỉ, chính nó muốn làm mấy chuyện đáng đánh, em thành toàn cho nó thì có gì sai?”

Đương nhiên, mấy việc này kỳ thật là Tôn Đại Tráng làm với Lý Thanh Nhiên. Nhưng trong mắt Vương Đại Hổ, so với hại hắn thì càng làm hắn tức giận hơn.

Cô Triệu bị Vương Đại Hổ nói đến nghẹn ứ trong ngực, cô trời sinh cổ hủ nghiêm khắc, gặp phải Vương Đại Hổ miệng lưỡi không thềm phân biệt, lập tức bị thằng bé chèn ép đến nói không ra lời.

Vương Đại Hổ khinh thường bĩu môi, trong lòng hắn người này vốn không xứng đáng làm “cô giáo”.

Bằng không, lúc trước khi Lý Thanh Nhiên mất tích sau đồi, cô thân là chủ nhiệm lớp vì sao lại không đi tìm? Chỉ vì một người xa lạ nói câu: Thằng bé nhà tôi không đi học, thì liền mặc kệ!

Nói cho cùng, cũng không phải thiếu trách nhiệm, mà là không quan tâm!

“Thời gian cũng không sớm, ông em còn chờ em về ăn cơm chiều! Thưa cô – tạm biệt!” Vẫy tay hai cái, Vương Đại Hổ đeo cặp, ngay trước sắc mặt đỏ bừng của giáo viên chủ nhiệm nghênh ngang mà đi.

Ra khỏi cổng trường, Vương Đại Hổ hất xì mạnh một cái, hai ngày trước vừa vào đông, thời tiết đã bắt đầu trở lạnh.

Men theo con đường quen thuộc, hắn khệnh khạng hưởng thẳng tới nhà Lý Thanh Nhiên.

Đẩy cửa vào phòng, hắn nhìn quanh, trên giường chỉ có một mình bé năm đang ngồi.

“Nhiên Nhiên chưa về sao?” Vương Đại Hổ thuận miệng hỏi.

Bé năm nghe thấy tiếng hắn thì giật nảy mình, trên mặt tràn đầy hoảng loạn, cả người đều run lấy bẩy.

“Em làm sao thế? Khó chịu ở đâu à?” Vương Đại Hổ tưởng con bé bị bệnh, áp tay lên trán nó.

Khuôn mặt của bé năm càng vắn vẹo, nước mắt bắt đầu tích tích chảy xuống.

Vương Đại Hổ nghi hoặc nhú mày, nhìn nó đứng đó bưng cái chén, hỏi gì cũng không nói, chỉ liên tục lắc đầu.

“Em sao —” Vương Đại Hổ còn chưa nói hết câu, chợt thấy sau lưng một trận gió lạnh thổi qua, giây tiếp theo trên cổ truyền đến một trận đau nhức rồi mất ý thức.

.

Không biết qua bao lâu, Vương Đại Hổ chậm rãi mở mắt, lọt vào tầm nhìn không phải cảnh sắc quen thuộc, mà là một gian phòng tối như mực bốc mùi tanh hôi. Không chỉ như thế, chân tay hắn đều bị dây thừng trói lại, trong miệng còn nhét cục vải, một tiếng cũng phát không ra.

Vương Đại Hổ dựa vào tường tìm cách đứng dậy, híp mắt cố gắng nhìn bốn phía. Trong phòng này ngoại trừ hắn còn có mấy người nữa, từ thân hình thì có thể thấy đều là trẻ con. Một đám vẫn đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

Xem ra mình đang ở trong tay bọn buôn người rồi! Nháy mắt, Vương Đại Hổ liền hiểu ra tình huống.

Hắn nhớ mình đang nói chuyện với bé năm thì bị người đánh, như vậy có thể khẳng định lúc ấy kẻ kia nhất định trốn trong góc nào đó, thế thì bé năm đâu? Nó thế nào? Còn Nhiên Nhiên.... Có phải đã bị bắt trước hắn không?

Nghĩ đến đây Vương Đại Hổ không khỏi sốt ruột, thân thể té ngã trên mặt đất như con sâu lớn vằn vẹo vằn vẹo bò.

Hắn đếm qua, tính cả hắn tổng cộng có chín đứa, tám nam một nữ, nữ kia chính là bé năm, Lý Thanh Nhiên không có trong này.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Vương Đại Hổ bắt đầu tính toán đối sách.

Tìm không thấy mình chắc chắn ông bà sẽ báo nguy, hơn nữa xem bọn chúng bắt nhiều trẻ con như vậy là biết nhất định còn bắt ở mấy thôn xung quanh nữa, thế này tất nhiên sẽ khiến cảnh sát chú ý. Mình hiện tại chỉ cần cố gắng tìm cơ hội chạy trốn, chỉ cần có thể để lại tín hiệu, có lẽ sẽ được cứu.

Khi Vương Đại Hổ còn đang cân nhắc, mấy đứa trẻ cũng bắt đầu tỉnh lại, khác hắn vốn là người lớn, bọn nhỏ bắt đầu gào khóc, nếu không phải trong miệng đều bị nhét vải, có khi khóc to đến sục phòng rồi.

Lúc này, có tiếng mở cửa truyền tới, Vương Đại Hổ nheo mắt nhìn qua.

Từ bên ngoài tiến vào hai nam một nữ, trong tay mỗi người xách vài túi nilon.

Trong đó, một gã đàn ông gầy gò, đầu nhuộm vàng choé rút một con dao từ thắt lưng ra, hung ác đe dọa một trận, đơn giản chính là không cho khóc, không cho gọi, ai không nghe thì không cho về nhà, không được gặp ba mẹ nữa.

Sau đó ba người cho bọn trẻ ăn, có đứa không nghe lời chỉ biết khóc, tát cho hai phát rồi cũng mặc kệ nó đói. Khi đến phiên Vương Đại Hổ, hắn rất phối hợp mở miệng, giả vờ tỏ vẻ ngoan ngoãn im lặng.

“Thằng bé này thế mà ngoan phết!” Trong ba người, người đàn bà thoát nhìn hơn bốn mươi tuổi tươi cười nheo nheo mắt Vương Đại Hổ: “Như vậy mới tốt, không nghe thì chỉ càng khổ thôi!”

Vương Đại Hổ nhai nhai miếng bánh bột ngô^[1] khô cứng, cố gắng nuốt vào bụng, đối với “khen ngợi” của ả hoàn toàn không thêm để ý. Đút xong thức ăn, đảm bảo “hàng hoá” vẫn còn giá trị, ba người trước mặt bọn trẻ lấy từ túi áo ra mấy viên thuốc, thả vào nước cho bọn nó uống.

Vương Đại Hổ cũng uống.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Vương Đại Hổ chỉ thấy đầu óc mơ màng, mí mắt càng ngày càng nặng.

Giây cuối cùng trước khi mất đi ý thức, hắn nghĩ: M* nó! Bọn này quả nhiên dùng thuốc ngủ!

Vì thế, mấy hôm kế tiếp, trừ bỏ một ngày hai bữa cơm, bọn nhỏ đều trong tình trạng mê man.

Nhưng trẻ con vốn yếu, cứ ép buộc như vậy, đã có vài đứa chịu không nổi.

“Cô ơi...” Một hôm, vào thời điểm cho ăn, Vương Đại Hổ cố nén tức giận trong lòng, nhỏ giọng nói: “Bạn bên cạnh cháu đã sốt cao một đêm rồi, nhìn như sắp chết vậy, cô cứu bạn ấy đi!”

Người đàn bà trung niên nghe vậy liền cúi xuống nhìn.

“Tiểu Hoàng Mao, thằng bé này ốm rồi, cả người nóng ran, mày xem làm thế nào giờ?”

Tiểu Hoàng Mao kia cau mày phi một tiếng: “Xui.”

“Thằng bé này trông cũng không tồi, có thể bán được không ít, cũng không tốn cái gì! Cho nó uống thuốc hạ sốt đi!”

Vương Đại Hổ vội vàng tiếp lời: “Cô ơi, cô để cháu chăm sóc bạn ấy đi! Mẹ cháu từng ốm nằm viện, cháu cũng chăm sóc bà.”

Dường như Vương Đại Hổ mấy ngày này biểu hiện khá “ngoan ngoãn” làm cho bọn chúng thả lỏng, lần này lại thật sự đồng ý.

Không cần uống thuốc, hẳn khó có khi bảo trì được thanh tỉnh. Bạn đang ?

Đợi mấy người đi ra, Vương Đại Hổ lập tức đứng dậy. Cả một khoảng thời gian dài bị buộc chặt khiến tay chân hẳn có chút tê. Cẩn thận đi quanh phòng một vòng, hẳn đã sớm nhìn ra nơi này là một tầng hầm, ngoại trừ cửa cũng chỉ có một lỗ thông khí nhỏ, muốn chạy trốn đúng là không có khả năng.

Thầm thở dài một hơi, hẳn lại tới bên cạnh bé nằm, con bé rõ ràng gầy đi rất nhiều, nằm trên mặt đất vô tri vô giác ngủ say.

Vương Đại Hổ nhìn nó, trong mắt có chút thương hại nhưng cũng có chút thống hận.

Sau mấy ngày tự hỏi, hẳn cũng hiểu ra, ngày đó con bé sợ hãi hoảng loạn như vậy hẳn là đã sớm biết trong phòng còn có kẻ xấu đang núp.

Nhưng là nó lại không nhắc mình một tiếng. Rốt cuộc là vì tuổi nhỏ bị người hiệp đáp cho nên mới sợ tới mức không kêu ra tiếng, hay là.....

Vương Đại Hổ sắc mặt chợt biến, không muốn nghĩ tiếp, đứng dậy quay về góc mình ngồi.

“Ê... Đây, sao rồi?” Hẳn vươn tay vỗ nhẹ mặt thằng bé bên cạnh.

Sờ vào, nóng bỏng tay.

Vương Đại Hổ cắn răng, lại thềm mắng bọn súc sinh táng tận lương tâm kia một hồi, nhanh chóng cởi hết quần áo trên người bọc vào cho nó, thằng bé cả người nóng ran nhưng lại lạnh run cầm cập. Vương Đại Hổ ôm nó, nói chuyện với nó.

Thằng bé tuy đã uống thuốc hạ sốt nhưng dường như không có mấy tác dụng, nhiệt độ vẫn như cũ không chịu giảm xuống. Vương Đại Hổ biết không thể kéo dài thêm, rầm rầm rầm rầm.... bắt đầu đập cửa.

“Thằng ranh con, hơn nửa đêm mày gọi quỷ à!” Tiểu Hoàng Mao còn buồn ngủ chửi ầm lên.

21. Chương 21: Cầu Cứu

Edit: Thanh Thạch

“Chú ơi.” Vương Đại Hổ sốt ruột nói: “Chú có rượu đế không? Bạn kia sốt mãi vẫn chưa giảm, cứ thế này có khi chết mất!”

Tiểu Hoàng Mao nghe xong, mặt còn đang ngái ngủ lập tức trở nên khó xem, trong mắt hẳn mấy thằng bé này là cả tá tiền mặt, thiếu một đứa cũng là tổn thất!

Cho nên Vương Đại Hổ lập tức liền nhận được một bình rượu đế, thậm chí còn có cả nước ấm, khăn mặt linh tinh.

Cởi quần áo thằng bé, chấm rượu vào khăn mặt, nhẹ nhàng lau từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài. Bôi rượu lên toàn thân chính là biện pháp ở một số vùng nông thôn, bởi vì dùng cồn sát trùng có hiệu quả, hơn nữa trong lúc chà sát cũng có thể làm giảm sốt một chút nên có tác dụng hạ nhiệt rất tốt.

Vì vậy cứ cách hai ba giờ, Vương Đại Hổ lại lau cho nó một lần, thẳng đến hừng đông, đứa nhỏ rốt cuộc hạ sốt. Cho nó uống hai viên thuốc, lúc này Vương Đại Hổ mới nhẹ nhàng thở ra.

.

Cứ thế lại qua bảy tám ngày, chín đứa trẻ đã có vài đứa bị mang đi, trong đó có cả bé năm.

“Anh Đại Hổ, chúng ta sẽ chết sao?”

Thằng bé được Vương Đại Hổ cứu nhút nhát hỏi.

Nó họ Phùng, gọi là Bảo Bảo.

“Đương nhiên sẽ không chết!” Vương Đại Hổ xoa đầu nó dịu dàng an ủi, nhưng mà, nói thì nói vậy, đôi mày một ngày so với một ngày càng nhíu chặt hơn lại thể hiện sốt ruột trong lòng hẳn.

“Thật sao? Anh Đại Hổ, Bảo Bảo sợ! Bảo Bảo nhớ mẹ!”

“Ngoan ngoan, đừng khóc! Anh nhất định sẽ nghĩ cách cứu. Để cảnh sát bắt toàn bộ người xấu, đến lúc đó em có thể về nhà với ba mẹ rồi!”

Thằng bé khóc sụt sùi không ngừng, cái đầu cứ chui vào lòng Vương Đại Hổ, thoát nhìn chẳng khác nào con cún bị bỏ rơi, rất đáng thương.

Khi hai đứa đang an ủi nhau, Tiểu Hoàng Mao phanh – một tiếng mở cửa ra, nhìn hẳn có vẻ rất nôn nóng, trên mặt thậm chí mang theo chút sợ hãi.

Bao gồm cả Vương Đại Hổ, ba đứa bị hắn mang ra ngoài.

Ánh mặt trời chói lóa khiến Vương Đại Hổ nhắm chặt mắt, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

.

Vỏ hộp cùng đồ ăn thừa vương vãi đầy phòng.

Ánh mắt Vương Đại Hổ dừng lại trên người đàn ông đầy mình xăm trổ, nhìn dáng vẻ của gã có lẽ là cầm đầu bọn này. Mà vô cùng ngoài ý muốn là gã đàn ông đó tựa hồ có vẻ phá lệ “quan tâm” Vương Đại Hổ.

Chỉ thấy gã cười rất là “hiền lành”, hướng Vương Đại Hổ vẫy vẫy tay, ôn tồn hỏi rất nhiều, như là cháu tên gì? Nhà ở đâu? Trong nhà có những ai linh tinh.

Đối với mấy vấn đề này, Vương Đại Hổ đều thành thật trả lời.

Mà cùng với câu trả lời của hắn, sắc mặt gã càng lúc càng khó coi, cuối cùng quả thực có thể dùng “kinh hãi” để hình dung.

Mím môi cắn răng, gã vung tay để người lại dẫn bọn họ đi, nhưng không phải trở về tầng hầm kia mà là vào buồng vệ sinh, tắm rửa sạch sẽ.

“Lão, lão đại...” Tiểu Hoàng Mao kinh hồn táng đảm hỏi: “Là, là phía trên muốn tìm thằng bé kia sao?”

Gã xăm mình hung hăng giậm chân, buồn bã nói: “Chính là người Long gia muốn tìm!”

“Hả?????” Tiểu Hoàng Mao sắc mặt trắng bệch, hắn run cầm cập hỏi: “Kia, kia chúng ta làm sao mà đến nổi tội với Long gia!”

Gã làm sao mà không biết!

Long gia không giống bọn buôn người ở tầng đáy, người kia mười mấy năm trước đã xưng bá ở thành phố H, thế lực ngấm cực mạnh, chỉ là người ta hiện tại tẩy trắng không còn chạm vào mấy thứ này nữa! Mấy

ngày trước, đang trên đường thì nhận được tin họ hàng của Long gia có một đứa trẻ mất tích, có thể là bị bắt cóc, gã lúc ấy trong lòng đã lộp bộp cho nên vội vàng chạy về đây. Chỉ là hiện tại tiếng gió nhanh lắm, nhà ga, bến xe gì cũng có cảnh sát khiến gã bị trì hoãn trên đường.

Vốn vẫn thầm cầu mong may mắn, ai ngờ trong đám trẻ mới bắt gần đây thật sự có một tổ tông sống, làm thế nào bây giờ!

“Đại, đại ca, hay chúng ta đưa thằng, thằng bé, đưa, đưa nó về đi!” Tiểu Hoàng Mao lắp bắp đề nghị.

Gã kia nghe vậy liền mắng.

“Thả cái rắm m* nhà mày! Thằng bé kia đã thấy được chúng ta, trở về báo cảnh sát thì đi tù cả lũ.”

“Thế, thế làm sao bây giờ! Nếu Long gia biết được chúng ta bắt con cháu nhà hắn....” Tiểu Hoàng Mao sợ tới mức sắp khóc: “Kia so với lọt vào tay cảnh sát còn đáng sợ hơn!”

Gã đàn ông sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng hung ác cắn răng nói: “Nếu chúng ta đã làm rồi thì tuyệt đối không thể bỏ dở giữa chừng, chung quy hiện tại cũng không ai biết thằng bé rơi vào tay chúng ta, dựa theo kế hoạch mau bán nó đi thật xa. Đợi vài năm sau, việc này cũng rơi vào dĩ vãng.”

Thật ra gã không phải không nghĩ tới giết chết Vương Đại Hổ, chỉ là nghĩ đến phiền toái khi xử lý thi thể, nếu không tốt ngược lại lập tức lộ ra dấu vết. Hơn nữa gã cũng rất sợ Long Nhất Minh, không đến vạn bất đắc dĩ thì gã cũng không dám hạ thủ.

Về phần đem thả Vương Đại Hổ?

Lấy những việc mấy năm nay gã làm, có mà bị xử bắn luôn.

Cho nên, gã không dám cũng tuyệt đối không thể mạo hiểm như vậy.

Vì vậy khi mà Vương Đại Hổ còn chưa hiểu ra cái gì thì hắn và Phùng Bảo Bảo đã bước lên con đường “bị bán” không lối về.

.

Bọn họ ngồi trên một chiếc xe tải xập xệ, Vương Đại Hổ bị kẹp chặt giữa mấy người đến nỗi không cựa quậy nổi.

Nhìn cảnh vật xẹt qua ngoài cửa sổ, hẳn là bọn này giấu người ở nơi rừng núi hẻo lánh, lúc đi cũng toàn chọn đường rừng hoang vắng. Vương Đại Hổ tính tính, từ lúc ra khỏi đó đến giờ hẳn cũng ngồi được ba ngày xe. Hiện giờ có lẽ bọn họ đã sớm rời khỏi thành thị.

Buổi tối, hắn ngủ trên băng ghế sau.

Bên tai truyền tới tiếng nói chuyện của gã xăm mình và Tiểu Hoàng Mao.

“Đại ca, xăng chúng ta mang theo đều dùng hết rồi, phải bổ sung thêm mới được!”

Gã đàn ông rít một hơi thuốc lá, vẻ mặt có chút mệt mỏi: “Đợi đến Tuy Viễn rồi chúng ta bỏ xe, chuyển sang đi tàu.”

“Đại ca, như vậy rất nguy hiểm!”

“Không có việc gì! Tuy Viễn chỉ là thị trấn nhỏ, mua vé lên xe là xong, không có kiểm tra đâu. Với cả hiện giờ đang là thời kỳ cao điểm của xuân vận*, nhiều người như vậy chúng ta sẽ không dễ bị lộ. Chỉ cần lên được xe, đi thêm năm trạm là ra khỏi tỉnh rồi. Đến lúc đó sẽ có người đến đón chúng ta. Đợi sau khi bán thằng bé kia đi, tao sẽ ở lại bên ngoài vài năm rồi mới về.”

*Xuân vận là thời điểm hàng triệu người từ các thành phố khắp Trung Quốc về quê đón mừng Tết âm lịch với gia đình, và đây có thể gọi là một cuộc di cư khổng lồ. Cuộc di chuyển tập thể diễn ra mỗi năm này luôn gây đau đầu cho ngành giao thông vận tải. Xuân vận kéo dài 40 ngày.

“Đại ca anh minh, đại ca anh minh.” Tiểu Hoàng Mao liên thanh khen ngợi.

“Ai~~ M* nó mày nói sao tao xui xẻo thế cơ chứ, bắt phải cái củ khoai nóng bỏng như vậy, báo hại ông đây phải chạy trốn.”

Tiểu Hoàng Mai nghe vậy thoáng run lên, vội kể lể: “Lão đại này thật ra không thể trách em được, đều là tên Khổng Đại Quốc kia không tốt, nó nói trong nhà kia là cháu nó. Ai ngờ lại... Ấy! Bắt sai người!”

Vương Đại Hổ giả vờ ngủ trên băng ghế lập tức bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là như vậy!

Tên Khổng Đại Quốc chết tiệt thế mà dám đánh chủ ý lên người Nhiên Nhiên.

Giờ phút này, trong lòng hắn thật hận vô cùng.

Âm thầm thì: Đại mình thoát khỏi đây an toàn, nhất định phải khiến cả nhà lũ chó ghẻ kia muốn sống không được muốn chết không xong.

Mặc kệ hai tên bắt cóc ngồi phía trước oán trời oán đất, chiếc xe cà tàng nghiêng nghiêng ngã ngã chạy thêm nửa ngày, mấy người mới đứng lại, bắt đầu ăn cơm trưa.

Có lẽ cảm giác được cái gì đó không bình thường, Phùng Bảo Bảo bên cạnh hắn cực kì, cực kì sợ hãi, vẫn khóc không ngừng.

Bị nó khóc đến phiền, Tiểu Hoàng Mao nghe lời đại ca cầm bình nước đi tới.

Vương Đại Hổ trong mắt chợt loé, bên ngoài giả bộ ngu ngốc, ngoan ngoãn uống vài hớp, sau đó hắn đột nhiên nói: “Chú ơi, cháu muốn đi vệ sinh!”

Chiếc xe dừng trên đường cao tốc, gần đó chẳng có nhà nào, gã xăm mình cũng không sợ hắn gọi người đến cứu.

Nhận được cái gật đầu, Vương Đại Hổ chui vào một bụi rậm.

Bạn đang ?

Mùa đông cỏ mọc vừa dày vừa cao, Vương Đại Hổ ngồi xổm xuống liền có thể che hết cả người.

Liếc nhìn xung quanh, hắn cúi đầu cố gắng móc họng, rất nhanh toàn bộ những gì hắn vừa ăn vào đều phun ra sạch. Trải qua vài phút, thẳng đến rốt cuộc phun không nổi nữa, hắn mới giả bộ không có gì đứng dậy trở về.

Chiếc xe lại khởi động. Vương Đại Hổ thấy Phùng Bảo Bảo bên cạnh bắt đầu ngái ngủ, lập tức cũng “ngáp” một cái. Chốc lát sau, hai đứa đều lăn ra “ngủ”.

Không biết qua bao lâu, trong mơ màng, Vương Đại Hổ cảm thấy mình bị người ôm lên, trên người bọc một chiếc áo khoác quân đội màu xanh[1] thật dày.

Hắn giật mình lấy ra thứ gì đó giấu trong tay áo. Đó là một mảnh thủy tinh. Là đập vỡ từ chai rượu để dùng khi Phùng Bảo Bảo bị sốt, hắn vẫn giữ thật cẩn thận.

Dùng lực cắn mạnh xuống, nháy mắt một cơn đau nhói truyền đến từ bụng, khiến hai mắt nhắm chặt không kìm được mà run lên một chút.

Nhưng mà, cách này cũng rất hiệu quả, ý thức Vương Đại Hổ hiện tại đã hoàn toàn thanh tỉnh.

Giống như lời gã xăm mình nói, nhà ga bây giờ cũng không giống như mười mấy năm sau phải xuất trình chứng minh thư để mua vé. Những trạm nhỏ như thế này chính là lỗ hổng để chen vào.

Mấy người thuận lợi lên xe, vì để tránh gây chú ý, bọn chúng chia ra các toa xe khác nhau.

Tim Vương Đại Hổ đập bình bịch, hắn biết đây là cơ hội “cầu cứu” cuối cùng của hắn!

22. Chương 22: Được Cứu

Edit: Thanh Thạch

Trên tàu quả nhiên rất nhiều người.

Vương Đại Hổ nhắm mắt, bị gã xăm mình ôm chặt trong lòng.

Bọn họ ngồi cạnh cửa sổ, xung quanh bốn phía đều là tiếng nói ồn ào.

Vương Đại Hổ dựa vào lồng ngực nồng nặc mùi thuốc lá của gã, lẳng lặng chờ đợi thời cơ.

“Xình xịch... xình xịch...” Tiếng tàu chạy bằng động cơ dầu mazut kiểu cũ vang lên nhịp nhàng, từng toa xe dọc theo đường ray nhanh chóng chạy về phía trước.

Có rất nhiều lần Vương Đại Hổ muốn liều lĩnh kêu lên, chỉ là gã xăm mình có vẻ rất xảo quyệt, hẳn không nắm chắc được mình có thể thành công hay không.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, tâm tình Vương Đại Hổ càng lúc càng nôn nóng. Hắn nhớ rõ gã từng nói, bọn họ chỉ cần ngồi qua năm trạm là xong, nói cách khác, Vương Đại Hổ nhất định phải được cứu ở trạm tiếp theo.

Chớp mắt lại qua ba giờ.

Bọn buôn người rõ ràng đã thả lỏng, Tiểu Hoàng Mao lấy từ trong túi ra một ít hạt dưa, xức xịch nướng gì đó, nhìn qua chẳng khác gì hành khách bình thường, biểu hiện vô cùng “thoải mái tự tại”.

“Đã đến nhà ga xxxx! Xin mời hành khách xuống xe...”

Từ radio truyền ra thanh âm dịu dàng của nhân viên tàu nhưng lại khiến tim Vương Đại Hổ giật mạnh, lòng bàn tay nắm chặt miếng thủy tinh đến chảy máu, đau đớn nói cho hắn biết không còn nhiều thời gian nữa.

Đây là trạm lớn, tàu dừng tầm mười lăm phút mới đi tiếp.

Trên lối đi mọi người chen lấn xô đẩy, tựa hồ khiến cho không khí càng trở nên bức bối.

Trong chốc lát, bỗng có người hô to: “Soát vé, soát vé đây! Mọi người cầm sẵn vé của mình ra tay nào!”

Vương Đại Hổ cảm nhận được rõ rệt người gã xăm mình có chút cứng ngắc, tay ôm hắn càng thêm chặt.

Soát vé là ba nhân viên tàu, trong đó người lớn tuổi nhất hẳn là trưởng tàu. Bọn họ đi từ toa cuối lên, nhưng người rất đông nên tốc độ khá chậm.

Ngay tại thời điểm tim Vương Đại Hổ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực thì bọn họ rút cuộc đi tới gần chỗ hắn.

“Đây là vé của chúng tôi.” Không đợi nhân viên tàu giơ tay ra, Tiểu Hoàng Mao đã chủ động đưa vé cho bọn họ.

Trưởng tàu lớn tuổi nhìn bọn họ vài lần.

Khoảnh khắc khi ông cầm lấy tấm vé, Vương Đại Hổ biết đây chính là cơ hội.

Miếng thủy tinh đã sớm vận sức chờ phát động lúc này mang theo ngập tràn hận ý cắn mạnh xuống, gã xăm hình bỗng hét lên thảm thiết. Vương Đại Hổ cố gắng hết sức thò đầu ra khỏi chiếc áo khoác, khàn giọng hô to: “Bác ơi cứu cháu! Bọn họ là lũ buôn người!”

Tiếng kêu chói tai của đứa trẻ nháy mắt khiến toàn bộ toa xe yên lặng, mọi người đều quay qua đây nhìn, gã đàn ông vận lần không nghĩ đến Vương Đại Hổ vốn nên “hôn mê bất tỉnh” sẽ đột nhiên kêu lên.

“Thằng nhãi chết tiệt!”

Bối rối khi bị tố giác trước mặt mọi người cùng sợ hãi đối với kết quả tương lai của mình khiến gã xăm mình hoàn toàn đánh mất lý trí. Tay gã bóp chặt cổ Vương Đại Hổ, hai mắt trợn trừng, hét lên giận dữ: “M* nó tránh ra!”

“Đừng kích động, không cần làm đứa nhỏ bị thương!” Vẫn là trưởng tàu phản ứng nhanh nhất, ông khoát khoát tay, dùng giọng nói trấn định nhất mà rằng: “Người anh em, có chuyện gì từ từ nói, tội gì phải làm hại một đứa trẻ!”

Vương Đại Hổ bị treo giữa không trung, thân thể không ngừng giãy giụa, hít thở không thông khiến khuôn mặt nghẹn đỏ bừng.

Bọn buôn người đều đứng dậy, một đám rút dao từ túi quần ra.

Trong lúc không khí đang hết sức căng thẳng, đột nhiên, một đôi tay to lớn xuất hiện phía sau gã xăm mình, như rắn độc quấn quanh cổ gã, chỉ một nhát lên gáy khiến gã trợn trắng mắt lập tức ngã xuống.

Trưởng tàu vội tiến lên, kéo Vương Đại Hổ ra.

Mấy kẻ còn lại thấy không ổn, muốn vùng chạy ra ngoài. Nhưng toa xe chật như nêm, làm sao có thể dễ dàng như vậy, chúng bị người dân xung quanh túm năm tụm ba bắt lại hết.

“Cháu không sao chứ!” Trưởng tàu vừa xoa ngực cho Vương Đại Hổ vừa ấn số gọi cảnh sát.

Vương Đại Hổ lắc đầu ho khù khụ một lúc lâu mới thôi: “Các toa khác còn đồng bọn của chúng nữa, ở đó còn một bạn nữa, các bác nhanh đi cứu bạn ấy đi!” Nhanh chóng miêu tả lại hình dạng của bọn bắt cóc xong Vương Đại Hổ được đưa tới phòng bảo vệ. Nhân viên công tác thấy tay hằn đầy máu, vội vàng bôi thuốc cho hấn rồi dùng băng quấn lại.

Khi Vương Đại Hổ đang báo tên, tuổi, địa chỉ, số điện thoại,... cùng với quá trình bị bắt cóc thì có người gõ cửa đi đến.

Là một người đàn ông cường tráng, cao lớn ngăm đen, rất giống một con gấu lớn.

Vương Đại Hổ nhớ ra đây chính là người tại thời điểm trọng yếu đã cho gã xăm mình một nhát.

“Hổ thiếu gia, tôi là người ông chủ Long phái tới.” Người kia đứng trước mặt Vương Đại Hổ vô cùng cung kính nói.

“Chú... Long?”

“Vâng!”

Cái này thật khiến Vương Đại Hổ ngạc nhiên, hấn trừng mắt hỏi: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Nguyên lai từ khi tin tức Vương Đại Hổ “mất tích” truyền ra, Long Nhất Minh liền phái người tăng cường điều tra, nhưng bọn người gã xăm mình làm việc khá cẩn thận, ẩn nấp trong rừng sâu nên tạm thời vẫn không có phát hiện. Nhưng chính cái gọi là “đả thảo kinh xà” lại phát huy tác dụng, may mà bọn họ phát ra tin tức để bọn buôn người sợ hãi, một khi đã rối loạn, chúng nhất định sẽ có hành động. Đến lúc đó Long Nhất Minh sẽ biết đến tội cùng là ai làm việc này.

“Chúng tôi đã đuổi kịp bọn chúng từ hai hôm trước, nhưng là sợ làm tiểu thiếu gia bị thương nên không dám động thủ!”

Vương Đại Hổ nghe xong lộ vẻ thì ra là vậy.

Kiếp trước hấn chỉ biết “thím” hấn là một doanh nhân rất thành công, không hề biết y còn có liên quan đến “xã hội đen”.

Ra khỏi nhà ga, cùng Vương Đại Hổ tới cục cảnh sát còn có Phùng Bảo Bảo.

Thằng bé vẫn đang ngủ, thẳng đến nửa đêm mới tỉnh lại.

“Anh, anh...” Phùng Bảo Bảo dụi dụi mắt, hơi sợ hãi nhìn bốn phía hỏi: “Đây là ở đâu?”

Vương Đại Hổ xoa đầu nó kể lại toàn bộ quá trình được cứu.

Phùng Bảo Bảo nghe xong vui đến vừa cười vừa khóc.

“Chú cảnh sát đã gọi điện cho người nhà em rồi, bọn họ đang trên đường tới đây!”

“Em, em có thể gặp lại ba mẹ sao?” Thằng bé nghe vậy hai mắt liền sáng lên.

Vương Đại Hổ cũng cười, không bao lâu nữa hẳn cũng sẽ gặp lại người thân của mình, đương nhiên còn có người hẳn quan tâm nhất — Nhiên Nhiên.

Đứa nhỏ nhất định rất sợ hãi đi!

Nghĩ đến đây, Vương Đại Hổ không khỏi thầm nghĩ may mắn, may mà lần này là mình bị bắt nhầm chứ không phải cậu.

Các cô các chú ở cục cảnh sát đối với hai thằng bé đáng yêu phải chịu khổ cả thời gian dài rất chi là thương.

Bởi vậy Vương Đại Hổ và Phùng Bảo Bảo đều nhận được chăm sóc chu đáo, không chỉ được thay quần áo mà còn có đồ ăn chỗ ngủ đầy đủ, đợi đến trưa hôm sau thì người nhà đến.

Ba mẹ Phùng Bảo Bảo vừa thấy là biết người thuộc tầng lớp trí thức, chỉ là lúc này tìm lại được con mình thì đều chẳng để ý gì mà ôm chặt lấy con, đặc biệt là bà mẹ gần như khóc ngất đi.

Biết được đầu đuôi mọi chuyện, biết được con mình có thể bình an được cứu chính là nhờ thằng bé trước mặt, vợ chồng hai người khỏi phải nói có bao nhiêu cảm kích.

“Anh, chúng ta về sau có gặp lại không?” Lúc chia tay, Phùng Bảo Bảo kéo góc áo Vương Đại Hổ, hai mắt đầy nước hỏi.

“Có duyên nhất định sẽ gặp lại, về sau cẩn thận một chút, đừng có lại vì một cái kẹo mà bị lừa nhé.”

Tiến xong Phùng Bảo Bảo lưu luyến không rời, Vương Đại Hổ không khỏi sốt ruột, sao ba mẹ vẫn chưa tới??

Rốt cuộc đợi đến tối, khi hẳn đang ngồi lăm lăm oán hận thì người nhà họ Vương cũng đến. Từ ông bà, ba mẹ, đến chú Vương Đại Hổ, thậm chí cả Long Nhất Minh cũng đến.

Vương Đại Hổ bị Trương Phương ôm chặt vào lòng, xuyên qua đoàn người còn đang kích động, ánh mắt hẳn dừng lại trên thân ảnh nhỏ bé đứng tít phía cuối.

Lý Thanh Nhiên thật gầy, gầy đi rất nhiều.

Khuôn mặt nhỏ trắng bệch, cậu đứng đó, nhìn hẳn không chớp, nước mắt từng giọt rơi.

Sắc trời đã muộn, bọn họ cũng không về nhà luôn mà nhờ Long Nhất Minh tìm một khách sạn để nghỉ.

Vương Đại Hổ bị mẹ lôi kéo hỏi han cả đêm, chủ yếu là kể lại mình được cứu như thế nào cộng với những gì một tháng này phải trải qua.

Nhân lúc đi tiểu, khó khăn lắm mới thoát ra, Vương Đại Hổ nhanh như chớp chạy đến phòng Lý Thanh Nhiên. ?

Gõ cửa —

Bên trong, Lý Thanh Nhiên vẫn nhìn hẳn không chớp mắt.

Vương Đại Hổ dùng bên tay không bị thương quơ quơ trước mặt cậu.

“Sao rồi? Không nhận ra anh Đại Hổ à?”

“.....”

“Ày.... Nhiên Nhiên.... Đừng khóc.... Đừng khóc.....” Vương Đại Hổ thấy Lý Thanh Nhiên lại bắt đầu rút nước mắt xoành xoạch, trong lòng vừa nóng vừa đau, liên tục nói: “Anh không phải không có việc gì sao!”

Lý Thanh Nhiên không lên tiếng, chỉ lẳng lẳng nhìn Vương Đại Hổ.

Nhìn đứa nhỏ tựa như thất hồn lạc phách, Vương Đại Hổ rốt cuộc chịu không nổi, tiến lên ôm chặt cậu.

“Anh về rồi mà! Đừng sợ!”

“Hức..... hu hu hu.....”

Lý Thanh Nhiên vừa khóc vừa ôm hần thật chặt, thật chặt.

23. Chương 23: Lưới Trời

Edit: Thanh Thạch

Lưới trời tuy thưa mà khó thoát.

Sau khi Vương Đại Hổ được cứu, nhóm buôn người do gã xăm mình cầm đầu cuối cùng sa lưới toàn bộ.

Bọn này nhiều năm chuyên lừa bán phụ nữ trẻ em ở các tỉnh Đông Bắc, giờ đã bị báo ứng.

Gã xăm mình bị phán tử hình, Tiểu Hoàng Mao và người đàn bà kia bị tù chung thân.

Về phần gã Khổng Đại Quốc khiến Vương Đại Hổ hận đến nghiến răng tự nhiên cũng không thể thoát, phải ngồi tù mười lăm năm. Nghe nói sau hôm bị bắt, ả quỷ phụ tâm can của gã liền đi bệnh viện phá thai, là con trai, chính là mệnh không tốt, gặp phải loại ba mẹ nhần tâm như vậy.

Con trai thì bị cảnh sát bắt vào tù, đứa cháu trai sắp có thì chưa sinh đã bị “giết chết” khiến cho người đàn bà chua ngoa cay nghiệt như bà Khổng cũng không chịu nổi cú sốc lớn như vậy, không lâu sau liền ngã bệnh nặng, nghe nói sắp chết. Nhưng đương nhiên – Vương Đại Hổ nghĩ, có Dương Lệ bên cạnh, bà già kia sợ là muốn chết cũng không thể chết thoải mái như vậy.

Về phần Khổng Thuý Bình cũng được cảnh sát nghĩ cách cứu về. Con bé hôm sau hai mắt nhắm lè mòng lung chạy tới cửa giải thích, là ba nó bắt nó làm vậy. Vương Đại Hổ tuy rằng không muốn chấp nhận với trẻ con nhưng thật sự hần cũng không muốn thấy nó lảng vảng trước mặt nữa.

Sau vụ bắt cóc, bà nội thế nào cũng không chịu để Vương Đại Hổ một mình ở lại nhà Lý Thanh Nhiên nữa.

Đang không có biện pháp, hần lại đột nhiên nảy ra cái ý tưởng. Sao không xây thêm một gian cạnh nhà ông bà mà ở, như vậy vừa có thể làm ông bà yên tâm, lại có thể nâng cao điều kiện sinh hoạt. Dù sao trong tài khoản ngân hàng của hần vẫn còn vài trăm vạn, xây một cái biệt thự xa hoa cũng đủ ấy chứ!

Càng nghĩ, Vương Đại Hổ càng thấy chủ ý của mình rất tốt, liền vội nói với Lý Thanh Nhiên.

Vốn hần còn tưởng lấy cái trình độ quật cường của con mèo kia, tám phần là sẽ không đồng ý, ngay cả lời lẽ khuyên bảo hần cũng chuẩn bị cả sọt. Ai ngờ Lý Thanh Nhiên nghe xong, chỉ nghĩ nghĩ một lát rồi lập tức gật đầu nói: “Được!”

Wương Đại Hổ chớp mắt: “Thật sự được?”

“.... Anh muốn cái gì cũng được!”

Chuyện xây nhà chung quy không thể gấp được, sớm nhất cũng phải đợi đến mùa xuân sang năm, Vương Đại Hổ chỉ có thể tạm thời ghi tạc chuyện này trong lòng.

.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nháy mắt lại tới Tết âm lịch.

Đối với Vương Đại Hổ mà nói, một năm này xảy ra quá nhiều chuyện, có chuyện vui, chuyện buồn, có chuyện chỉ cần nhớ đến liền thấy ngọt ngào, mà cũng có chuyện chỉ hận không thể cả đời đều quên.

Nói tóm lại, một năm qua tràn ngập các loại chua ngọt đắng cay, khiến người cảm khái không thôi.

Đêm trừ tịch, mười hai giờ, mọi người trong nhà sau khi ăn một bữa sủi cảo vô cùng náo nhiệt thì đều nằm trên giường chuẩn bị ngủ.

Nửa đêm, Vương Đại Hổ buồn tiểu muốn đi vệ sinh, lại phát hiện Lý Thanh Nhiên đang ngồi bên cạnh mình, hai tay ôm đầu gối, nhìn hần chằm chằm.

Ánh mắt cậu thật trong, thật sáng, ngập tràn bừng bình.

Vương Đại Hổ hơi giật mình, không biết vì sao điều này làm hắn nhớ lại mấy hành động của Lý Thanh Nhiên kiếp trước sau khi hắn chết. Khi đó, cậu cũng như vậy, thường thường một mình ngồi lui tại đầu giường, nhìn vào hư không, mắt sáng tới dọa người.

“Nhiên Nhiên....” Vương Đại Hổ nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình, cười với cậu, giả vờ không có việc gì hỏi: “Muộn thế này sao em còn chưa ngủ?”

Lý Thanh Nhiên mím môi, tựa như nhìn hắn lại tựa như không phải, trả lời: “.... Em sợ anh biến mất!”

Xong rồi! Quả nhiên chuyện mình mất tích đã lưu lại bóng ma trong lòng cậu, trái tim Vương Đại Hổ khẽ nhói, vội kéo tay cậu, cười: “Nói cái gì vậy! Anh đã trở lại rồi mà. Em quên sao? Mấy kẻ xấu bắt cóc anh đều đã bị pháp luật trừng trị, không cần phải lo lắng nữa.”

Lý Thanh Nhiên cau mày, an ủi của Vương Đại Hổ hiển nhiên không có làm tăng thêm chút “cảm giác an toàn” nào.

“Anh Đại Hổ.” Nhìn Vương Đại Hổ, giọng nói Lý Thanh Nhiên mang theo chút khẩn cầu bi thương: “Anh sẽ giống như mẹ, sẽ rời khỏi em sao?”

“Sẽ không!” Vương Đại Hổ nói chắc nịch: “Anh tuyệt đối sẽ không bỏ rơi em!”

“Thật không?” Lý Thanh Nhiên tựa hồ không quá tin hỏi lại: “Nhưng mà, anh sẽ ở cùng em bao lâu?”

“Cả đời, cho đến khi anh chết!”

Nghe được lời thề đầy kiên định, Lý Thanh Nhiên đột nhiên cảm thấy trái tim vốn rất lạnh rất đau của mình thật diệu kỳ được bao bọc bởi một luồng hơi ấm.

Rất ấm áp, ấm áp đến nỗi khiến cậu sợ hãi.

“Anh Đại Hổ, tại sao anh lại đối tốt với em như vậy?”

Từ lần đầu tiên gặp mặt đã như thế, anh đối với em rất tốt, tốt nhất so với tất cả mọi người, giống như em là vật báu duy nhất của anh vậy.

“Ừm... Này nha!” Vương Đại Hổ đột nhiên vươn ngón tay gãi gãi mũi, tự dưng trở nên ngượng ngùng.

“Là về.... cái gì mà nuôi lớn....”

“Nuôi lớn??”

“.... Giống như kiểu “Truyện kể Genji”[1] ý....”

“Hử?”

Đối diện với ánh mắt trong sáng của Lý Thanh Nhiên, Vương Đại Hổ cảm thấy mấy suy nghĩ “xấu xa” của mình thật đúng là không thể chấp nhận được. Nhưng da mặt hắn rất dày nha, chỉ đành cười hắc hắc gãi đầu, mạnh mẽ đổi đề tài: “Khụ khụ... Dù sao thì chính là như vậy, anh đời này đã định rồi!”

Lý Thanh Nhiên nghe được hai chữ “đời này”, không hiểu sao bỗng thấy mặt nóng lên, cảm xúc vẫn đè nén trong lòng chậm rãi tan đi. Cậu ấp úng hai tiếng rồi nằm xuống, đẩy đẩy Vương Đại Hổ nói nhỏ: “Không phải anh muốn đi vệ sinh sao? Mau đi đi, nhớ khóa thêm áo.”

“Ừ!” Vương Đại Hổ nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn của cậu, cười đáp.

Ngày hôm sau, trời sáng, hai người tỉnh dậy.

Ngày mừng một đầu năm, nhà họ Vương vẫn náo nhiệt như trước.

Bạn nhỏ Vương Tiểu Hổ hiện tại đang ở trong giai đoạn đáng yêu nhất.

Cái mặt bé xíu trắng trắng mềm mềm, cánh tay bụ bẫm như củ sen, mắt đen lay láy, cộng với vẻ mặt tươi cười ngây thơ trong sáng, dựa vào mấy cái đó mà hoàn toàn thay thế vị trí bảo bối của Vương Đại Hổ, trở thành tâm sủng của cả nhà họ Vương.

Đáng giận là, thằng cu kia chẳng những cướp đi chú ý của mọi, mà còn thích quần lấy Lý Thanh Nhiên. Càng thêm đáng giận là nó dùng cái mỏ nhoe nhoét nước miếng kia thành công cướp đi nụ hôn đầu tiên của “vợ tương lai” của hắn, khiến cho Vương Đại Hổ tức đến đấm ngực giậm chân, hành hung cái mông nhỏ kia một trận.

Nhân có ân tình “hỗ trợ” khi Vương Đại Hổ bị bắt cóc, Long Nhất Minh lại một lần nữa xuất hiện ở bàn cơm nhà họ Vương. Cả nhà đều đối với y thân thiết ghê gớm, ngay cả Vương Đại Hổ cũng đều là thái độ nịnh nọt, còn thuận theo “dân ý” mà nhận y làm cha nuôi.

Mà chú của hắn, đồng chí Vương Diệu Tổ Chihuahua thì cùng Lý Thanh Nhiên “mắt đối mắt”.

Luôn là người giàu lòng nhân ái và đồng cảm, chú đối với Lý Thanh Nhiên thân thể đáng thương lại “ngoan ngoãn lễ phép” vừa gặp liền thích, cứ có thời gian là lại lôi kéo cậu nói chuyện.

Vương Đại Hổ nhớ tới kiếp trước hai người này quan hệ tốt đến “khác thường”, vẫn khiến cho mình cùng Long Nhất Minh ăn dấm không ít, không nghĩ tới kiếp này cũng là “tình đầu ý hợp” như thế.

Cứ như vậy cả Tết âm lịch yên lặng trôi qua trong các loại hâm mộ ghen tị hận của Vương Đại Hổ.

Một năm mới lại đến.

24. Chương 24: Xây Nhà

Edit: Thanh Thạch

Xuân tháng tư ấm áp, sắc xanh dần thay thế tiêu điều của mùa đông, mọi thứ trở nên căng tràn sức sống.

Thôn Hưng Nghiệp, mảnh đất trống đối diện không xa nhà ông bà Vương Đại Hổ đang thi công đến khí thế ngất trời.

Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên xách mấy ấm nước lớn, bên trong đựng đầy trà táo lạnh.

“Bác Tần, bác Tôn, cậu Triệu, anh hai Dũng,..... mọi người lại uống miếng nước nghỉ ngơi chút đi!”

“Ui cha! Thằng bé mang nước cho chúng ta này.” Một bác trắng trắng mập mập cười rộ lên, dừng việc đang làm đi tới. Vương Đại Hổ vội vàng rót cho bác một chén trà: “Đây đây đây, bác Tôn ngồi đây, chỗ này sạch.”

“Vẫn là Hổ Tử nhà chúng ta hiểu chuyện.” Bác Tôn cười tủm tỉm trêu chọc: “Không giống cái thằng mất dạy nhà bác, suốt ngày chỉ biết rong chơi, không nhảy bén như cháu mà cũng không ngoan như thằng bé họ Lý. Thật làm bác thấy chán luôn!”

Vương Đại Hổ nghe vậy cũng không khỏi có chút chột dạ, bạn đoán con bác này là ai? Không phải ai khác, chính là Tôn Đại Trắng, cái thằng xui xẻo luôn bị Vương Đại Hổ dùng tám trăm cách khác nhau mà đánh. Nhìn bác trai cười “hiền lành thân thiện” như Phật Di Lặc, Vương Đại Hổ cẩn thận nói: “Nào có! Bạn Đại Trắng tính cách hoạt bát sáng sủa, vừa đoàn kết thân thiết với bè bạn lại hăng hái chăm chỉ học tập, chính là học sinh gương mẫu, cháu với bạn ấy đều là bạn tốt, cháu rất thích bạn ấy!” (thích đánh bạn ấy)

Lý Thanh Nhiên đứng phía sau nghe Vương Đại Hổ trợn tròn mắt nói dối ngọt xớt, lập tức lộ vẻ muốn cười mà không được.

Tôn Khánh nghe thằng bé nói một lèo, tuy biết nó mười câu thì chín câu là gạt người nhưng vẫn cười thoải mái, bàn tay phủ đầy vết chai xoa đầu Vương Đại Hổ: “Các cháu chơi thân với nhau là bác mừng rồi!”

Vương Đại Hổ nghe rằng, hắc hắc cười gượng hai tiếng.

Tần Lai Hỉ cũng bước qua, bộ dạng khô quắt như khỉ, lại hay nói lời khó nghe nên Vương Đại Hổ không thích gã.

“Hổ, Hổ Tử, cái, cái nhà, nhà này của trưởng, trưởng thôn, tốn, tốn bao nhiêu tiền?”

Nhà xây lên cũng không giống nhà ngôi bình thường mà là một căn nhà hai tầng, thêm một vườn một cổng. Đây chính là nhà lầu đầu tiên trong thôn Hưng Nghiệp, tất nhiên là khiến mọi người vô cùng hâm mộ.

Vương Đại Hổ cười cười, giả ngu đáp: “Cháu cũng không biết, chú hỏi ông cháu ý!”

Tần Lấp Bắp quay lại nhìn căn nhà sắp hoàn thành, dưới ánh nắng toát ra khí thế của một biệt thự nhỏ, giọng nói nháy mắt tràn ngập vị chua: “Hổ, Hổ Tử, trưởng, trưởng thôn, cái nhà này là để, để tương lai cho cháu lấy vợ đi! Nhưng mà, nhưng mà mới chỉ là trẻ con lông còn chưa mọc, trưởng trưởng trưởng thôn, nghĩ cũng quá quá xa rồi.”

Vương Đại Hổ nghe gã nói, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình “ngghiêm túc”.

“Chú này, chú không biết! Tục ngữ có câu, người không lo xa ắt có buồn gần sao! Giống như chú ý, chính là bởi vì đến giờ vẫn không có nhà nên mới chưa có vợ đó!”

Tần Lấp Bắp bị Vương Đại Hổ đâm trúng chỗ đau, tức run lên, hơn nữa xung quanh vang lên từng trận cười chế giễu càng khiến gã tái mặt, nhưng lại không thể phát cáu với trẻ con, chỉ đành rầu rĩ nhịn xuống, khỏi nói có bao nhiêu khó chịu.

Đưa nước xong, hai người đứng nhìn ngôi nhà sắp xây xong một lúc rồi mới trở về. Trên đường đi Vương Đại Hổ ghé vào tai Lý Thanh Nhiên thì thầm, thật nghiêm túc giải thích: “Em không cần lo, chỗ đó của anh tốt lắm, đợi hai năm nữa nhất định sẽ mọc lông.”

Cũng may Lý Thanh Nhiên còn nhỏ, không hiểu Vương Đại Hổ nói gì, bằng không người nào đó ít nhất cũng phải quỳ bần giật hai ngày mới được.

Thấy ánh mắt khó hiểu của Nhiên Nhiên, Vương Đại Hổ lại lộ vẻ, em yên tâm, cứ yên tâm đi, hết thấy để anh! Vì tính phức sinh hoạt của hai ta sau này, anh nhất định sẽ cố gắng khiến nó phát triển khoẻ mạnh, trở nên càng lớn, càng khoẻ, càng lâu!!!

.

Trong sân nhà Vương Đại Hổ hiện tại cũng rất náo nhiệt, đứng đầu là bà Đại Hổ, bảy tám thím đang cùng nấu cơm trưa. Ba nồi lớn đều bốc khói trắng, củi lửa đỏ hồng trong bếp lò nổ lép lép, hương thức ăn, mùi thịt bay khắp sân.

Tục ngữ nói rất hay, người gặp việc vui tinh thần phấn khởi, bà nội cười cứ phải gọi là xuân phong đắc ý, nếp nhăn trên mặt đều sắp nở thành hoa thủy tiên.

Vương Đại Hổ sợ bị tóm đi làm việc, vội kéo Lý Thanh Nhiên về phòng mình. Đáng tiếc, cuối cùng hẳn cũng không trốn được, vừa vặn bị Trương Phương bắt gặp.

“Nhiên Nhiên về rồi đấy à!” Trương Phương đầu tiên là cười với Lý Thanh Nhiên, sau đó mới quay sang nói với thằng con: “Nhanh, Đại Hổ lại đây trông em, mẹ ra ngoài giúp bà nấu cơm.”

Vương Đại Hổ nhìn sắc mặt hăng hái của mẹ, âm thầm phỉ nhổ một tiếng: “Mẹ không phải ra ngoài giúp mà là muốn ra ngoài khoe khoang thì có!”

Nhận lấy thằng em đang vung tay vung chân loạn xạ từ trong lòng Trương Phương, Vương Đại Hổ có chút bất đắc dĩ thở dài.

“Mấy hôm nay bận rộn, cũng không ai quản được mấy đứa, Đại Hổ trông em cẩn thận nghe chưa, Nhiên Nhiên giúp cô nhìn hai đứa nó nhé!”

Lý Thanh Nhiên gật đầu, nói vâng.

Đợi Trương Phương vui vẻ rời khỏi, Vương Đại Hổ quay đầu bĩu môi với Lý Thanh Nhiên: “Sao anh cảm giác, mẹ anh giờ đối xử với em còn tốt hơn cả anh?!”

Lý Thanh Nhiên nhướn mày đắc ý, từ trong lòng Vương Đại Hổ tiếp nhận “Vương Phiền Phúc” này giờ vẫn giầy giụa muốn cậu ôm.

Kỳ thật, thái độ của cả nhà sở dĩ biến thành như vậy, Vương Đại Hổ biết rõ một phần cũng là do hấn tạo nên.

Từ lúc có ý muốn xây cho Lý Thanh Nhiên một căn nhà, Vương Đại Hổ vẫn cân nhắc nên nói với người trong nhà như thế nào. Bởi vì lúc trước đã nói dối một lần, Vương Đại Hổ không có biện pháp đành tiếp tục dùng cái lý do này, chỉ là đổi chuyện phát hiện thấy “đồ cổ” trong nhà Lý Thanh Nhiên thành mình với Lý Thanh Nhiên vô tình mua được đồ cổ.

Hơn nữa cũng chỉ nói bán được tổng cộng hai mươi vạn.

Hấn không phải là tiếc không đưa tiền cho người trong nhà, chỉ là sống qua một đời hấn liền hiểu rằng, tài sản lớn, nhất là không phải loại mình cố gắng đạt được mà là tự dưng xuất hiện, thường sẽ khiến người ta dễ bị lung lay.

Kiếp trước, gia đình Vương Đại Hổ hạnh phúc.

Kiếp này, tất nhiên cũng không hy vọng sẽ xuất hiện bất cứ sự việc ngoài ý muốn nào.

Từ phương diện khác mà nói, đây cũng là một loại tư tâm của hấn đi! Cho nên, khi Vương Đại Hổ nói ra sự kiện mình kiếm được nhiều tiền như vậy, lập tức làm “đồng bọn” của hấn ngay người.

“Chứa chân cho Nhiên Nhiên hết sáu vạn, giờ còn mười bốn vạn, mọi người cũng biết nhà Nhiên Nhiên quá xa, lại không tiện. Nên con nghĩ chúng ta dùng số tiền còn lại xây một cái nhà lớn một chút để ông nội, bà nội, còn cả ba mẹ có việc thì đều có thể đến đó ở.”

“Vậy làm sao được!” Vương Thủ Dân là người đầu tiên phản đối: “Trước không nói có thể xây được hay không, chính là xây được rồi thì nhà đó cũng là của thằng bé họ Lý, chúng ta vào ở thì còn ra cái thể thống gì!”

Bạn đang ?

“Không phải như thế đâu ông nội!” Nhận được tín hiệu của Vương Đại Hổ, Lý Thanh Nhiên dựa theo trước đó đã chuẩn bị tốt mà nói: “Cái kia tuy là cháu vô ý chọn trúng nhưng lúc ấy lại dùng tiền của anh Đại Hổ mua, nên là số tiền này cũng có phần của anh Đại Hổ!”

“Này —” Bà nội nghe vậy cũng thấy thằng bé họ Lý nói đúng, bà liên tục gật đầu nói: “Cháu ngoan, bà không nhìn nhầm mà, cháu là người có lương tâm.”

Thế là, song phương đều có được lý do thoả đáng.

Còn mười bốn vạn kia, tiêu mười vạn để xây nhà. Bất động sản tuy thuộc về nhà họ Vương nhưng Lý Thanh Nhiên lại có quyền lợi ở trong đó. Nhưng có lẽ như thế, Vương Thủ Dân vẫn có chút bất an, lại ngầm hỗ trợ cho Lý Thanh Nhiên một vạn.

Nhà xây nhanh hơn dự định, rõ ràng tháng ba mới động thổ, đến tháng tư về cơ bản đã hoàn tất rồi, qua vài ngày là đổ trần.

Vươn tay lay đầu bạn nhỏ Vương Tiểu Hổ như lắc trống bỏi, chọc thằng bé phải quay ra nhe răng trừng mắt với mình, Vương Đại Hổ mới nói với Lý Thanh Nhiên: “Anh biết em cũng không thật sự muốn chuyển sang đây sống, chỉ là em cũng biết người nhà anh sau vụ lần trước thì càng lo lắng. Mà anh cũng không muốn cùng em tách ra, một phần trăm giây cũng không muốn, càng không cần nói đến chuyện mỗi ngày không nhìn thấy em, mỗi tối không thể ôm em. Không ôm cả người thơm thơm mềm mềm của em là anh sẽ mất ngủ! Thật đấy!” Vương Đại Hổ hai mắt mở to, cố gắng làm mình có vẻ chân thành hơn: “Cho nên, vì không để phát sinh chuyện lão hồ biến thành gấu trúc, phát sinh chuyện vi phạm quá trình tiến hoá của sinh vật như vậy, em nhất định sẽ đồng ý đúng không?”

“..... Em nói không thì có tác dụng sao?”

“Xin lỗi, hình như là vô dụng.”

Một đứa trẻ lẻ loi sống cách xa mọi người ở títt đầu thôn đông, nói cho cùng vô luận thế nào cũng không thể làm người yên tâm.

“Thì đây!” Lý Thanh Nhiên đổ dành thẳng cu trong lòng đang đầy mặt ảm ức vì bị Vương Đại Hổ bắt nạt, khẽ thở dài nói.

“Này, thật ra em cũng không cần ở luôn bên này, như là ban ngày hoặc là thỉnh thoảng anh có thể sang kia ngủ....”

“Không cần!” Lý Thanh Nhiên đột nhiên ngẩng đầu, nói với hắn: “Anh ở đâu, em ở đây!”

Vương Đại Hổ nghe vậy cái mũi lập tức gay gay, đồng thời trong lòng lại nghĩ chẳng lẽ đây chính là lấy chồng theo chồng sao?

Hắc hắc hắc hắc hắc hắc..... Người nào đó nở nụ cười đáng khinh!

25. Chương 25: Lớn Lên

Edit: Thanh Thạch

Ngày năm tháng năm, đại cát.

Theo từng trận pháo nổ mừng đoàn, nhà mới nhà họ Vương rốt cuộc nghênh đón các chủ nhân của nó.

Đó là một căn nhà hai tầng xinh đẹp, gần một trăm tám mươi mét vuông, năm phòng ngủ, một phòng khách. Phòng của Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên ở tầng hai, tất nhiên là hai người một phòng. Vách tường trắng như tuyết, sàn gỗ vàng nhạt, hai chiếc giường đơn cách nhau một đoạn được đặt song song, chăn gối trên giường là Trương Phương cổ ý chọn – hình dâu tây màu hồng.

Vương Đại Hổ kéo chiếc rèm sát đất đồng màu, quay đầu chọc ghẹo Lý Thanh Nhiên: “Xem ra mẹ anh muốn coi hai chúng ta như con gái mà nuôi!”

Lý Thanh Nhiên lườm hắn một cái.

Tuy căn phòng này toát ra đầy mùi “son phấn” nhưng nhìn bài trí cũng thấy được người sắp xếp rất cẩn thận.

Trên giá sách sơn trắng đã bày ngay ngắn hơn mười quyển sách, lại xét đến chiều cao hai đứa mà đóng giá tương đối thấp, để bọn họ giờ tay là có thể lấy được. Bên cạnh giá sách là một chiếc bàn gỗ lớn để hai đứa dùng làm bàn học. Ngoài ra, còn có rất nhiều những chi tiết nhỏ nhưng nổi bật khác, mỗi cái đều khiến Lý Thanh Nhiên dừng chân quan sát thật lâu.

Nói tóm lại, đây là một căn phòng tràn ngập ấm áp và thoải mái.

“Từ hôm nay trở đi, đây chính là nhà em!” Vương Đại Hổ cười nói với cậu.

Lý Thanh Nhiên hơi sững sốt, sau đó cong cong khoé môi, thích thú gật đầu.

Xem xong phòng mình, Vương Đại Hổ lại kéo cậu “tham quan” nơi khác. Hai người mang theo cảm giác “thăm hiểm”, giống như hai con mèo nhỏ nhanh nhẹn chạy tới chạy lui trong nhà, không lúc nào yên tĩnh.

.

Buổi tối, người một nhà vây quanh bàn cơm, ăn mừng tân gia.

Ông nội, bà nội ngồi ở đầu bàn, bên cạnh là Vương Quang Tông và Trương Phương, tiếp theo là bác Đại Hổ – Vương Kim Phượng và bác trai Tần Vạn Hữu. Con gái hai bác Tần Lam thì ngồi cạnh Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên. Bởi vì phải đi dạy thêm nên lần này Chihuahua Vương Diệu Tổ không có tới.

Ba Đại Hổ là con trai trưởng, đầu tiên nâng chén phát biểu một chút, Tần Vạn Hữu cũng nói vài câu, khiến cho mọi người trong nhà đều vui vẻ, không khí trên bàn ăn rất náo nhiệt. Sáu món mặn, sáu món chay, cộng thêm hai món canh, một bàn đồ ăn, đủ mọi màu sắc khiến ai cũng thèm.

Vương Đại Hổ vốn định gấp cho Lý Thanh Nhiên một miếng sườn kho, ai ngờ lại bị người đoạt trước.

“Em Nhiên Nhiên, đây là thịt kho, ăn ngon lắm! Là món chị Lam Lam thích ăn nhất đó, em ăn thử đi!”

“Cảm ơn chị.” Lý Thanh Nhiên ngoan ngoãn nhận lấy.

Tần Lam nghe xong chỉ thấy cả người mềm nhũn. Khác hẳn với mấy thằng nhóc bình thường thích chạy nhông nhông ngoài đường vừa đen vừa xấu, Lý Thanh Nhiên vừa trắng vừa mềm, lại hào hoa phong nhã, thoạt nhìn giống như một tiểu thiếu gia, khiến người vừa gặp liền thích.

Ví như Tần Lam, hôm nay vừa thấy liền bị cậu mê hoặc đến đầu óc choáng váng, giống như con cún pug[1] không ngừng quẩn lấy cậu.

Vương Đại Hổ ở bên cạnh nhìn, trong lòng không khỏi nổi lên một trận dấm chua, chiếc đĩa vừa vươn ra cũng rút về.

Trên bàn cơm người lớn cũng không để ý đến bọn nhỏ đang “tranh giành tình nhân”, vẫn ăn uống vui vẻ.

Buổi tối, nhà Vương Kim Phượng ở lại, Vương Đại Hổ tìm cơ hội chạy đến hỏi bác tình huống nhà họ Khổng, hẳn không phải quan tâm người nhà kia, chỉ là sợ bọn họ lại đến đây tìm Lý Thanh Nhiên.

“Bà Khổng sợ là cũng không qua được mấy ngày.” Về nghiêm túc trên mặt Vương Kim Phượng hơi mềm xuống, nói: “Nhà kia hiện giờ tình trạng cũng không tốt.”

Không phải không tốt, mà là không sống nổi.

Khổng Đại Quốc làm cái loại chuyện bắt cóc trẻ em này khiến người trong thôn ai cũng hận, nhà ai mà không có trẻ con cơ chứ! Điều là cùng một thôn, thiếu đạo đức đến như vậy! Hơn nữa, người nhà này tính tình vốn chanh chua, ngày thường không gió cũng phải cổ mà gợn sóng, suốt ngày gây phiền toái. Cho nên hiện tại toàn thôn đều đưa đơn muốn xin đuổi nhà Dương Lệ đi, mỗi ngày giờ biểu ngữ, hô khẩu hiệu đến uỷ ban thôn mà nháo, thật khiến người ta đau đầu.

“Đừng có quan tâm chuyện vợ vẩn.” Vương Kim Phượng vỗ vỗ đầu Vương Đại Hổ, trong giọng nói không nhận được phần hận: “Đều là cái loại không ra gì.” Hiển nhiên, đối với chuyện Khổng Đại Quốc từng làm với cháu mình, bác vẫn canh cánh trong lòng. Đồng chí Vương Kim Phượng tuy có hơi “nghiêm khắc”, nhưng lại rất thương yêu Vương Đại Hổ, cho dù là “kiếp trước” hay “kiếp này” đều như vậy.

Nghe được kẻ thù của mình sống không tốt, tâm tình Vương Đại Hổ lập tức “high”. Nghĩ tới nhà kia hiện giờ sống cũng không nổi, hẳn là sẽ không có thời gian tới làm phiền mình và Nhiên Nhiên, bắt quá lại nói, cho dù có muốn cũng không dám lại đây, bằng không người nhà họ Vương đều sẽ xé xác bọn chúng.

“Mau mau mau đi bác!!! Bác kể cho cháu nghe cuộc sống bi thảm của bọn chúng đi, cháu cảm thấy hôm nay chắc chắn sẽ làm được một giấc mộng đẹp!”

Vương Kim Phượng: “.....”

.

Sáng sớm hôm sau, nhà Vương Kim Phượng trở về thôn Khổng, mang theo Tần Lam lưu luyến không rời, đi được ba bước lại quay đầu một lần. Vài ngày sau, ba mẹ Đại Hổ cùng “Vương Phiền Phúc” cũng lên huyện.

“Vượng bận” đều đi, nhưng những ngày ngọt ngào mật mật cùng Lý Thanh Nhiên sống trong thế giới hai người theo dự đoán của Vương Đại Hổ lại không có đến. Bởi vì gần đây, Lý Thanh Nhiên cực kỳ “hăng hái”, mỗi tối đều học đến khuya, cậu không chỉ học một mình mà còn lôi kéo Vương Đại Hổ học cùng, nói muốn bổ sung lại chương trình học cho hẳn. Vì thế ông bà Đại Hổ vui mừng phát hiện cháu mình trở nên “yêu học tập”, theo như lời bà nội nói chính là: Nhà họ Vương toàn người hiếu học hết!

Ai! Vương Đại Hổ thở dài một hơi, nếu hỏi sau khi sống lại chuyện khiến hắn đau đầu nhất là gì, chắc chắn chính là “lại đi học một lần nữa”. Đối với kiếp trước bị hành hạ hơn mười năm mà nói, phải trải qua một lần nữa không thể nghĩ ngờ là càng thêm khổ sở. Cho nên mỗi khi Lý Thanh Nhiên bắt hắn học, hắn sẽ hếch mũi nói khoác không biết ngượng mình là thiên tài, chính là lên lớp không nghe giảng, buổi tối về nhà không làm bài tập nhưng vẫn có thể đứng nhất khối.

Nhưng mà, thực đáng tiếc, lời nói hùng hồn của hấn chỉ duy trì được hai học kỳ, sau đó liền bị Lý Thanh Nhiên không chút do dự đoạt lấy danh hiệu. Hơn nữa từ đó về sau hấn cũng không trở mình nổi, thẳng đến hết tiểu học vẫn chỉ đứng thứ hai.

Mười hai tuổi, hấn đã không còn giống như trước đây là một thằng bé khỏe mạnh, kháu khỉnh, mập mạp, ngốc ngốc, thành thật. Cao 1m65 khiến hấn ở trong lớp giống như “hạc giữa bầy gà”. Tay chân thon dài, đường nét cơ thể săn chắc, mạnh mẽ, lại thêm khuôn mặt anh tuấn sáng sủa, Vương Đại Hổ trở thành “nhân vật nổi tiếng” thật sự trong trường. Mỗi ngày không biết có bao nhiêu thằng nhóc quây quanh hấn, không biết có bao nhiêu cô bé từng xấu hổ xa xa nhìn hấn.

Hôm nay vừa đến trường, Vương Đại Hổ liền thấy trong ngăn bàn mình có một phong thư màu hồng toả hương thơm nhàn nhạt. Hấn nhũu mày, cũng không mở ra xem, trước không nói đến trái tim hấn đã bị vợ mình khoá chặt, chính là mấy cô bé ngực còn chưa phát dục tuyệt đối không khiến hấn dậy nổi hứng thú.

“Huỷ hoại” bé gái gì đó, hấn cũng không biến thái như vậy.

“Còn có nửa năm nữa là các em sẽ lên trung học.” Trên bục giảng, cô Triệu đầy mặt nghiêm túc lặp lại “điệp khúc dạy dỗ”: “Điều thu lại tâm tư hết đi, tranh thủ mà thi trung học cho tốt, chuyện này còn liên quan đến tương lai sau này của các em....” Bla bla bla, ba mươi phút sau cô rút cuộc hết nước miếng, cuối cùng chốt một câu: “Vương Đại Hổ, Lý Thanh Nhiên, các em sau giờ học đến phòng giáo viên một lúc, cô có chuyện muốn nói với các em.”

Vương Đại Hổ ngẩng đầu chán ngán liếc cô một cái, hấn biết thừa cô này muốn nói với họ cái gì.

Quả nhiên —

Trong văn phòng, cô Triệu nhìn hai đứa trẻ trước mặt, không khỏi khẽ thở dài. Đây chính là hai đứa đứng đầu lớp, đặc biệt là Lý Thanh Nhiên, ánh mắt cô dừng lại trên thân ảnh nhỏ nhắn bên trái, cười cực vừa lòng.

“Chuyện thi trung học hai em nghĩ đến đâu rồi?”

Thôn Hưng Nghiệp không có trường trung học, bọn nhỏ muốn đến trường thì phải lên huyện. Chỉ là trong huyện Nam Hoa cũng chỉ có hai trường trung học, một trường tốt, một trường thì rất bình thường. Mà trường bọn họ đúng tuyến là sẽ lên trường bình thường kia, cho nên mấy hôm trước, cô giáo đã nói với bọn họ, hy vọng bọn họ “thi trái tuyến” vào trường điểm kia.

“Thưa cô, bọn em nghĩ rồi, bọn em sẽ thi trái tuyến!” Vương Đại Hổ không muốn dong dài, đi thẳng vào vấn đề.

Cô Triệu nghe vậy vừa lòng gật đầu, sau đó lại bắt đầu thao thao bất tuyệt về giáo dục, thẳng đến mặt trời lặn hết mới thả hai người về. Trên đường, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên sóng vai đi cùng nhau: “Hai chúng ta đồng ý thi trái tuyến, thế mà thành thạo mần mủ phù thủy kia.”

Lý Thanh Nhiên nghe hấn trù lung tung, không có tý tôn sư trọng đạo nào, không khỏi lườm một cái.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, ánh mắt cậu trong veo rực rỡ, cái liếc đầy “phong tình” làm Vương Đại Hổ suýt thì trợn tròn, âm thầm cảm thán: Nhiên Nhiên nhà hấn càng ngày càng xinh đẹp ngon miệng.

“Cô Triệu rất tốt.”

Vương Đại Hổ nghe mà không dám tán thành, chỉ thấy hấn xì một cái, chặc chặc nói: “Trong trường thật ra có danh sách học sinh giỏi được tuyển thẳng vào trường điểm, vốn là em được! Nhưng mụ phù thủy kia lại giữ lấy không đưa, còn lừa chúng ta đi thi, không phải chính là muốn để chỗ kia cho Tôn Đại Tráng sao! Ai chẳng biết mụ có cái tâm tư này.”

Lý Thanh Nhiên đối với bất bình tức giận của Vương Đại Hổ lại biểu hiện thực bình tĩnh.

“Không cần tuyển thẳng, chúng ta tự mình thi cũng có thể đỗ!”

“Đương nhiên!” Vương Đại Hổ cười hì hì nắm tay cậu: “Em mà muốn đi một mình còn lâu anh mới chịu, chúng ta phải cùng nhau mới được!”

Lý Thanh Nhiên nhìn hắn đầy mặt lưu manh, bất đắc dĩ cười.

26. Chương 26: Thư Tình

Edit: Thanh Thạch

Vương Đại Hổ không hề nghĩ đến sự tình sẽ biến thành như vậy.

Hôm nay hắn vừa bước vào trường liền cảm thấy có người dùng ánh mắt ái muội không ngừng nhìn hắn, sau lưng còn có tiếng người chỉ trỏ thì thầm. Hắn nhú mào, nhìn mình từ trên xuống dưới, cũng không có chỗ nào bị làm sao mà! Nhưng, rất nhanh, hắn liền biết được các bạn học “thân mến” vì sao lại như vậy.

“Bạn Vương Đại Hổ, xin chào. Mình ngưỡng mộ bạn từ rất lâu rồi. Hình ảnh của bạn luôn khắc sâu vào tâm trí mình, khiến cho đầu mình không lúc nào không nghĩ đến bạn, mình thật sự thích bạn....”

Trên bục giảng, Tôn Đại Tráng lưu loát đọc diễn cảm, phía dưới toàn bộ học sinh trợn mắt há mồm nghe.

Vương Đại Hổ vừa thấy liền biết nó đang đọc bức thư tình trong ngăn bàn hắn hôm qua.

“A! Mà làm cái gì!” Tôn Đại Tráng ngơ dạp mông xuống đất, quay ra trợn mắt nhìn Vương Đại Hổ vừa đẩy nó.

Xé đôi bức thư, Vương Đại Hổ nhìn chung quanh một vòng nói với những người đang xem náo nhiệt: “Giải tán, giải tán đi, có cái gì mà nghe, đều là bà tám à?”

“Hừ! Vương Đại Hổ, tao sẽ kể chuyện này với cô giáo.” Tôn Đại Tráng dương dương tự đắc đứng dậy. “Mày không chú ý học, lại hện hò với bạn nữ.”

“Hen hò, hện hò, hện hò,...” Một lũ trẻ con cũng bắt đầu nhao nhao theo.

Lúc này trong mắt bọn trẻ, một bé trai và một bé gái nếu có cái “bí mật” gì đó thì đây là một sự kiện đáng xấu hổ, là một chuyện xấu, rất xấu. Đương nhiên, cũng là một chuyện khiến bọn nó vô cùng phấn khích.

“Hện hò cái rắm!” Vương Đại Hổ phì một ngụm đồng thời thật cẩn thận nhìn về phía Lý Thanh Nhiên đã ngồi xuống chỗ, mặt không chút thay đổi lấy sách ra đọc. Hắn hiện tại bắt đầu hối hận tại sao hôm qua không vứt luôn cái thư tình chết tiệt này vào thùng rác luôn cho rồi!

Còn cả mụ phù thủy Triệu kia nữa, Vương Đại Hổ dám thề với trời mụ tuyệt đối sẽ không “để yên”.

Quả nhiên, sáng hôm nay, ngay tiết toán đầu tiên, bài còn chưa bắt đầu mụ đã xanh mặt trực tiếp hỏi: “Vương Đại Hổ, lá thư này là của ai?” Trên bức thư tuy viết rất nhiều câu “buồn nôn” nhưng lại không hề có tên người viết, không biết là quên không kí hay là sợ tỏ tình không thành công mà không viết.

Chốc lát, ánh mắt toàn bộ học sinh nam bắn về phía năm bạn nữ trong lớp.

Tiền Quế Chi, Ngô Tuyết, Lý Bình, Vương Tiểu Yến, còn có Tôn Lan. Năm bạn nữ duy nhất trong lớp Vương Đại Hổ.

Các cô bé đã sợ tới mức mặt trắng bệch, một đám hoang mang lo lắng gần như sắp khóc rồi.

Vương Đại Hổ ngồi phía trước liền thấy khó chịu, chỉ là lá thư thôi mà, làm như bắt phạm nhân không bằng!

“Rốt cuộc là ai, đứng lên cho cô!” Cô Triệu ánh mắt nghiêm khắc nổi giận nói.

Cả lớp lặng ngắt như tờ, không có ai thừa nhận.

“Cô nói cho các em biết, trừ phi bắt được người, không thì chúng ta không lên lớp, cũng không học nữa, đều ngồi ở đây cho cô.”

Mụ phù thủy quả nhiên nói được thì làm được, cả một buổi sáng, mụ bắt cả lớp ngồi im không được nhúc nhích.

Trong năm người thì đã có hai cô bé không chịu nổi áp lực từ ánh mắt người khác, ghé vào bàn khóc lén.

Reng reng reng –

Tiếng chuông nghỉ trưa vang lên.

Vương Đại Hổ hừ lạnh một tiếng, thần nhiên đứng lên đi ra ngoài.

“Em đứng lại đó cho cô!” Mụ phù thủy hiển nhiên đối với Vương Đại Hổ không coi ai ra gì rất tức giận, trong mắt mụ việc này nói đi nói lại cũng liên quan đến hân.

Vương Đại Hổ không nghe lời mụ, đẩy cửa nghênh ngang mà đi.

Lý Thanh Nhiên lẳng lặng gấp lại cuốn “Tư trị thông giám”[1] trên đầu gối, đẩy ghế ra, đứng dậy đi ra ngoài.

Cô Triệu thấy thế, mặt càng tái mét.

Hai người đến quán ăn mua bánh mì với xúc xích nướng, ở trên sân thể dục tìm một chỗ yên lặng rồi bắt đầu ăn. Vương Đại Hổ thấy Lý Thanh Nhiên vẫn trầm mặc không nói, không khỏi có chút chột dạ, hỏi lấy lòng: “Nhiên Nhiên, em ăn vậy có no không? Hay để anh đi mua thêm cái gì đó!”

“Không cần, đủ rồi!” Lý Thanh Nhiên thần nhiên nói.

Khác xa hình tượng ngoan hiền đáng yêu trước đây, cậu bây giờ càng ngày càng lạnh, đặc biệt là lúc không nói câu nào, ngay cả người sống lại như Vương Đại Hổ cũng khó đỡ nổi! Ăn xong bữa trưa, hai người trở lại phòng học, làm cho Vương Đại Hổ ngạc nhiên là, chỉ trong chốc lát hân ra ngoài mà án “thư tình” đã được phá rồi.

Nhìn Tôn Lan đứng trên bục giảng khóc sụt sùi, Vương Đại Hổ hơi khó tin chớp mắt. Mà đồng dạng ngây ra như phỗng còn có một người, chính là Tôn Đại Tráng, bởi vì Tôn Lan không phải ai khác, chính là chị nó.

Nó với tên Vương Đại Hổ kia là đối thủ trời sinh một mất một còn, chị nó sao lại có thể thích hân?

Tôn Đại Tráng đột nhiên có cảm giác trong cách mạng bị đồng đội phản bội đâm cho một dao.

Trên bục giảng Tôn Lan làm sao lại không thấy tủ thân?

Nó năm nay mười lăm tuổi, là đứa lớn tuổi nhất trong lớp, mà lại là con gái nữa! So với đám con trai phát dục sớm trong lớp, về sinh lý hay tâm lý thì nó cũng được tính là thiếu nữ rồi. Vương Đại Hổ đẹp trai sáng sủa, học tập tốt, thể thao cực tốt, điều kiện gia đình lại càng không phải nói. Đương nhiên, những điều này Tôn Lan vẫn giấu trong lòng. Nó tuy thâm mến Vương Đại Hổ thật lâu nhưng không có gan “tỏ tình”, liền viết những tâm sự thiếu nữ của mình lên giấy, giữ làm bí mật.

Ai ngờ lại bị Tiền Quế Chi lúc đến nhà chơi nhìn thấy, không biết vì sao còn trộm đem nó đến trường học, thế là bị phát hiện. Vừa rồi Tiền Quế Chi không chịu nổi áp lực đã thừa nhận, Tôn Lan lập tức trở thành đối tượng “bị mọi người ghét”.

Vương Đại Hổ sau khi biết được đại khái sự tình, ánh mắt chuyển từ Tôn Lan sang người Tiền Quế Chi vẫn đang khóc nức. Con bé này bình thường vẫn hay trộm ngắm mình, cho nên đối với chuyện vì sao nó lại làm vậy, Vương Đại Hổ hiểu được đôi chút.

Đối với loại người “bán đứng” bạn bè, hân vẫn luôn khinh thường.

Ngược lại, Vương Đại Hổ thật đúng là không nghĩ tới người viết thư cho mình sẽ là Tôn Lan.

Giống Tôn Đại Tráng béo béo mập mập, Tôn Lan cũng to béo ngăm đen, chẳng khác gì thằng con trai. Không ngờ nó lại thâm thích mình.

Ui cha..... Mị lực của Hổ gia ta ngay cả loại “khủng long” này cũng đánh gục! Vương Đại Hổ sờ sờ cằm, rất không biết xấu hổ mà nghĩ.

Mụ phù thủy là họ hàng nhà họ Tôn, lúc này cũng không muốn răn dạy Tôn Lan trước mặt mọi người, đành phải tái mặt dẫn nó và Tiền Quế Chi đi. Để lại một phòng trẻ con đói bụng cùng với Vương Đại Hổ còn đang chìm trong đồng tin tức “màu hồng” càng nghĩ càng xa.

Cả buổi chiều cứ trôi qua trong loại trạng thái như vậy. Trên đường về nhà, Vương Đại Hổ nhìn thấy Tôn Lan kéo cổ áo thằng em đi, hiển nhiên đối với chuyện hôm nay nó làm vô cùng tức giận.

Vương Đại Hổ đắc ý cười cười, trong lòng cảm thấy rất là sảng khoái.

Lý Thanh Nhiên nhìn thấy hân hưng phấn như vậy, khe nhíu mày, đột nhiên tăng nhanh tốc độ.

“Ồ! Nhiên Nhiên chờ anh! Đi nhanh thế làm gì.....”

Hai người một trước một sau vào sân, Tiểu Hắc đã sớm đứng dậy, vui vẻ chạy tới phía Lý Thanh Nhiên. Thân hình dài hơn một mét không ngừng cọ vào người chủ nhân.

Mấy ngày trước, ông bà Đại Hổ lên trấn thăm thằng em, giờ còn chưa về, trong nhà chỉ có bọn họ. Bữa tối đương nhiên cũng là hai đứa tự mình chuẩn bị.

Mấy hôm trước trong thôn có người giết dê, cho bọn hân một ít thịt dê, Vương Đại Hổ nghĩ hôm nay phải làm một bữa lẩu mới được.

Bên này hân dùng hành, gừng, ớt nêm nếm nồi nước dùng. Bên kia Lý Thanh Nhiên ngồi trên chiếc ghế nhỏ rửa rau. Tất cả đều là rau cậu trồng sau vườn, vô cùng tươi ngon.

Chỉ chốc lát sau, từng đĩa sứ trắng được sắp lên bàn. Rau xà lách, rau mùi, hẹ, rau muống*. Thêm một đĩa thịt dê thái mỏng, đúng là khiến người ta thèm thuồng. Hai người ăn đến mỹ mãn.

* : Đẳng cao. Mình không tra được đây là rau gì. Tìm đủ kiểu thì thấy có mấy hình tựa tựa rau muống. Hay là chỗ này tác giả sai chính tả?

Tiểu Hắc ngửi được mùi, sớm đã lớn vồn quanh cửa, chỉ là Vương Đại Hổ từng dạy nó, không cho nó chạy vào nhà.

Lý Thanh Nhiên hâm nóng lại ít cơm nguội, bỏ thêm vài miếng sườn rồi đem ra ngoài cho nó.

Vương Đại Hổ thấy thế không khỏi ăn dấm than thở: “Em chiều nó quá đi!”

Lý Thanh Nhiên không thèm để ý hân.

Buổi tối, Vương Đại Hổ tắm xong, vào phòng thì thấy Lý Thanh Nhiên đang ngồi học tiếng Anh, hân chạy lại nhìn: “Luyện nghe tiếng Anh cho học sinh lớp 9”.

“Nhiên Nhiên, em lợi hại quá đi! Cái này mà cũng đọc được!” Vương Đại Hổ lần nữa bị sốc bởi chỉ số thông minh tuyệt vời của vợ mình, không khỏi chắc chắn ca ngợi.

“Chỉ nghe một chút thôi mà.” Lý Thanh Nhiên tháo tai nghe xuống, quay sang nhìn Vương Đại Hổ trên người quần đung cái khăn mặt. Giọt nước trong suốt chạy dọc theo cơ bụng săn chắc, xẹt qua rốn rồi lại tiếp tục đi xuống, đi xuống..... Không hiểu sao Lý Thanh Nhiên bỗng cảm thấy mặt mình nóng lên, vội vàng dời mắt: “Em đi tắm!”

“Ồ! Được rồi! Mau đi đi! Không có tý nước lạnh mất!”

“.....”

.

Ngày hôm sau, khi Vương Đại Hổ đến trường, cảm thấy rõ ràng Tô Lan trốn tránh mình, mà Tôn Đại Tráng nhìn mình càng “phấn hận”. Bất quá hân cũng chỉ thấy buồn cười, hoàn toàn không để tâm.

Nháy mắt lại qua hai ngày.

Ông bà Vương Đại Hổ đã trở lại. Lúc đi hai cụ đều rất vui vẻ, không nghĩ tới lúc về lại mặt mày xanh mét, đặc biệt là ông nội, quả thật có thể dùng nổi giận để hình dung!

Ánh mắt Vương Đại Hổ chuyển từ hai cụ sang hai người theo sau phía đằng xa.

Khuôn mặt Chihuahua Vương Diệu Tổ tiêu tụy, trong ánh mắt ngập tràn ưu sầu. Mà Long Nhất Minh bên cạnh thoạt nhìn càng thảm hại, bộ dạng khắp khiễng rõ ràng là bị thương.

27. Chương 27: Đồng Tính Luyến Ái (1)

Edit: Thanh Thạch

Ông hoàn toàn không cho ai vào nhà, cánh cửa sắt sập ngay trước chân hai người. Ông chỉ vào mũi Vương Diệu Tổ mắng to: “Cút, cút, cút hết cho tao, coi như Vương Thủ Dân này không có đứa con như mày!”

“Phịch —” Vương Diệu Tổ thống khổ lại chảy nước mắt, lập tức quỳ xuống: “Ba, con biết ba chắc chắn không thể tiếp thu được chuyện này, nhưng con cùng Nhất Minh là thật lòng, mong ba có thể chúc phúc cho chúng con.”

“Thật lòng thì có cái rắm tác dụng!” Vương Thủ Dân có lẽ đời này chưa từng tức giận đến vậy. Vạn lần không thể nghĩ tới đứa con mình yêu thương từ nhỏ vẫn lấy làm tự hào thế mà lại đi lên con đường tà đạo như vậy.

“Tao nói cho mày biết, trừ phi mày với thằng họ Long này đoạn tuyệt không còn một mảnh quan hệ, lập tức kết hôn cùng một đứa con gái, bằng không đời này đừng mơ tưởng tao lại nhận mày làm con!”

“Ba, ba đừng ép con mà....” Vương Diệu Tổ khóc không thành tiếng, hai mắt đầm lệ tràn ngập cầu xin.

Ông nghe thế liền xoay người bước đi, để lại cho con bóng lưng quyết tuyệt.

Bà đứng sau cửa cũng lã chã nước mắt, bà tuy cũng giận nhưng lại càng thương con. Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên đưa mắt nhìn nhau, hần nghĩ nghĩ rồi tới phía trước nâng hai người đứng dậy, cũng không nói gì.

Long Nhất Minh gật đầu, mang Vương Diệu Tổ đi.

“Đại Hổ....?” Lý Thanh Nhiên lo lắng khẽ gọi.

“Không có việc gì, anh để bọn họ ở nhà cũ bên kia, có chuyện gì thì vẫn cứ đợi ông bà hết giận rồi nói tiếp!”

.

Ông nội hiển nhiên vô cùng tức giận, vài ngày nay đều là mặt mày âm trầm.

Vương Diệu Tổ mỗi ngày lại đến nhưng không vào được, chỉ có thể quỳ ở bên ngoài.

Đúng vậy! Quỳ!

Vương Diệu Tổ tựa hồ muốn thông qua phương thức này để hai cụ thấy được quyết tâm của mình.

Liên tục ba ngày, chú không biết đã ngất xỉu bao nhiêu lần, nhưng đến khi tỉnh thì nháy mắt lại chạy tới trong sân quỳ tiếp.

Mặc gió mặc mưa, chú chỉ đơn giản khấn cầu tha thứ của người trong nhà.

Đêm khuya, Vương Thủ Dân rít từng hơi thuốc lào, ánh lửa lúc sáng lúc tối chiếu lên khuôn mặt đã kinh bao sóng gió, càng khiến ông thêm già.

Vương Đại Hổ lặng lẽ đi tới bên người ông, đau lòng đưa cho ông chén nước.

“Ông nội, ông đừng hút nữa, không tốt cho sức khỏe!”

“Đại Hổ còn chưa ngủ à!” Vương Thủ Dân khẽ dụi hai mắt đỏ bừng, giọng nói khàn khàn: “Mau ngủ đi, ngày mai còn phải đến trường!”

.....

.....

“Ông nội, ông tha thứ cho chú đi!” Vương Đại Hổ ngồi xuống bên cạnh, tựa đầu vào cánh tay của ông, nhẹ nhàng nói: “Chú ốm rồi, ốm rất nặng!”

Điều thuốc trên tay Vương Thủ Dân bỗng run lên.

“Nó, nó thế nào rồi?”

“Còn có thể thế nào, quỳ suốt ở bên ngoài, thân thể chú vốn không tốt, hôm qua lại mắc mưa một trận, không bệnh mới lạ. Nghe nói sốt tới bốn mươi độ, cả người choáng váng.”

Vương Thủ Dân nghe xong kinh hãi, vội đứng lên muốn đi ra ngoài.

Vương Đại Hổ nhanh chóng kéo ông lại.

“Bác sĩ Hứa đã đến khám cho chú rồi, cũng kê đơn rồi. Giờ muộn rồi, bọn họ hẳn là đã nghỉ ngơi, ngày mai ông lại đi xem.”

Vương Diệu Tổ đúng là bị bệnh, đương nhiên không có nặng như Vương Đại Hổ nói.

Chỉ là đối phó với ông lão tính tình ngoan cố thì “cầu xin” so với “uy hiếp” có ích hơn nhiều.

Quả nhiên, Vương Thủ Dân đầy mặt lo lắng, lâu lâu lại thở dài một hơi.

Vương Đại Hổ thấy thế liền muốn rèn sắt khi còn nóng, giúp hai người kia nói đỡ một chút.

“Ông nội, cháu thấy chú thật sự thích chú Long...”

“Cái rắm!”

“Ông trước nghe cháu nói hết đã!” Vương Đại Hổ thấy ông lại chuẩn bị phát hỏa, vội vàng vuốt ngực thuận khí cho ông. “Tính tình của chú ông biết mà, nhìn thì mềm nhưng thật ra lại cứng đầu nhất. Nếu chú đã quyết tâm ở cùng một chỗ với chú Long, ông lại cứng rắn muốn chia rẽ bọn họ, nhờ chú nhất thời nghĩ quẩn trong lòng, làm ra chuyện khiến người khác thương tâm, ông lại phải hối hận cả đời!”

Vương Thủ Dân sắc mặt biến hoá không ngừng, Vương Đại Hổ đúng là nói trúng chuyện mình đang lo lắng nhất.

“Với cả, nếu lui lại một vạn bước mà nói, chú mà nghe lời ông cưới một cô gái về làm vợ, vậy cả đời này chú sẽ hạnh phúc sao? Thà làm một kẻ khác người vui vẻ còn hơn là làm người bình thường mà không hạnh phúc, đúng không ông?!”

“.....”

“Ông nội.....”

“Được rồi!” Ông lão nặng nề thở dài, trên khuôn mặt hiện ra đau buồn và mệt mỏi. “Để ông ngồi một mình một lát.”

Vương Đại Hổ biết loại chuyện này không thể chỉ dựa vào người khác khuyên mà còn cần tự mình thông suốt mới được.

Chậm chạp đi lên lầu, đẩy ra cửa phòng lại vừa vặn gặp Lý Thanh Nhiên muốn đi ra ngoài.

“Đi vệ sinh?”

Lý Thanh Nhiên lắc đầu, nhìn thấy trên mặt Vương Đại Hổ tràn đầy ảm đạm, không khỏi đau lòng.

“Chú thế nào rồi?”

“Không có việc gì! Đã uống thuốc, giờ thì ngủ rồi.”

“..... Anh không sao chứ?” Lý Thanh Nhiên nhẹ hỏi. Mấy ngày nay tâm trạng Vương Đại Hổ vẫn không tốt, điều này làm cậu vô cùng lo lắng.

Vương Đại Hổ kinh ngạc nhìn cậu, bỗng nhiên vươn tay gắt gao ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, siết thật chặt, thật chặt. Tựa như sợ mất đi cái gì đó.

“Làm sao vậy?” Lý Thanh Nhiên an ủi vỗ vỗ lưng hắn, ôn nhu hỏi.

Vương Đại Hổ hít hít mũi, sao hắn có thể nói với cậu, chuyện Vương Diệu Tổ và Long Nhất Minh khiến hắn nhớ tới kiếp trước mình và cậu cũng gặp phải chuyện như vậy.

Mẹ đau lòng đến khóc ngất.

Ánh mắt ba ngập tràn thất vọng.

Giữa tình thân và tình yêu hắn không thể không làm ra lựa chọn thống khổ.

Chuyện cũ như ác mộng bị hắn chôn sâu dưới đáy lòng, hắn không thể kể cho bất kỳ ai, chỉ có thể một mình chịu đựng giày vò.

Tựa như cảm nhận được đau đớn kia, Lý Thanh Nhiên nhẹ nhàng ôm lấy hắn. Từ trước đến giờ đều là hắn chống đỡ cho mình, nên là lúc này đây, hy vọng cậu có thể cho hắn chút an ủi, dù chỉ một điểm nhỏ bé không đáng kể.

Thật lâu sau, Vương Đại Hổ dần bình tĩnh lại.

“Xin lỗi, làm em lo lắng rồi.”

Lý Thanh Nhiên lắc đầu.

Vương Đại Hổ nhìn cậu, trên mặt dường như có chút do dự, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn cẩn thận hỏi: “Chuyện chú và chú Long, em có hiểu không?”

Lý Thanh Nhiên cup mắt: “Bọn họ là người yêu?”

Biểu hiện của cậu rất bình tĩnh nên Vương Đại Hổ không thể nhìn ra suy nghĩ thật sự trong lòng cậu.

“Hai người con trai thích nhau, có phải rất kỳ quái không?” Vương Đại Hổ nhìn thẳng vào mắt cậu, nhẹ giọng nói: “Nhưng mà Nhiên Nhiên à, trên thế giới này chính là có những chuyện kỳ quái như vậy. Cho dù vi phạm quy luật tự nhiên của sinh vật, cho dù không được thế tục tiếp nhận, cho dù loại tình cảm này cả đời đều không thể gặp được ánh sáng, nhưng nó vẫn tồn tại, hơn nữa sẽ vĩnh viễn tồn tại....”

“Em hiểu!” Lý Thanh Nhiên đột nhiên ngẩng đầu, nhìn hắn kiên định nói: “Em hiểu!”

“Thật sao! Vậy thì quá tốt!” Vương Đại Hổ cười tươi xoa đầu cậu lẩm bẩm: “Thật sự là rất tốt!”

.

Hiển nhiên, muốn cho Vương Thủ Dân một đời thuận phước tiếp nhận chuyện kinh thế hãi tục như vậy cũng không phải đơn giản.

Hôm ấy, áp lực vẫn bị kìm nén bấy lâu lại một lần nữa bạo phát.

Vương Diệu Tổ suy yếu tựa vào người Long Nhất Minh, trên mặt là buồn bã không gì sánh kịp.

“Ba, mẹ, con biết con làm cho hai người thất vọng, là con không tốt, là con bất hiếu. Nhưng mà con, con thật sự không rời bỏ A Minh, con xin bố mẹ tha thứ cho con được không?!”

“Trời ơi! Sao con lại ngốc như vậy! Con là con trai mà nó cũng là con trai, hai đứa thì có thể có cái gì chứ, có mà bị người ta chỉ trích bàn tán cả đời! Con của tôi, sao con cứ nhất định muốn đi đường này chứ!” Bà nội khóc không thành tiếng.

Vương Diệu Tổ nghe vậy cũng rơi lệ, lòng đau như bị trăm ngàn lưỡi dao đâm chọc.

Long Nhất Minh trầm mặc bên cạnh nắm chặt lấy tay chú, trong mắt là ôn nhu trước nay chưa từng có.

“Cô, chú.” Y thở dài nhìn thẳng hai cụ.

“Cháu yêu A Tổ, đến chết vẫn yêu, cả đời này đều chỉ yêu một mình cậu ấy. Nên cháu xin hai người cho phép chúng cháu được ở bên nhau. Từ nay về sau cháu cũng là con của cô chú, sẽ cùng A Tổ hiếu thuận với cô chú! Mong hai người hãy đồng ý!”

Long Nhất Minh cả đời này có lẽ chưa từng đau khổ cầu xin ai như thế, nhưng có thể nhìn ra lời nói này thật sự xuất phát từ đáy lòng làm người nghe phải cảm động.

Đáng tiếc, đối với ông nội lúc này mà nói, cho dù y nói cảm động đến mấy, sợ là cũng không thể khiến lửa giận trong lòng ông vơi đi chút nào.

“Ba!!” Vương Diệu Tổ trên mặt xuất hiện thay đổi rõ rệt, thấy ba mình vẫn là bộ dáng ý chí sắt đá, chú cẩn thận nhắc nhở thống khổ nói: “A Tổ bất hiếu! Nếu, nếu, ba thật sự không chấp nhận được chúng con……. Coi như người không sinh ra đứa con này nữa!”

Vương Đại Hổ ở bên cạnh nghe vậy thầm kêu: Không tốt!

Chihuahua sao lại chọn lúc này mà dỗi!

Quả nhiên, ông nội vốn có đã có chút hoà hoãn, nháy mắt lại giống hệt như con dao sắc bén.

Ông nhìn chằm chằm Vương Diệu Tổ, chỉ vào chú giận dữ nói: “Được, được, được, ông đây hôm nay liền lấy lại cái mạng của mày!”

Trong ánh mắt kinh hãi của cả nhà, ông đột nhiên vung cao chiếc ghế, ném mạnh tới người Vương Diệu Tổ. Lấy cái lực kia, nếu nện lên người, thật sự có thể chết người.

“Không ——” Cùng với tiếng kêu thảm thiết của bà nội, một giọt máu nóng bắn lên giữa không trung.

“A Minh, A Minh, anh sao rồi.... A Minh!!!” Vương Diệu Tổ được Long Nhất Minh ôm chặt dưới người, nhìn trán y không ngừng chảy máu, chú gần như súp đổ.

Long Nhất Minh há miệng thở dốc, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng chỉ là nghiêng đầu, yếu ớt ngã xuống trên người chú.

“A Minh ——”

28. Chương 28: Đồng Tính Luyện Ái (2)

Edit: Thanh Thạch

Long Nhất Minh bị thương rất nặng.

Đương nhiên, cho dù là ai, bị một cái ghế dựa đập vào đầu đều sẽ giống y ít nhất phải hôn mê mấy tiếng.

Nhưng mà may mắn, không có nguy hiểm đến tính mạng.

Vương Đại Hổ nhìn Chihuahua ngồi cạnh giường bệnh, có vẻ ngây ngốc, thất hồn lạc phách, hần tiến lên hai bước an ủi: “Chú, chú đừng lo lắng, cha nuôi nhất định sẽ khoẻ lại!”

“Chú biết.” Vương Diệu Tổ nhìn chằm chằm Long Nhất Minh trên đầu quần vải, thì thào nói: “Anh ấy nhất định sẽ không có việc gì, nhất định không thể có chuyện gì....”

“Chú!”

“Là chú không tốt, đều là chú không tốt. Đều tại chú quá nhút nhát, quá rụt rè nhưng lại quá tham lam, cái gì cũng không muốn mất. Cho nên ông trời mới trừng phạt chú như vậy, nhưng tại sao lại trừng phạt lên người anh ấy! Muốn trừng phạt thì trừng phạt chú đây này....”

Vương Đại Hổ nhìn chú lại bắt đầu khóc, không khỏi nặng nề thở dài. Chihuahua tuy rằng đã ngoài hai mươi nhưng tính tình chú vẫn còn trẻ con, lại được Long Nhất Minh bảo hộ rất tốt nên khó trách vẫn còn

rất ngây thơ. Mà chuyện phát sinh mấy ngày nay hiển nhiên khiến chú tâm lực tiêu tụy, không biết phải làm sao, quá nhiều áp lực tụ lại một chỗ, khiến chú không chịu nổi nữa.....

Nhưng là kiếp trước đã từng kinh qua sự tình như vậy, Vương Đại Hổ cũng biết, càng vào thời điểm này lại càng không thể lùi bước.

“Cho nên....” Vương Đại Hổ sắc mặt trầm xuống, thanh âm mang theo bình tĩnh trước nay chưa từng có: “Cho nên chú muốn buông tay sao? Kỳ thật cẩn thận suy nghĩ một chút, chú hiện giờ chật vật, thống khổ, hỗn loạn, chỉ cần buông tay chú ấy, tất cả không phải sẽ chấm dứt sao? Đối với ai cũng đều là giải thoát.”

“Buông tay.....” Vương Diệu Tổ sững sốt, ngừng nức nở, quay đầu nhìn hắn nói: “Cháu cảm thấy cái gì quan trọng nhất đối với một người?”

“Sinh mệnh?”

“Đúng vậy! Nhưng với chú mà nói, chú ấy so với sinh mệnh còn quan trọng hơn.” Vương Diệu Tổ dùng sức lau nước mắt, thanh âm kiên định nói.

Wương Đại Hổ nhìn chú, đột nhiên mặt giãn ra nói: “Cho nên, đáp án đã rất rõ ràng không phải sao?”

Wương Diệu Tổ sững sốt, lập tức gạt mạnh đầu.

Có một số việc chắc chắn không có cách nào nhanh như vậy đã có thể tiếp nhận.

Không qua mấy ngày, Vương Diệu Tổ liền cùng Long Nhất Minh trở về. Trước khi đi hai người lại đến nhà ông bà một chuyến. Khi đi ra hai mắt Vương Diệu Tổ vẫn đỏ như mắt thỏ, nhưng tay lại chặt chẽ nắm lấy tay người bên cạnh.

Khoảng thời gian kế tiếp, trong nhà họ Vương lâm vào tình trạng trầm mặc, cả Vương Đại Hổ lẫn Lý Thanh Nhiên đều không dám nhắc tới Chihuahua trước mặt hai cụ.

.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nháy mắt lại qua hai tháng.

Mấy ngày nay, Vương Đại Hổ cảm thấy người mình không tốt, nhất là bụng, thỉnh thoảng lại đau một trận. Lúc đầu hắn cũng không để ý, nhưng là tần suất đau càng ngày càng cao, Vương Đại Hổ liền hiểu ra mình đã bị “viêm ruột thừa”.

Quả nhiên, bác sĩ khám xong, đúng là bệnh đấy.

Vì thể trạng nhọc luôn khoẻ mạnh không thể không nằm trên bàn phẫu thuật, chịu đựng một dao “cắt ruột”.

Bởi vì chỉ là tiểu phẫu, bệnh viện huyện cũng có thể làm.

Cho nên, khi hắn từ trạng thái gây mê tỉnh lại thì thấy mẹ mình đang “vô tâm vô phế” đánh son.

“Mẹ —” Hắn trừng mắt oán giận: “Con mẹ vừa bị người ta mổ bụng đó! Mẹ không có tỷ lo lắng nào sao!”

Trương Phương thấy hắn tỉnh đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại lườm một cái: “Thằng ranh con, chỉ là tiểu phẫu cắt ruột thừa thôi mà, có cái gì đâu!”

Wương Đại Hổ thấy cơn tức sắp xông lên đến mũi rồi, quả nhiên từ khi có “Vương Phiền Phúc” kia, mình liền bị cho ra đời mà.

“Ô ô... Nhiên Nhiên..... Mẹ không thương anh nữa.... Mau lại đây cho anh ôm một cái, an ủi trái tim rỉ máu của anh đi.”

Lý Thanh Nhiên nhét lại hắn cả người cong vẹo đang cố vươn hai tay vào chặn, tức giận nói: “Trên bụng anh có vết mổ đấy, không đau à?”

Wương Đại Hổ thấy cậu “không để ý” đến mình, trên mặt không khỏi ngập tràn ai oán, tính trẻ con nổi lên, nhắm mắt không nói nữa.

Trương Phương và Lý Thanh Nhiên nhìn nhau, đều bật cười.

Mấy ngày nằm viện thật nhàm chán, nhưng chuyện Vương Đại Hổ am hiểu nhất chính là tìm niềm vui trong nhàm chán. Tỉ như – đùa giỡn, đùa giỡn Lý Thanh Nhiên.

Được run rẩy đỡ lấy cánh tay, hắn “suy yếu” cả người đều dựa vào người cậu, như thể rất đáng thương, rất bất lực.

Lý Thanh Nhiên nhìn hắn mím môi.

“Làm phiền em rồi!” Vương Đại Hổ cúi đầu, vô cùng xấu hổ nói.

Lý Thanh Nhiên lại mím môi, rồi vươn tay cởi quần hắn.

“Còn một tầng nữa!” Vương Đại Hổ nhắc nhở.

Lý Thanh Nhiên cứng người, lườm hắn, rồi dùng sức kéo tuột cái quần lót tam giác mỏng manh xuống.

Thoáng chốc, “đứa con” của Vương Đại Hổ liền tinh thần phấn chấn nhảy ra.

Mang theo tâm tình sung sướng sau khi đùa giỡn lưu manh, Vương Đại Hổ khê huyết sáo, bắt đầu “thoát nước”.

Đương nhiên, này mới chỉ là một phần của “đùa giỡn” thôi.

Như là: muốn em đút hoa quả cho anh ăn, muốn em nắm tay anh nói chuyện, mỗi ngày đều phải để anh hôn hai cái....

Nói tóm lại, Vương Đại Hổ vô cùng nhuần nhuyễn cái gọi là “nhờ bệnh mà kiêu”. Chỉ cần Lý Thanh Nhiên tỏ ra không vui, hắn lập tức bày ra bộ dáng: Ô ô ô.... Anh đau bụng quá, anh là bệnh nhân, anh cần tình thương!

Nói tóm lại, đợi Vương Đại Hổ khỏi bệnh ra viện, Lý Thanh Nhiên gầy hẵn một vòng.

Bởi hành động vẫn chưa tiện, hắn không về thôn Hưng Nghiệp mà về nhà mình ở huyện.

Bây giờ, cửa hàng trái cây sấy khô của Trương Phương đã mở rộng quy mô, từ một nhà tầng lên thành ba. Ba Đại Hổ cũng không đưa hàng cho người ta nữa, mỗi ngày ngồi trông hàng nhà mình.

Vì ăn mừng Đại Hổ xuất viện, Trương Phương liền đặt một bàn tiệc trong khách sạn lớn nhất huyện, cả ông nội, bà nội cũng đến.

Đang ăn đến náo nhiệt thì có người gõ cửa.

Là Chihuahua và Long Nhất Minh.

Ông nội nhìn thấy, sắc mặt liền trở nên khó coi.

Ba mẹ Đại Hổ cười đứng dậy dẫn hai người tới chỗ ngồi.

“Sao rồi, lại đây cho mẹ xem nào!” Bà nội thấy Chihuahua nhịn không được gọi tới.

Vương Diệu Tổ ngoan ngoãn chạy đến bên bà, để bà sờ tới sờ lui.

Long Nhất Minh trên tay cầm theo hộp quà, là thức ăn dinh dưỡng cho Đại Hổ. Có thể thấy y đã hoàn toàn hồi phục, nhưng trên trán phải còn lưu vết sẹo. Sau khi hai người ngồi xuống, ba Đại Hổ lại cười nói mấy câu, có thể nhìn ra ba muốn nhân cơ hội này làm dịu đi khúc mắc giữa hai cha con.

Ông nội sắc mặt tuy không tốt lắm nhưng cũng không thể trước mặt mọi người phát tay áo bỏ đi.

“Anh Nhiên Nhiên, em muốn uống!” Vương Tiểu Hổ năm nay đã năm tuổi, mặc kệ “sóng ngầm mãnh liệt” trên bàn ăn, chỉ biết ngồi bên người Lý Thanh Nhiên làm nũng.

“Uống cái gì mà uống, béo như lợn ý, uống nữa thì khỏi đi nổi!” Vương Đại Hổ cười to chọc chọc trán thẳng em.

Vương Tiểu Hổ bĩu môi: “Đáng ghét! Anh Nhiên Nhiên, Đại Hổ thôi bắt nạt em!”

Bọn nhỏ vui cười đùa giỡn, hiển nhiên khiến cho không khí nhất thời thả lỏng, hơn nữa ba mẹ Đại Hổ cũng thường xuyên góp vui khiến cho bàn cơm cũng có chút náo nhiệt. Chihuahua ngồi bên bà nội nhưng mắt lại thường liếc nhìn ông nội. Cái bộ dáng rụt rè, nhút nhát kia thật khiến Vương Đại Hổ buồn cười không thôi.

“Lão gia tử, đến, vãn bối kính ngài một ly!” Long Nhất Minh đứng lên, cung kính nâng chén nói.

Lời này nói xong, trên bàn cơm lập tức yên tĩnh.

Vương Diệu Tổ càng hoảng đến nỗi lông tóc đều dựng thẳng.

Ông nội sắc mặt đổi mấy lần, khoé mắt lại quét về phía thằng con, nó thật gầy!

Ai! Thôi đi thôi đi! Chính mình cũng sắp về đất rồi, quản cái gì.

“Vết thương trên đầu thế nào?” Ông liếc mắt, không mặn không nhạt hỏi.

“..... Đầu là vãn bối không đúng!”

“Hừ.... Thế nào không quảng chết cái tai hoạ nhà anh luôn đi!”

“Ba!” Vương Diệu Tổ cắn môi, tựa hồ lại sắp khóc.

Vương Thủ Dân thấy chú như vậy lại bắt đầu tức giận, thầm nghĩ: Mày nói có phải con ông đây không hả! Sao lại thành cái tính tình kiêu gì, hờ một tý là sụt mướt, chả khác gì con gái! Lại nói, ông đây cũng chưa có làm gì họ Long kia! Che chở thế làm gì?!

“Ông nội, ông mau tiếp đi! Kia là rượu Mao Đài* năm mươi năm đó! Không uống phí lắm!” Vương Đại Hổ ở bên cạnh cười hì hì nói.

*Rượu Mao Đài là một nhãn hiệu rượu trắng (bạch tửu) của Trung Quốc. Mao Đài là tên gọi của một thị trấn gần Tuần Nghĩa, tỉnh Quý Châu, nơi có truyền thống sản xuất loại rượu này và sau này trở thành tên gọi của rượu. Rượu Mao Đài là quốc tửu của Trung Quốc và cũng là một trong ba danh tửu của thế giới.

Ông nội cuối cùng vẫn là trước mặt mọi người tiếp nhận chén rượu kia, uống xong rồi còn ghét bỏ nói: “Cũng chả thế nào, so với rượu gạo tôi tự ủ còn kém xa!”

“Ba, ba....” Vương Diệu Tổ nín khóc mà cười, u sầu trên khuôn mặt tan hết.

Vì thế, “tiệc xuất viện” của Vương Đại Hổ liền trở thành “tiệc phá băng” của hai người kia. Dù sao là cha con cũng không thể như kẻ thù mà đối đầu được.

.

Ở trên thị trấn nghỉ ngơi một thời gian, Vương Đại Hổ liền cùng ông bà trở về.

Khi chia tay, Trương Phương ôm mặt con mình càng ngày càng đẹp trai, dùng sức hôn vài cái.

Thằng nhóc “Vương Phiên Phúc” lại lôi kéo tay Lý Thanh Nhiên, chu cái miệng nhỏ ồn ào không cho cậu đi.

Ngay cả Chihuahua đứng một bên cũng trộm nói với Đại Hổ, muốn hắt về nhà nói tốt với ông bà nhiều một chút.

Thằng đến Đại Hổ đau hết cả đầu mới thôi.

Vì thế, một đoàn nhà Vương Đại Hổ tại trạng thái tiền đưa vô cùng “náo nhiệt” bước lên chiếc ô tô đường dài về thôn.

Nhưng là giờ khắc này, ai cũng không nghĩ đến sau chuyến đi này, sẽ phát sinh trên người hai đứa nhỏ một sự kiện kinh thiên động địa tới cỡ nào.

Một cơn ác mộng khủng khiếp ảnh hưởng đến cả đời Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên sắp tới.

29. Chương 29: Ác Mộng (1)

Edit: Thanh Thạch

Vương Đại Hổ xốc màn hình đi vào thì nhìn thấy vài bác, vài thím đang ngồi trên giường tám chuyện với bà nội.

Lễ phép chào hỏi xong, hần giở tay áo lên kêu ca với bà: “Áo cháu rách rồi!”

“Không sao, để bà khâu lại cho!” Bà lấy kim chỉ từ chiếc hộp đầu giường, cũng không cần hần cởi áo, cứ như vậy mà khâu.

“Hổ Tử đúng là càng lớn càng đẹp trai nha!” Một thím dừng việc trong tay lại cười nói.

“Nói không phải chứ! Lũ trẻ trong thôn mình, ngoại trừ thằng bé nhà họ Lý cũng không có ai sáng láng như vậy!” Một bác khác cũng khen theo. Bà nội thích nhất là có người khác khen cháu mình, nghe vậy cũng không khách sáo mà lại lôi những chuyện trước kia của Vương Đại Hổ ra kể, đặc biệt là hần cỡ nào thông minh tự mình cố gắng trốn thoát, càng chuyện quan trọng thì càng lặp lại nhiều lần.

Cứ “khoe” như vậy cho dù là Vương Đại Hổ da mặt dày cũng có chút ngượng ngùng. Mà mấy thím bên cạnh lại tin chăm chăm, ánh mắt nhìn Vương Đại Hổ càng thêm hài lòng, đặc biệt trong đó có một thím đen đen hơi gầy, nhìn hần có phần “rực lửa”.

“Mẹ Đại Tráng à, con nhà cô cũng cùng lớp với Đại Hổ đúng không?”

“Đúng rồi!” Thím đen gầy cười đáp: “Nhưng mà hai đứa nhà tôi làm sao mà bằng Đại Hổ được, đứa lớn là con gái không nói, Đại Tráng thì lì lợm, chẳng khác gì lưu manh, mỗi ông nhà tôi trị được nó.....”

Thím này họ Vạn, tên là Vạn Thực Mai.

Là mẹ của Tôn Lan và Tôn Đại Tráng.

“Ha ha....” Hai thím còn lại đều cười nói: “Bọn nhỏ bướng bỉnh một chút cũng không có gì, trẻ con nông thôn mà, không “dã” là không được....”

Tục ngữ nói đúng, ba người đàn bà thì thành cái chợ, càng khỏi phải nói ở đây có bốn người.

Chỉ ngắn ngủi mấy phút mà Vương Đại Hổ đã biết một đồng chuyện lật vật.

Nào là nhà họ Trương với nhà họ Lý cãi nhau vì chuyện gì! Nào là đứa con gái nhà họ Lưu sắp đi lấy chồng! Nào là nhà ai mất con gà, đi tìm loạn cả lên, linh tinh linh tinh.

Vương Đại Hổ nghe đến dạt dào hứng thú, ngay cả khâu xong tay áo cũng không đi.

“Xong rồi sao ạ?” Hai mắt hần mở to sáng loé: “Cô nhà họ Lưu thật sự cùng với chú Tần Lấp Bắp ấy ạ?”

Lão già ế vạn năm kia cuối cùng cũng muốn lấy vợ??

“Thế bác Lưu chịu đồng ý à?”

“Bây giờ không phải là chú trọng cái gì mà tự do yêu đương sao! Chỉ cần con gái nhà người ta đồng ý thì ông bà già có quản đàng giời!”

Mấy thím nói nói cười cười tám chuyện rả rích thẳng đến trưa mới về nhà mình.

“Hổ Tử, Nhiên Nhiên đâu?” Bà nội để khung thêu sang một bên hỏi.

“Đọc sách trên gác ạ!”

“Bảo nó nghỉ ngơi chút đi, phải giữ gìn mắt đấy, giờ bà đi nấu cơm, tý nữa gọi hai đứa xuống!”

“Vâng ạ!”

.

Lại qua vài ngày, thân thể Vương Đại Hổ đã hoàn toàn khỏi hần, ngoại trừ không thể vận động mạnh thì chẳng khác gì bình thường.

Bởi vì sắp đến kì thi “tuyển sinh trái tuyển” của trường điểm trên huyện, Vương Đại Hổ cũng không nghịch ngợm nữa, mỗi ngày cùng Lý Thanh Nhiên nghiêm túc ôn bài.

Tối hôm ấy, cả nhà ăn cơm xong, Vương Đại Hổ thấy Vương Thủ Dân có vẻ buồn rầu liền hỏi: “Ông sao thế ạ? Có chuyện gì hả ông?”

“Cũng không hẳn.” Vương Thủ Dân rít hai hơi thuốc lào rồi than thở: “Là chuyện trong thôn!”

“Chuyện gì ạ?”

“Mấy hôm nay người trong thôn rất bức xúc, trong nhà mất nhiều vật nuôi, đều là gà vịt, chó mèo. Chẳng biết thằng trộm nào thiếu đạo đức đến vậy. Nếu để ông phát hiện, lập tức trói nó lại điều phó cho cả thôn nhìn!”

“Lại còn điều phó nữa? Ông tưởng giờ là hơn ba mươi năm trước à?!” Bà nội nghe vậy cười nhạo một tiếng.

“Bà thì biết cái gì!” Ông lão lườm bà: “Thằng vô đạo đức kia có phải chỉ trộm gà vịt nhà người ta đâu, quá đáng nhất là nó không phải trộm để ăn mà là để giết. Bà không thấy đâu, nó giết con gà thê thảm lắm, máu me be bét vớt trước cửa nhà người ta ấy, thế không phải đáng đánh sao!”

“Quá ác độc!” Vương Đại Hổ nhớ lại sáng sớm lúc mở cửa ra nhìn thấy cái “thi thể” toàn máu kia mà tức điên người. Vì chuyện này, Vương Thủ Dân liên tục điều tra vài ngày, đáng tiếc ông không phải “trình thám” chuyện nghiệp nên cũng chẳng tra được gì.

Mà kẻ kia cũng không tiếp tục gây hoạ nữa nên chuyện này cũng đi vào dĩ vãng.

.

Ngày hè tháng bảy, nắng như thiêu như đốt.

Trời tờ mờ sáng, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên đã thức dậy. Hôm nay là ngày bọn họ đi thi nên phải dậy sớm chuẩn bị. Bà nội nấu cho hai người bát mì, bên trên còn bày xúc xích nướng với hai quả trứng chiên, ý cầu thi được trăm điểm.

“Nào, Nhiên Nhiên, ăn thêm tý nữa đi!” Vương Đại Hổ nhìn sắc mặt Lý Thanh Nhiên không tốt lắm, không khỏi trêu ghẹo: “Anh bảo chứ em cũng biết mình không đủ năng lực phải không! Chỉ là đi thi thôi mà hồi hộp thế à?”

Lý Thanh Nhiên liếc hẳn, cúi đầu ăn mì, không thèm nói chuyện.

Vương Đại Hổ nhú mày, không hiểu sao dạo này hẳn có cảm giác cậu có tâm sự, suốt ngày mặt cau mày có, hỏi thì cậu lại không nói. Nhưng mà nghĩ chắc bởi vì sắp thi nên lo lắng mà thôi!

Địa điểm thi là một trường tiểu học trên huyện, Vương Quang Tông tới đây từ tối hôm trước, hôm nay lái xe chở bọn họ đi.

Đúng tám giờ bốn mươi thì tới, trước cổng đã tụ tập rất nhiều phụ huynh và học sinh. Đêm qua cũng khoảng hơn hai trăm. Trương Phương đã đứng chờ ở đó từ sớm, vừa thấy bọn họ liền vội vàng đón đến dưới tán cây.

“Thẻ dự thi mang đủ chưa?”

“Mẹ cứ yên tâm!” Vương Đại Hổ cười hi hi: “Đủ hết rồi.”

“Lúc thi đừng có hồi hộp! Cứ cố gắng làm tốt nhất là được, không cần phải lo lắng chuyện khác.”

“Ày! Mẹ đừng coi thường bọn con!” Vương Đại Hổ giả vờ bất mãn: “Con mẹ sẽ đậu Trạng Nguyên cho mà xem!”

Trương Phương nhìn con mình “tràn đầy tự tin”, mặt sớm đã cười thành đoá hoa, cốc đầu hẳn nói: “Có Nhiên Nhiên ở đây, đến lượt mày được Trạng Nguyên hả con?”

“Hi hi..... Bọn con không phải đều là con mẹ sao, ai đậu cũng thế mà, giống nhau tuốt!”

Giữa hai người đã không cần phải nói gì, chỉ cần cho nhau một ánh mắt cổ vũ, rồi theo dòng người tiến vào phòng thi, chuẩn bị nghênh đón “trận chiến đầu tiên”*.

*Thi lên trung học cơ sở là trận đầu, thi lên trung học phổ thông là trận hai, thi lên đại học là trận ba, còn về sau muốn thi đi đâu thì tính tiếp.

Buổi sáng hai môn, chiều một môn.

Thăng đến hơn bốn giờ, cuộc thi mới chấm dứt.

Vương Đại Hổ cảm thấy mình làm khá tốt, đương nhiên, nói thế nào thì kiếp trước người ta cũng đã là sinh viên rồi. Cái cuộc thi lên cấp hai này tất nhiên là dễ như trở bàn tay. Ngủ một đêm trên huyện, hôm sau bọn họ mới về thôn.

Hơn một tuần sau thì có kết quả.

Vương Đại Hổ tổng cộng được 298, Lý Thanh Nhiên 300, đều thi đậu. Tin tức vừa truyền tới, cả nhà họ Vương tất nhiên là vui mừng không thôi. Bà nội làm một bàn tiệc ăn mừng. Tối hôm đó, Vương Đại Hổ bị ông dụ uống chén rượu, kết quả — uống say, sáng hôm sau đau nứt đầu.

“Đại Hổ à, cháu có thấy Tiểu Hắc nhà mình chạy đâu không?” Bà nội cầm chén cơm cho chó hỏi.

“Không ở trong sân ạ?”

“Không, bà đang định cho nó ăn mà! Cái con này không biết lại chạy đi đâu rồi!”

“Chắc là ra ngoài tự tìm thức ăn rồi bà ạ, không có việc gì! Tiểu Hắc khôn lắm, tỷ lại về ấy mà!”

Nhưng Vương Đại Hổ không nghĩ đến, thăng tới tối mịt cũng không thấy nó về. Vương Đại Hổ đi tìm khắp thôn nhưng không ai thấy nó chạy đi đâu. Tiểu Hắc là Lý Thanh Nhiên nuôi từ nhỏ đến lớn, mấy năm trước sau khi mẹ nó Hắc Bối qua đời thì nó liền giữ chức canh nhà. Tuy ngẫu nhiên cũng chạy ra ngoài như vậy nhưng chưa có lần nào đến tối mà còn không về nên là Vương Đại Hổ có chút lo lắng.

Biết tìm không thấy, Lý Thanh Nhiên cũng rất sốt ruột.

Vương Đại Hổ an ủi cậu, bảo ngày mai trời sáng lại tìm tiếp.

Thế nhưng đã qua ba ngày mà vẫn không tìm được Tiểu Hắc. Không hiểu sao, Vương Đại Hổ nghĩ đến “kẻ trộm” mà ông nội từng nói đến. Một ít dự cảm không tốt nổi lên, sẽ không phải Tiểu Hắc nhà hắn cũng bị hại rồi chứ!

Quả nhiên, tốt không linh, xấu lại linh.

Hai ngày sau, Tiểu Hắc được phát hiện nằm trong bụi cỏ bên sông đầu thôn tây.

Trên đầu chùm bao tải, thân bị đâm thành cái sàng, bê bết máu.

“Đừng nhìn!” Vương Đại Hổ hít sâu một hơi, che mắt Lý Thanh Nhiên.

Cảnh máu me như vậy, hắn không muốn làm cậu sợ.

Sắc mặt Lý Thanh Nhiên trắng bệch, cả người run bần bật.

Giờ cả thôn ai cũng nói đến chuyện này. Thôn Hưng Nghiệp vốn luôn là một thôn nhỏ “yên bình”, năm mới tuy cũng có giết lợn giết dê để cúng, nhưng chưa bao giờ có chuyện như thế này xảy ra. Tuy là con chó chết nhưng rõ ràng đã bị hành hung rất dã man, quá tàn nhẫn.

Nơi Tiểu Hắc an nghỉ là Vương Đại Hổ tự mình đào.

Ánh mắt hắn hơi đỏ, trong lòng ngập tràn phần nộ.

Hắn thề, nhất định phải tìm cho ra kẻ đáng chết kia, thăng khôn kiếp.

Buổi tối, Vương Đại Hổ từ phòng tắm đi ra thấy Lý Thanh Nhiên vẫn ngồi ngẩn người trên giường, vội đến bên xoa đầu cậu, dịu dàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Sắc mặt Lý Thanh Nhiên rất kém, dường như đang sợ hãi điều gì.

Cậu há miệng thở dốc tựa như muốn nói cái gì.....

“Hả? Em nói gì cơ?”

“Không!” Lý Thanh Nhiên quay đi, thẳng thốt nói: “Không có gì, chắc em nghĩ nhiều!”

30. Chương 30: Ác Mộng (2)

Edit: Thanh Thạch

Vương Đại Hồ lên kế hoạch tìm hung thủ giết Tiểu Hắc.

Hắn bắt đầu tìm từ bên sông nơi phát hiện ra xác con chó. Thật sự tìm được một chút dấu vết. Dọc theo vết máu trên bụi cỏ đi thẳng một đường đến đầu thôn đông, cuối cùng ở một mảnh ruộng phát hiện xác gà, vịt, chó, mèo, bảy tám con máu me be bét bị vứt xuống một cái hố. Trời mùa hè nóng nực, mùi hôi thối nồng nặc khiến người ta buồn nôn.

Sắc mặt Vương Đại Hồ vô cùng khó coi. Lúc trước nghe nói trong thôn có nhà bị mất gia súc, hắn chỉ cho là chồn, rắn hay là chim chóc gì đó bắt đi, ở nông thôn chuyện này cũng rất bình thường. Nhưng từ sau khi Tiểu Hắc gặp chuyện không may, hắn liền biết chuyện này tuyệt đối là người làm! Mà những gì trước mắt càng thêm chứng thực suy nghĩ của hắn.

Đến cùng là ai? Vì sao lại muốn làm loại chuyện này?

Hắn cau chặt mày, suy nghĩ nát óc mà vẫn không ra.

.

Ban đêm, trên trời sáng trăng, dế kêu chim ngủ, các hộ trong thôn hầu như đều đã đi ngủ. Nhưng đối với Tàn Lấp Bấp mà nói thì đây chính là thời điểm hưng phấn khó nhịn, xuân ý dạt dào. Muốn hỏi vì sao, đương nhiên là vì – có hẹn với giai nhân a! Cưỡi trên chiếc xe đạp 28[1], trong đêm tối gã phi lạch cạch.

“Hoa Nhi, Hoa Nhi...” Đứng trước tấm ván gỗ, gã lén lút như trộm gọi khẽ.

Rất nhanh có tiếng đáp lại.

“Anh này, nói nhỏ thôi, muốn để cả thôn nghe thấy à!” Con gái Lưu Bảo Lai, Lưu Hoa chậm rãi lắc eo đi tới.

Tàn Lấp Bấp cười hắc hắc, chỉ lo đón nàng.

Nửa đêm tối mù, cô nam quả nữ, hai thanh niên “đói khát nhiều năm”, rất nhanh liền quấn lấy nhau. Hai người kiếm một chỗ hẻo lánh, chui vào chòi chứa củi rồi bắt đầu a a ưm ưm. Nhưng bọn họ không biết, cảnh hai người vụng trộm hẹn hò, tình cảm mãnh liệt đã hoàn toàn rơi vào một đôi mắt trần ngập “điên cuồng”.

“Ai ui! Tên quỷ này mạnh lên, ăn chưa no sao!”

“A a..... Hoa Nhi, bên trong em thật thoải mái.....”

Tàn Lấp Bấp há miệng không ngừng hôn lên mặt Lưu Hoa, cả người như chó động dục mà đung đưa. Ngay lúc mắt gã tối đen, hạ thân muốn bắn thì đột nhiên, Lưu Hoa mở to mắt hét lên một tiếng, nhìn chăm chăm phía sau gã.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài chòi lại xuất hiện một thân ảnh.

Lưu Hoa dù sao cũng là phụ nữ, gặp tình cảnh này, vội vàng đẩy tên đàn ông trên người, hai phát mặc xong quần áo rồi bỏ chạy.

Người kia cũng không ngăn cản cô, để cô chạy đi.

Mà khi Tần Lấp Bắp rót cuộc phản ứng lại được thì kinh hãi giận dữ không thôi.

Sợ là không biết đây là người hay quỷ.

Tức là mình sắp tới đỉnh lại nghen trở về, nhờ về sau để lại di chứng thì chết.

“Mày mày mày là ai?” Gã quần cũng không kéo, tròng lớn mắt hỏ. Đồng củi cháy hết đen thui không thấy rõ bộ dáng người kia, nhưng đôi mắt đỏ, loè loè phát sáng chẳng khác gì sói.

“A — Mày muốn làm gì?” Tần Lấp Bắp kêu thảm một tiếng, nháy mắt bị người kia đè trên đất bóp chặt cổ.

Hai người lăn vào đánh nhau, chòi chứa củi theo đó mà lung lay.

Chốc lát sau, một bóng người từ bên trong vọt ra, chạy như điên, rất nhanh liền không thấy đâu nữa.

“Lai Hỉ, Lai Hỉ, anh không sao chứ?” Lưu Hoa đứng bên ngoài run rẩy hỏi.

Một lúc lâu sau Tần Lấp Bắp ôm cái đầu chảy máu, au ui au ui chui ra.

“Nó là cái gì vậy?” Lưu Hoa nhìn thấy tình nhân bị đánh cả mặt toàn máu, lập tức bật khóc.

Nếu không phải nơi này hoang vu thì nhất định sẽ kinh động đến rất nhiều người.

“Không, không không không ngờ là một thằng điên từ đâu chạy tới.” Tần Lấp Bắp hiển nhiên bị đánh khá thảm, nói chuyện cũng không ra hơi.

“Chúng ta bị nhìn thấy rồi, làm sao bây giờ! Nhờ mà truyền ra ngoài, em liền không muốn sống nữa!” Lưu Hoa nghĩ mà sợ tới run rẩy.

“Trước, trước đừng để lộ, anh anh sáng mai liền nhờ người đến nhà em cầu hôn, đợi, đợi hai ta xác định định rồi, thì không sợ nữa!”

Một đôi nam nữ thất kinh, thương lượng tốt đối sách liền trở về nhà mình, lưu lại hai tâm tình bất an cùng với hận ý đối với tên điên không biết chui ra từ xó nào. Không nói tới hai người ở chỗ này oán hận nguyên rủa thế nào, không biết tên điên kia chạy đi hướng nào.

Gã chạy, chạy điên cuồng, vừa chạy vừa phát ra tiếng tru như dã thú.

Chân bị vấp, gã ngã sấp xuống, lăn thẳng vào bùn.

Gã thấy rất phần nộ, vô cùng, vô cùng phần nộ.

Loại phần nộ này khiến cả người gã đều bốc cháy.

Trước mắt, một vài hình ảnh chớp động rất nhanh.

Hình ảnh thân thể quần lấy nhau, tiếng rên rỉ của đôi nam nữ. Là ai? Hai người kia là ai? Tại sao gã không thấy được hai người kia là ai?

Thật phần nộ, thật phần nộ.

Tao muốn giết chúng mày, tao muốn giết chúng mày!!

Gã đàn ông run rẩy kịch liệt, giống như dã thú bị thương, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu rên.

Lúc này gã đột nhiên bật dậy từ dưới đất, hướng về một phương chạy thục mạng.

Nửa giờ sau, một con mèo hoa hoang bị gã chop được.

Con mèo phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, bốn chân trong không trung liều mạng giãy giụa. Nhưng nó càng giãy khoé miệng gã đàn ông càng cười đến sáng lạn. Một cái đinh sắt đâm lên chiếc bụng mềm mại của con mèo, đâm xuyên qua, máu đỏ tươi phụt thẳng lên mặt gã. Gã lập tức lộ ra thần sắc thoả mãn, tựa hồ máu này chính là rượu ngon, làm gã thoải mái đến vậy.

“Ha ha ha ha....” Gã đàn ông nở nụ cười, khe khẽ, cúi đầu tràn ngập đắc ý mà cười.

.

Lý Thanh Nhiên từ trên giường bật dậy, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, ngực không ngừng phập phồng kịch liệt. Vương Đại Hổ nghe tiếng, bật đèn bàn lên.

“Nhiên Nhiên, em làm sao vậy? Gặp ác mộng?” Hấn vội trèo xuống giường, đi tới bên người Lý Thanh Nhiên.

Không nghĩ tới Lý Thanh Nhiên lại ôm chặt eo hấn, trên mặt tràn ngập hoảng sợ.

“Không có việc gì! Không có việc gì! Anh ở đây!” Vương Đại Hổ thấy cậu như vậy lập tức đau lòng, vừa vỗ về lưng cậu vừa dịu dàng an ủi.

Một lúc lâu sau, Lý Thanh Nhiên mới từ từ bình tĩnh lại.

“Rốt cuộc là mơ thấy cái gì? Doạ em thành như vậy?” Vương Đại Hổ trêu ghẹo: “Chẳng lẽ mơ thấy Sadako[2]?”

Lý Thanh Nhiên trầm mặc, sau đó hít sâu một hơi nói: “Em mơ thấy Tiểu Hắc!”

Wương Đại Hổ cứng lại.

“Nó, đang kêu, kêu rất lớn, em biết nó muốn em đi cứu nó!”

“Nhiên Nhiên...”

“Tiểu Hắc từng cùng em vượt qua ba ngày đen tối nhất, chính nó đã cứu mạng em!”

“Anh biết, anh biết mà...” Vương Đại Hổ dùng sức vỗ về lưng cậu, lẩm bẩm nói: “Anh biết.”

Hai người tựa vào nhau, ngọn đèn vàng nhạt chiếu lên hai người tạo thành một cái bóng thật lớn.

31. Chương 31: Ác Mộng (3)

Edit: Thanh Thạch

“Tôn Đại Tráng, Tôn Đại Tráng.” Trên bục giảng, sắc mặt phù thuỷ Triệu có chút khó coi.

Hôm nay là ngày cuối cùng của học kỳ, vốn muốn chụp ảnh lưu niệm cho cả lớp thế mà thằng nhóc Tôn Đại Tráng kia lại chọn hôm nay để trốn học, khiến cô thân là chủ nhiệm lớp cực kỳ tức giận.

“Tôn Lan, em của em đâu?”

“Em, em cũng không biết ạ!” Tôn Lan lúng túng đứng lên: “Sáng nay em có thấy nó ra ngoài mà!”

Thằng nhóc kia khẳng định là nửa đường thì chạy, phù thuỷ Triệu thầm cắn chặt răng, cảm sở dĩ danh tiếp tục đọc: “Chu Đại Dũng.”

“Có ạ!”

“Hách Hoà Bình.”

“Có ạ!”

“Ngô Tuyết.”

“Có ạ!”

“Vương Đại Hổ.”

“Có ạ

~”

“Lý Thanh Nhiên.”

“Lý Thanh Nhiên??”

“Thưa cô.” Vương Đại Hổ lười biếng nói: “Nhiên Nhiên nhà em hôm nay không thoải mái, hơi sốt, xin phép nghỉ một ngày.”

Phù thủy Triệu nghe xong sắc mặt càng không tốt. Hôm nay ảnh lưu niệm sẽ chụp cùng với hiệu trưởng, lúc trước hợp cô còn bởi vì trong lớp có hai em đậu trái tuyển vào trường trọng điểm mà được khen ngợi! Vốn muốn nhân cơ hội này sẽ dẫn hai đứa ra khoe khoang khoe khoang, không nghĩ tới Lý Thanh Nhiên sớm không bệnh muộn không bệnh, cố tình hôm nay lại bệnh.

Quá xui!

Wương Đại Hổ không thèm để ý đến cô chủ nhiệm đầy bụng oán giận, lúc này tâm tư hẳn đã sớm bay về nhà rồi. Có lẽ mấy ngày nay nghỉ ngơi không tốt, Nhiên Nhiên bị sốt nhẹ. Cậu luôn miệng nói mình không sao, nhưng Vương Đại Hổ vẫn không yên tâm ấn cậu xuống giường nghỉ ngơi.

Nếu không phải bị tuyển làm đại diện lên đài phát biểu tốt nghiệp, hôm nay hẳn khẳng định cũng sẽ ở nhà với cậu.

Ai! Chỉ mong ở đây có thể nhanh chóng chấm dứt.

Bên này Vương Đại Hổ ở trường “chịu giày vò”, bên kia Lý Thanh Nhiên ngược lại rất thoải mái.

.

“Nào, Nhiên Nhiên, ăn miếng cháo đi!” Bà nội cầm bát sứ, cẩn thận đút cho cậu.

“Bà, cháu tự ăn được mà!” Lý Thanh Nhiên hơi thẹn thùng, vội vàng muốn nhận lấy chiếc bát.

“Không cần, không cần, để bà đút, lúc đến trường Đại Hổ đã trăm dặn vạy dạy là bà phải chăm sóc cháu cho tốt!” Bà nội cười tủm tỉm nói.

Lý Thanh Nhiên hết cách, chỉ đành chịu đút, ăn đến hơn nửa bát cháo mới dừng.

Bà lại đo nhiệt kế cho cậu, 37 ° 5, vẫn còn hơi sốt.

“Cháu ngủ một giấc đi, tỉnh lại là khoẻ!”

“Vâng ạ! Cháu biết rồi, bà bận việc thì đi làm đi ạ!”

Bà lão vừa ra khỏi, trong phòng lập tức yên tĩnh, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào người cậu mang theo ấm áp nhẹ nhàng.

“Không biết Đại Hổ có lên đài diễn thuyết tử tế không.... Đại khái là đầy mặt không tình nguyện đi!” Nghĩ tới người nào đó dù không muốn nhưng cũng không đến mức không giả vờ được, Lý Thanh Nhiên cười cười, dần nhắm mắt lại thiếp đi.

.

Hai giờ sau, một trận chuông điện thoại làm cậu thức giấc.

“Bà ơi? Bà ơi?” Cậu gọi vài tiếng nhưng không có ai đáp.

Chắc là bà ra ngoài, không có ở nhà.

Tiếng chuông điện thoại vẫn rất cố chấp, vang lên liên hồi.

Cậu nhú mồm, xúc chăn lên, chậm rãi xuống giường.

“Alo, xin chào! Xin hỏi tìm ai ạ?”

“Xin chào, chúng tôi ở viện tâm thần huyện Nam Hoa.... Xin hỏi bạn có phải người nhà của Lý Trường Quý không?... Là thế này, khoảng.... anh ta.... Alo? Alo? Bạn còn nghe máy không? Alo? Alo? Có ai không?”

Ổng nghe điện thoại lơ lửng giữa không trung, tiếng nói từ ống nghe vẫn truyền ra nhưng người nghe điện lại không thấy bóng dáng.

Lý Thanh Nhiên đang chạy, hướng về đầu thôn đông mà chạy.

Vẫn là gian nhà tranh lẻ loi kia, đứng trước cửa, mặt cậu tái nhợt, cả người run rẩy, lấy từ trên cổ ra một chiếc chìa khoá, đây là chìa khoá nhà cậu.

Bởi vì nhà này đã rất nhiều năm không có ai ở nên trông vô cùng hoang tàn, đổ nát. Lý Thanh Nhiên từng bước đi vào bên trong, cậu đi cực kỳ cẩn thận, tựa hồ vô cùng sợ hãi đánh thức thứ gì đấy. Tinh thần cậu đang khẩn trương cao độ, đột nhiên, vài tiếng rên rỉ vang lên.

Nó phát ra từ sau cánh cửa sắt sơn trắng.

Lý Thanh Nhiên chậm rãi đẩy cánh cửa ra.

Sau đó, cậu nhìn thấy – Tôn Đại Tráng bị trói chặt bằng dây thừng, trong miệng nhét vải bố.

“Ô, ô ô ô!!!!” Tôn Đại Tráng nằm trên mặt đất, khuôn mặt to béo phủ kín nước mắt, nó không ngừng giãy giụa, có thể thấy lúc này nó đã bị dọa sắp hỏng.

Lý Thanh Nhiên không hề nghĩ đến mình sẽ nhìn thấy cảnh này. Không nghĩ nữa, cậu vội vàng tiến lên cởi trói cho nó.

“Ô, ô ô ô!!!” Tôn Đại Tráng điên cuồng kêu lên.

Lý Thanh Nhiên vội bỏ miếng vải trong miệng nó ra.

“Cậu sao rồi? Ai biến cậu thành như vậy?” Cậu gấp giọng hỏi.

Tôn Đại Tráng khóc đứt hơi, không nói được câu nào. Lý Thanh Nhiên lúc lắc nâng nó dậy, muốn đỡ nó ra ngoài. Đúng lúc này, một thân ảnh như dã thú không biết từ nơi nào xông ra, hất mạnh hai đứa nhỏ xuống đất.

Tôn Đại Tráng hôn mê bất tỉnh.

Lý Thanh Nhiên run rẩy ngồi dậy, trợn trừng nhìn “người” trước mắt. Người kia bộ dạng cực gầy, tóc tai loà xoà che hơn nửa khuôn mặt, đeo trên người nói là quần áo không bằng gọi là mấy mảnh vải rách rưới bẩn thỉu, hơn nữa trên mặt còn có những mảng nâu nâu đen đen khô đọng, càng thêm ghê tởm.

Nhưng mà, cho dù gã người không ra người, quỷ không ra quỷ, Lý Thanh Nhiên vẫn nhận ra gã.

“Ba?... Ba?” Cậu mở to mắt, thì thào: “Thật là ba, thật là ba!”

Lý Trường Quý nghe cậu gọi “ba”, hai mắt hỗn loạn tựa hồ loé lên một tia mê hoặc, đáng tiếc khoảnh khắc ấy cực kỳ cực kỳ ngắn, rất nhanh “phấn nộ” lại bao trùm lên thần trí gã.

Hiển nhiên, hành động chạy trốn của “con mồi” đã kích thích gã rất mạnh.

“Ba muốn làm gì?” Lý Thanh Nhiên bị gã dùng dây thừng trói vào cột trụ, nhìn gã đi về phía Tôn Đại Tráng nằm hôn mê trên đất.

“Dừng lại! Dừng làm hại cậu ấy! Dừng lại đi!”

Gã đàn ông không để ý tới tiếng kêu của cậu, gã chậm rãi kéo từ trong góc ra một bao to, đổ ào ra một đồng.

Liềm, rìu, dao, dao phay, cưa,... là những thứ Lý Trường Quý thường dùng nhiều năm trước, Lý Thanh Nhiên đã cất đi, không ngờ hôm nay lại bị chính chủ lôi ra.

Lý Thanh Nhiên nhìn thấy “hung khí” thì sống lưng lạnh toát. Đúng vậy! Đó không phải là công cụ, mà là hung khí, bởi vì chỉ có hung khí mới giống như chúng, dính đầy vết máu.

“Tiểu Hắc, là ông giết?” Còn cả gia súc trong thôn gần đây bị giết, cũng là ông ta làm?

Vì sao? Vì sao? Vì sao?

“Dừng tay! Dừng tay! Ông đừng có qua đấy, đừng đi qua! Có ai không! Có ai không!” Lý Thanh Nhiên liều mạng la hét. Nhưng nơi này trừ nhà bọn họ lại không có nhà nào khác, cho nên gọi đến rất cổ bồng hòng cũng không có người nghe thấy.

Lý Trường Quý cúi xuống, lẳng lặng nhìn Tôn Đại Tráng như đang suy xét cái gì.

Giây tiếp theo, chính là trong khoảnh khắc ngẩn ngủ như vậy, ngay trước mắt Lý Thanh Nhiên, ba cậu cầm một con dao dài, hung hăng đâm xuống bụng Tôn Đại Tráng.

Chất lỏng đỏ tươi chảy ra, nháy mắt loang cả tầm mắt cậu.

Chính mắt nhìn thấy cảnh giết người khiến tâm hồn Lý Thanh Nhiên hoàn toàn sụp đổ.

“Vương Đại Hổ...”

“Dạ?”

Phù thủy Triệu bắn cho hắn vài ánh mắt: “Đến em lên rồi!”

“Vâng!” Vương Đại Hổ rầm rì, có chút khó hiểu sờ sờ tim mình, vừa rồi sao đột nhiên đập nhanh như vậy? Không phải mình hồi hộp khi lên đài diễn thuyết chứ?

Không thể nào!

Mang một nụ cười đứng chuẩn học sinh “khiêm tốn ngoan ngoãn”, Vương Đại Hổ thông dong bước lên bục.

Sau khi các loại nghi thức lễ nhà lễ xong kết thúc, toàn bộ học sinh trong thôn Hưng Nghiệp rất cuộc tốt nghiệp. Trong số bọn họ, có người tiếp tục học lên, cũng có người không học tiếp mà về nhà giúp ba mẹ làm việc, mỗi người đều sắp đi lên con đường của riêng mình.

Lúc ra khỏi cổng trường, vô cùng ngoài ý muốn, hắn gặp Tôn Lan.

“Bạn, bạn Đại Hổ, cho bạn này, xem như là kỷ niệm!” Tôn Lan hai mắt đỏ đỏ, cắn răng một cái, đưa thứ gì đó cho Vương Đại Hổ rồi chạy thẳng.

Nhìn trong tay là chiếc khăn tay được gấp vuông vuông vắn vắn, hắn có chút không biết nói gì lúc đầu.

Hoá ra con nhỏ kia còn chưa có hết hi vọng với hắn nha!

Trở về nhà, chuyện thứ nhất hắn làm chính là đi thẳng đến phòng ngủ, không nghĩ tới Lý Thanh Nhiên không ở đó.

Người này, không dưỡng bệnh cho tốt lại chạy đi đâu rồi? Vương Đại Hổ tìm từ trong ra ngoài vẫn không thấy.

Lát sau, bà Đại Hổ xách rổ trở về. Vương Đại Hổ hỏi Lý Thanh Nhiên đâu, bà bảo lúc mình đi nhỏ cỏ thì thằng bé còn đang ngủ mà.

Mây Vương Đại Hổ càng cau chặt, hắn thề đợi đến khi Lý Thanh Nhiên trở về thể nào cũng phải đánh mông cậu mới được. Ai kêu cậu không nghe lời, đã sinh bệnh còn thích chạy lung tung.

Nhưng là hắn đợi, đợi mãi, đến tận khi mặt trời xuống núi cũng không thấy cậu trở về.

Bây giờ, hắn thật sự lo lắng, vội vàng khoác thêm áo bắt đầu đi tìm, mà không thấy “người” cũng không phải chỉ có hắn.

“Hổ Tử à, cháu có thấy Đại Tráng nhà cô không?” Vạn Thực Mai nôn nóng hỏi.

“Không ạ! Đại Tráng không về nhà ạ?”

“Thằng ranh kia không biết lại đi đâu rồi!” Vạn Thực Mai tức giận nói: “Sáng sớm thì lẩn ra từ cửa sau, giờ cũng không thấy bóng dáng, cô thấy chắc là sợ cô biết chuyện nó trốn học sẽ bị đánh nên giờ cũng không dám về nhà.”

Vương Đại Hổ nhớ tới tính tình Tôn Đại Tráng “mềm nắn rắn buông”, không khỏi nghĩ: Có khi thể thật!

32. Chương 32: Ác Mộng (4)

Edit: Thanh Thạch

Sắc trời càng tối, Lý Thanh Nhiên vẫn không thấy bóng dáng, Vương Đại Hổ nghĩ có khi nào cậu về “nhà cũ” không. Mấy năm nay, thỉnh thoảng cậu cũng một mình về đó nhìn. Nghĩ như vậy, hắn lập tức chạy về đầu thôn đông.

Mái nhà tranh rách nát đứng lẻ loi trong bóng đêm ở chỗ đó, có vẻ quỷ dị và lạnh lẽo.

Vương Đại Hổ tiến lại gần thì quả nhiên không thấy chiếc chìa khoá đồng to dùng ở cửa.

“Rầm, rầm rầm —” Hắn đập cửa hét lớn: “Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên, em có ở trong đó không? Mở cửa ra!”

Vương Đại Hổ đập một hồi vẫn không thấy có tiếng trả lời, hắn nhú mào, vòng ra gian sau, bên đó có cửa sổ có thể nhìn vào phòng.

“Sao chỗ này lại có lỗ?” Chỉ thấy vách tường phủ kín rêu xanh bị hổng một chỗ, tạo thành cái lỗ cao bằng nửa người.

Vương Đại Hổ đột nhiên nảy ra dự cảm không tốt, hắn tiện tay nhặt một cục gạch rồi khom lưng chui vào. Trong phòng rất tối mà còn bốc lên một mùi rất khó hình dung, như mùi rỉ sét lại rất tanh, cực kỳ gay mũi.

“Nhiên Nhiên, em ở đâu?” Vương Đại Hổ thật cẩn thận khẽ gọi.

Không có ai trả lời hắn.

Hắn càng thêm cẩn thận, đi tìm xung quanh, càng đi sâu vào trong mùi càng nồng nặc, cuối cùng Vương Đại Hổ đi tới một cánh cửa sắt sơn trắng.

“Két —” Hắn đẩy cửa ra.

.....

.....

Đập vào mắt là Lý Thanh Nhiên bị trói ngồi dưới đất.

Trong lòng hắn nháy mắt phát lạnh, hai chân nhũn ra như bún.

“Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên, em làm sao vậy?” Vương Đại Hổ lắc mạnh người cậu, không ngừng kêu to: “Anh là Đại Hổ đây!”

Trong bóng tối, Lý Thanh Nhiên vô thanh vô tức cứ lẳng lặng ngồi đó như vậy, mặc Vương Đại Hổ gọi thế nào cũng chỉ như con rối không có linh hồn, ánh mắt trống rỗng nhìn về một hướng.

Theo ánh mắt cậu, Vương Đại Hổ xoay người lại nhìn.

Có thứ gì đó, mềm mềm nằm ở đây.

Vương Đại Hổ run rẩy bước qua, nháy mắt hét lên thảm thiết.

Đó là một cánh tay, đầy máu, là một cánh tay người vẫn còn mang theo ống tay áo.

Hoảng sợ, phẫn nộ, sợ hãi, bất cứ từ gì cũng không thể biểu đạt được tâm trạng của Vương Đại Hổ lúc này, phải ra khỏi đây, lập tức ra khỏi đây!!!

Nguy hiểm, nguy hiểm!!!

Vương Đại Hổ cũng không biết lấy đâu ra dũng khí cùng sức mạnh, hắn nhanh chóng cởi bỏ dây thừng trên người Lý Thanh Nhiên, công cậu chạy thẳng một đường về nhà. Hắn chạy rất nhanh, tựa như phía sau có ma quỷ đang truy đuổi, gấp gáp đào tẩu, thậm chí không dám quay đầu lại nhìn.

Vừa chạy, trong đầu hần vừa hiện lên cảnh tượng vừa rồi.

Cánh tay, đứt lìa, máu tươi đầy đất.

Trong căn phòng hoang phế kia đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Là ai bị giết?

Là ai giết người?

.

“Hổ Tử, Nhiên Nhiên sao vậy?” Bà nội ngồi đợi sớm đã không còn kiên nhẫn, nhìn thấy hai người vọt vào kinh ngạc hỏi.

“Xảy ra chuyện gì? Sao lại bị dọa thành như vậy?” Vương Thủ Dân nghi hoặc hỏi, nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy cháu mình thất kinh như vậy, giống như hồn sắp lìa khỏi xác.

“Bà nội, bà chăm sóc Nhiên Nhiên!” Vương Đại Hổ hít sâu một hơi, thả Lý Thanh Nhiên xuống, vội vàng chạy đến bên điện thoại.

Hần muốn ẩn số nhưng tay hần run quá lợi hại, thử bảy tám lần mới thông được.

“Alo, xin chào, đây là tổng đài 110, báo nguy.....”

“Mau, nhanh lại đây đi, ở đây có người bị giết!.....” Thanh âm hần run rẩy, tiếng nói khó khăn lắm mới thoát ra khỏi cổ họng để nói được mấy lời này.

Tẩu thuốc trong tay Vương Thủ Dân lạch cạch rơi trên mặt đất, ông ngậy ra như phồng.

Nửa giờ sau, theo tiếng còi xe cảnh sát, toàn bộ thôn Hưng Nghiệp đều bị kinh động. Vương Đại Hổ là người phát hiện đầu tiên, dẫn bọn họ đi. Nhóm cảnh sát tìm thấy trong phòng một cánh tay, mấy ngón tay, còn rơi vãi đầy đất là ruột, nội tạng, máu me loang lổ, có vài người đi vào nhìn thấy nôn luôn tại chỗ.

Vương Đại Hổ không biết đêm đó rốt cuộc trôi qua như thế nào, chỉ biết là khi trời vừa sáng, thi thể được tìm thấy trong một cái giếng cạn — là Tôn Đại Trắng.

Người nó bị cắt thành từng khối, bỏ hết vào bao tải ném xuống.

Vương Đại Hổ vĩnh viễn cũng không thể quên, khi cảnh sát mở bao tải ra, từ bên trong lăn ra một cái đầu đầy máu, cũng vĩnh viễn không thể quên tiếng khóc tê tâm liệt phế tràn ngập hận ý của người nhà họ Tôn. Hung thủ thủ đoạn tàn nhẫn, người bị hại tử trạng thê thảm, nó nhanh chóng trở thành một cọc án động trời, do cục cảnh sát thành phố dẫn đầu điều tra, một trăm cảnh sát đến vây toàn bộ thôn chặt như nêm cối.

Mà khi nghe được việc này toàn bộ mọi người cũng vô cùng phẫn nộ, dưới sự dẫn đầu của trưởng thôn, bắt đầu lật từng tấc đất, mỗi một milimet cũng không bỏ qua.

Rất nhanh, Lý Trường Quý bị tìm được.

Không! Không nên nói là tìm được, mà là chính gã trở về.

Trở về nơi gã từng gọi là “nhà”, nơi gã đã tàn sát một thằng bé vô tội.

Cảnh sát thấy kẻ này gầy quắt như que củi, bộ dạng quỷ quái, toàn thân trên dưới lại nhuộm đầy máu tươi, trước tiên liền rút súng ra, ấn gã xuống đất.

“Anh tên là gì?” Một cảnh sát lớn tiếng hỏi.

“Tên?” Giết người xong, tựa hồ Lý Trường Quý đã phóng xuất được một phần “phẫn nộ” trong lòng, cả người không còn vẻ hung tàn, chỉ có đôi mắt mờ mịt, giống như đang cố nhớ tới cái gì.

“Lý Trường Quý? Đây, đây là Lý Trường Quý?” Vương Thủ Dân kinh ngạc nhìn người bị ấn chặt dưới đất.

Vương Đại Hổ vừa nghe thì giật nảy mình, khó tin nhìn qua.

“Sao lại là gã?”

“Lý Trường Quý..... Lý Trường Quý?.....” Tựa hồ đối với cái tên này cảm thấy quen thuộc, trên mặt gã đàn ông lộ ra thần sắc đau khổ, bỗng nhiên điên cuồng giãy giụa, hất văng vài cảnh sát đang đè trên người, co chân muốn chạy đi. Nhưng nhiều người như vậy, há để gã chạy thoát!

Rất nhanh, Lý Trường Quý liền bị một gậy vào gáy, khoá còng tay, áp vào xe cảnh sát.

Trải qua xét nghiệm, máu trên người gã đúng là của Tôn Đại Tráng. Lý Trường Quý chính là hung thủ biến thái tàn nhẫn sát hại trẻ em vô tội rồi phân thân.

Vương Đại Hổ không hề nghĩ đến sự tình sẽ đi tới mức này.

Hết thấy hoá ra là Lý Trường Quý làm.

Như vậy, Nhiên Nhiên thì sao?

Nhiên Nhiên bị gã bắt lại, đã trải qua những gì? Đã nhìn thấy những gì?

Vừa nghĩ đến Lý Thanh Nhiên có khả năng chứng kiến hết chuyện đó, trái tim Vương Đại Hổ liền trầm xuống. Không thể đợi được, hẳn hiện tại muốn ở bên cậu.

Tình trạng Lý Thanh Nhiên rất không tốt, từ đêm qua sau khi phát sinh chuyện kia, cậu giống như triệt để phong bế ý thức chính mình. Vô luận người khác gọi như thế nào, kêu như thế nào, cậu đều vô tri vô giác, tựa như từ người cậu đã có thứ gì đó bị tước đi hoàn toàn.

Vương Đại Hổ ôm chặt cậu, nước mắt lăn rơi xuống.

Vì sao? Vì sao? Vì sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy, vì sao lại để chuyện kinh khủng như vậy xảy ra, rốt cuộc là vì sao!!! Trăm câu ngàn lời Vương Đại Hổ muốn nói, tất cả đều hoá thành nước mắt rơi đầy mặt, chảy vì mình, vì Lý Thanh Nhiên, càng vì Tôn Đại Tráng chết thảm.

.

Gặp lại nhà họ Tôn lần nữa là tại cửa cục cảnh sát huyện.

Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên là “nhân chứng đầu tiên” và “người nhà phạm nhân” cùng tham dự. Ba Tôn Đại Tráng, người đàn ông ngày thường vẫn tươi cười hiền lành hoà ái, một đêm bạc đầu. Mà mẹ Tôn Đại Tráng – Vạn Thực Mai bị vây giữa một vòng người, khóc tới tê tâm liệt phế.

Mỗi người trên mặt đều là nồng đậm bi thương.

Tiếng khóc, tiếng an ủi của bọn họ giống như từng nhát búa tạ đập Vương Đại Hổ đến muốn điên rồi.

Đột nhiên, Vạn Thực Mai nhìn thấy bọn họ.

Không! Phải nói là cô nhìn thấy Lý Thanh Nhiên.

Phút chốc, mặt cô vặn vẹo. Gạt ra những người xung quanh, cô giống như con sư tử nổi điên, khi mọi người còn chưa phản ứng được thì bất chợt đè Lý Thanh Nhiên xuống đất.

“Hung thủ, hung thủ, đền mạng, tao muốn mày đền mạng Nhị Bảo cho tao!”

Người đàn bà cười trên người thiếu niên, gắt gao bóp cổ cậu, tràn ngập hận ý thét chói tai.

Lý Thanh Nhiên hít thở không thông bắt đầu run rẩy, nhưng cậu không giãy giụa, chỉ mở to mắt lẳng lẳng nhìn cô.

“Dừng tay!” Bất chấp cái khác, Vương Đại Hổ thấy Lý Thanh Nhiên gặp nguy hiểm, vội nhào tới, dùng hết sức lôi Vạn Thực Mai ra.

Bạn đang ?

“A Mai, em đừng như vậy, con đã mất rồi, chấp nhận sự thật đi!” Ba Đại Tráng ôm lấy vợ mình nhắm chặt hai mắt.

“Không! Không! Con của tôi, con của tôi, Nhị Bảo của tôi sẽ không chết! Sẽ không chết!” Vạn Thực Mai không ngừng la to, hai mắt gắt gao nhìn thẳng Lý Thanh Nhiên: “Thằng điên kia giết con tôi, tôi liền giết

con nó.... Một mạng đổi một mạng.... Tôi muốn nó cũng phải thống khổ như tôi.... Đền mạng.... Đền mạng.....”

“Trả lại mạng em trai tao đây!!” Không biết từ khi nào, Tôn Lan đầy mặt nước mắt cũng vọt tới.

Nó không ngừng đánh đá Lý Thanh Nhiên, dùng tay cào, dùng chân đá, dùng miệng cắn.

Vừa đánh vừa khóc.

Hiển nhiên, con bé cũng gần như sụp đổ rồi.

Thấy nó như vậy, những người còn lại đều lộ ra đáng thương cùng đồng tình. Đương nhiên, bọn họ thương hại không phải Lý Thanh Nhiên bị nó đánh, mà là cả nhà họ Tôn.

Rất thảm!

Thật sự là rất thảm!

Đại Tráng kia chết rất thảm!

Mỗi người đều rơi nước mắt, mỗi người nhìn Lý Thanh Nhiên càng thêm cảm hận.

Bởi vì, cậu là con của hung thủ.

Bởi vì, cậu là con của thủ phạm giết người.

Bởi vì, con bọn họ đã chết, mà cậu còn sống.

Mày tại sao còn sống? Mày dựa vào cái gì mà còn sống? Mày có cái mặt mũi gì để tiếp tục sống sót?

Tựa hồ, mỗi người, mỗi người, trong mắt đều như đang nói vậy.

33. Chương 33: Ác Mộng (5)

Edit: Thanh Thạch

Mây đen đầy trời, sấm chớp đùng đùng, giống như ngay cả ông trời cũng cảm nhận được bi thương mà mưa rất to.

Trong trí nhớ của Vương Đại Hổ, những gì đã phát sinh ngày hôm đó đều dừng lại ở hình ảnh ấy. Nó rõ ràng như vậy, rõ ràng đến nỗi hắn có thể tưởng tượng lại được sắc mặt mỗi người tràn ngập oán hận như thế nào. Nhưng cũng có khi nó mơ hồ như thế, mơ hồ đến nỗi tư duy của hắn lâm vào một loại trống rỗng kỳ quái. Nhưng là mặc kệ thế nào, khi bước ra khỏi cánh cửa cục cảnh sát, hắn thanh tỉnh lại. Bởi vì hắn biết có người so với hắn càng thống khổ, càng khó chịu, càng tuyệt vọng, cho nên hắn không thể ngã xuống.

Nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Lý Thanh Nhiên, Vương Đại Hổ xoa xoa khoé miệng tím bầm, dịu dàng hỏi: “Đau không?”

Lý Thanh Nhiên lặng lẽ nhìn hắn, không nói lời nào.

Hơn nửa tháng qua, cậu không nói một lời nào với bất kỳ ai.

Lý Thanh Nhiên tạm thời không thích hợp trở lại thôn Hưng Nghiệp, hai người liền về nhà Đại Hổ trên huyện.

Trương Phương và Vương Quang Tông đã biết những gì hai đứa phải trải qua, đặc biệt đối với Lý Thanh Nhiên càng thêm thương tiếc và đồng tình. Mấy năm nay đứa nhỏ này vẫn sinh hoạt cùng bọn họ, đều coi cậu như con mình rồi. Cậu chăm chỉ, học tốt, lại hiểu chuyện, nhà Trương Phương đều yêu quý đứa nhỏ này.

Nhưng là, ai ngờ đến, ai nghĩ đến, sẽ có tai hoạ động trời như vậy phát sinh trên người cậu.

Ba ruột thành tội phạm giết người, khiến cậu về sau nên làm cái gì bây giờ? Những người khác sẽ nhìn cậu như thế nào!

“Nhiên Nhiên! Đừng nghĩ nhiều như vậy! Ở nhà cô nghỉ ngơi thật tốt, đợi, đợi một thời gian sau.... liền tốt rồi.... liền tốt rồi!” Trương Phương nhìn Lý Thanh Nhiên đầy người vết thương, ánh mắt đại ra, rốt cuộc đau lòng không chịu nổi, ôm lấy cậu bật khóc. Bị cô gắt gao ôm vào lòng, trong ánh mắt thất thần của Lý Thanh Nhiên tựa hồ có cái gì chớp động một chút, cuối cùng hoá thành một giọt lệ, chậm rãi đọng trên vai cô.

Mưa vẫn rơi, kéo dài tới ba ngày. Ba ngày này, tinh thần Lý Thanh Nhiên vẫn không có chút dấu hiệu chuyển biến nào.

Mỗi ngày, cậu chỉ cô đơn cuộn mình trên giường, vô thần nhìn mưa ngoài cửa sổ.

Cậu như vậy khiến Vương Đại Hổ cảm thấy “sợ hãi” bởi cái tình trạng này, cái ánh mắt sống không tiếc nuôi, chết không ngại ngừng này khiến hắn nhớ tới kiếp trước, hình ảnh Lý Thanh Nhiên tự sát trước mộ hắn.

Cho nên, mỗi thời mỗi khắc, mỗi phút mỗi giây, Vương Đại Hổ đều nhìn cậu chăm chăm, sợ cậu làm ra hành động gì tổn thương bản thân.

Nhưng cẩn thận mấy cũng có sai sót.

Một sáng sớm, khi hắn mở mắt ra thì phát hiện không thấy Lý Thanh Nhiên.

Hắn phát điên tìm kiếm khắp nơi, gọi khàn giọng hét vang con phố kêu tên cậu.

Cả một ngày, hắn tìm cả một ngày.

Cuối cùng, lại tại góc đường cách nhà hắn không xa thì tìm thấy cậu. Cậu giống như con mèo nhỏ bị mọi người vứt bỏ, ôm lấy thân thể mình, run rẩy dựa vào vách tường dơ bẩn.

Vương Đại Hổ đứng trước mặt cậu, bình tĩnh nhìn cậu.

Bỗng nhiên làm ra một động tác.

Hắn vung tay lên, hung hăng tát cậu một cái.

Lý Thanh Nhiên run run che lại má mình, không thể tin nhìn hắn.

“Tỉnh sao?” Vương Đại Hổ hai mắt đỏ bừng, giận dữ hét lên với cậu: “Em đến tốt cùng muốn trốn tránh tới khi nào!”

Đến tốt cùng muốn trừng phạt mình tới khi nào?

“Nhiên Nhiên của anh không phải người yếu đuối như vậy, cậu ấy kiên cường, dũng cảm, là nam tử hán, vô luận đối mặt với bất cứ khó khăn nào cũng đều có thể cắn răng chống đỡ. Không phải như em là quỷ nhất gan chỉ biết trốn tránh, không dám đối mặt với hiện thực!”

Rống giận của Vương Đại Hổ giống như một tiếng sấm, xuyên qua tầng tầng chướng ngại, truyền tới nội tâm đóng chặt của Lý Thanh Nhiên.

Bỗng nhiên, một giọt, hai giọt, vô số giọt nước mắt lần lượt chảy ra từ cặp mắt đen láy trong trẻo đã lâu không nhìn thấy.

Lý Thanh Nhiên im lặng khóc.

Vương Đại Hổ cũng rơi nước mắt, rốt cuộc không nhịn được đau lòng, tiến lên ôm chặt cậu.

“Cậu ấy chết.” Lý Thanh Nhiên tựa vào bên tai hắn thì thào: “Ngay trước mặt em bị ba em giết chết. Đầu tiên là một dao đâm ở bụng, sau đó, lại một dao đâm ở ngực. Máu, thật nhiều, thật nhiều máu.....”

“Đừng nói, Nhiên Nhiên, đều qua rồi, đều qua rồi!” Vương Đại Hổ chỉ hy vọng cậu có thể đi ra khỏi trạng thái phong bế bản thân, cũng không muốn cậu lại nhớ đến hình ảnh máu me ngày hôm ấy. Nếu có khả năng, Vương Đại Hổ hy vọng cậu có thể quên đi tất cả.

“Tùng khúc, tùng khúc.... Ba.... mở, mở cả người Đại Tráng ra, Đại Tráng nhất định rất đau, rất đau.... Em kêu gào bảo ông ta dừng tay, nhưng mà, nhưng mà....”

“Không phải lỗi của em, không phải lỗi của em!” Vương Đại Hổ ôm cậu chặt hơn, hai tay không tìm được mà run rẩy.

“Tại sao ba lại làm thế, tại sao ông ta muốn làm thế! Tại sao em lại là con ông ta!” Khuôn mặt Lý Thanh Nhiên vằn vẹo điên cuồng chất vấn.

Quá nhiều sợ hãi, quá nhiều bi thương, quá nhiều áy náy đã khiến cho đứa trẻ mới có mười hai tuổi gần như sụp đổ.

Cậu không muốn đối mặt với hiện thực, là vì cậu không thể đối mặt với nó.

“Lý Thanh Nhiên —” Vương Đại Hổ đột nhiên quát to, bình tĩnh nhìn cậu.

Hai người nhìn nhau.

Một người tràn ngập kiên định.

Một người tràn đầy tuyệt vọng.

“Em nghe cho kỹ đây! Chuyện ba em làm đúng là không thể tha thứ được, nhưng người sai là ông ta, không phải em! Cho nên.... cho nên.... tỉnh lại đi, được không? Coi như là vì anh, có được không?”

“Hu, hu hu..... hu hu hu hu..... Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.....” Cậu che mắt mình, nước mắt ào ào tràn qua giữa các ngón tay, thấm ướt ngực Vương Đại Hổ. Hắn biết lời xin lỗi của Lý Thanh Nhiên là dành cho ai, hắn cũng biết chuyện này không thể chỉ dùng một câu xin lỗi mà có thể đạt được tha thứ. Cho nên bọn họ về sau chỉ cần có thể thì sẽ cố gắng hết sức bù đắp cho người nhà họ Tôn, nhất định!

.

Một tháng sau, cái án “giết người phân thân” khiến toàn dân khiếp sợ được tuyên bố kết án, xét thấy tội phạm giết người có bệnh “tâm thần phân liệt” và chứng “ảo tưởng” nghiêm trọng, Lý Trường Quý không bị xử tử hình, mà chuyển sang bệnh viện tâm thần giám thị. Người nhà họ Tôn không phục, chống án. Nhưng ngay khi phiên toàn phúc thẩm sắp mở lại, nghi phạm Lý Trường Quý lại tự sát trong ngục. Gã dùng một cái bàn chải nhựa vót nhọn, đâm vào cổ họng, cắt đứt yết hầu.

Khi Vương Đại Hổ nhận được tin, Lý Trường Quý đang nằm ở bệnh viện trong giai đoạn hấp hối.

“Đi không?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

Lý Thanh Nhiên ngồi bên cửa sổ, lẳng lặng lắc đầu.

Vương Đại Hổ thở dài.

Lý Trường Quý cuối cùng đã chết, Vương Đại Hổ nhận xác già, đem chôn ở nghĩa địa huyện.

Nhìn người đàn ông đang cười trong tấm hình đen trắng trên bia mộ, trong lòng Vương Đại Hổ vô cùng phức tạp.

Hất ba ly rượu lên đất, hắn có chút chua xót nói: “Chú, khoảng thời gian này cháu vẫn nghĩ, lúc trước đưa chú vào viện tâm thần có phải là đã làm sai hay không! Kỳ thật cháu biết, chỗ kia chẳng phải tốt đẹp gì, phỏng chừng người bình thường đi vào đó hai ngày cũng phát điên theo! Nhưng cháu không yên tâm, thật sự không yên tâm, cháu sợ chú làm Nhiên Nhiên bị thương..... Chú là người bệnh, thật sự! Mặc kệ chú có thừa nhận hay không, chú thật sự có bệnh, nhưng, thế nhưng khi đó cháu không nghĩ phải cùng Nhiên Nhiên chữa khỏi cho chú mà là khẩn cấp đưa chú đi thật xa.... Có lẽ từ ngày hôm đó đã định trước kết cục hôm nay.

Nhiên Nhiên hiện tại rất hận chú! Em ấy không thể tha thứ cho chú, cho nên hôm nay cũng không đến! Nhưng thằng nhóc ấy vẫn luôn mềm lòng, một ngày nào đó sẽ cởi bỏ được khúc mắc này. Cháu không biết tại sao đột nhiên chú lại tự sát, nhưng nghe nói dù là bị tâm thần phân liệt thì vẫn có những lúc tỉnh táo. Cháu nghĩ là chú đột nhiên tỉnh táo lại, ý thức được mình đã làm cái gì nên cảm thấy hối hận. Như vậy

ở thế giới bên kia, chú hãy nói câu xin lỗi với Đại Tráng đi! Cũng thay cháu nói một câu, nói rằng nếu có kiếp sau, nhất định cháu sẽ để nó bắt nạt một lần, tuyệt đối không đánh trả.”

Nói lầm bầm một lúc lâu, Vương Đại Hổ đứng dậy bước đi. Đoá cúc đại trướng mộ nhẹ nhàng đong đưa theo gió, thì thầm những lời không ai hiểu.

.

Nháy mắt đã đến tháng chín mùa thu.

Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên bước lên cấp hai.

Hôm khai giảng, thời tiết rất nóng, nơi nơi đều là biển người tấp nập. Vương Đại Hổ chen lấn trước bảng thông báo, nhìn bảng danh sách lớp, nhưng mà —

Một người ban A, một người ban F.

Hắn cau mày, trường điểm này luôn dựa theo thành tích học tập để phân ban, nhưng Nhiên Nhiên kết quả thi còn cao hơn mình sao lại bị phân đến ban kém cỏi nhất?

Dường như nghĩ tới cái gì, trong lòng Vương Đại Hổ bỗng nổi lên lửa giận, dùng dưng đi thẳng tới phòng giáo vụ.

“Không có sai sót! Lý Thanh Nhiên đúng là ở ban F!” Ông thầy mang kính có chút không kiên nhẫn trầm giọng nói.

“Nhưng ban F là ban kém nhất! Lấy thành tích của Nhiên Nhiên không có khả năng bị phân đến ban đấy!”

“Em Lý thành tích học tập quả thật rất tốt! Nhưng giáo viên các lớp đều không muốn nhận em ấy, cho nên chỉ có thể phân đến ban F!”

“Không muốn nhận? Tại sao ạ?”

Ông thầy nhìn hắn một cái, trong mắt có vài phần trốn tránh.

Bạn đang ?

“Em Vương Đại Hổ, đây là sắp xếp của trường, các em là học sinh, chỉ cần nghe theo là được... Được rồi! Tôi còn có việc, em ra ngoài trước đi!”

Vương Đại Hổ hơi nheo mắt, sắc mặt trầm xuống, hắn nhìn ông thầy, nói từng chữ một: “Nếu trường học không phân Lý Thanh Nhiên đến ban A, thế thì cũng phân em tới ban F đi!”

“..... Tùy em!”

Đây là cái trường khỉ gì, lại còn là trường điểm của huyện nữa chứ! Một đám đạo đức giả, máu lạnh, ngu ngốc.

Vương Đại Hổ tức mình suýt thì chửi ầm lên.

34. Chương 34: Ác Mộng (6)

Edit: Thanh Thạch

Cuộc sống học sinh trung học của Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên có thể nói là rất không tốt!

Bởi vì, hai người bọn họ rõ ràng là bị mọi người cô lập.

Ánh mắt né tránh, không ngừng nói nhỏ sau lưng, chán ghét, sợ hãi, kinh nghi, còn có hiểu kỳ, những thứ vô thanh lại có thể khiến cho người ta cảm giác được, giống như một cái võng vây chặt lấy bọn họ.

Ngay cả thầy cô giáo các môn cũng như vậy.

Không có ai ở lớp hỏi bài Lý Thanh Nhiên, không có ai chủ động nói chuyện cùng bọn họ, hai người thật giống như không hề tồn tại, tựa như bị mọi người xa lánh.

Đối với chuyện này, Vương Đại Hổ vô cùng lo lắng, hẳn dù sao cũng đã là người lớn, còn chịu đựng được. Nhưng Lý Thanh Nhiên thì sao, nếu trường kỳ bị vây trong hoàn cảnh tràn ngập ác ý, cậu vốn đã chịu đủ tàn phá nội tâm làm sao có thể tiếp tục thừa nhận.

Vì thế, hẳn không thể không nghĩ đến chuyện “đi khỏi đây”.

Nếu rời khỏi nơi này thật xa, đến một hoàn cảnh mới hoàn toàn xa lạ, như vậy có thể bắt đầu lại từ đầu.

Thế nên, hẳn liên hệ với Long Nhất Minh, hy vọng y có thể hỗ trợ.

Đối phương cũng trả lời rất nhanh, y tìm được một trường trung học trong thành phố. Nhắc đến cũng khéo, trường kia chính là nơi Vương Diệu Tổ dạy học, chú rất thích Lý Thanh Nhiên, nghĩ tới chú có thể giúp đỡ, con đường của hai người về sau hẳn là sẽ thuận lợi.

Một khi đã có “ý đi”, Vương Đại Hổ liền thờ ơ đối với trường lớp hiện tại, hẳn không muốn thử dung nạp bọn họ mà cũng không thử kết bạn, chỉ còn chờ làm tốt thủ tục chuyển trường, tháng sau là có thể rời đi.

.

Hôm ấy, hết giờ giải lao.

Vương Đại Hổ theo dòng người trở lại phòng học, ngồi vào ghế rồi nghịch ngợm áp lon Coca lạnh lên mặt Lý Thanh Nhiên.

Đóng lại quyển sách, Lý Thanh Nhiên quay sang lườm hắn.

“Cái kia...” Vương Đại Hổ rùng mình hai cái cười nói: “Anh chỉ đùa em thôi!”

Không biết vì sao, từ sau khi thoát khỏi trạng thái phong bế, Lý Thanh Nhiên so với trước kia thay đổi rất nhiều. Rõ ràng nhất chính là khí thế vừa sắc bén vừa lạnh lùng, giống như thời thời khắc khắc đều đang chuẩn bị chiến đấu, “tính công kích” rất mạnh.

Cho nên, mấy ngày nay Vương Đại Hổ không dám chọc cậu.

Tiết này là Vật lý, sau bốn mươi phút bị điện áp với điện trở tra tấn, rốt cuộc cũng đến nghỉ trưa.

Nhưng mà, không nghĩ đến cặp lồng đựng cơm không tới mà là chủ nhiệm lớp Vương Hân nổi giận dưng dưng đi tới.

“Ai giờ giải lao sau tiết ba không đến sân thể dục hoạt động đứng lên cho tôi!”

Vương Đại Hổ bỗng nhíu mày.

Lý Thanh Nhiên bên cạnh chậm rãi đứng dậy.

Tính cả cậu, tổng cộng có mười hai người không đi.

“Cái túi treo trên ghế của tôi, là ai lấy?”

Cả lớp hơn bốn mươi người tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, tất cả đều bối rối không hiểu chuyện gì.

Vương Đại Hổ biết, như vậy xem ra là bị mất cái gì rồi!

Quả nhiên –

“Cô để trong đó một ngàn đồng, chính là sau giờ giải lao về thì không thấy. Các em cho dù là ai lấy, cô hy vọng có thể chủ động thừa nhận sai lầm, trả lại tiền! Đối với người biết sai có thể sửa, cô sẽ tha thứ, không truy cứu!”

Cả lớp nháy mắt chia thành hai phe.

Một bên là: “Ai ui! May thế, vừa rồi tớ ra ngoài, không thể nghi ngờ tớ được.”

Một bên là: “Tớ dù ở trong lớp nhưng tớ không trộm, ai là người trộm tiền?”

Mọi người nhìn nhau, thật sự cảm giác ai cũng giống trộm.

Vương Hân cố gắng bày ra gương mặt “hoà ái” nhưng trong lòng lại rất tức giận, một ngàn kia là tiền mua bảo hiểm cả lớp vừa đóng, chuẩn bị nộp lên trường. Nếu không tìm lại được thì cô phải tự xuất tiền túi ra trả. Hơn nữa mới vừa khai giảng có mấy ngày thôi, trong lớp liền xảy ra chuyện như vậy, chẳng phải khiến cô mất mặt với lãnh đạo và đồng sự sao?!

Cả lớp hỏi qua hỏi lại, không ai biết ai lấy cái túi kia.

Sắc mặt Vương Hân càng ngày càng kém.

“Như vậy đi! Vì chứng minh trong sạch của các em, cô muốn xem túi sách của các em có cái gì, được không?”

Bây giờ đứa nào cũng sợ dư luận, vì chứng minh mình so với giấy trắng còn sạch hơn, vội vàng nói: “Thưa cô, cô xem đi! Không lấy thì không sợ, đúng không, đúng không, ai không cho xem liền chứng minh nó có tật giat mình!”

M*, thì ra là muốn lục soát!

Vương Đại Hổ bắt đầu khó chịu.

“Nói như vậy là không có ai phản đối?”

“Em không đồng ý!”

Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy Lý Thanh Nhiên cả người thẳng tắp, ngửa đầu, nhìn lên cô chủ nhiệm đứng trên bục giảng.

Ánh mắt cả lớp liền tập trung hết về đây.

“Nó không dám để cô xem, là sợ bị phát hiện ra cái gì đi!”

“Vừa thấy chính là thấp thỏm không yên.”

“Đúng rồi, khẳng định chính nó trộm, nghe nói hồi tiểu học đã trộm này nọ rồi, có tiền án!”

Bạn đang ?

“Suyt suyt! Đừng để nó nghe thấy cẩn thận nó cũng phân thây cậu ra bây giờ!”

Rì rầm rì rầm.... tiếng bàn luận, từng trận, từng trận đánh tới khiến Vương Đại Hổ nổi giận, muốn đứng phắt dậy lại bị Lý Thanh Nhiên dè lại.

“Chuyện của em để tự em giải quyết.”

Từ cặp mắt trong veo nhận được ý như vậy, Vương Đại Hổ chỉ đành tạm thời kiềm chế xuống.

“Căn cứ điều thứ ba mươi bảy trong hiến pháp nước Cộng hoà nhân dân Trung Hoa: Quyền tự do thân thể của công dân nước Cộng hoà nhân dân Trung Hoa là bất khả xâm phạm. Tất cả mọi công dân, trừ những người do Viện kiểm sát nhân dân phê chuẩn hoặc quyết định hoặc những người do Toà án nhân dân quyết định, và do cơ quan công an thi hành, đều không bị bắt giữ. Nghiêm cấm các hành vi giam giữ, bắt bớ trái pháp luật hoặc hạn chế tự do thân thể công dân, nghiêm cấm việc xâm phạm thân thể công dân một cách bất hợp pháp.”

Sắc mặt Vương Hân lập tức tái mét, lời Lý Thanh Nhiên nói không thể nghi ngờ là đang chỉ trích cô là cô giáo, “biết pháp mà lại phạm pháp”.

“Nếu cô không để ý pháp luật cố ý muốn soát người, em sẽ tố cáo chuyện này lên bộ giáo dục. Đạo này đang trong chiến dịch chấn chỉnh đạo đức tác phong nhà giáo, hẳn là bọn họ sẽ thấy rất hứng thú!”

Uy hiếp, này chính là uy hiếp trần trụi nha!

Vương Đại Hổ nhìn chủ nhiệm lớp tròn tròn mắt, còn cả học sinh trong lớp cũng mở to mắt, cười rất thoải mái.

A a

Nhiên Nhiên nhà mình không hổ kiếp trước là “luật sư lạnh lùng” đỉnh đỉnh đại danh, nhỏ như vậy mà đã mở mồm ra nói “Hiến pháp”, nên nói cậu là nhanh mồm nhanh miệng hay là quá sắc sảo đây?

Còn cả cuốn “Pháp luật bách khoa toàn thư” trên bàn kia nữa, người này quả nhiên không phải chỉ xem qua.

“Cô chỉ muốn tìm ra người lấy tiền, không có ý xâm phạm tự do thân thể của các em.” Vương Hân cắn chặt răng nói.

Lý Thanh Nhiên không phủ nhận nhìn cô.

“Giờ giải lao tiết ba, cả lớp có mười hai người ở đây. Giữa ban ngày ban mặt, lại trước mặt bao người, muốn đi đến ghế giáo viên trên bục giảng, tất nhiên sẽ có người nhìn thấy. Cho nên, cô không thể hoài nghi chúng em, không bằng tự mình nghĩ lại xem có phải đã cất tiền ở chỗ khác hay không!”

Sắc mặt Vương Hân lúc đỏ lúc trắng, cô nhìn thiếu niên lạnh băng trước mắt, tức đến đau ngực.

Mà các học sinh còn lại bất giác sinh ra một loại kính sợ, giống như Lý Thanh Nhiên có gan nghi ngờ và chống đối giáo viên làm cho bọn họ thấy sợ hãi.

Vương Hân không nói được gì, đành để mọi người đi ăn cơm.

Kết quả, đại khái là khi về văn phòng càng nghĩ càng tức, liền gọi Lý Thanh Nhiên đến, nói tới nói lui ý tứ đã nhận định cậu chính là kẻ trộm.

Nếu là đứa trẻ bình thường gặp phải oan uổng như vậy, đã sớm tức phát khóc.

Nhưng Lý Thanh Nhiên không thêm để ý đến mặt mũi cô giáo, cầm điện thoại trên bàn báo 110.

Thế là, việc này liền ầm ĩ.

Không chỉ kinh đến cảnh sát mà còn động đến lãnh đạo trường.

Mà càng thêm đáng cười là, một ngàn kia đúng là cảnh sát tìm được, Vương Hân không có để tiền trong túi ở phòng học mà là để trong ngăn kéo ở văn phòng, bởi vì bị sách đè lên nên không thấy.

Sự kiện lớn như vậy cuối cùng lại là một trò cười.

Khiến cho trường học xấu hổ đến nỗi hận không tìm được cái lỗ nào để chui xuống.

“Em Lý, nghĩ oan cho em.....” Hiệu trưởng bụng bự hói đầu đứng trước mặt cảnh sát cười nói với Lý Thanh Nhiên: “Chuyện này là cô giáo không đúng, hiểu lầm em! Nhưng mà lần sau có chuyện gì thì em có thể đến phòng hiệu trưởng nha! Không cần phải làm phiền chú cảnh sát, gây ảnh hưởng tới trường học! Như vậy nhiều không tốt!”

Lý Thanh Nhiên miễn cảm, há có thể không nghe ra ý trách cứ trong lời nói của ông, lập tức bén nhọn đâm trở về: “Kia theo ý của hiệu trưởng, em liền xứng đáng bị người khác đổ oan?”

“Đứa nhỏ này! Thầy không phải đã nói rồi sao, có chuyện gì đều có thể tìm ban hiệu trưởng, chúng ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho em, tuyệt đối không oan uổng bất kỳ ai. Cô Vương! Chuyện này là vì cô nhớ lầm mới phát sinh, vậy cô xin lỗi học sinh đi, em thấy vậy có được không?”

Ông nói là như vậy, nhưng lại nghĩ Lý Thanh Nhiên nhất định sẽ nói: “Không cần!”, ai ngờ —

“Không chỉ muốn xin lỗi, mà còn phải công khai bằng văn bản để khôi phục danh dự của em!”

Mặt Vương Hân tái mét luôn rồi, cô cũng chỉ là giáo viên mới vào trường, bằng không cũng sẽ không phải chịu trách nhiệm cái ban F kém cỏi này.

Lý Thanh Nhiên cuối cùng cũng đợi được một tiếng “Rất xin lỗi!”.

Nhưng trên mặt cậu cũng không có bao nhiêu vui mừng. Không! Phải nói là, từ đầu đến cuối cậu vẫn bình tĩnh như vậy, cho dù sau này chứng minh được mình “trong sạch” cũng chỉ một bộ thần nhiên như chẳng hề liên quan đến mình.

Trên đường về nhà, hai người cùng đi song song.

Vương Đại Hổ một tay xách cặp, cười hì hì khen biểu hiện “bình tĩnh anh dũng” của cậu hôm nay.

“..... Em chỉ không thích có người đụng tới mình!” Lý Thanh Nhiên đẩy gọng kính trên mũi thản nhiên nói.

Vương Đại Hổ nhìn cậu, đột nhiên nắm lấy tay phải lạnh băng của cậu, hỏi: “Vậy có thích anh chạm vào em không?”

Lý Thanh Nhiên hơi mím môi, không trả lời, tay kia nắm lại tay hắn.

Ánh mặt trời ấm áp, mạ lên thân hình hai thiếu niên một tầng viền vàng.

Xa xa nhìn lại, mỹ lệ như vậy.

Vương Đại Hổ nghĩ: Mọi chuyện rồi sẽ tốt lên, không phải sao?

35. Chương 35: Khởi Đầu Mới

Edit: Thanh Thạch

Đầu tháng mười, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên, dưới ánh mắt lưu luyến của ba mẹ ông bà và những lời dặn dò liên miên, rốt cuộc rời khỏi nơi chôn rau cắt rốn với biết bao kỉ niệm. Bước lên chuyến tàu đi tới thành phố H, hai mắt hồng hồng vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, không ngừng vẫy tay với mọi người, Vương Đại Hổ hít hít mũi, trong lòng thấy rất khó chịu.

Lý Thanh Nhiên nắm tay hắn thật chặt, trong mắt đều là áy náy.

Vương Đại Hổ xoa đầu cậu, khẽ cười.

Tàu hỏa bắt đầu lăn bánh, mang theo hai thiếu niên hơn mười tuổi, mở ra một chương mới của cuộc đời.

.

Nửa đêm hôm đó bọn họ mới đến nơi, Long Nhất Minh tự mình đến đón.

Vương Đại Hổ lúc này đã sớm không còn bộ dạng “u buồn” lúc đầu, cả người tràn trề cảm giác như chim sổ lồng.

“Cha nuôi, chú con đâu?” Ngồi trên chiếc ô tô sang trọng, Vương Đại Hổ cười hì hì.

Long Nhất Minh nhìn hắn triu mến, trả lời: “A Tổ bảo muốn làm tiệc đón gió cho hai đứa nên đang ở nhà chuẩn bị đồ ăn.”

“Hả? Chú ấy tự làm á?” Vương Đại Hổ vừa nghe thấy thế lập tức nhăn mặt, lầu bầu: “Đồ chú ấy làm thì ai dám ăn chứ!”

Cho đến bây giờ Vương Đại Hổ vẫn nhớ rõ ràng, lần duy nhất trong kiếp trước ăn đồ mà Chihuahua tự làm là món trứng sốt cà chua, cái loại cảm giác hận không thể mất luôn vị giác là thứ mà người thường không thể hình dung.

Hiển nhiên, Long Nhất Minh khẳng định không phải “người thường”, nhìn cái nụ cười trăm năm khó gặp trên mặt y là hiểu.

.

“Nhiên Nhiên, chào mừng cháu tới!” Vừa mở cửa liền thấy Chihuahua đeo chiếc tạp dề màu hồng lon ton chạy tới.

Đối với khuôn mặt tươi cười chẳng khác cún con của chú, trong mắt Lý Thanh Nhiên xẹt qua một tia ấm áp, kêu một tiếng: “Chú!”

Cũng không quan tâm ngoài cửa còn hai người nữa đang đứng, Vương Diệu Tổ cao hứng lôi kéo cậu vào nhà.

Vương Đại Hổ ăn dấm hừ một tiếng.

Kỹ thuật nấu nướng của Chihuahua quả nhiên tương phản một trời một vực với nhiệt tình của chú ấy, vẫn là Vương Đại Hổ xắn tay áo đi vào cấp cứu mới để mọi người không bị đói bụng. Cơm nước xong, hai người đi tham quan nơi này. Căn biệt thự xa hoa hai tầng trang hoàng theo phong cách phương Tây kinh điển, hoành tráng, lộng lẫy nhưng không mất đi ấm áp. Nhìn thấy trên chiếc kệ đá trong toilet là cốc tình nhân, bàn chải tình nhân, khăn mặt tình nhân, Vương Đại Hổ nghĩ cuộc sống của Chihuahua và Sói đuôi xù hẳn là rất “hài hoà”.

Một đêm yên bình.

.

Ngày hôm sau, trời nắng đẹp.

Nhân dịp hiện tại đang là kỳ nghỉ quốc khánh, Long Nhất Minh và Vương Diệu Tổ mang bọn họ đi chơi khắp thành phố H. Vườn bách thú, công viên rừng[1], viện bảo tàng vùng cực[2], hội chợ, tháp Hắc Long Giang[3],.... chỗ nào cũng lưu lại dấu chân bọn họ. Mà nhờ mấy ngày này, Vương Đại Hổ bị cháy cả một tầng da, buổi tối kêu đau ai ái.

Nhưng mà ——

Nhìn khuôn mặt Lý Thanh Nhiên rốt cuộc lộ ra chút vui vẻ, hẳn cảm thấy cái gì cũng đáng giá.

.

Trường trung học trọng điểm của thành phố H bao gồm cả trung học cơ sở và trung học phổ thông.

Tuy bề dày lịch sử không lâu nhưng bởi vì có tiền nên điều kiện trường học vô cùng tốt. Không chỉ có cơ sở vật chất tiên tiến mà còn rất chú ý khai thác học sinh có tài năng, là một trường khá cởi mở.

Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên được xếp lớp rất thuận lợi.

Bọn họ học năm nhất ban tám, chủ nhiệm lớp rất “trùng hợp” chính là Chihuahua.

Đối với sự xuất hiện của hai người, cả lớp, đặc biệt là các bạn nữ không hên mà cùng hoan hô.

Vương Đại Hổ đẹp trai sáng sủa.

Lý Thanh Nhiên giỏi giang lạnh lùng.

Tuy chỉ là thiếu niên mới lớn nhưng có thể tưởng tượng được không qua vài năm, hai người này nhất định sẽ trở thành đệ nhất “mỹ nam”. Con gái ai cũng yêu cái đẹp, đối với bọn họ, các vị cô nương thật sự rất hoan nghênh.

Chỉ nhìn là thấy đẹp mắt rồi!

Nhập học, hoàn thành các thủ tục, hai người liền đi xem ký túc xá. Tuy Chihuahua liên tục nói bọn họ có thể ở nhà chú ấy nhưng Vương Đại Hổ không định mỗi ngày làm bóng đèn, loại chuyện không có mắt này, hẳn không ngốc. Chỗ của bọn họ là phòng hai người, bên trong có một chiếc giường tầng, một bàn học, một giá sách đơn giản, wc thì ở hành lang, tóm lại là khá tốt.

Cứ thế, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên một lần nữa bắt đầu cuộc sống học sinh trung học.

Lúc này, bọn họ dung nhập rất tốt.

Đặc biệt là Vương Đại Hổ, trong thời gian ngắn nhờ có mị lực “nam tử hán” cùng với thần kinh vận động xuất sắc, trở thành nhân vật nổi tiếng của lớp, hầu như lũ con trai đều thành “đàn em” của hắn. Còn Lý Thanh Nhiên thì tập trung hết tinh thần ở sách vở, lúc nào cũng như đang lên dây cót cố gắng hấp thu đủ các loại tri thức.

Vì thế, theo lẽ thường, cậu rất được các giáo viên ưa thích.

Giữa những tiết tấu rộn ràng như vậy, thời gian lặng yên tiến về phía trước.

Nháy mắt đã qua hai năm.

.

Hôm ấy, Vương Đại Hổ đang ngồi giữa một đồng “đàn em”, khoe khoang loạn xạ, lớp trưởng Kiều Thi Vũ đi tới.

“Vương Đại Hổ, đại hội thể thao lần này hạng mục chạy 1600m còn chưa có ai đăng ký, hay là cậu —” Nói đến đây, cô bé mở to hai mắt long lanh rụt rè nhìn qua, một bộ thật đáng thương.

“Được rồi! Cậu ghi tên tớ vào đi!” Vương Đại Hổ trả lời cực kỳ thoải mái.

Khuôn mặt trắng nõn của Kiều Thi Vũ lập tức đỏ ửng, vui vẻ nói: “Đại Hổ, thật sự cảm ơn cậu!”

“Không có gì! Vì tập thể, tớ cho dù phải qua núi đao biển lửa cũng không chối từ!” Vương Đại Hổ ngẩng đầu, tay nắm chặt, trên mặt tràn đầy biểu tình “luôn luôn sẵn sàng hiến thân vì cách mạng” làm cả lớp bốn phía cười vang.

Cứ thế, đại hội thể dục thể thao “Lá cờ trên sân vận động pháp phối bay, nhóm vận động viên thực tự hào” của trường trung học trọng điểm thành phố H bắt đầu.

Các lớp chia thành hàng chỉnh tề ngồi trên ghế khán giả.

Bởi vì nhà trường muốn từng lớp đều phải có băng rôn khẩu hiệu, nên là các loại “Giao lưu là chính, thi đấu là phụ”, “Hăng hái giao tranh, dũng cảm tiến tới”, “Rèn luyện vóc dáng, thể chất và tinh thần” đỏ rực một mảng.

Trong đó có một cái đặc biệt khiến người ta chú ý, ai thấy cũng không thể không cười ra tiếng.

“Tay đánh mãnh hổ, chân đạp giao long, năm ba ban tám ngoạ hổ tàng long!”

“Kiêu ngạo” như vậy, khỏi phải nói chắc chắn là từ cái đầu của Vương Đại Hổ người toàn cơ bắp mà ra (theo lời Lý Thanh Nhiên).

Tiếng kèn tiếng trống vang trời hết đợt này đến đợt khác, đối với học sinh mà nói, đại hội thể thao giống như một lễ hội vậy, có thể tận tình phát tiết và hưởng thụ.

Dưới ánh mặt trời oi bức, cuộc chung kết chạy cự li ngắn 400m sắp bắt đầu.

Vương Đại Hổ đứng ở vạch xuất phát, hần mặc chiếc áo may ô thể thao màu vàng, quần soóc ngắn tới đùi, giấy dính trắng, trên đầu còn đặc biệt “điệu”, buộc thêm một dải ruy băng đen.

Khi tiếng súng vang lên, hần giống như một con hổ dũng mãnh đã chờ đợi hồi lâu, nháy mắt vọt chạy.

Loại vẻ đẹp từ cực tĩnh đến cực động này đã hấp dẫn vô số người.

Không thể nghi ngờ, Vương Đại Hổ chiếm được quán quân.

Ra khỏi đường băng, hần nhận được tiếng vỗ tay vang trời, các nữ sinh trong lớp tranh nhau đưa khăn đưa nước cho hần.... thực sự khiến hần được hưởng thụ đãi ngộ của “minh tinh” một phen.

Lý Thanh Nhiên đứng ở xa nhìn hần được vô số bạn nữ vây quanh, vẻ mặt ngu ngốc dương dương tự đắc, cậu đẩy gọng kính trên mũi, thu hồi bước chân vừa muốn sang bên kia, quay người đi về lớp.

Có câu tục ngữ rất hay, gió lớn thì dễ đổi chiều, người vênh thì dễ vấp ngã. Buổi chiều khi thi chạy 1600m, Vương Đại Hổ bị đối thủ phía sau phạm quy, ngã mạnh xuống đất, đầu gối chảy máu ào ào. Chihuahua lập tức gọi người đỡ hần đến phòng y tế. Khập khà khập khiễng bước đi, nghe răng nhếch miệng nhìn quanh, ai u.... Nhiên Nhiên nhà mình chạy đâu rồi? Thật là, chẳng bị thương như vậy cũng không biết chạy đến an ủi.

Bạn đang ?

Trong phòng y tế, bác sĩ xử lý vết thương cho Vương Đại Hổ xong thì bảo hần nằm ở đây nghỉ ngơi.

Vương Đại Hổ cũng mệt, liền nhắm mắt lại ngủ khò khò.

Ngủ một giấc thẳng đến hoàng hôn.

Khi hân mơ mơ màng màng tỉnh lại, rất ngoài ý muốn mà thấy lớp trưởng Kiều Thi Vũ.

Cô bé dường như không nghĩ tới hân đột nhiên tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ oanh một phát đỏ bừng, cực kỳ bối rối đứng đó.

Vương Đại Hổ sững sốt, lập tức cười hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Kiều Thi Vũ ấp úng nói: “Thầy Vương bảo tớ lại đây xem cậu thế nào.”

“À! Rất tốt, không có việc gì!” Vương Đại Hổ vắn vắn eo: “Đúng rồi! Bên ngoài kết thúc rồi à, không nghe thấy tiếng loa nữa.”

Kiều Thi Vũ mặt đỏ gật gật đầu.

Vương Đại Hổ muốn đi tìm Lý Thanh Nhiên cùng về nhà.

Hân đứng dậy, ai ngờ đầu gối đau nhói, cả người đổ xuống, may mà Kiều Thi Vũ đỡ hân nên mới không ngã.

Bộ ngực mềm mại của cô bé dựa sát vào cánh tay hân, hương thơm ngọt ngào tràn ngập sức sống nháy mắt ập vào mũi hân.

Vương Đại Hổ co rút khoé miệng, thâm kêu: Hông.

Hân vội vàng rút tay về, gãi tóc giả ngu nói câu cảm ơn.

Vừa nhắc chân muốn đi ra ngoài, Kiều Thi Vũ đứng phía sau thấy hân muốn đi, cũng không biết đâu ra dừng khí, đột nhiên hô: “Chờ đã!”

Vương Đại Hổ ngửa mặt lên trời trợn trắng mắt nghĩ, hôm nay anh đây đành phải đánh vỡ trái tim thiếu nữ rồi!

Đúng lúc này, hân nghe thấy có tiếng bước chân lại đây.

“Kiều Thi Vũ, có chuyện gì sao?”

Cô bé cúi đầu, mặt đỏ như máu, nhưng mà ái mộ mộng mơ tuổi thanh xuân sẽ luôn khiến các thiếu nữ tràn ngập dừng khí.

“Đại, Đại Hổ, tớ thích cậu!” Cô nói to.

36. Chương 36: Hiểu Lầm

Edit: Thanh Thạch

“Thật xin lỗi.” Vương Đại Hổ trầm mặc nói: “Tớ không thể nhận tâm ý của cậu.”

“Tại, tại sao?” Kiều Thi Vũ vừa nghe hân cự tuyệt, hai mắt lập tức ngập nước.

Gần hai năm thâm mến, vất vả lắm mới lấy được dừng khí để tỏ tình, cô bé lúc này hân là buồn muốn chết.

“Rất đơn giản, bởi vì tớ thích người khác rồi!!”

Kiều Thi Vũ mạnh ngẩng đầu, hoảng hốt hỏi: “Là ai vậy?”

Khoé mắt Vương Đại Hổ quét qua đôi giày thể thao trắng ngoài cửa, thâm tình chân thành nói với cô bé: “Người ấy là ai không quan trọng, quan trọng là tớ thích người ấy, tớ yêu người ấy, rất rất thương người ấy.

Trong lòng tớ, người ấy chính là báu vật đẹp nhất thế gian, là đoá hoa cao lãnh trên vách núi khó với tới, là ánh mặt trời mãi chiếu rọi cuộc đời tớ!”

“Hu hu hu.....” Kiều Thi Vũ chỉ thiếu điều tưởng tượng Vương Đại Hổ thành dạng “Ôi! Juliet, nàng vì sao lại là Juliet!”, cô thật sự thật sự — bị cảm động!!!

Bạn Đại Hổ thật sự, thật sự si tình a!

“Vậy, vậy hai người là một đôi sao?” Cô bé chảy nước mắt ào ào hỏi.

Vương Đại Hổ khỏ sở lắc đầu.

“Tớ còn chưa chính thức tỏ tình với người ấy, nhưng mà — chỉ cần có thể đứng từ xa nhìn người ấy, bảo vệ người ấy, cho dù người ấy không biết phần tâm ý này cũng không sao cả!!”

Lúc này Kiều Thi Vũ đã hoàn toàn đắm chìm trong tình trạng bị “tẩy não” bởi phim Đài Loan tám giờ, cô quên luôn cả nỗi buồn khi bị người mình thầm mến cự tuyệt, chỉ cảm thấy Vương Đại Hổ thật sự rất thâm tình.... cũng rất đáng thương!

“Đại, Đại Hổ.... chỉ cần cậu kiên trì, tớ tin một ngày nào đó bạn nữ kia nhất định sẽ biết được tâm ý của cậu!”

“Ừ! Bạn Kiều, cảm ơn cổ vũ của cậu. Tớ sẽ tiếp tục cố gắng!”

“Cố lên!”

Vương Đại Hổ nhìn cô bé mặt đầy nước đi ra, ngậm lau mồ hôi trên trán.

Đứa nhỏ này không hổ là thiên nhiên ngọc, nói hai câu đơn giản như vậy mà cũng lừa được.

Thề lười, hần rón rén đi về phía cửa, duỗi tay ra, kéo mạnh một phát, người vốn trốn sau cửa lập tức ngã vào lòng hần.

“Ha, bắt được rồi! Nói, em ở đây nghe lén cái gì?”

Vương Đại Hổ ôm chặt vòng eo mảnh khảnh, nhẹ giọng thì thầm bên vành tai trắng mịn.

Trên mặt Lý Thanh Nhiên chợt loé một tia không được tự nhiên, đấu tranh hai hồi muốn ra khỏi lòng hần, nhưng người nào đó đã ôm được còn lâu mới buông, bắt đắc dĩ đành phải nói: “Mau bỏ em ra!”

“Không buông, không buông, chết cũng không buông!” Vương Đại Hổ chơi xấu lắc lư cơ thể rắn chắc: “Chân anh bị thương rồi, thế mà em không thêm đến thăm.”

Lý Thanh Nhiên vừa nghe liền sốt ruột cúi xuống xem: “Không sao chứ?”

Thấy đầu gối hần bọc đến ba tầng băng vải không khỏi trách cứ: “Sao lại không cẩn thận như thế!”

Vương Đại Hổ cười cười, liếc mắt nhìn thấy cậu đeo cặp liền biết người này khẳng định lại chạy đi đọc sách! Thật là! Ngay cả ngày hội thể thao cũng muốn đi đọc sách sao!

Một chút cũng không giống thiếu niên.

Lý Thanh Nhiên cũng xách cặp của Vương Đại Hổ lại đây nên hai người từ phòng y tế về thẳng ký túc xá. Nhìn người “tốt tính” đang đỡ mình khập khiễng đi, Vương Đại Hổ lại nảy ra ý xấu.

“Khụ khụ khụ khụ... Vừa rồi hoa khôi của lớp Kiều Thi Vũ tỏ tình với anh đấy!”

Lý Thanh Nhiên thần nhiên trả lời: “Em nghe thấy rồi!”

“Em không nghĩ gì sao?”

“Em phải nghĩ gì à?”

Vương Đại Hổ: “.....”

Ai u, tôi chỉ biết cái chuyện ăn dấm chua không có khả năng phát sinh trên người con mèo lạnh lùng ương bướng kia.

Ai thán hai giây, hấn lại đảo mắt.

Nịnh nọt nói: “Nhiên Nhiên, cuối tuần này em rảnh không? Hai ta đi....”

“Em cuối tuần phải đi giúp người khác học bù.” Không đợi hấn nói xong, Lý Thanh Nhiên liền ngắt lời.

Vương Đại Hổ vừa nghe, hai tai lập tức cụp xuống, đáng thương nói: “Nhưng cuối tuần này không phải ngày bình thường mà! Cho dù em muốn giúp người khác học bù, một buổi sáng là đủ rồi, thời gian còn lại đi với anh đi! Chúng ta lâu lắm không ra ngoài chơi rồi!”

Lý Thanh Nhiên nghe xong lại mặt không đổi sắc trả lời: “Buổi chiều em phải đi phát tờ rơi, muộn mới xong.”

Vương Đại Hổ bĩu môi, biểu tình trên mặt muốn bao nhiêu ai oán có bấy nhiêu ai oán: “Nhiên Nhiên, dạo này em đối xử với anh rất lạnh nhạt!”

Lý Thanh Nhiên thản nhiên nhìn hấn một cái, đôi môi hồng nhạt khẽ mím, không nói gì.

Vì thế, lão hổ ngốc càng thêm “đau buồn”.

.

Vương Đại Hổ bị một trận “Này em yêu chạy chậm thôi, cẩn thận gai hoa hồng phía trước....” đánh thức. Hấn lười biếng thò một bàn tay từ ổ chăn ra, tâm tình rất không tốt hỏi: “Ai đấy?” Cũng không biết đối phương nói cái gì, chỉ thấy hấn bật dậy, kinh ngạc hỏi: “Cái gì, chị tới thành phố H?”

Ngoài nhà ga, Vương Đại Hổ đầy mặt cầu xin nhìn thiếu nữ tóc dài, đầu đầu nói: “Sao chị lại tới đây?”

“Đáng ghét, làm như không muốn nhìn thấy chị vậy, nói thế nào chị cũng là chị họ của mày, hiểu không!” Thiếu nữ tóc dài bĩu môi lườm bầu nói.

“Vâng, vâng, vâng.” Vương Đại Hổ giơ tay đầu hàng: “Nói đi, chị đột nhiên đến đây là có chuyện gì? Trăm ngàn lần đừng nói là tới thăm em!” Bạn đang ?

Thiếu nữ tóc dài cũng chính là chị họ của Vương Đại Hổ – Tần Lam cười tủm tỉm: “Kỳ thật, chị có một chuyện nhỏ ời là nhỏ muốn nhờ em giúp.”

“Chuyện gì?” Vương Đại Hổ đầy mặt cảnh giác hỏi.

Dường như là vì con giun xéo lắm cũng quằn, hoàn toàn ngược lại với bà mẹ giáo điều vô cùng nề nếp, Tần Lam càng lớn càng tinh quái, càng lớn càng ranh mãnh, thường xuyên khiến người xung quanh phải đau đầu.

“Nào nào nào, đừng có gấp nha! Hai ta tìm một chỗ rồi chị từ từ kể cho.” Coi trời bằng vung, Tần Lam ôm cánh tay Vương Đại Hổ, cười hì hì đi thẳng đến quán Pizza Hut gần đó. Bất đắc dĩ thở dài, Vương Đại Hổ ngửa đầu nhìn mặt trời to đùng bên trên, càng thấy “hôm nay” mình đúng là quá bi đát.

.

Trong lúc Vương Đại Hổ bị chị họ tra tấn thì Lý Thanh Nhiên đã dạy thêm xong. Ra khỏi nhà học sinh, cậu nâng cổ tay nhìn thời gian, là mười giờ sáng. Suy nghĩ một chút, cậu đi về phía đông thành phố.

Trong một cửa hàng treo biển “Hình xăm thần bí”, cậu nói với thanh niên tóc đỏ xuyên bầy tám cái khuyên mũi: “Mấy hôm trước tôi có đặt hàng, hôm nay đến lấy.”

Xem tờ giấy biên nhận đặt cọc xong, anh ta bảo cậu chờ một lát rồi đi vào trong.

“Tôi nói này anh bạn trẻ, không thể tưởng tượng được cậu còn trẻ mà rất có mắt. Thứ này làm từ gỗ tuyết tùng, là gỗ mà như sắt, cực kỳ cứng rắn. Không nói điều với cậu, cho dù có bắn đạn vào cũng không lưu lại một vết nào luôn. Hơn nữa cậu chọn hình khắc cũng rất uy mãnh, tôi mất bao nhiêu công mới làm xong đây, nhìn cool muốn chết!”

Lý Thanh Nhiên tinh tế vuốt nhẹ thứ trong tay, khoé miệng khẽ cong tỏ vẻ vừa lòng, nói với anh ta: “Bọc lại cho tôi!”

“Được rồi! Tổng cộng là ba ngàn tám trăm đồng, cảm ơn!”

Sờ sờ hộp vuông nhỏ trong túi áo, Lý Thanh Nhiên mỉm cười. Tuy rằng vì nó mà tiêu hết tiền lương tích góp nửa năm nhưng chỉ cần nghĩ đến biểu tình người kia khi nhận được, cậu liền thấy rất đáng giá.

Đợi mình phát tờ rơi xong liền gọi cho anh ấy!

Lý Thanh Nhiên nghĩ tới lão hổ ngốc hôm qua “không tự nhiên” náo loạn cả đêm, hơi lắc lắc đầu. Hôm nay là ngày gì cậu sao có thể không nhớ rõ, thật sự là đồ ngốc!!

Trên quảng trường náo nhiệt phồn hoa, Lý Thanh Nhiên ôm một xấp dày tờ rơi, cố gắng làm việc dưới ánh nắng oi bức.

Cậu đứng ở đây đã hơn ba tiếng.

“Lý Thanh Nhiên, Triệu Gia Nghĩa, hai cậu đi dọc phố phát tờ rơi đi.” Quản lý nói với bọn họ.

Triệu Gia Nghĩa nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình không quá nguyện ý. Thời tiết nóng bức như vậy, đứng bất động cũng đã muốn bốc hơi rồi, còn muốn đi đi lại lại dưới nắng, chẳng phải muốn bị nướng chết sao. Nhưng nhìn thấy Lý Thanh Nhiên cùng làm thêm với mình mà còn nhỏ tuổi hơn đã xuất phát, không có biện pháp, cậu ta cũng đành đi theo.

Đương nhiên dọc đường đi liền oán giận một đồng. Nào là bắt nạt người! Áp bức lao động! Chủ nghĩa tư bản bóc lột! Lý Thanh Nhiên nghe tai này sang tai kia, không để ý mà chỉ nhanh chóng phát tờ rơi trong tay. Đợi đi qua ba con phố, tờ rơi trong tay cậu đều sắp phát xong mà Triệu Gia Nghĩa còn cả một xấp dày!

“Ồ? Mau nhìn kìa!” Đột nhiên, Triệu Gia Nghĩa túm cánh tay Lý Thanh Nhiên, rất hóng hớt chỉ vào hai nam một nữ cách đó không xa, hưng phấn nói: “Có trò hay để xem, đi nào!”

Lý Thanh Nhiên cực không thích người xa lạ đụng chạm cậu, mày rất nhanh nhú lại, vừa định bỏ tay cậu ta ra thì một giọng nam vô cùng quen thuộc truyền tới, khiến cả người cậu cứng đờ.

“Tôi nói cho cậu biết, Lam Nhi là bạn gái tôi, biết điều thì tránh xa một chút, đừng có như ruồi bọ suốt ngày lờn vờn quanh cô ấy.”

Chỉ thấy một thanh niên khoẻ mạnh sáng sủa đẹp trai đứng cùng một thiếu nữ tóc dài, nói với một nam sinh vẻ mặt đầy bối rối.

“Nói bậy, nói bậy!” Nam chính hai mặt tái nhợt, kích động hét lên.

Thanh niên sáng sủa “quyến rũ” hất tóc một cái, cúi đầu dịu dàng nói với cô gái trong lòng: “Bảo bối, bây giờ em nói rõ ràng cho cậu ta anh là ai, làm cậu ta chết tâm đi!”

“Trần Thiên Minh, đây chính là Vương Đại Hổ mà tôi nói với cậu, là bạn trai của tôi. Hy vọng về sau cậu đừng dây dưa với tôi nữa, chúng ta ai đi đường nấy, về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, được chứ?”

À

Việc đã đến nước này, người vậy xem đều hiểu ra.

Thì ra là tiết mục hai nam tranh một nữ!

Hơn nữa, thực rõ ràng, thắng bại đã phân.

Nam chính hai đại khái không chịu nổi đã kích, mặt tái mét chạy đi, chỉ còn lại đôi kim đồng ngọc nữ ngọt ngào mật mật ôm nhau đi. Triệu Gia Nghĩa hưng trí dạt dào chép chép miệng, đang định phát biểu cảm nghĩ của mình, ai ngờ vừa quay lại đột nhiên ngáy ngẩn cả người.

Hiện tại rõ ràng là mặt trời đang trên cao, sao bên người lại giống như mùa đông vậy: thật lạnh, thật lạnh!!

37. Chương 37: Ghen

Edit: Thanh Thạch

Thật vất vả tiến bước Tần Lam đang cảm ơn rồi rít, Vương Đại Hổ nhìn thời gian trên di động, sáu giờ tối. Nghĩ giờ này hẳn là Lý Thanh Nhiên đã “tan tầm”, hẳn liền đi đến hàng cơm mua một đồng đồ ăn, lại mua thêm một cái bánh ga tô, đương nhiên hoa hồng với rượu gì đó cũng không thể thiếu được.

Nhưng hẳn đợi mãi, đợi thẳng đến tối mịt mà Lý Thanh Nhiên vẫn chưa về.

Mười giờ, đã đến lúc trường điểm danh, Vương Đại Hổ đứng ngồi không yên, sợ cậu trên đường gặp phải chuyện gì nguy hiểm, cầm áo khoác lao ra ngoài.

Lý Thanh Nhiên không có di động, hẳn không thể liên lạc với cậu, đành phải quanh quẩn trước cổng trường.

Đèn đường chiếu lên người Vương Đại Hổ tạo ra một bóng đen thật dài. Người đi trên đường càng ngày càng ít, cho đến khi cả con phố chỉ còn một mình hắn.

Khi hắn càng ngày càng sốt ruột thì có tiếng bước chân từ xa đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy một thân ảnh mảnh khảnh chậm rãi đi về bên này.

Vương Đại Hổ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy lại đón.

“Sao mà muộn như vậy mới về, làm anh lo muốn chết!”

Nhìn cậu từ trên xuống dưới một lượt, thấy bình yên vô sự liền không khỏi oán giận nói: “Đã bảo mua di động mà không nghe!”

Lý Thanh Nhiên yên lặng nhìn hắn một cái, khuôn mặt tựa hồ có chút tiều tụy.

“Sao vậy? Mệt lắm à?” Vương Đại Hổ ghé sát vào người cậu đau lòng hỏi.

Hơi tránh ra, Lý Thanh Nhiên nói: “Không có việc gì, sao anh lại ở đây?”

“Còn vì cái gì, chờ em đó!” Vương Đại Hổ nhìn thời gian: “Ký túc xá giờ này chắc chắn đóng cửa rồi, xem ra hôm nay bọn mình đành đi kiếm nhà nghỉ vậy!”

.

Sàn nhà màu hồng, tường màu hồng, đồ đạc màu hồng, màn màu hồng, còn có chiếc giường lớn giữa phòng cũng màu hồng nốt.

Đẩy gọng kính trên sống mũi, Lý Thanh Nhiên cố gắng bình tĩnh hỏi: “Đây là nhà nghỉ bình thường à?”

“Đương nhiên, biển hiệu không phải viết bốn chữ “Nhà nghỉ hôn hôn” sao!” Vương Đại Hổ nhún vai, một bộ em làm gì mà kinh ngạc như vậy.

“Được rồi, mau vào đi! Đứng mãi ở cửa làm gì!” Vương Đại Hổ kéo người nào đó không tình nguyện vào, nói: “Xem em mệt mỏi thế này, mau đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi!” Đẩy mạnh Lý Thanh Nhiên vào phòng tắm rồi Vương Đại Hổ gọi điện cho Chihuahua, nhờ chú là chủ nhiệm gọi điện cho quản lý ký túc xá nói với người ta một tiếng. Xong xuôi, Vương Đại Hổ cũng cởi áo khoác với quần dài ra. Lúc này đồng hồ điện tử trên tường tích tích vang lên báo đã mười hai giờ đêm, cũng có nghĩa là sinh nhật mười sáu tuổi của hắn đã qua.

Vương Đại Hổ khẽ thở dài, trong lòng vừa thất vọng lại vừa tủi thân.

Nhiên Nhiên quả nhiên không nhớ!

Hai loại cảm xúc trộn lại lập tức khiến toàn bộ tâm tình trở nên u ám, cho nên khi Lý Thanh Nhiên từ phòng tắm đi ra thì thấy hắn đang nằm trên giường, lão hổ ngốc đây mặt khó chịu. Cậu dừng bước chân chừ, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, trên mặt lộ ra thần sắc ảo não.

“A! Xong rồi?” Vương Đại Hổ thấy cậu đi ra liền ngồi dậy, vỗ vỗ cái gối bên cạnh: “Lại đây, anh lau tóc cho em, để ướm đi ngủ ngày mai sẽ đau đầu!”

Lý Thanh Nhiên hơi mím môi, vừa định nói gì đó nhưng những gì hôm nay nhìn thấy lại bất giác xuất hiện trong đầu khiến thần sắc trên mặt cậu trở đen vài phần.

Chậm rãi đi đến bên giường, xốc chăn lên, trước ánh mắt kinh ngạc của Vương Đại Hổ, chui vào.

“Em làm sao vậy?” Nháy mắt, Vương Đại Hổ miễn cưỡng nhận ra người bên cạnh đang cực kỳ khó chịu.

Lý Thanh Nhiên quay lưng về phía hắn, eo lưng banh ra thẳng tắp, từ phía sau nhìn lại có vẻ đang cựa mạnh.

Cậu không nói một lời, Vương Đại Hổ không khỏi có chút tức giận.

Hôm nay là sinh nhật mười sáu của hắn, vốn rất chờ mong, thậm chí đã âm thầm lập kế hoạch thật lâu, hy vọng cả ngày có thể trải qua cùng người mình thích nhất. Nhưng Lý Thanh Nhiên lại cho hắn ăn đủ, cho dù hắn có năn nỉ thế nào cậu cũng muốn lấy cớ làm thêm để cự tuyệt.

Cho nên, giờ phút này, bướng bỉnh mà nói, hắn còn cả một bụng tức đấy!

Hừ

~~ Em không để ý anh, anh cũng không để ý em!

Mười mấy năm qua, hai người vẫn “dính như hồ” cứ như vậy bắt đầu “giận dỗi” lần đầu tiên.

Lý Thanh Nhiên chỉ cảm thấy trái tim đau tới muốn ngừng đập, cậu cắn chặt môi dưới, trong đầu nhớ lại hình ảnh hôm nay nhìn thấy.

“Đây là bạn gái của tôi, biết điều thì tránh xa cô ấy ra.”

Lúc nào! Anh ấy có bạn gái lúc nào!!

Lý Thanh Nhiên càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng phần nộ như bị người phản bội.

Kỳ thật cậu cũng không biết mình vì sao lại như vậy, Đại Hổ có bạn gái không phải thực bình thường sao? Mình vì sao lại khổ sở như vậy? Đau lòng như vậy?

Phải rồi, nói đến cùng, cậu là đang sợ ——

Vương Đại Hổ đang tức mình nhắm chặt mắt bỗng cảm thấy người bị đè nặng, có người ngồi lên người hắn. Hắn mở mắt liền nhìn thấy một ánh mắt đỏ bừng, tràn ngập hận ý.

“Sao, sao, sao vậy?” Bị khí thế ấy làm khiếp sợ, Vương Đại Hổ không khỏi lắp bắp.

Lý Thanh Nhiên mặt không chút thay đổi, không nói không rằng, chỉ lẳng lặng nhìn hắn như vậy.

Nuốt nuốt nước miếng, Vương Đại Hổ cả người nổi da gà. Ô! Không đúng! Hôm nay rõ ràng là cậu không tốt, sao lại biến thành như thế hắn phạm phải lỗi lầm không thể tha thứ!

“Anh hôm nay —” Một lúc lâu sau, Lý Thanh Nhiên lạnh lùng mở miệng: “Đi gặp ai?”

Vương Đại Hổ khó hiểu chớp mắt, nhưng khoé mắt đột nhiên nhìn thấy hai tay Lý Thanh Nhiên đang siết chặt.

Hắn há miệng vừa định nói gì đó thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Alo.... Chị đến nơi rồi à! Vâng, vâng, em biết..... Trên đường an toàn chứ? Ai đi đón chị.... A!!”

“Nhiên Nhiên, em làm gì vậy?” Thấy Lý Thanh Nhiên đột nhiên đoạt lấy điện thoại, Vương Đại Hổ tựa hồ nghĩ tới cái gì, cả người buông lỏng, trên mặt cũng lộ ra nụ cười “xấu xa” cực kỳ cực kỳ đáng ghét!

Tạch – một cái, chiếc điện thoại đáng thương bị ném xuống đất, kết cục ngũ mã phanh thây.

Biểu tình trên mặt Lý Thanh Nhiên càng thêm “thâm trầm”, cậu cười lạnh nói: “Anh rất quan tâm cô ta nha!”

Vương Đại Hổ mím môi, lại mím môi, rốt cuộc không nhịn được phì cười một tiếng, không kiêng nể gì mà cười. Hắn lau nước mắt ghé vào bên tai Lý Thanh Nhiên nói: “Em biết không, bộ dạng em hiện tại giống

như con mèo hoa lông tóc dựng đứng đang giơ móng vuốt cào cào, làm anh muốn xoa đầu em, vuốt lông cho em nhưng lại sợ em cắn một ngụm.”

Chính mình “thất thố” nhưng trong mắt đối phương lại thành “con mèo cáu kỉnh”, một cảm giác bị người coi thường lập tức lấp đầy tim cậu.

“Anh —”

Không đợi cậu nói xong, Vương Đại Hổ đã đỡ khách thành chủ, xoay người một cái, đặt cậu dưới thân, bên tai dùng thanh âm trầm thấp nỉ non: “Em để ý như vậy, là vì ghen sao?”

Lý Thanh Nhiên cả người cứng đờ.

“Nhiên Nhiên, anh rất vui, thật sự rất vui....”

Không biết tại sao, Lý Thanh Nhiên chỉ cảm thấy mặt mình nóng vô cùng, tâm trí cũng hỗn loạn.

Vương Đại Hổ ngẩng đầu nhìn cậu, đột nhiên cúi xuống hôn lên khuôn mặt nóng hầm hập.

Một cái, hai cái, ba cái....

Tựa hồ mê mẩn xúc cảm trơn mịn, Vương Đại Hổ trở nên lòng tham không đáy.

Ba —

Một dấu tay đỏ bừng không chút khách khí in lên mặt lão hổ háo sắc ngập trời.

Ai oán trừng mắt nhìn người khó hiểu phong tình trong lòng, biết không giải thích sự tình rõ ràng thì đừng mơ tưởng tiếp tục.

“..... Mọi chuyện chính là như vậy. Lại nói hồi bé không phải em gặp qua bà Tần Lam đáng ghét kia rồi sao! Thế nào hôm nay không nhận ra.”

Kia đương nhiên là vì cậu còn đang nhập tâm vào tình tiết hai nam tranh một nữ, mà một nam trong đó lại là Vương Đại Hổ, ai hơi đâu còn để ý đến cô gái kia là ai.

“Giờ thì biết là em hiểu lầm anh chưa!” Vương Đại Hổ dương dương tự đắc chọc chọc mũi cậu, oán trách nói: “Đúng là yêu tinh dâm chưa!”

Lý Thanh Nhiên hiện tại trên mặt đã không thể dùng từ “nóng” để hình dung, vừa thẹn, vừa giận, lại có chút thoải mái vui sướng. Quá nhiều cảm xúc đánh tới, khiến cho thiếu niên cao ngạo lạnh lùng biến thành con mèo chỉ muốn trốn xuống dưới gối.

“Thật là, cũng không giấu lại anh sao có thể sau lưng em đi cấu kết với người khác. Thật là một chút cũng không tin tưởng chồng em!”

“Anh là chồng ai?” Ánh mắt Lý Thanh Nhiên trừng lớn.

Tựa hồ cảm giác được cái gì, cả người bắt giắc run rẩy không ngừng.

Vương Đại Hổ cúi đầu, bình tĩnh nhìn cậu đang tràn ngập đề phòng, đột nhiên lộ ra tươi cười giảo hoạt: “Của em, chính là của em! Anh là chồng em, em là vợ anh, hai ta cả đời đều cột vào với nhau, đừng mơ tưởng thoát khỏi anh!”

Lý Thanh Nhiên hơi dịch xuống, tránh đi ánh mắt sắc bén của hắn, cúi đầu lẩm bẩm: “Vô lại!”

Người trong lòng “xấu hổ” nằm dưới thân, là đàn ông thì đều có phản ứng, huống chi người nào đó vốn không phải chính nhân quân tử mà đã sớm muốn làm “lão hổ háo sắc”.

Ngay khi không khí giữa hai người đang dần dần “chuyển sang” một loại ái muội làm tim đập mạnh không ngừng thì....

“A a a a.... Ưm ưm..... Nhanh lên....”

Cách vách truyền đến thanh âm làm người ta muốn phun máu mũi, cực kỳ “đổ thêm dầu vào lửa”.

38. Chương 38: Quà Tặng

Edit: Thanh Thạch

Xấu hổ.

Xấu hổ không gì bằng.

Vương Đại Hổ nằm trên người Lý Thanh Nhiên, tai nghe âm thanh “tình hình chiến đấu kịch liệt” từ cách vách truyền đến, trong lòng vừa rạo rức lại vừa bối rối.

“Đứng dậy!” Đột nhiên, Lý Thanh Nhiên đỏ bừng mặt khẽ nói.

Vương Đại Hổ nuốt nước miếng, hần vừa động, thứ gì đó chọc chọc vào đùi Lý Thanh Nhiên cũng giật giật. Mà rõ ràng, cái loại cảm giác ma sát vừa nóng bỏng lại quý dị này, cả hai đều cảm nhận được!

“Hắc hắc hắc....” Liếm môi, đồng chí Vương Đại Hổ phát huy đầy đủ sở trường mặt dày đã luyện qua hai thế làm người của mình, không lùi mà tiến tới kéo bàn tay vừa mềm vừa lạnh lại thon dài đẹp mắt hướng tới chỗ kia của mình sờ soạng.

“Anh —” Nhận thấy ý đồ của người nào đó, mặt Lý Thanh Nhiên đã không thể dùng từ “đỏ” để hình dung nữa.

“Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên, vợ à....” Vương Đại Hổ mở to đôi mắt ngập nước, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương. Hần cọ cọ vành tai trắng nõn kia, thở hổn hển như trâu lấm bầm: “Anh khó chịu.”

Lấy trí thông minh cộng với việc đã đọc qua nhiều sách vở mà nói, Lý Thanh Nhiên giờ phút này không thể không biết Vương Đại Hổ khó chịu cái gì.

Nhưng mà đứa nhỏ này da mặt mỏng, cực kỳ, cực kỳ mỏng. Thứ dưới tay dường như có mạch đập, càng nẩy càng mạnh, càng ngày càng lớn, không lúc nào không đánh thẳng vào lý trí cậu, khiến cho thiếu niên ngày thường vẫn một vẻ lạnh lùng giờ đây đã hoàn toàn đánh mất năng lực tự hồi, chỉ có thể mở to mắt bối rối nhìn người ở trên.

“Giúp anh.... Nhé?” Thanh âm Vương Đại Hổ ngọt như mật, không ngừng vừa dỗ vừa lừa: “Không có việc gì, không có việc gì, vợ ngoan, anh giúp em, sẽ rất thoải mái, không cần sợ!”

Hai tay giống như con rắn nhanh chóng bò vào trong áo sơ mi hỗn độn của Lý Thanh Nhiên, dọc theo đường cong tình tứ ngây ngô, từng tắc một, tham lam mà vội vàng vuốt ve. Lý Thanh Nhiên sợ hãi thốt lên một tiếng, một loại cảm giác run rẩy chưa từng biết đến cùng với tình dục mập mờ dần trở dậy khiến cậu hơi sợ mình trốn tránh.

Thiếu niên tuổi trẻ thân thể vốn là dễ dàng xúc động. Ở phương diện này Vương Đại Hổ như một tay thợ săn giáo hoạt, hần kiên nhẫn mà có chừng mực khai phá những điểm nhạy cảm trên người cậu. Nghe cậu khó kìm nén được thanh âm mà nức nở nho nhỏ, Vương Đại Hổ không chỉ thân thể mà cả trái tim cũng đập mạnh như muốn nổ tung.

“A... Đại Hổ....” Ngón tay thon dài cong lại, túm chặt ga giường màu hồng. Người trên thân vuốt ve càng thêm sỗ sàng, mọi thứ trước mắt như vỡ oà thành vô số mảnh nhỏ.

Vương Đại Hổ cũng mềm nhũn, cả người nằm đè lên Lý Thanh Nhiên, tiếng thở dốc kịch liệt vương vẩn khắp phòng. Vương Đại Hổ ngẩng đầu nhìn Lý Thanh Nhiên sắc mặt đỏ bừng còn đang thất thần, đứng dậy lấy hộp giấy ở đầu giường, rút ra vài tờ lau sạch nửa người dưới của cả hai. Nằm trong ổ chăn ôm chặt lấy cậu, Vương Đại Hổ cẩn thận hỏi, thanh âm tràn đầy cảm giác ăn no thỏa mãn: “Nhiên Nhiên, em không sao chứ?”

Con mèo nhỏ Lý Thanh Nhiên rúc trong lòng hần, cắn cắn đôi môi đã bị người nào đó hôn đến đỏ mọng, thoạt nhìn đáng thương cực kỳ.

Vương Đại Hổ nhin hơn mười năm, giờ đây một chiêu đắc thủ, không khỏi có chút “không kiêng nể gì”. Tuy hai người không làm đến bước cuối nhưng người nào đó “thèm khát” đã lâu nên giờ ra đủ loại thủ đoạn, đủ loại ép buộc với Lý Thanh Nhiên thanh thuần như giấy trắng, thẳng đến khi người ta tâm cũng hoảng, hồn cũng bay, thân thể đến giờ vẫn còn run lợn hại.

Vương Đại Hổ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ẩm ướt của Lý Thanh Nhiên, lại hôn hôn cái trán mềm mềm, nghĩ tới quan hệ hai người đã chính thức xác định, trong ánh mắt liền toát lên đắc ý. Hắn nghĩ: nếu biết Nhiên Nhiên ngoan ngoãn lại là cái bình dấm chua như vậy thì hắn đã sớm dùng chiêu này! Tội gì phải suốt ngày thử đến thử đi, sợ người trong lòng hiểu sai ý, thật sự coi mình thành “bạn tốt” thì hắn liền thật sự “khó chết” luôn!

“Nhiên Nhiên, anh nói này!” Vương Đại Hổ ghé sát vào tai cậu, “ng nghiêm túc” nói: “Hai ta vừa rồi phát sinh quan hệ thể xác, từ hôm nay trở đi anh là người của em! Em phải chịu trách nhiệm với anh, hiểu không?”

Lý Thanh Nhiên chớp mắt, ngẩng đầu, dùng thanh âm hơi khàn khàn hỏi lại: “Anh nói cái gì?”

“Anh nói về sau chúng ta là người yêu, em là vợ anh, anh là chồng em...” Nhìn ánh mắt Lý Thanh Nhiên càng thêm khó tin, Vương Đại Hổ có chút nóng nảy: “Em đều đã làm như vậy, như vậy với anh rồi... Nói không chừng giờ trong bụng anh đã có con của em rồi, em không thể không chịu trách nhiệm nha!”

Mặt Lý Thanh Nhiên lập tức đen xuống.

Cái gì mà em làm như vậy, như vậy với anh.... Là anh làm như vậy, như vậy với em mà.... Còn có.... Con cái gì.... Con hổ thối này dám nói điều lại còn phóng đại!!!

Thù mới hận cũ, Lý Thanh Nhiên không khỏi cau mày, hắng giọng nói: “Muốn chịu trách nhiệm cũng là anh chịu trách nhiệm với em mới phải!”

Vương Đại Hổ lập tức đánh rần dập đầu, mặt mày hớn hở nói: “Đúng! Đúng! Anh chịu trách nhiệm, anh chịu trách nhiệm cả đời luôn!”

Biết mình bị lừa, Lý Thanh Nhiên vừa giận vừa then lườm hắn một cái, thầm mắng: giáo hoạt.

Hai người giằng co một lúc lâu sau, thể xác và tinh thần sớm đã mệt không chịu nổi, ôm chặt nhau thoáng chốc liền thiếp đi.

Chỉ là khoe miệng không hẹn mà cùng cong lên, tản ra vui sướng cùng ngọt ngào vô tận.

.

Ngày hôm sau, sáng sớm, trên đường về trường.

Vương Đại Hổ thần thanh khí sảng công Lý Thanh Nhiên đang cố gắng giãy giụa trên lưng.

“Thả em xuống!” Lý Thanh Nhiên xoay xoay người, không vui nói.

Vỗ vỗ cái mông không nghe lời, Vương Đại Hổ trách cứ: “Em ngoan ngoãn một chút đi! Chân còn có thể đi nổi sao? Cả nửa bàn chân đều nổi mụn nước. Lại nói, ông chủ hôm qua bắt bọn em phát bao nhiêu tờ rơi vậy? Hay là hắn cố ý bắt nạt em! Anh phải tìm hắn tính sổ mới được!”

Đối với Vương Đại Hổ đang thở phì phì chất vấn, trên mặt Lý Thanh Nhiên xẹt qua một tia mắt tự nhiên. Cậu sao có thể nói cho hắn, bởi vì ban ngày thấy hắn thân thiết với cô gái khác làm cậu tức muốn chết, lại sợ đó là sự thật nên buổi tối cậu đều do dự không dám trở về, chỉ có thể thất hồn lạc phách lượn lờ trên đường.

Chuyện mất mặt như vậy, có đánh chết cậu cũng tuyệt đối không nói!

Khi Vương Đại Hổ còn đang lải nhải trách mắng Lý Thanh Nhiên sao lại hành hạ bản thân như vậy, sao lại không trân trọng mình như vậy, bỗng nhiên trên cổ có cảm giác lạnh lạnh, như có cái gì đó đeo lên.

“Sinh nhật vui vẻ....”

Vương Đại Hổ đứng khựng lại, trong lòng vui sướng như quả bóng căng cứng muốn nổ tung. Khoé miệng dẫn ra một tia tươi cười, càng ngày càng lớn, thẳng đến toét tới tận mang tai mới ngốc ngốc nói: “Anh, anh còn tưởng em quên rồi!”

Lý Thanh Nhiên “từ trên cao nhìn xuống” lườm hắt một cái, lại giả vờ bình tĩnh hừ một tiếng: “Ngu ngốc!”

Vương Đại Hổ nhìn trên nhìn dưới, nhìn trái nhìn phải thật lâu món quà sinh nhật mười sáu tuổi. Là một “khối thép” cỡ lòng bàn tay, đương nhiên có thể nó không phải bằng thép nhưng vì nó khá nặng nên tạm thời cứ cho là thép đi! Khối thép hình chữ nhật, dây đeo là dùng ngọc thạch xuyên thành chuỗi, bên trên có khắc một hình lão hổ uy phong lẫm lẫm, bên chân lão hổ lại là đoá mẫu đơn nở rộ. Hổ và hoa kết hợp với nhau một cách hoàn hảo khiến cho tác phẩm điêu khắc không chỉ mang một vẻ đẹp hoang dã mà còn xen lẫn một nét dịu dàng diễm lệ khó có thể diễn tả.

Thả Lý Thanh Nhiên xuống, Vương Đại Hổ lật qua lật lại “khối thép”, yêu thích không buông tay.

“Nhiên Nhiên, cái này tốn không ít tiền phải không?” Giọng hắt sặc mùi con buôn.

“Anh thích không?” Lý Thanh Nhiên thấy hắt vui vẻ, trong lòng cũng cao hứng theo.

Chỉ là tính tình cậu không thích “thể hiện”, người bên ngoài nhìn không ra mà thôi.

“Thích, thích!” Vương Đại Hổ hoan hô một tiếng, ôm chầm lấy cậu, xoay xoay vài vòng.

“Nhiên Nhiên tốt, vợ tốt, cảm ơn em nhiều lắm!”

Sáng sớm trên đường cái, một thiếu niên đẹp trai sáng sủa cao ráo ôm lấy một thiếu niên khác có vẻ lạnh lùng cương nghị, không ngừng hoan hô, xoay tròn. Bọn họ như vậy, nhìn qua thật hạnh phúc.

.

Hôm nào đó

Vương Đại Hổ dương dương tự đắc cố ý phanh mấy cái cúc áo sơ mi, trên ngực là món quà sinh nhật phản chiếu ánh mặt trời chói lóa.

Tiểu đệ giáp nhìn thấy, viết: Vật ấy uy mãnh, lão đại đeo vào càng tăng khí thế!

Vương Đại Hổ cười đắc ý.

Tiểu đệ ất nhìn thấy, vội viết: Vật ấy lão đại rất thích, khẳng định là quà của giai nhân!

Vương Đại Hổ cười tán dương.

Tiểu đệ bính nhìn thấy, ánh mắt đảo một vòng, nghĩ mình cũng phải nói cái gì đó bèn viết: Vật ấy giống cái thể chó.

Vương Đại Hổ cứng ngắc, trầm tư một lúc lâu bỗng lộ ra nụ cười kiểu “hoá ra là thế”.

Buổi tối

Ai đó nắm chặt tay người trong lòng, “lệ nóng doanh tròng” thở dài: “Hoá ra em thích loại hình trung khuyển sao?”

Lý Thanh Nhiên: “.....”

39. Chương 39: Ngọt Ngào

Edit: Thanh Thạch

Tình nhân vừa mới thổ lộ tâm ý xong thì sẽ ở chung như thế nào?

Đáp án thứ nhất, ngọt ngào mật mật, một ngày hận không thể cả 25 giờ đều dính với nhau, ví dụ: Vương Đại Hổ.

Đáp án thứ hai, lạnh lạnh lùng lùng, chẳng khác gì lúc trước, ví dụ: Lý Thanh Nhiên.

Cho nên, tổng kết lại mà nói, Vương Đại Hổ mấy ngày gần đây cực kỳ “không vừa ý”. Đây chính là biểu hiện của “dục cầu bất mãn”.

Con trai thời kỳ trưởng thành vừa nếm trái cấm, muốn cùng người trong lòng “thân thiết thân thiết” thì có gì sai? Huống chi tiểu yêu tinh kia mỗi tối đều ngủ bên người mình, cái gáy nhẵn nhụi trắng nõn như sứ, hương thơm vương vấn quanh mũi, gương mặt khi ngủ an tĩnh vui vẻ, không lúc nào không kích động cảm quan yếu ớt của hắn. Cho nên hắn không kiềm chế nổi chính mình, muốn chạm chạm cậu, hôn hôn cậu, sờ sờ cậu, có gì sai?

Vương Đại Hổ vành mắt đầm lệ, tủi tủi thân thân sờ vết đỏ trên tay, có cần đánh mạnh như vậy không? Trong lúc hắn còn đầy mặt ai oán, không cam lòng thì trên bục giảng, tấm gương sáng Chihuahua đang cao hứng thông báo: “Các em, “Cuộc thi tiếng Anh dành cho học sinh trung học toàn quốc lần thứ ba” sắp diễn ra. Hướng ứng lời kêu gọi của trường cũng như giúp các em rèn luyện nâng cao khả năng tiếng Anh, hy vọng cả lớp có thể nhiệt tình đăng ký tham gia. Đây là yêu cầu của cuộc thi lần này, các em hãy đọc kỹ, thầy hy vọng cả lớp đều có thể thử sức rèn luyện chính mình.”

Nhìn tờ giấy truyền từ bàn trên xuống, Vương Đại Hổ không có chút hứng thú nào, nhưng khi quay sang lại phát hiện Lý Thanh Nhiên có chút đắm chiêu.

“Cái gì, em thật sự muốn tham gia?” Trong phòng ngủ, Vương Đại Hổ chép miệng hai cái: “Mà cũng phải, em giỏi tiếng Anh như vậy, đi thi đoạt nhất nhì ba cũng không có áp lực gì!”

“Không chỉ có em.” Lý Thanh Nhiên thần nhiên nhìn hắn một cái: “Anh cũng phải đi.”

“Hử? Anh?” Vương Đại Hổ vừa nghe lập tức nhảy dựng lên: “Em cũng không phải không biết, anh từ nhỏ đến lớn hận nhất chính là mấy cái thứ ngoại ngữ linh tinh, anh không đi!”

Sắc mặt Lý Thanh Nhiên lập tức trầm xuống, mày khẽ nhướn, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Không đi?”

“Cũng, cũng, cũng không phải không thể thương lượng!” Vương Đại Hổ sợ vợ thấy vợ mình tức giận lập tức nhũn xuống, vô đầu bứt tai nói: “Ngoại ngữ của anh cũng không giỏi như em, vẫn đặc sệt giọng người vùng đông bắc, phỏng chừng đi thi có mà trượt từ vòng đầu tiên.”

Lý Thanh Nhiên nghe thế không khỏi thấy buồn cười: “Không tự tin như vậy thật chẳng giống anh!”

Vương Đại Hổ hắc hắc gãi đầu, híp mắt ghé vào người cậu nói: “Bảo bối nhi, em là không muốn cách xa anh phải không! Ngay cả một giây cũng không chịu được, thâm tình thâm thiết như vậy thật khiến vi phu cảm động muốn chết, chỉ có thể lấy thân báo đáp, đến — cho anh hôn mấy cái!!”

Nói xong cũng không để ý sắc mặt Lý Thanh Nhiên càng ngày càng đen, chu mỏ muốn hôn cậu.

“Chát —”

Vương Đại Hổ thoáng chốc lệ rơi đầy mặt, tủi thân khóc ô ô.

“Nhiên Nhiên, em lại đánh anh!”

“Là anh thiếu đánh!” Lý Thanh Nhiên mặt hơi hồng, đẹp như hoa đào tháng sáu.

Vương Đại Hổ giả vờ khóc hai tiếng, nhìn thấy Lý Thanh Nhiên mím môi không nói, tâm địa gian xảo lại bắt đầu nổi lên, chỉ thấy ra tay như điện, xoát một cái liền ôm Lý Thanh Nhiên vào lòng. Không đợi cậu kinh hô thành tiếng liền khoá chặt cái miệng nhỏ mê người, mạnh mẽ cạy mở đôi môi hồng nhạt, giao hoát bắt lấy cái lưỡi mềm mại.

Lý Thanh Nhiên ô ô hai tiếng, mới đầu còn đấu tranh một chút, nhưng địch nhân thật sự rất lão luyện khiến con mèo nhỏ ngây thơ rất nhanh liền bại trận, chỉ có thể bất lực mặc người nhấm nháp. Lão hổ háo

sắc tham lam kéo dài nụ hôn, ước chừng bảy tám phút, thẳng đến khi hai người đều hỏn hển không thở nổi mới “lưu luyến không rời” tách ra.

Sợi chỉ bạc ái muội theo khoé môi kéo dài, tiếng hai người thở dốc kịch liệt vang vọng trong căn phòng ngủ nhỏ nhỏ khiến mặt Lý Thanh Nhiên vốn đã đỏ bừng lại càng thêm “xấu hổ”. Biểu tình Vương Đại Hổ đặc biệt “vô sỉ”, hắc cười hắc hắc, đứng lên, dùng tốc độ ánh sáng bắt đầu xoay xoay cởi quần áo.

Trong chớp mắt, người con trai khoả thân chỉ còn độc một cái quần tứ giác trắng xuất hiện!!!

Lý Thanh Nhiên cắn chặt môi, cảm giác rằng mình có chút ngứa.

“Nhiên Nhiên, bảo bảo ngoan, có muốn nhìn xem dưới cái này là thứ gì không?” Lão hổ háo sắc không biết xấu hổ nào đó cười phóng đặng đầy dâm ô, vừa nhìn Lý Thanh Nhiên vừa dùng ngón tay chậm rãi kéo cạp quần lót xuống, vài sợi lông đen dần dần lộ ra.

Lý Thanh Nhiên hít sâu một hơi, đột nhiên ngẩng đầu cười vô cùng “xinh đẹp”: “Anh cởi hết ra thì em sẽ biết.”

Vương Đại Hổ chưa từng thấy cậu như vậy, ánh mắt gian tà lập tức nhìn chằm chằm, nước miếng chảy ròng ròng. Hắn khịt khịt đầy mặt háo sắc liếm môi nói: “Nhiên Nhiên, vợ yêu, bảo bối của anh, chồng yêu em chết mất!”

Lý Thanh Nhiên mặt mang tươi cười, tay ngọc khê nâng, dọc theo đường cong tuần lã kiên cường của hắn, chậm rãi vuốt ve một đường xuống dưới. Vương Đại Hổ bị cậu vuốt đến nóng người, hận không thể lập tức lột hết quần áo cậu, nuốt sạch con mèo nhỏ vừa mềm vừa mịn này vào bụng. Đại khái hắn lúc này quá mức hưng phấn, cho nên bất tri bất giác hai con “rồng đỏ” vô cùng mất mặt chảy xuống từ xoang mũi.

Lý Thanh Nhiên đang “cười quỵên rũ” nhất thời cứng đờ, hàng lông mi xinh đẹp tại lúc không người nhìn thấy mạnh run hai cái.

Vương Đại Hổ chẳng hề để ý nâng tay quẹt quẹt, quẹt ra toàn bộ cảm đều máu me nhoe nhoét.

Hai mắt hắn trầm đặc, thở hỏn hển như trâu, thanh âm hưng phấn đến run rẩy.

“Tiếp, tiếp đi, không cần khách khí với anh!”

Lý Thanh Nhiên lạnh lùng cười trong lòng, dùng sức nghiêng răng.

Ngay khi bàn tay mềm mại lạnh lạnh dừng lại trên cái quần lót muộn tao, ngay khi tim Vương Đại Hổ nhảy mạnh như muốn nổ tung nghĩ đến hộp bảo hiểm cùng dầu bôi trơn mình trộm giấu ở tủ đầu giường rốt cuộc cũng có cơ hội dùng.....

Một tiếng tru thê thảm truyền khắp tầng ký túc vang lên —

“Buông ra, buông ra, đứt, sắp đứt rồi!!! A a.....” Mặt Vương Đại Hổ chuyển từ hồng sang trắng, từ trắng sang xanh, từ xanh chuyển tím, trong tím còn có vài phần đen, nói tóm lại là vô cùng sặc sỡ, nhìn qua khổ không nói nổi.

“Thứ này giữ lại cũng chỉ để anh giở trò xấu, không bằng hôm nay tôi thay anh phế nó đi, giúp anh tổng cái tâm tư xấu xa kia đi.” Trên mặt Lý Thanh Nhiên xuất hiện một loại cười lạnh khiến Vương Đại Hổ run rẩy, tay túm cũng không chịu buông lỏng, đau đến nỗi muốn gọi mẹ.

“Buông ra, buông ra, a a.....” Vương Đại Hổ không ngừng kêu thảm, chỉ là tiểu huynh đệ lạc vào tay địch nhân khiến hắn ném chuột sợ vỡ đồ không dám lộn xộn, chỉ có thể khoanh tay chịu chết, bị người bắt nạt, quả thật rất thê thảm: “Nhiên Nhiên ngoan, có chuyện gì từ từ nói, au, em nhẹ tay một chút! Cái này liên quan đến sinh hoạt tính phúc nửa đời sau của em đấy, nếu hỏng rồi, em về sau đêm xuân tịch mịch, ai tới an ủi a!”

Được lắm! Chuyện tới nước này mà lão hổ thối còn dám mở miệng ba hoa, xem ra giáo huấn còn chưa đủ!

Lý Thanh Nhiên hiềm khi thật sự tức giận, lập tức càng không lưu tình, nhất định muốn cho cái tên cầm thú suốt ngày khắp nơi phát tình này một bài học.

“A —————”

“Sao thế, sao thế?” Ngoài cửa, quản lý ký túc nghe tiếng đến đập cửa: “Vương Đại Hổ, Lý Thanh Nhiên, hai em xảy ra chuyện gì?”

Một lúc lâu sau mới truyền ra một thanh âm run rẩy.

“Thưa, thưa cô, bọn, bọn em không có chuyện gì!” Vương Đại Hổ kẹp chặt hai chân, quỳ sụp xuống đất, đầy mặt mồ hôi nước mắt trộn lẫn.

“Không có việc gì thì em kêu cái gì, buổi tối ảnh hưởng đến bao nhiêu người, tôi sẽ trừ của các em mười điểm, ngày mai đăng bảng đen phê bình!!”

Vương Đại Hổ hiện tại đau muốn chết, nào có tâm tư để ý đến trừ với không trừ cái gì. Hắn chôn chặt đầu xuống đất, thở dốc từng trận, nhìn qua muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

Cuối cùng vẫn là Lý Thanh Nhiên ra ngoài một chuyến, cũng không biết nói với quản lý ký túc cái gì các cô mới đi.

Vương Đại Hổ thê thê thảm thảm nhìn Lý Thanh Nhiên, chỉ thấy gia hỏa vô lương tâm kia cứ nhiên trước mặt hắn mở một lọ thuốc tiêu độc ra, tỉ mỉ bôi lên tay mình, ngay cả móng tay cũng không bỏ qua. Cái bộ dạng tẩy rửa nghiêm túc như thể sợ trên tay mình còn lưu lại cái gì không sạch sẽ khiến Vương Đại Hổ tức muốn tăng xông, chỉ thiếu phun ra một ngụm máu.

“Em, em, quá tàn nhẫn.” Vương Đại Hổ lui tạt góc tường, như cô vợ nhỏ bị ngược đãi, “nước mắt lã chã” chỉ trích: “Quá độc ác!”

Đây chính là muốn biến mình thành thái giám thật mà!

Rốt cuộc con mèo nhỏ dù bộ dạng có ngoan hiền đến đâu cũng không thay đổi được sự thật dưới đệm thịt mềm mại ấy có móng vuốt sắc bén!!

Hu hu

~

40. Chương 40: Thi Đấu

Edit: Thanh Thạch

Lý Thanh Nhiên chính là người một khi đã xác định mục tiêu thì nhất định sẽ làm được.

Nếu đã quyết định tham gia cuộc thi tiếng Anh thì liền kéo Vương Đại Hổ cùng nhau ôn tập.

Đương nhiên, đại đa số thời gian đều là cậu giảng bài cho Vương Đại Hổ, vừa giúp đỡ vừa thúc giục hắn cố gắng học tập.

Tuy rằng sống lại một đời, nhưng thể theo lời Đại Hổ thối từng nói: tâm nguyện của hắn chỉ là “hết ăn lại nằm” thì đối với thứ tiếng Anh khó nhằn kia, hắn cũng chỉ có thể giống như đại đa số học sinh trung học, làm người câm học ngoại ngữ, thi trên giấy còn tạm tạm chứ nếu thật sự dùng miệng nói thì mơ đi. Cho nên, để sửa cái giọng đặc sệt vùng đông bắc của hắn, Lý Thanh Nhiên bắt đầu chiến dịch cấp huấn một tháng.

Vương Đại Hổ không hiểu con mèo nhỏ rốt cuộc ăn phải cái gì, làm sao mà phải cật lực đến thế. Nhưng vợ đã có lệnh, hắn nào dám không nghe, chỉ có thể rưng rưng chịu đựng.

Cứ như vậy trải qua tầng tầng kiểm tra, cuối cùng danh sách học sinh đại diện trường trung học trọng điểm thành phố H cũng được công bố.

Gồm Vương Đại Hổ, Lý Thanh Nhiên, Kiều Thi Vũ ở ban tám, Chu Tuệ ban bốn, Đới Bác Văn ban bảy, một đội ba nam hai nữ, giáo viên phụ trách dẫn đội là cô giáo họ Vu. Cuộc thi chung kết diễn ra ở Bắc

Kinh, trường học cấp cho họ vé tàu hoả giường nằm, đi một ngày một đêm mới đến nơi. Có lẽ bởi được đi xa một mình với bạn bè cùng lứa, ngoại trừ Lý Thanh Nhiên thì mấy đứa còn lại đều có vẻ cực kỳ hưng phấn, ngồi trên tàu lúu rú trò chuyện.

Chu Tuệ lấy từ trong túi nylon ra mấy quả quýt, đưa cho mỗi người một quả, cười nói: “Đây là mẹ tớ chuẩn bị, mọi người ăn đi.”

Kiều Thi Vũ cầm lấy trước, hơi ngại ngần nói cảm ơn, có thể nhìn ra cô cùng Chu Tuệ quan hệ rất tốt.

“Bạn, bạn Lý, bạn cũng ăn một quả đi!” Không biết tại sao, khi đối mặt với Lý Thanh Nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Chu Tuệ hơi đỏ, khác với mọi người, quả quýt này cô đã bóc vỏ rồi.

Lý Thanh Nhiên ngẩng đầu từ quyển sách lên, thản nhiên nhìn cô một cái, nói tiếng “Cảm ơn.” rồi lại cúi đầu xuống, một chút cũng không để ý đến cánh tay còn đang vươn ra của Chu Tuệ. Cô bé lập tức đỏ bừng mặt, xấu hổ không biết có nên thu tay về hay không.

Vương Đại Hổ thấy thế nhíu mày rồi cầm lấy, cọt nhả nói: “Cảm ơn bạn Chu nhá, tớ liền không khách khí mà vui lòng nhận vậy!” Chu Tuệ run run mím môi, cô thật cẩn thận liếc nhìn Lý Thanh Nhiên, trong lòng có điểm hụt hẫng.

Dọc đường đi, trừ bỏ lúc bắt đầu còn thấy mới mẻ, Vương Đại Hổ dần dần cảm thấy nhàm chán. Hắn lấy một cuốn tạp chí từ trong ba lô ra bắt đầu chậm rãi lật, lật, lật, mí mắt dần trầm xuống, ngáp một cái, tựa đầu lên vai Lý Thanh Nhiên, bất tri bất giác thiếp đi. Mà một giấc này ngủ thẳng đến giữa trưa. Khi hắn mơ mơ màng màng tỉnh dậy thì thấy Chu Tuệ và Kiều Thi Vũ đang dùng ánh mắt thật vi diệu nhìn hắn.

Vặn người ngồi dậy, hắn hỏi Lý Thanh Nhiên: “Mấy giờ rồi? Anh ngủ bao lâu?”

“Mười một giờ rưỡi, anh ngủ hơn hai tiếng.”

Vương Đại Hổ gật gật đầu, thấy trên người không biết từ lúc nào đã được khoác thêm một cái áo, không khỏi cười cười liếc nhìn người bên cạnh.

“Quan hệ hai người thật tốt!” Đột nhiên, Chu Tuệ ngồi đối diện thốt lên một câu.

Vương Đại Hổ chớp mắt, khoé miệng cong lên, lộ ra một nụ cười có chút thần bí.

“Các em, đến giờ ăn trưa rồi, đây là cô mua tại toa căng tin, mọi người nhanh ăn đi!” Lúc này cô Vu xách năm sáu hộp cơm đi tới nói.

Mọi người vội đỡ lấy mấy hộp cơm đặt lên bàn.

Vương Đại Hổ lại lấy từ ba lô ra một túi bánh bao đậu và xúc xích nướng, thêm một bình nước khoáng, đưa cho Lý Thanh Nhiên.

“Ở đây không phải có cơm sao? Cậu còn ăn bánh bao làm gì?” Chu Tuệ mở to mắt, kỳ quái hỏi.

Lý Thanh Nhiên kéo túi vỏ plastic xuống, một ngụm một ngụm bắt đầu ăn. Cậu ăn tuy rằng thực văn nhả nhưng tốc độ nhấm nuốt lại cực nhanh, tựa như có cái gì đang đuổi theo vậy, không đến vài miếng đã ăn hết cái bánh.

Khuôn mặt vốn thanh lãnh giờ hơi phiếm hồng, bộ dáng có chút chật vật.

Vương Đại Hổ nhanh chóng đưa bình nước khoáng tới, vừa đau lòng vừa trách cứ nói: “Ăn chậm một chút, chậm một chút, không biết có bao nhiêu vi khuẩn lợi dụng lúc em há mồm mà chui vào bụng đâu!!”

Lý Thanh Nhiên mím môi, lặng lẽ lườm hắn một cái.

“Cậu còn chưa trả lời tớ đâu!” Chu Tuệ hiển nhiên tràn đầy hiếu kỳ, không đạt được mục đích tuyệt không bỏ qua, cô nói với Lý Thanh Nhiên: “Chẳng lẽ bánh bao khô khốc kia có thể ăn ngon hơn cơm hộp sao? Hơn nữa đây là cô Vu vất vả đi mua cho tụi mình mà một mình cậu không động, như thế là thế nào??”

“Phải rồi! Phải rồi! Đây cũng quá không tôn trọng thành quả lao động của cô giáo!” Ngồi ở tít trong cùng, Đới Bác Văn cũng mở miệng nói. Thăng bé mang cái dĩa chai to dùng, diễn hình học sinh ngoan mẫu mực, Vương Đại Hổ ngấm gọi nó: bìm bịp bốn mắt.

Một cái hộp cơm mà dẫn đến nhiều chỉ trích như vậy, Vương Đại Hổ liền tức lên, hẳn cả hai đời khó chịu nhất chính là có người nói Lý Thanh Nhiên dù chỉ nửa câu.

“Nhiên Nhiên nhà tôi mấy ngày nay bụng dạ không tốt, không thể ăn đồ mặn, hộp cơm kia tôi thay em ấy ăn là được chứ gì!”

“Nếu không ăn thì sao không nói sớm, trên tàu hỏa thì hộp cơm cũng quý chứ bộ, sớm biết thì để cô Vu mua bớt đi một hộp!”

“Thôi! Tuệ Tuệ...” Kiều Thi Vũ khẽ đụng Chu Tuệ, ý bảo không cần nói nữa, cô nhận ra Vương Đại Hổ lúc này đã có chút mất hứng.

Chu Tuệ bĩu môi, mắt nhìn Lý Thanh Nhiên đối với chuyện này hoàn toàn thờ ơ, trên mặt chợt loé lên một tia buồn bực, hừ một tiếng: “Khối băng.” Suy cho cùng cũng chỉ là con nít, Vương Đại Hổ thấy cô im miệng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ mở ra hộp cơm của mình bắt đầu ăn.

Cứ thế cả đường đi, Lý Thanh Nhiên ngoại trừ ăn chút đồ linh tinh thì đến cả nước cũng rất ít uống. Vương Đại Hổ biết đây là chứng “yêu sạch sẽ” của cậu lại tái phát. May mà kiên trì qua một ngày một đêm, đoàn người bọn họ cuối cùng cũng tới thủ đô Bắc Kinh vĩ đại.

Vì vấn đề kinh phí, bọn họ không có khả năng nghỉ tại khách sạn xa hoa gì, chỉ có thể tìm nhà nghỉ bình thường mà ở. Thuê hai phòng. Kiều Thi Vũ, Chu Tuệ, cô Vu ở một phòng. Vương Đại Hổ, Lý Thanh Nhiên, còn cả Đới Bác Văn ở một phòng.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau liền tham gia cuộc thi tiếng Anh.

Địa điểm thi là tại một khách sạn thương mại*. Đi vào đại sảnh, Vương Đại Hổ thấy khoảng hơn trăm người, giống như bọn họ, đều là thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, nói chuyện ồn ào vô cùng náo nhiệt.

*Khách sạn thương mại aka commercial hotel: Là loại hình khách sạn thường tập trung ở các thành phố lớn hoặc các khu trung tâm thương mại, đối tượng chính là khách thương nhân nhưng thực tế hiện nay là đối tượng khách du lịch. Thời gian lưu trú ngắn, thường là qua đêm, đăng ký vào (check in) lúc 4 giờ chiều và ra (check out) lúc 10 giờ sáng hôm sau.

Thứ tự thi là do rút thăm, bài thi gồm ba phần chia làm diễn thuyết, biện luận cùng với diễn kịch.

Vương Đại Hổ ngồi trên ghế, bên cạnh là Đới Văn Bác. Có thể thấy lúc này nó cực kỳ hồi hộp, hồi hộp đến nỗi cả người run lên bần bật.

“Xem kìa, đến lượt Tuệ Tuệ rồi!” Kiều Thi Vũ chỉ lên sân khấu, hai mắt mở to, vừa lo lắng lại hưng phấn kêu lên.

Quả nhiên, Chu Tuệ chậm rãi bước ra từ cánh gà.

Trên mặt cô mang theo mỉm cười khéo léo, từ cử chỉ có thể thấy được chút hồi hộp nhưng chủ yếu vẫn là tự tin. Một đầu tóc ngắn xinh đẹp, dưới ngọn đèn chiếu xạ bóng loáng, càng khiến cô bé thêm vài phần tinh anh. Chủ đề bài diễn thuyết của cô là “My mother”, có thể thấy được cô đã luyện tập rất nhiều, chẳng những tốc độ lưu loát, không bị ngắt quãng, mà phát âm cũng thực chuẩn.

Khi bài diễn thuyết kết thúc, bốn giám khảo ở dưới cho cô 36 điểm, là điểm cao nhất cho đến giờ.

Dưới ánh đèn sân khấu, Chu Tuệ vui đến đỏ mặt, ánh mắt bất giác nhìn về phía mấy người Vương Đại Hổ, đặc biệt là thân ảnh như trúc như băng kia, hơi ngẩng đầu đắc ý. Đáng tiếc là cô toàn tâm toàn ý nhìn người ta nhưng người kia lại thờ ơ ngay cả khoé mắt cũng không thèm liếc.

Sau khi Chu Tuệ đi xuống, mấy người còn lại cũng lục tục lên diễn thuyết.

Nhưng điểm số lại không mấy lý tưởng, Vương Đại Hổ tốt nhất cũng chỉ được 32 điểm.

Cuối cùng, sau khi đợi một thời gian dài, Lý Thanh Nhiên bất hạnh bốc phải con số thứ hai từ dưới đếm lên rồi cuộc cũng lên diễn thuyết.

Hôm nay cậu ăn mặc như bình thường, không có gì khác biệt. Áo sơ mi trắng tinh, quần bò màu lam nhạt đơn giản cùng đôi giày thể thao đồng màu, nhưng chính là đơn giản như vậy, thậm chí có thể nói là keo kiệt, lại toát lên một loại khí chất hoàng tử.

Cậu đứng trên sân khấu, nơi ấy dường như phát ra hào quang.

Vô hình trung hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Vương Đại Hổ ngồi ở chỗ kia, vươn cổ thật cao, nhìn Lý Thanh Nhiên đứng trên sân khấu vạn người chú ý, trong lòng sôi trào từng trận kiêu ngạo.

Chủ đề diễn thuyết của Lý Thanh Nhiên là “Life is fragile and strong”.

Câu chuyện về một cô bé bị căn bệnh ung thư xương cướp đi sinh mệnh.

Vương Đại Hổ lắng lắng nghe thanh âm thanh thúy phảng phất như ngọc thạch rơi xuống khay, cảm nhận trong đó mỗi một dòng cảm xúc pháp phùng, mỗi một loại cảm thán khúc chiết.

Lần đầu tiên cảm thấy thứ tiếng chim này nghe hay đến vậy.

Vỗ tay, tiếng vỗ tay nhiệt liệt đến nỗi có thể làm nổ cả nóc nhà, mỗi người ở đây đều bị thiếu niên thanh lãnh kia chinh phục, mỗi người đều xót xa trước câu chuyện về Cố Tiểu Vũ.

Bốn mươi điểm.

Đây là điểm mà giám khảo dành cho Lý Thanh Nhiên.

Bất tri bất giác, Vương Đại Hổ đỏ hốc mắt, nhìn thân ảnh tinh tế lại tràn ngập tinh thần đứng trên sân khấu kia, hắn muốn nói cho mọi người biết người này chính là Nhiên Nhiên – Nhiên Nhiên của hắn.

41. Chương 41: Em Biết

Edit: Thanh Thạch

Trải qua ngày đầu tiên thi diễn thuyết cá nhân tự chọn và ngày thứ hai là biện luận theo chủ đề, rốt cuộc cũng tới phần thi cuối cùng, chính là diễn kịch tình huống. Phần này yêu cầu mỗi đội có ít nhất ba người tham gia, dựa trên chủ đề bốc thăm được, diễn lại bằng tiếng Anh. Có thể nói phần thi này vừa kiểm tra được trình độ tiếng Anh thực sự cũng như năng lực phản ứng nhanh của thí sinh.

“Ôi, không được, không được, tớ hồi hộp quá, tim sắp nhảy ra ngoài rồi!” Kiều Thi Vũ ôm ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy bối rối, hiển nhiên đang lo lắng đến cực điểm. Thật ra không chỉ có cô, bím bíp bốn mắt Đới Văn Bác còn cương cứng hết cả người đến nỗi không thở nổi luôn.

“Các em! Mọi người không cần phải lo lắng như vậy, cứ phát huy hết thực lực của bản thân là được, coi như cuộc thi này là một trải nghiệm hiếm có đi. Cô tin tưởng các em, hãy tự tin lên nào, các em đều rất giỏi!” Cô Vu thấy không khí có chút căng thẳng bèn cười động viên.

“Cô nói đúng, hai cửa trước chúng ta đều bước qua, chẳng lẽ lại ngã ở cửa cuối cùng sao?” Chu Tuệ dùng lực nắm tay Kiều Thi Vũ, cổ vũ: “Tiểu Vũ đừng sợ, chúng ta nhiều người, mỗi người nói vài câu, rất nhanh là xong! Với cả.... Đới Văn Bác, cậu có tiền đề một chút được không, con trai mà thế à!”

Cô Vu nghe Chu Tuệ nói liền cười: “Cái này các em phải học tập Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên rồi, tâm lý của hai bạn ấy vô cùng tốt. Các em xem, hiện tại hai người một chút cũng không thấy hồi hộp luôn.”

Không sai, bọn họ đúng là không hồi hộp! Nghe cô Vu nói, ba người còn lại bất giác chuyển mắt về phía hai thiếu niên cách đó không xa, nhưng vừa nhìn lại khiến bọn họ đồng thời hắc tuyến.

Chỉ thấy thiếu niên cao to đẹp trai, thân thể cường tráng trên mặt không biết vì sao lại xuất hiện biểu tình “tủi thân”, giống như cô vợ nhỏ bị bắt nạt, vẻ mặt cầu xin, uỷ uỷ khuất khuất nhìn thiếu niên đang nhủ

mày bên cạnh. Hắn thật cẩn thận giặt giặt tay áo cậu, nhưng chỉ trong một giây đã bị người vô tình gạt xuống.

Vì thế, “cô vợ nhỏ” cao lớn khoẻ mạnh càng thêm ai oán.

Nếu có thể thì thà để bọn họ lo lắng một tý đi! Vài cái đầu hắc tuyến nhìn nhau, đồng thời thấy được trong ánh mắt đối phương suy nghĩ tương tự.

.

“Đội thứ 9 đến từ trường trung học trọng điểm thành phố H xin chú ý, kế tiếp đến lượt các em!” Có nhân viên ở phía trước nhắc nhở, cô Vu nhanh chóng gọi Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên lại đây.

Bọn họ bốc thăm được chủ đề — “The road of pregnant women”.

Bởi vì chỉ có một phút để thảo luận nên mấy người đều bận rộn ghé vào cùng nhau bàn bạc. Theo như đề bài, cuối cùng là Vương Đại Hổ diễn vai bà bầu, đương nhiên kết quả này cũng là do Kiều Thi Vũ và Chu Tuệ nhất quyết không chịu đóng.

Bức màn kéo ra.

Vương Đại Hổ ôm bụng, vừa đi vừa thở hổn hển. Có lẽ vì một đứa con trai mà lại đóng giả làm bà bầu nên vừa bước lên sân khấu, khán giả ở dưới đã cười vang, ngay cả trên mặt mấy thầy cô giám khảo cũng lộ ra ý cười.

“Help! Help!” Bà bầu Đại Hổ ở trên sân khấu đi được vài bước, đột nhiên kêu to, vẻ mặt đau đớn ôm bụng ngồi sụp xuống. Rất nhanh, Kiều Thi Vũ, Chu Tuệ, Lý Thanh Nhiên đóng vai người đi đường vội vàng xúm lại. Bọn họ nôn nóng tuôn ra một tràng tiếng Anh hỏi thăm “bà bầu”.

“Are you ok? Hold on! We have played 120, soon the car will come!”

Thấy Vương Đại Hổ câu nào cũng OMG, đóng kịch quá là buồn cười, Lý Thanh Nhiên mím môi, đột nhiên có xúc động muốn cười to. Thời gian diễn là ba phút sắp kết thúc, Vương Đại Hổ được mọi người xung quanh đỡ dậy, lúc này Đới Văn Bác đóng vai bác sĩ chỉ cần lại đây đem hân lên xe cứu thương là xong.

Nhưng không ngờ bím bịp bốn mắt quá hồi hộp nên hai chân run rẩy, trượt chân một cái, khiến cho bà bầu vốn phải được cẩn thận đỡ đi lại bị vấp té xuống đất.

Khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, chúng ta nên làm gì?

Vương Đại Hổ viết: diễn tiếp.

“A a...” Bà bầu đáng thương thống khổ co quắp cả người, Kiều Thi Vũ và Chu Tuệ rõ ràng đã bị một màn này làm cho choáng váng, chỉ có thể đứng ngây ra ở đó mà nghe tiếng “kêu rên”. Vẫn là Lý Thanh Nhiên phản ứng nhanh, vội vàng đẩy mặt “nôn nóng” hỏi hân: “Are you all right?”

“I think I’m giving birth!” Bà bầu vô cùng đau đớn nháy mắt với cậu, rồi ngay trước mắt Lý Thanh Nhiên còn đang im lặng, lấy từ bụng ra một con búp bê vải.

“This is my baby! Thank you! Without you, I cannot give birth to her safely, thank you! Ah, right! In order to commemorate this special birth, I name her Nian Love, hoping that she can remember that it is because of everyone’s enthusiastic help, she can come to earth.” (Đây chính là con của tôi! Cảm ơn mọi người! Không có mọi người, tôi không thể an toàn sinh nó ra, cảm ơn mọi người! Đúng rồi! Để kỷ niệm sự ra đời đặc biệt này, tôi đặt tên cô bé là Niệm Ái, hy vọng nó thể nhớ kỹ là nhờ có sự giúp đỡ nhiệt tình của mọi người, nó mới có thể đi đến nhân gian.) Vương Đại Hổ đẩy mặt lệ nóng, dùng khẩu âm Anh ngữ chuẩn, biểu diễn theo đúng phong cách kịch đôi vùng Đông Bắc*.

*Đông Bắc nhị nhân chuyển: là một nghệ thuật dân gian phổ biến tại vùng Đông Bắc. Màn trình diễn của hai người với các hình thức đơn giản, biểu diễn theo mùa, phong cách thoải mái. Đại khái là chương trình hài.

Vì thế khi bức màn khép lại, dưới khán đài ngoại trừ từng trận vỗ tay chính là tiếng cười to.

Cuối cùng, tại “Cuộc thi tiếng Anh dành cho học sinh trung học toàn quốc lần thứ ba”, Lý Thanh Nhiên với điểm số cao nhất giành được giải nhất cho cá nhân, Chu Tuệ đứng thứ tư, mấy người còn lại cầm về giải ba cho đội. Có thể nói là thành tích rất tốt, khiến cho cô Vu vui đến không khép được miệng.

Trên tàu điện ngầm, giữa biển người tấp nập, Vương Đại Hổ kẹp Lý Thanh Nhiên giữa mình và cửa tàu, cúi đầu hỏi: “Nhiên Nhiên, sáng sớm em kéo anh đi đâu vậy? Cô Vu không phải nói chiều nay sẽ về sao? Hai bọn mình trộm đi như vậy, nếu bị cô phát hiện sẽ lại ầm ĩ một trận cho coi.”

“Em muốn tới một nơi.” Lý Thanh Nhiên mím môi, đột nhiên vươn người, tựa cằm lên vai Vương Đại Hổ. Con người chưa bao giờ thể hiện bất cứ cử chỉ thân cận nào tại nơi công cộng, thế nhưng lúc này lại lộ ra chút yếu ớt vô thố, trong lòng Vương Đại Hổ còn chưa kịp thụ sủng nhược kinh thì đã bị lo lắng nồng đậm át hết.

Giơ hai tay, ôm người kia vào lòng, Vương Đại Hổ nhẹ nhàng hôn sợi tóc mềm mại bên tai cậu.

“Không sao, có anh ở đây!”

“..... Ừ!”

Xuống khỏi tàu điện ngầm, hai người lại đi một hồi lâu, dọc theo những con đường đặc trưng của Bắc Kinh, dài dài ngắn ngắn, nghiêng nghiêng khúc khuỷu, bọn họ đi tới một khu dân cư. Nhìn cảnh chợ náo nhiệt trước mắt, Vương Đại Hổ nghi hoặc nhìn người bên cạnh không rõ vì sao cậu muốn mang mình đến đây. Lý Thanh Nhiên hít sâu một hơi, từ túi áo lấy ra một thứ. Đó là một cái bưu thiếp trắng bột cũ kỹ, gần như sắp rách.

“Mẹ Uyển Nhi à, đưa chuột hôm nay bao tiền một cân?” Dưới chiếc ô đỏ mang theo bụi đất, một người phụ nữ tay xách làn cười ha hả nói với bà chủ cửa hàng.

“Thím Triệu đây à, đưa chuột hai đồng một cân, thím mà lấy thì tôi bớt cho, năm đồng ba cân.” Bà chủ cửa hàng nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, tuy rằng tuổi cũng không nhỏ nhưng từ khuôn mặt đáng người có thể nhìn ra vài nét ngày bà con trẻ.

Bạn đang ?

Trên mặt bà mang theo nụ cười sáng sủa, bận rộn bán hàng.

Xem ra đây là một người phụ nữ chịu khó mà tốt tính.

Vương Đại Hổ cùng Lý Thanh Nhiên đứng bên kia đường. Bọn họ không có đi qua, chỉ là nhìn từ xa.

Không bao lâu, một cô bé mặc chiếc váy đỏ hoa trắng lon ton chạy tới, trên tay còn cầm một cái thìa nhựa và một hộp kem. Nhưng nó chạy khá nhanh, không cẩn thận bị vấp, té mạnh xuống đất, lập tức khóc lớn.

Người phụ nữ bán hàng nhìn thấy, vội vàng chạy lại, đầy mặt đau lòng ôm lấy cô bé con nhẹ giọng dỗ dành. Chẳng bao lâu, cô bé ngừng khóc, đưa hộp kem dù có ngã sấp cũng không buông tay cho mẹ. Bà lắc đầu tựa hồ nói với cô bé điều gì đó, cô bé con nghĩ nghĩ khịt khịt mũi, ăn một miếng rồi lại múc một thìa đưa đến bên miệng người phụ nữ.

Trên mặt bà lộ vẻ bất đắc dĩ lại vui mừng, cúi đầu, ăn một miếng.

Cô bé con lúc này mới lại vui vẻ, như làm nũng chôn đầu trong lòng mẹ.

Vương Đại Hổ nhìn một màn này, ánh mắt mang theo vài tia thâm trầm phức tạp.

Hiện tại hẳn rồi cuộc hiếu tại sao Lý Thanh Nhiên nhất định muốn tham gia cuộc thi tiếng Anh này.

Bởi vì, cậu muốn đến Bắc Kinh.

Bởi vì, nơi này có người cậu muốn gặp.

“Đi thôi.”

Đột nhiên, Lý Thanh Nhiên nhẹ nhàng kéo góc áo hắt.

Vương Đại Hổ tràn đầy đau lòng nhìn cậu, dịu dàng hỏi: “Không đi gặp bà sao?”

“Đã thấy, cho nên không cần!”

.

“Mẹ ơi, mẹ nhìn gì vậy?” Cô bé con ôm cổ mẹ, nghi hoặc nũng nịu hỏi.

Người phụ nữ chớp mạnh mắt, vừa rồi khoé mắt tựa hồ quét qua một bóng dáng quen thuộc nhưng khi nhìn kỹ lại, người nọ đã xoay người rời đi.

Có lẽ là nhìn nhầm thôi!

Xoa xoa đầu con gái, bà lắc đầu.

.

Chen lẫn trong đám người ồn ào, hai người song song bước đi.

Khi Vương Đại Hổ tưởng rằng cậu sẽ vẫn tiếp tục trầm mặc, Lý Thanh Nhiên lại nhẹ giọng nói: “Bà xem ra sống không tệ lắm....”

“Khi nào thì em biết bà ở Bắc Kinh?” Thanh âm Vương Đại Hổ có chút khàn khàn.

“Năm năm sau khi bỏ đi, bà có gửi về một tấm bưu thiếp.... cho nên... em biết.”

42. Chương 42: Chuyện Cũ

Edit: Thanh Thạch

Vương Đại Hổ hít sâu một hơi, phức tạp trong mắt càng đậm.

Hắn thật sự không hề nghĩ đến sẽ có một ngày lại nhìn thấy người phụ nữ kia, người đã từng bỏ rơi chính con ruột của mình để chạy theo một người đàn ông khác.

“Nhiên Nhiên....” Hắn há miệng lại bỗng nhiên không biết chính mình đến cùng là muốn nói cái gì. Người khác không biết, nhưng Vương Đại Hổ rất yêu Lý Thanh Nhiên, mỗi ngày sớm chiều ở chung với cậu nên biết rõ ràng, cậu kỳ thật vẫn luôn nhớ mẹ. Tuy cậu chưa bao giờ nói nhưng mỗi đêm khuya tỉnh mộng, Vương Đại Hổ có thể nhìn thấy nước mắt chảy ra từ khoé mắt cậu, nghe được trong miệng cậu nỉ non gọi mẹ.

“Nhiên Nhiên, em có hận bà không?”

Lý Thanh Nhiên nghe xong quay sang nhìn hắn một cái, thần tình trên mặt vô cùng vô cùng bình tĩnh, một chút cũng không giống vừa mới nhìn thấy người mẹ đã lâu không gặp.

“..... Em không biết.” Thật lâu sau, Lý Thanh Nhiên nhẹ giọng nói: “Em đã từng đọc một câu chuyện, nội dung như thế này: Có một cô gái gả cho một chàng trai nhưng anh ta lại là con bạc, không chỉ thua hết tiền trong nhà mà còn đánh đập cô. Rồi cuộc có một ngày cô gái chịu không nổi nữa mà chạy trốn. Thời điểm bỏ đi cô còn mang theo đứa con một tuổi của họ. Cô gái sợ bị chồng tìm thấy, không ngừng chuyển nhà, mỗi ngày đều trôi qua trong run sợ. Cô rất yêu đứa con của mình, cô hy vọng mình có thể trở thành một người mẹ tốt. Thời gian cứ trôi qua như vậy, nháy mắt đã qua ba năm. Trong ba năm đó, để sống và nuôi dưỡng con mình, cô gái đã cực kỳ cực kỳ vất vả. Cô vốn không đẹp, da thịt cũng không hề trắng nhụy, lại bị cuộc sống đầy đoạ đến mức mỗi không chịu nổi, nhưng vì đứa con, cô vẫn cố gắng. Thế nhưng năm này qua năm khác, đứa con dần lớn lên, nó trở nên càng ngày càng giống chồng cô, khoé mắt băng lãnh hẹp dài, thanh âm khi nói chuyện có chút khàn khàn, cực kỳ giống người đàn ông đã lưu lại bóng ma trong lòng cô, cho nên cô bắt đầu thấy sợ hãi, càng ngày càng sợ hãi.” Nói đến đây, Lý Thanh Nhiên đột nhiên đứng lại, hai mắt mờ mịt mà trống rỗng nhìn đám người rộn ràng náo nhiệt phía trước. Thế giới tựa hồ hoàn toàn phân thành hai nửa, một bên là cuộc sống sôi trào của mọi người, một bên chỉ có mình cậu.

Không thấy được giới hạn, ngăn cách cậu cùng mọi người.

Đột nhiên, một đôi tay ấm áp dày rộng gắt gao nắm lấy tay cậu.

Chớp mắt kéo cậu ra khỏi bóng tối heo hút lạnh lẽo.

Ánh mặt trời chiếu lên mái tóc người đó, chói sáng, lúc này hắn đang đầy mặt lo lắng nhìn mình, tuy rằng bộ dáng cau mày có chút xấu nhưng lại khiến cậu cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Câu chuyện còn chưa hết đâu....” Lý Thanh Nhiên giật giật ngón tay, hơi cọ vào lòng bàn tay người đó. “.... Có một ngày, cô gái đột nhiên phát hiện dường như có người đang theo dõi mình. Cô nghĩ là chồng cô tìm đến đây nên cực kỳ sợ hãi, không chịu đi làm, mỗi ngày chỉ ngồi ở nhà, ôm chặt con mình. Cô thề, vô luận phát sinh bất kỳ chuyện gì cô cũng phải bảo vệ nó. Nhưng rồi bất hạnh vẫn xảy đến, vào một đêm mưa gió bão bùng, người đàn ông theo dõi cô xông vào nhà, hắn giơ dao lên, muốn giết chết cô gái. Ngay tại thời khắc nguy hiểm ấy, cô gái kinh hãi làm ra một động tác, cô giơ lên đứa con bên cạnh, dùng nó làm lá chắn.”

Nghe đến đó, Vương Đại Hổ bất giác thở dài, đã có chút minh bạch tại sao Lý Thanh Nhiên đột nhiên kể một câu chuyện như vậy.

“Người đàn ông giết người xong cũng rất sợ hãi, vội vàng chạy ra ngoài. Cuối cùng tại căn phòng chung cư nhỏ không đến mười mét vuông chỉ còn lại xác đứa trẻ cả người là máu cùng cô gái thất hồn lạc phách. Anh nói cuối cùng câu chuyện này sẽ như thế nào?”

Wương Đại Hổ chưa xót lắc đầu.

“Cô gái tự sát, bởi vì cô không thể tha thứ cho mình tại thời điểm kia đã vứt bỏ đứa con của mình....”

“Nhiên Nhiên!”

“Cho nên.... Em đại khái là không hận!” Nói như vậy, khoe miệng cậu mang theo chút ý cười, nhưng tại đôi mắt trong trẻo lại có nước mắt trượt xuống.

Một giọt, một giọt, một giọt, một giọt, cuối cùng rơi lệ đầy mặt.

Vì thế, rất nhiều người nhìn thấy, bên đường cái có một thiếu niên vùi đầu vào lòng một thiếu niên khác, cả hai không ngừng run rẩy, thoát nhìn bị thương đến vậy.

.

Sau khi từ Bắc Kinh trở về, Lý Thanh Nhiên không hề đề cập đến Khổng Tú Mai, ngày cũng dần dần khôi phục như lúc trước.

Nháy mắt đã đến nghỉ hè.

Hôm ấy, Vương Đại Hổ trèo lên chiếc xe đạp mới mua, đeo tai nghe nhạc, đi thẳng tới nhà Chihuahua.

“Đình đông.... Đình đông....”

“Sao giờ chú mới mở...” Vương Đại Hổ mới nói được một nửa thì thanh âm đã tắc trong cổ họng. Hắn mở to hai mắt nhìn, dùng sức nuốt nước miếng, nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ thấy một màn như thế này. Long Nhất Minh, con Sói đuôi xù đa mưu túc trí, vẫn luôn trưng ra cái mặt “côn đồ”, thế nhưng lại thành.... thành.... vù em????

Chỉ vào đứa bé trước ngực y, Vương Đại Hổ lắp ba lắp bắp hỏi: “Cha cha cha cha cha ngoại tình?” Chẳng lẽ là vì Chihuahua “lớn tuổi sắc suy” nên cái tên bại hoại này ra ngoài có con với người đàn bà khác??? Vừa nghĩ như vậy, Vương Đại Hổ lập tức trừng mắt như viên đạn, cực kỳ muốn thay mặt người nhà mẹ đẻ “báo thù rửa hận”.

Long Nhất Minh nghe lời này xong, mặt tối sầm, tức giận hừ một tiếng.

“Nha! Hổ Tử đến rồi à?” Lúc này Chihuahua đầu tóc bù xù, xỏ dép lê màu hồng lệt xệt chạy tới.

Hai mắt Vương Đại Hổ lập tức trừng càng lớn.

“Sao, như thế nào, lại thêm một đứa a?”

Không sai! Trước ngực Chihuahua cũng có một đứa bé đang quơ quơ tay.

“Rốt cuộc là sao thế này?” Nhìn hai thằng cu song sinh trước mặt, Vương Đại Hổ thấy đầu đau nhói.

Chihuahua nghe vậy, trên mặt lộ ra một chút xấu hổ cùng hưng phấn, cuối cùng vẫn là Long Nhất Minh thay chú ấy giải thích một phen.

“Cho nên nói.... Hai đứa bé này là con ruột của các chú?”

“Theo quan hệ huyết thống thì đúng là như vậy!”

“..... Tuy là thụ tinh ống nghiệm, nhưng mà mẹ đứa bé.....”

“Đứa bé không có mẹ!” Thanh âm Long Nhất Minh tuy nhẹ nhưng lại có một loại uy nghiêm không cho phép nghi ngờ: “Bọn nó chỉ có hai người cha.”

Vương Đại Hổ sững sốt, nhìn đứa bé mềm mềm quần tã lót trắng, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu.

Tại kiếp trước hẳn nhớ Long Nhất Minh và Chihuahua không có con cái, cho nên đối với hai đứa nhỏ đột nhiên xuất hiện thực là khiếp sợ nhưng cũng là vui mừng. Nhìn khoé miệng chú mình vẫn tươi cười, Vương Đại Hổ đột nhiên nói với Long Nhất Minh: “Cảm ơn!”

Tuy rằng bị đáp lại bằng ánh mắt “Mày đang nói vô nghĩa” nhưng Vương Đại Hổ vẫn nhếch môi, hắc hắc cười vài tiếng.

Bạn đang ?

.

Không qua vài ngày, bọn họ cùng trở về thôn một chuyến.

Ông nội, bà nội thấy họ mang về hai thằng cu béo ú liền ngây ngẩn cả người. Khi nghe được hai đứa là con của Vương Diệu Tổ, nước mắt liền lăn tăn rơi xuống. Đặc biệt là ông nội, Vương Đại Hổ lớn như vậy đúng là lần đầu tiên nhìn thấy ông kích động đến thế. Ông tự mình đặt tên cho hai đứa, lớn gọi Vương Táp, nhỏ tên Vương Việt, đều là họ Vương, một đứa cũng không lưu cho Long Nhất Minh.

Mà cùng với chuyện này thì thái độ hai cụ đối với Long Nhất Minh và Vương Diệu Tổ cũng chuyển biến. Hai cụ không hỏi mẹ đứa bé là ai, có lẽ chính bởi vì “hiếu lắm” này nên ông bà đối với Long Nhất Minh có chút “áy náy”, mà Long Nhất Minh lại quen hành sự tùy hoàn cảnh, nhân lúc này tranh thủ tình cảm của hai cụ. Mấy năm nay, đây là lần đầu tiên y chân chân chính chính được gia đình này tiếp nhận!

Vương Đại Hổ nhìn Chihuahua ôm dỗ Táp Nhi đang khóc nức, trong lòng thật sự vui thay cho hai người.

Đây cũng là lần đầu tiên hẳn cảm nhận được Long Nhất Minh yêu chú mình đến vậy.

Bởi vì em vui nên anh cũng vui.

Bởi vì em không vui nên anh muốn làm em vui.

Cái gọi là tình yêu không phải đơn giản như vậy sao?

Nguyên cả kỳ nghỉ hè, Đại Hổ, Chihuahua, còn có hai thằng cu đều bị cưỡng chế giữ lại.

Nhìn nụ cười thoải mái trên gương mặt nhiều nếp nhăn của ông bà, Vương Đại Hổ lại có chút chua xót, càng thêm sấn sọc. Mỗi ngày, trong sân nhà họ Vương đều sẽ truyền đến tiếng trẻ con khóc, tiếng các cụ cười dỗ dành. Ngày qua ngày, tựa như sinh mệnh truyền thừa, khiến cho người cảm động.

.

“Đã về rồi....” Lý Thanh Nhiên đẩy cửa phòng ngủ ra, cười nói với Vương Đại Hổ đang vác bao lớn bao nhỏ đi vào.

Nhìn thấy người yêu đã hơn một tháng không gặp đang “cười tươi” trước mặt mình, Vương Đại Hổ bốc hỏa, ôm chầm lấy cậu quay quay mấy vòng.

“Nhớ chồng không?” Vương Đại Hổ rất là vô sỉ hỏi.

Lý Thanh Nhiên liếc nhìn hắn, không lên tiếng.

Nhìn trên bàn bày biện bốn món một canh, Vương Đại Hổ liền biết tiểu tâm can nhi khẳng định là nhớ mình rồi.

Tối, Vương Đại Hổ vốn muốn đùa giỡn chơi xấu, tìm cơ hội chạy đến hôn hít mấy cái, lại không ngờ Lý Thanh Nhiên đi trước hắn một bước. Nhìn giai nhân “thơm mát” nằm bên cạnh, Vương Đại Hổ cơ hồ là thụ sủng nhược kinh, thật cẩn thận ôm lấy vòng eo mảnh khảnh kia.

Nằm trong lòng Vương Đại Hổ, Lý Thanh Nhiên thả lỏng đề phòng bình thường, trên mặt lộ ra thần sắc an tâm thoải mái.

Vương Đại Hổ lưu rú lồi hết mấy chuyện vặt vãnh ở nhà ông bà ra kể một lượt.

Cái gì mà hai thằng bé kia khóc nhiều lắm!

Cái gì mà Sói đuôi xù và Chihuahua chân tay vụng về lắm, sao mà chăm sóc con được!

Cái gì mà hai cụ rất cao hứng, chỉ thiếu làm một bữa tiệc lớn, chiếu cáo thiên hạ!

Vân vân và vân vân.

“..... Nhưng mà em xem bọn họ đúng là dám gạt người mà. Trước đó một điểm tiếng gió cũng không lộ, dám đợi đến lúc con đi ra rồi chúng ta mới biết được, đủ lợi hại! Nhiên Nhiên, em nói xem....” Vương Đại Hổ nói được nửa câu, cúi đầu lại phát hiện Lý Thanh Nhiên đã ngủ.

Nhìn quàng thâm dưới mắt cậu, Vương Đại Hổ đau lòng hôn lên cái trán trắng mềm.

“Ngủ ngon!”

43. Chương 43: Người Quen

Edit: Thanh Thạch

Nước chảy mây trôi, lá rơi xào xạc, thời gian lặng lẽ bước qua. Xuân đi thu đến, nháy mắt đã qua ba năm.

Ở cái tuổi mười chín, bọn họ phải đối mặt với áp lực của kỳ thi đại học.

Vương Đại Hổ nách kẹp quyển sách, tay mang bình giữ nhiệt, chen chúc chạy nhanh tới phòng tự học. Đẩy cửa ra, bên trong đã ngồi không ít người. Vương Đại Hổ tìm một góc sâu bên trong, đặt mông xuống, nằm úp sấp lên bàn, hai mắt díp lại, bắt đầu thiếp đi. Hiển nhiên là vì dậy quá sớm, bây giờ còn không có khôi phục tinh thần. Không biết qua bao lâu, cảm giác được bên cạnh có người đang lay hắn, lúc này mới tỉnh lại.

“Đến rồi à!” Vương Đại Hổ dụi dụi mắt, nhìn Lý Thanh Nhiên mặc một chiếc áo lông trắng, quàng khăn kẻ caro đang đẩy đẩy hắn ngồi dịch vào. Đợi Lý Thanh Nhiên ngồi xuống, Vương Đại Hổ cực kỳ tự nhiên cầm lấy tay cậu ôm vào lòng, vừa ủ ấm vừa oán thăm nói: “Không phải đã nói anh sẽ đến chiếm chỗ sao! Em dậy sớm như vậy làm gì!” Thấy sắc mặt cậu vẫn có chút đông lạnh, Vương Đại Hổ nhanh chóng mở bình giữ nhiệt ra, bên trong là sữa đậu nành nóng hổi hắn dậy sớm đi mua.

Uống chút sữa đậu nành, sắc mặt Lý Thanh Nhiên quả nhiên tốt hơn.

Chú ý tới xung quanh đã có người bắt đầu nhìn sang bên này, cậu thăm rút tay khỏi lòng Vương Đại Hổ, ho nhẹ một tiếng cầm lấy sách bắt đầu đọc. Dần dần, người đến càng nhiều nhưng mọi người đều thực im lặng, ai làm việc nấy. Bầu không khí khẩn trương mà nghiêm túc học tập này thật đúng là khiến người ta không muốn phá hủy nó.

Vương Đại Hổ cũng điều chỉnh lại tâm tình, cầm ra mấy bộ đề thi vùi đầu vào làm. Nhờ sống lại cộng với trụ cột vững chắc, thành tích học tập của Vương Đại Hổ tuy không bằng Lý Thanh Nhiên vẫn luôn đứng

đầu nhưng cũng thuộc loại mỗi lần đi thi đều có thể đứng hàng top. Chẳng qua hắn quyết tâm muốn cùng Lý Thanh Nhiên vào cùng một thành phố, học cùng một trường, cho nên thái độ học tập cũng phá lệ cố gắng hơn hẳn.

Một buổi sáng chậm rãi trôi qua, giữa trưa hai người bước ra khỏi phòng tự học thì gặp một bạn nam cùng lớp tên Tần Hải nói có người ở cổng trường tìm Lý Thanh Nhiên.

“Em tìm Lý Thanh Nhiên?” Vương Đại Hổ nhìn cô bé trước mắt, có chút nghi hoặc nhíu mày. Cô bé tuổi không lớn, khoảng mười lăm mười sáu, mặc một chiếc áo bông cũ kỹ màu xám, trên cổ quàng khăn len xanh lá, đứng run cầm cập ở cổng trường. Nghe hắn hỏi, mắt cô bé sáng lên, vội vàng gật đầu, rồi lại có chút không quá xác định hỏi: “Anh là anh Đại Hổ đúng không?”

Wương Đại Hổ càng thấy kỳ quái, không phải người thành này mà sao lại biết cả mình?

Lúc này, tựa hồ nhìn thấy Lý Thanh Nhiên phía sau hắn, trên mặt cô bé đột nhiên lộ ra thần sắc kích động, lập tức chạy đến nắm lấy cánh tay cậu, vui mừng liên tục nói: “Anh là anh họ, anh là anh họ của em!”

Lý Thanh Nhiên nghe vậy nhíu mày, cẩn thận nhìn cô, có lẽ nghĩ tới cái gì, hơi chần chừ hỏi: “Em là bé năm?”

“Phải rồi! Phải rồi! Anh họ, em là Thuý Bình này!”

Wương Đại Hổ chớp chớp mắt, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ. Thì ra cô bé này chính là con gái út của Khổng Đại Quốc và Dương Lệ, người đã từng ở lại nhà bọn họ một thời gian, cũng là người từng cùng bị lừa bán với Vương Đại Hổ — Khổng Thuý Bình.

“Mười mấy năm không gặp, em đã lớn đến thế này rồi!” Vương Đại Hổ cảm thấy có chút kỳ diệu cảm thán một câu. Nhưng trong lòng cũng bất giác dâng lên một tia cảnh giác. Không phải hắn nhỏ mọn, chỉ là đối với cả nhà kia, Vương Đại Hổ thật đúng là vĩnh viễn đều không muốn gặp lại.

Khổng Thuý Bình thoát nhìn có vẻ đi từ rất xa tới đây, hai người cũng không đành cứ thế liền đuổi nó về, chỉ có thể đưa nó đi căng tin. Nhìn Khổng Thuý Bình vui đầu vào ăn, chỉ thiếu mỗi bốc tay nhồm nhoàm, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên lặng lẽ nhìn nhau.

Ước chừng ăn hết năm suất cơm, Khổng Thuý Bình rót cuộc buông đũa, sờ cái bụng tròn vo, trên mặt lộ vẻ mỹ mãn. Thấy nó cuối cùng cũng ăn xong, Vương Đại Hổ lúc này mới bắt đầu hỏi: “Sao em lại đột nhiên tìm đến đây?”

Vừa nghe đến câu hỏi, Khổng Thuý Bình liền nhớ đến nghẹn ứ trong lòng, khóc sụt sùi kể lại sự tình từ đầu đến cuối.

Nguyên lai, từ rất nhiều năm trước, sau khi bà Khổng chết, Dương Lệ liền mang theo nó rời khỏi thôn Khổng, trải qua tháng ngày sống lang bạt. Cho tới vài năm trước, Dương Lệ ở trong trấn tìm được một người chuyên nấu rượu, mẹ con bọn họ rất cuộc cũng có nơi dừng chân. Nhưng người đàn ông kia tiền thì không kiếm được bao nhiêu mà tâm địa gian xảo lại không thiếu. Mắt thấy Khổng Thuý Bình ngày càng lớn, bắt đầu để ý đến thân thể nó, thậm chí có một lần thừa dịp đêm tối, vọt vào phòng nó. Con bé liều chết chống cự mới không để kẻ mặt người dạ thú kia giở được trò đồi bại.

Nói đến đây, Khổng Thuý Bình khóc càng to, tê tâm liệt phế, trong lòng đều chua xót.

Wương Đại Hổ thấy thế, thầm mắng hai tiếng: “Súc sinh!”

“Gã đàn ông kia vẫn động chân động tay với em... Mẹ... mẹ cũng không giúp em..... Em ở cái nhà kia thật sự là chịu không nổi nữa liền vụng trộm trốn đi. Có một hôm ở gần đây nhìn thấy.... thấy... anh họ..... Em thấy anh mặc đồng phục của trường này.... nên tìm đến đây.... Hu hu.... Anh họ, anh Đại Hổ.... Các anh giúp em đi mà! Em xin các anh!” Khổng Thuý Bình nói được một chút liền quỳ xuống, không ngừng dập đầu với hai người.

Hiển nhiên, đã bị dồn đến bước đường cùng.

Ở căng tin đều là học sinh trong trường, chưa từng thấy chuyện như vậy, một đám đều hiếu kỳ quay sang nhòm ngó, chỉ trỏ. Vương Đại Hổ nhướn mày, nhanh chóng kéo nó dậy. Hai người buổi chiều còn có lớp, lại không thể để Khổng Thuý Bình vào phòng ngủ của nam, chỉ có thể dẫn nó đến văn phòng của Chihuahua.

“Em thấy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Lên lớp học, Vương Đại Hổ không yên lòng thấp giọng hỏi.

Lý Thanh Nhiên khẽ cau mày, thật lâu sau mới thản nhiên nói: “Giúp nó một chút!”

“.... Hì hì... Nhiên Nhiên nhà ta thật là một đứa trẻ thiện lương!”

Đối với câu trả lời này, Vương Đại Hổ một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, người này dù bên ngoài có lạnh lùng xa cách cỡ nào nhưng bên trong lại vĩnh viễn ấm áp như vậy, thiện lương như vậy.

“.... Xin lỗi.” Cậu nhẹ giọng nói.

Từ đáy lòng, kỳ thật Lý Thanh Nhiên so với bất kỳ ai đều chán ghét người nhà họ Khổng, không chỉ bởi vì bọn họ tham lam, không để ý đến huyết mạch thân tình từng bước áp bức, quan trọng là bọn họ từng có ý đồ thương tổn Vương Đại Hổ. Cậu vĩnh viễn đều không quên được một tháng kia Vương Đại Hổ mất tích, cậu dùng tâm tình như thế nào trải qua. Cho nên đối với bọn họ, Lý Thanh Nhiên chỉ có một cảm xúc – oán hận. Nhưng khi em họ không nơi nương thân đau khổ cầu xin, hy vọng cậu có thể vươn tay giúp đỡ mình, cậu rút cuộc vẫn động lòng trắc ẩn.

“Đồ ngốc!” Vương Đại Hổ trộm cầm tay cậu, giả bộ tức giận nắm chặt cứng: “Đối với anh mà em còn phải nói câu đó sao? Chuyện của em chính là chuyện của anh, yên tâm, anh nhất định xử lý ổn thoả!”

Nói là làm, tan học, Vương Đại Hổ liền thuê một gian phòng nhỏ gần trường cho con bé, trước mắt để nó có chỗ ở. Nhưng để tránh phiền toái, Vương Đại Hổ vẫn cùng nó ước pháp tam chương, trong đó quan trọng nhất là không được để cho Dương Lệ biết bọn họ giúp nó.

Dàn xếp xong, Vương Đại Hổ đợi đến cuối tuần, không ngừng giúp nó tìm công việc. Chỉ là Khổng Thuý Bình căn bản không học được mấy năm, chữ nghĩa cũng không biết được mấy cái, rất nhiều việc đều làm không được. Quanh co lòng vòng cuối cùng cũng tìm được cho nó công việc làm nhân viên phục vụ tại một nhà hàng nhỏ, một tháng tám trăm, bao ăn bao ở.

.

Bận rộn mấy ngày, Vương Đại Hổ mệt muốn chết, về đến phòng là nằm lăn ra giường.

Buổi tối Lý Thanh Nhiên trở về, thấy hần ngủ như vậy, liền giúp hần cởi giày, đắp chăn. Ngồi bên giường nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hần, Lý Thanh Nhiên vươn tay tinh tế vuốt ve khuôn mặt vẫn mang lại cho cậu thật nhiều ấm áp.

Vì sao lại đối tốt với em như vậy chứ?

Lý Thanh Nhiên cúi người nằm trên lồng ngực dày rộng của hần, mỉm cười có chút chua xót, có chút hạnh phúc.

Đêm khuya, Vương Đại Hổ mơ màng tỉnh dậy, hần vừa động, Lý Thanh Nhiên cũng liền thanh tỉnh lại. Vừa định đứng dậy lại bị Vương Đại Hổ nhanh tay ôm đè xuống, chỉ nghe người nọ lười biếng trách cứ: “Anh còn nghĩ sao lại thở không nổi, hoá ra là có con heo nằm trên ngực nha!”

“Ai là heo?” Lý Thanh Nhiên ngẩng mặt, hơi nguy hiểm hỏi lại.

“Yên tâm đi!” Vương Đại Hổ một lần nữa ấn đầu cậu vào lòng mình, vui cười nói: “Nhiên Nhiên nhà chúng ta cho dù có biến thành heo cũng sẽ là con heo đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất, thông minh nhất thế giới!”

Nói đến nói đi, không phải vẫn là heo sao?! Lý Thanh Nhiên oán trách trong lòng, há miệng cắn một ngụm lên cằm người kia.

Chỉ là cái cắn này, nói là trừng phạt không bằng nói là một loại làm nũng.

Vương Đại Hổ giả vờ ai u một tiếng, ngẩng đầu ra vẻ muốn “báo thù”, nhân cơ hội hôn chùn chụt lên khuôn mặt vừa mới tỉnh ngủ kia.

Hai người náo loạn trong chốc lát.

Vương Đại Hổ đột nhiên chỉ ra bên ngoài, cười nói: “Nhiên Nhiên, mau nhìn kia, tuyết rơi!”

Quả nhiên, trong đêm khuya tĩnh lặng, tuyết nhẹ rơi lất phất, ngoài cửa sổ, mọi thứ đều trở nên mờ ảo.

Trong căn phòng nhỏ, hai người thân mật rúc vào cùng nhau, ánh mắt giao nhau, cánh môi giao hoà, trong đó là ẩn ý vô tận, ngọt ngào vô cùng.

44. Chương 44: Lễ Giáng Sinh (cặp Song Sinh Ranh Ma)

Edit: Thanh Thạch

“Sự tình chính là như vậy!” Chihuahua mặc quần áo gọn gàng đứng ở cửa, đầy mặt xin lỗi nói: “Bạn thân của chú và A Minh muốn tổ chức đám cưới vào lễ giáng sinh, cho nên là...” Chú chấp tay, tỏ vẻ đáng thương cầu xin nói: “Giúp bọn chú trông Táp Nhi và Việt Nhi vài ngày nhé.”

Vương Đại Hổ lập tức tỏ vẻ không muốn. Hoa tươi, vang đỏ, waltz, cùng người yêu trải qua lễ giáng sinh ngọt ngào, đều là hắc chờ mong thật lâu. Thế mà bị ngâm nước nóng, biến thành ngày tháng bị hai thằng quỷ kia tra tấn là làm sao?

“Chú Long, chú, hai người cứ yên tâm đi đi! Táp Nhi với Việt Nhi cứ giao cho chúng cháu!” Lý Thanh Nhiên một chút cũng không hiểu phiền muộn của Vương Đại Hổ, mỉm cười nói.

“A.... Nhiên Nhiên, vẫn là cháu tốt nhất, chú sẽ mua quà từ Mỹ về cho các cháu! Táp Nhi, Việt Nhi, phải ngoan ngoãn nghe lời anh Nhiên Nhiên, không được bướng bỉnh, biết chưa?”

“Vâng ạ!” Hai nhóc song sinh mặc đồ cực kỳ dễ thương đồng thanh nói: “Chúng con sẽ ngoan ngoãn, cha, ba phải về sớm nha!”

“Ừ.” Mũi Chihuahua hơi cay cay, vẻ mặt quỵn luyến vô cùng.

So với chú vẫn dạn đi dạn lại, Long Nhất Minh lại bình tĩnh hơn nhiều. Không! Phải nói là vui vẻ mới đúng.

Chỉ thấy y “ngghiêm túc” nhắc nhở: “A Tổ! Sắp đến giờ lên máy bay rồi, chúng ta mau đi thôi!”

“Ừ! Được rồi.”

Nhìn vợ chồng nhà kia ân ái ngọt ngào, Vương Đại Hổ âm thầm cắn chặt răng. Hắn dám cam đoan Sói đuôi xù nhất định sẽ không để Chihuahua về nhanh như vậy, khẳng định sẽ lôi kéo chú hưởng thụ thế giới hai người.

“Anh A Hổ!” Táp Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu, dùng giọng nói ngọt xớt mà rằng: “Ba với cha đều đi rồi, anh cũng đi đi, tạm biệt!!”

Tạm biệt cái đầu mày!

Vương Đại Hổ cười lạnh một tiếng, vươn tay nhắc thẳng nhóc lên y như xách con cún, âm u nói: “Táp Nhi ngoan, không nghe thấy ba em nói sao. Trong khoảng thời gian này là anh Đại Hổ tới chăm sóc các em. Yên! Tâm! Đi! Anh nhất định sẽ làm tốt, trông nom các em một tắc cũng không rời.”

Tiểu Táp Nhi nghe xong lời đe dọa này, hai mắt sáng ngời bỗng nhú lại.

Vương Đại Hổ vừa thầm kêu không tốt, thằng quỷ kia đã bĩu mồm khóc lớn.

“Ô ô ô ô.... Anh Nhiên Nhiên.... Anh A Hổ bắt nạt Táp Nhi.... Anh ý quát người ta....”

“Vương, Đại, Hổ!” Lý Thanh Nhiên hung hăng lườm lão hổ thối nào đó đang trợn mắt há mồm, đau lòng ôm lấy Tiểu Táp Nhi từ lòng hắn.

“Ngoan ngoan, không khóc, có anh Nhiên Nhiên ở đây nha!” Lý Thanh Nhiên không ngừng vỗ về lưng nó, hoàn toàn không phát hiện ra thằng nhóc kia vừa khóc vừa trộm làm mặt quỷ với Vương Đại Hổ.

“Anh Nhiên Nhiên thơm Táp Nhi, Táp Nhi liền không khóc!” Cái mặt bánh bao lộ ra biểu tình manh chết người, làm nũng nói. Lý Thanh Nhiên có chút bất đắc dĩ nhưng cuối cùng vẫn là chụt một phát lên cái mặt đang giờ ra.

“Việt Nhi cũng muốn, Việt Nhi cũng muốn!” Mắt thấy anh trai được thơm, một thằng nhóc khác lập tức chạy đến. Lý Thanh Nhiên lắc lắc đầu rồi cũng cúi xuống thơm nó một cái.

“Hổ Nhi cũng muốn, Hổ Nhi cũng muốn.” Bọn nhỏ Hổ Nhi năm nay mười chín tuổi, cúi người, chu mỏ, chẳng biết xấu hổ ý đồ lừa dối qua cửa.

Sắc mặt Lý Thanh Nhiên lập tức đen xì.

“Anh A Hổ bị ngốc sao?” Táp Nhi ngồi trong lòng Lý Thanh Nhiên, đầy mặt khó tin than thở.

“Anh A Hổ mới không ngốc đâu!” Em trai Việt Nhi giống con lười ôm đùi Lý Thanh Nhiên, hiển nhiên có giải thích bất đồng: “Trên TV nói... Người như thế gọi là thần kinh.... Là sinh bệnh mới bị như vậy... Anh không thể xem thường nha.... sẽ thành trẻ hư đó!”

Hai cái thằng mất dạy này!!!

Trán Vương Đại hổ nổi đầy gân xanh, hần liền biết chỉ cần ở cùng hai cái thằng này, hần nhất định sẽ đoán thọ mười năm.

“Táp Nhi, Việt Nhi, chúng ta mau vào nhà, không cần ở cùng cái đồ thần kinh ngu ngốc này.” Lý Thanh Nhiên ôm hai đứa, lạnh lùng bỏ lại một câu, sau đó, không chút lưu tình đóng lại cánh cửa gỗ lim dày nặng.

Vù.... Một cơn gió tuyết thổi qua.

Vù.... Hai ngọn gió tuyết thổi tới.

“Nhiên Nhiên, anh sai rồi! Cho anh vào đi, bên ngoài lạnh lắm!” Giữa trời tuyết hoàng hôn lạnh lẽo, tiếng kêu rên thê lương của Vương Đại Hổ cùng tiếng cào cửa đứt quãng vang vọng thật xa, thật xa.

.

Wang Đại Hổ tựa hồ trời sinh liền không thể nào hoà hợp với trẻ con.

Vô luận là Vương Tiểu Hổ trước đây hay là Vương Táp, Vương Việt hiện tại. Đương nhiên, ở trong mắt hần, vấn đề không phải là ở hần mà là ở mấy đứa kia. Luôn lấy vẻ bề ngoài đáng yêu làm vũ khí, ý đồ phá hoại cảm tình của hần và Nhiên Nhiên chính là lỗi của nhóm tiểu bại hoại kia!

Cho nên, rất đương nhiên, thiên kinh địa nghĩa, cuộc chiến giữa Vương Đại Hổ với hai thằng quỷ bắt đầu.

Cảnh một.

Wang Đại Hổ đang xem Barcelona và Real Madrid, tại bảy phút gay cấn sốt ruột cuối cùng, hai thằng quỷ nhất định muốn chuyển kênh sang xem phim hoạt hình. Vương Đại Hổ dù cực kỳ không đồng ý nhưng điều khiển từ xa bị đoạt, ai ngờ chuyển hết một trăm hai mươi kênh xong, bọn nhóc mới nhớ ra: Hôm nay là thứ bảy a!

Cảnh hai.

Wang Đại Hổ giúp hai đứa tắm rửa. Trẻ con cởi hết quần áo cũng giống như ngựa thoát dây cương, nhảy nhót tung tăng trong bồn tắm, phịch đến phịch đi, rốt cuộc đợi đến khi tắm rửa sạch sẽ cho bọn nó xong, trong phòng tắm chỉ còn một người kiệt sức chật vật không chịu nổi.

Cảnh ba.

Mấy đứa trước khi ngủ có thói quen nghe kể chuyện. Cho nên con sói xám ăn thịt cô bé quàng khăn đỏ, con rồng uy hiếp công chúa, tài chủ độc ác sẽ đều có cùng một cái tên – Anh A Hổ! Mỗi khi Lý Thanh Nhiên kể chuyện, anh A Hổ vạn ác sẽ bị dừng sĩ đánh bại như thế nào, bị hoàng tử chà đạp như thế nào, hai thằng quỷ sẽ phát ra tiếng cười thanh thúy ngọt ngào, cao hứng ghê gớm.

Mà lấy mấy cảnh này để nói, trong “trận chiến” này, Vương Đại Hổ không thể nghi ngờ là đang ở thế hạ phong, thuộc tầng lớp không ngừng bị bắt nạt.

Cho nên hấn ury a! Hấn khuất a!

Hấn muốn an ủi a!

“Anh mặc kệ...” Trong phòng bếp, Vương Đại Hổ ôm chặt Lý Thanh Nhiên đang nấu cháo: “Hôm nay là lễ giáng sinh, em phải ở với anh!”

Một tiếng thở dài vừa tức vừa bất đắc dĩ vang lên.

Lý Thanh Nhiên nâng tay búng lên trán người nào đó.

“Anh lớn rồi mà còn cùng Táp Nhi với Việt Nhi tranh giành tình nhân, cũng không ngại dọa người!”

“Còn không phải tại vì em không để ý người ta...” Vương Đại Hổ tựa đầu lên vai Lý Thanh Nhiên, tủi tủi thân thân nói: “Em mấy ngày nay đều không ngủ với anh!”

“Nói bậy cái gì!” Lý Thanh Nhiên trợn mắt, cho hấn một khuỷu tay.

“Hai người đang liếc mắt đưa tình sao?” Đột nhiên, một thanh âm non nớt tràn ngập hiếu kỳ vang lên.

Lý Thanh Nhiên vụt một phát chui ra khỏi Vương Đại Hổ chui ra, quay đầu liền thấy ở cửa phòng bếp, hai thằng nhóc bốn mắt mở to không chớp, phát sáng loè loè nhìn bọn họ.

“Anh Nhiên Nhiên sẽ bị Đại Hổ thối đoạt đi sao? Ô ô, Việt Nhi không cần!” Thằng nhóc Việt Nhi bắt đầu bĩu môi, đầy mặt không tình nguyện khóc nháo.

Anh trai tốt Táp Nhi vội vàng an ủi vỗ vỗ lưng em mình: “Việt Việt đừng khóc, em yên tâm, Đại Hổ thối xấu như vậy, anh Nhiên Nhiên tuyệt đối sẽ không thích.... Nhiên Nhiên mau mau.... Táp Nhi nói đúng, đúng không!”

“Đúng cái gì mà đúng!” Vương Đại Hổ chuẩn một bộ mẹ kế, nghe rằng tức giận nói: “Tao nói cho bọn bây, anh Nhiên Nhiên của hai đứa là của tao, cả đời đều là của tao, không phải của bọn bây....”

“Oa oa oa...” Hai thằng nhóc cảm thấy mình bị bắt nạt, lập tức không chút do dự khóc lớn.

Lý Thanh Nhiên lườm Vương Đại Hổ, tiến lên, hai tay ôm hai thằng bé, nhẹ giọng dỗ dành.

“Anh Nhiên Nhiên, anh nhất định phải chờ bọn em lớn lên.... Bọn em lớn rồi liền cưới anh làm vợ.... Cho nên.... cho nên... không được để A Hổ thối cướp đi nha!” Tiểu Táp Nhi nước mắt nói.

“Đúng, đúng! Việt Nhi cũng thế.”

Hai thằng quý khóc âm ỉ, Lý Thanh Nhiên bất đắc dĩ dỗ một hồi nhưng bọn nhóc nhất định muốn cậu đáp ứng yêu cầu của mình.

“Anh Nhiên Nhiên là nam, không thể làm vợ Táp Nhi với Việt Nhi được!” Lý Thanh Nhiên đau đầu nói.

“Gật người! Ba ba không phải là gả cho cha sao?” Tiểu Táp Nhi nâng lên hai mắt ngập nước, muốn bao nhiêu manh là có bấy nhiêu manh.

Lý Thanh Nhiên nhất thời không biết nói gì.

“Em còn thấy bọn họ hôn nhau!” Việt Nhi sợ anh Nhiên Nhiên của nó không tin, vội vàng đếm đếm ngón tay nêu ví dụ: “Nhưng mà cha rất thích bắt nạt ba ba... Vẫn đè ba dưới thân.... khiến ba ba khóc rất to... Anh Nhiên Nhiên, chúng em về sau nhất định sẽ không đối với anh như thế, sẽ không khiến anh khóc!”

Vương Đại Hổ đầy trán hắc tuyến nghe hai thằng quý nói, trong đầu bỗng hiện ra hình ảnh như vậy: Trên bàn làm việc rộng rãi, Sói đuôi xù cùng Chihuahua đang a a ưm ưm kịch liệt, đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra một khe hở, hai cái đầu xù hiếu kỳ thò ra. Nếu mình mà là Sói đuôi xù thì nhất định sẽ bị mềm xuống. Hấn thở dài trong lòng.

Xem ra nên tìm thời điểm nói chuyện với chú, Lý Thanh Nhiên bình tĩnh đẩy đẩy kính trên mũi, nhận thức thông tin hạn chế tuổi từ quá sớm là rất không tốt đối với trẻ nhỏ.

“Hắt xì!” Tại nước Mỹ xa xôi, Chihuahua đột nhiên hắt xì một cái.

“Sao lại bị cảm?” Long Nhất Minh khoác áo ngủ màu tím lo lắng hỏi.

“Không có việc gì.... Cảm giác lỗ tai có hơi nóng, chắc là Táp Nhi với Việt Nhi đang lải nhải nhắc đến em.... Cũng không biết hai đứa hiện tại.... A a a.... Ừm... Không cần.....”

“Hừ, loại thời điểm này, em chỉ cần nghĩ đến anh là đủ rồi!”

“Ừm... A.... Đáng ghét!”

Chihuahua quả nhiên bị bắt nạt rất lợi hại.

45. Chương 45: Lễ Giáng Sinh (tình Định Như Vậy)

Edit: Thanh Thạch

“Nhanh lên! Nhanh lên!” Ăn xong món cháo rau thập cẩm ngon lành, hai thằng nhóc lập tức biến thành hai con khỉ con, nhảy tới nhảy lui, âm ỉ không ngừng.

“Biết rồi! Biết rồi!” Vương Đại Hổ kéo hai con khỉ qua, mặc áo lông cho tụi nó, lại đội mũ, quàng khăn, đeo găng, nhìn hai đứa đã được bọc kín mít mới gật đầu nói: “Bọn mày nghe cho rõ đây, tụi nũa đi ra ngoài không được nháo, không được rời khỏi tầm mắt của anh A Hổ, không được tùy tiện chạy loạn, phải ngoan ngoan nghe lời, biết chưa?”

“Biết rồi! Bọn em sẽ ngoan mà!” Hai chú nhóc cười tủm tỉm gật đầu đáp ứng.

“Táp Nhi, Việt Nhi, đi nào!” Lý Thanh Nhiên đứng ở cửa gọi.

“Yeah!! Đi nào, đi nào.”

Nhìn hai đứa lao nhanh như đạn ra ngoài, Vương Đại Hổ đau đầu day day trán, hẳn có cảm giác lần đi mua sắm này nhất định sẽ trở nên siêu cấp phiền toái.

.

Trung tâm thương mại thành phố H, biển người tấp nập.

Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên mỗi người dắt tay một đứa, bọn họ đi thang máy lên thẳng tầng 6. Khi cửa thang máy mở ra, “Địa ngục” đủ mọi màu sắc hiện ra. Cầu trượt, bập bênh, xe điện, đồ chơi lắp ráp, nhà phao, nhà bóng,... Đường nhiên, còn cả một lũ tiểu quỷ đang trèo lên trèo xuống.

“A a a a a!!!!” Táp Nhi, Việt Nhi vừa đến nơi này, bốn con mắt lập tức phát sáng cả ngàn watt, cái mặt nhỏ đỏ bừng như táo chín, cơ hồ muốn cấp tốc chạy vào bên trong.

Vương Đại Hổ nhanh chóng kéo tụi nó lại.

“Chúng ta đi thay quần áo đã.”

Vài phút sau, hai nhóc quỷ như cá gặp nước, vui sướng hoà mình cùng các tiểu đồng bọn.

Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên cũng tìm một chỗ, gọi hai tách cà phê, vừa trông hai đứa vừa ngồi nghỉ.

“Hôm nay chính là hợp ý hai cái thằng kia!” Vương Đại Hổ nhìn mấy đứa chơi đến đầu đầy mồ hôi cách đó không xa, có chút chua chua nói.

Lý Thanh Nhiên buồn cười nhìn hẳn nói: “Cũng không biết ai cố ý cầm đến hai vé vào khu trò chơi trẻ em.”

Vương Đại Hổ quần trí, bệt bệt mồm, không lên tiếng.

Hai đứa chơi hơn một tiếng, cuối cùng chơi chưa đã mà đã bị Vương Đại Hổ xách ra. Tụi nó tu ừng ực mấy cốc nước, khuôn mặt đỏ bừng, vừa thấy chính là cái dạng hưng phấn quá độ.

“Thưa các anh, các chị, các vị phụ huynh, các em nhỏ, cuộc thi “Gia đình đêm Giáng Sinh” tại khu trò chơi trẻ em của chúng tôi sắp bắt đầu, hy vọng các anh chị và các em nhiệt tình tham gia, chiến thắng sẽ nhận được món quà Giáng sinh rất lớn.”

“Em muốn tham gia, em muốn tham gia.” Tiếng loa vừa dứt, hai cậu nhóc liền nhảy nhót nhao nhao nói.

“Được, được, được.” Lý Thanh Nhiên lau lau mồ hôi trên trán cho tụi nó, tràn đầy cưng chiều nói.

Lại nói, người đăng ký đúng là rất nhiều, mỗi tội phần lớn đều là ba mẹ cùng con cái, rất ít người trẻ tuổi như Lý Thanh Nhiên và Vương Đại Hổ, lại thêm hai cậu nhóc cực kỳ đáng yêu, tự nhiên là hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Vòng thứ nhất: Thi ngồi xuống đứng lên.

Yêu cầu nhóm người lớn đứng ở trong vòng tròn, ôm con mình, ngồi xuống đứng lên, trong vòng một phút, ai làm nhiều nhất chính là quán quân. Loại lao động “thể lực” này, Vương Đại Hổ có thể nói là am hiểu nhất, lập tức không nói hai lời, mỗi tay treo một nhóc, như khi.

“Chuẩn bị — Bắt đầu —”

Giữa tiếng âm nhạc cùng tiếng cổ vũ của khán giả chung quanh, Vương Đại Hổ đeo hai thằng nhóc đang khúc kha khúc khích cười to bắt đầu làm vận động lên xuống. Người hấn trắng kiện như ghé con, mấy năm nay lại vẫn kiên trì rèn luyện, cho nên loại chuyện này đối với hấn đều là chuyện nhỏ.

“Tám mươi cái, chúc mừng gia đình số 29!”

“Yeah! Thắng rồi!!” Hai thằng quỷ nghe thấy chính mình lấy được quà, lập tức hưng phấn hoan hô, xem anh A Hổ như cái cây lớn, cao hứng đứng cả lên đùi người ta, vui không chịu nổi. Đặc biệt lúc người tổ chức đưa cho bọn họ bộ đồ chơi Altman, càng phá lệ cho Vương Đại Hổ một nụ hôn vang dội.

Vòng thứ hai: Bịt mắt ghép hình.

Lần này mang theo hai đứa đi lên là Lý Thanh Nhiên. Đương nhiên, lấy trình độ thông minh của Nhiên Nhiên nhà hấn cùng hai thằng nhóc ranh ma kia, trong khi nhà khác còn đang đau khổ suy tư, bọn họ đã ghép hoàn chỉnh bức hình.

Mà vòng thứ ba là giữ bóng chạy thì để bọn nhỏ tự tham gia. Thằng cu Táp Nhi không hổ là con của Sói đuôi xù, suy tính không ít đâu! Mắt thấy bạn nhỏ bên cạnh sắp sửa vượt qua chính mình, dưới tình thế cấp bách, phi thường không hửu hảo giờ lên một chân, đập quả bóng dưới móng con nhà người ta. Kết quả là đứa bé kia ngã xuống đất khóc òa lên, cuối cùng vẫn là Vương Đại Hổ kéo nó đi xin lỗi mới xong.

Cuộc thi làm người ta kiệt sức rồi cuộc kết thúc vào giữa trưa. Vương Đại Hổ cùng Lý Thanh Nhiên ôm hai đứa sung sướng đi ăn KFC. Suất gia đình gồm hamburger, khoai tây chiên, nước uống, cả nhà ăn đến vui vẻ. Ăn xong bữa trưa, mấy người lại lên rạp chiếu phim ở tầng cao nhất xem “Toy Stories”.

Khi phim chiếu xong thì trời cũng tối, cửa hàng hai bên đường bắt đầu bật đèn neon nhấp nháy, dường như cả thế giới trong nháy mắt trở nên huy hoàng.

Về đến nhà, Lý Thanh Nhiên cùng hai đứa nhóc ở trong phòng trang trí cây thông, Vương Đại Hổ ở phòng bếp chuẩn bị tiệc giáng sinh đặc biệt.

“Đỉnh linh linh...” Tiếng điện thoại vang lên.

Là Chihuahua đánh tới, mấy người trong phòng cũng không biết thì thầm cái gì, chẳng đến khi Vương Đại Hổ nấu xong mọi thứ, bụng gà tây thơm ngào ngạt lên bàn, bên kia mới dập máy.

“Các chú thế nào?” Vương Đại Hổ cười hỏi.

“Nói là đang chuẩn bị cho đám cưới của bạn.”

“Bên kia hiện tại hấn là rạng sáng đi!”

“Đúng rồi! Đại khái là nhớ Táp Nhi và Việt Nhi.”

Vương Đại Hổ nhìn hai đứa còn đang đùa nghịch đồ chơi, vỗ vỗ tay kêu: “Đi rửa tay đi, chúng ta ăn cơm!”

“Oa a.... Có pizza, beef steak... Việt Nhi thích nhất là tart trái cây, anh A Hổ thật tốt bụng!”

“Nếu mày đổi hai chữ tốt bụng thành lợi hại, anh A Hổ nhất định càng cao hứng.” Vương Đại Hổ cười rót nước trái cây cho hai nhóc, cũng cho mình cùng Lý Thanh Nhiên hai ly rượu nho.

“Merry Christmas!” Vương Đại Hổ nâng ly.

“Merry Christmas!” Bốn chiếc cốc chạm vào nhau, tiếng bọn nhỏ vui sướng kêu to cùng lời chúc mừng ngày lễ tuyệt vời. Ăn xong đại tiệc, bọn nhóc đã chơi cả một ngày rất dễ thiếp đi, Vương Đại Hổ dọn dẹp bát đĩa xong liền thấy Lý Thanh Nhiên từ phòng ngủ bước ra.

Tầm mắt hai người giao nhau, đồng thời nở nụ cười.

Vương Đại Hổ là ngây ngô cười hắc hắc.

Lý Thanh Nhiên lại là cười nhỏ nhẹ nhưng tràn ngập ấm áp.

“... Hôm qua em có thuê mấy bộ phim, cùng nhau xem nhé?”

“Ừ!”

Tắt hết đèn trong phòng khách, chỉ còn lại ánh sáng từ chiếc TV, hai người ngồi trên sofa to lớn mềm mại, Vương Đại Hổ vẫn cười không ngừng.

“Khụ khụ khụ...” Hắn giả bộ ho khan mấy tiếng, xoay người một cái liền ôm Lý Thanh Nhiên lên đùi. “Ai! Hai ta rất cuộc có thể ở một mình, thật tốt!”

Nhìn Vương Đại Hổ đầy mặt cảm động, Lý Thanh Nhiên nhếch miệng, buồn cười lắc đầu. Người này a, lúc còn nhỏ rõ ràng có vẻ thành thực như vậy, thế mà hiện tại trưởng thành, tâm trí lại tự động lùi về, càng ngày càng trở nên dĩnh người. Nhưng mà, nghĩ thì nghĩ như thế, chính là Vương Đại Hổ cứ kề cận cậu như vậy, thời thời khắc khắc đều thể hiện tình ý đối với mình vẫn khiến Lý Thanh Nhiên cảm thấy an tâm từ đáy lòng.

“Nhiên Nhiên, hai tay của em thật đẹp!” Vương Đại Hổ cầm lấy bàn tay thon dài của Lý Thanh Nhiên, một bộ lăm la lăm lét. “Nhưng mà, em không cảm thấy trên tay thiếu cái gì sao?”

Lý Thanh Nhiên thông minh như vậy, nghe câu này trong lòng chính là nhảy dựng, trên mặt lại mảy may không lộ, hỏi ngược lại: “Thiếu cái gì?”

“Ten ten ten tên...” Như biểu diễn ảo thuật, Lý Thanh Nhiên chỉ thấy ngón áp út chợt lạnh, một chiếc nhẫn nam màu bạc đã đeo ở đó.

“Anh —” Kinh ngạc nhìn ngón tay của mình, một dòng cảm xúc kịch liệt dâng lên trong lòng Lý Thanh Nhiên.

Vương Đại Hổ nhìn cậu cười cười, lại cầm ra một chiếc khác giống hệt, nghịch ngợm hỏi: “Không đeo cho anh sao?”

Lý Thanh Nhiên nhẹ hít một hơi, trịnh trọng nhận lấy chiếc nhẫn, đeo lên ngón áp út tay phải của Vương Đại Hổ.

Hai người nắm tay, khe hở chặt khít, đôi nhẫn giống nhau kề sát, biểu đạt ý nguyện vĩnh viễn cùng một chỗ, một loại trầm mặc vô thanh lưu chuyển giữa hai người.

“Nếu có một ngày, anh rời khỏi em,” Lý Thanh Nhiên nói: “Em liền tự tay giết anh!”

Trong bóng đêm, vẻ mặt cậu nghiêm trang, nghiêm trang đến quyết tuyệt.

Cậu đang dùng phương thức như vậy nói cho Vương Đại Hổ biết điểm mấu chốt của mình, muốn trêu chọc em, thì phải làm tốt giác ngộ muốn chết.

Bởi vì em sẽ không buông tay.

“Anh tin!” Vương Đại Hổ vươn tay, ôm cổ cậu, kéo cậu đến, tại khoe môi buộc chặt in một nụ hôn mềm nhẹ.

Lúc này, trong đầu hắn không khỏi hiện lên hình ảnh kiếp trước.

Khi đó Vương Đại Hổ đưa cho cậu không phải là nhẫn mà là chiếc dao màu bạc mình yêu quý nhiều năm. Khi đó hắn một lòng theo đuổi lăng mạn, thậm chí còn nói lời thề son sắt: “Nếu có một ngày anh phản bội em, em liền dùng con dao này giết anh đi.”

Nhưng ai có thể nghĩ đến cuối cùng, con dao ấy thật sự nhuốm máu, tuy không phải của hắn, nhưng so với là của hắn, càng làm cho Vương Đại Hổ cảm thấy thống khổ.

Cho nên, sống lại một kiếp, hắn dùng nhẫn thay cho dao.

Bởi vì, hắn hy vọng kiếp này hai người thật sự có thể đầu bạc răng long.

46. Chương 46: Lễ Giáng Sinh (màn Đêm Nóng Bỏng)

Thần sắc Lý Thanh Nhiên thực bình tĩnh, nhưng động tác làm ra lại khiến cho Vương Đại Hổ không thể bình tĩnh. Ngón tay thon dài cỡi từng chiếc cúc áo, thẳng đến xương quai xanh, lồng ngực trắng nõn, toàn bộ lộ ra trước mắt.

“Ôm em!” Cậu nói.

Vương Đại Hổ oán hận nuốt một ngụm nước miếng, bỗng nhiên đứng dậy, không chút nào dè dặt vác cậu lên vai như khiêng bao tải.

Mở ra cánh cửa phòng ngủ, hai người cùng ngã lên chiếc giường phủ kín cánh hoa hồng.

“Em thật mềm mại...” Vương Đại Hổ ngẩng đầu lên từ đôi môi phẩn hồng, một bộ lưu manh được tiện nghi còn khoe mẽ.

Đôi mắt trong trẻo của Lý Thanh Nhiên sớm đã không còn tự chủ của lúc trước, ngập tràn mê ly, cậu thở dốc không ngừng, hiển nhiên nụ hôn này hao phí thật nhiều thể lực.

“Anh... Làm lúc nào...?”

“Nửa đêm hôm qua.... Trộm chuẩn bị.... Thế nào, có thích không?” Vương Đại Hổ dụ dằng hôn lên mỗi tác trên ngực cậu, tận lực khiến cậu thả lỏng.

Cái tên đầy đầu ý xấu này, quả thật là sớm có dự mưu!

Cảm giác được quần mình bị nhẹ nhàng kéo xuống, Lý Thanh Nhiên cắn môi, mắng: “Bại hoại!”

Vương Đại Hổ nghe vậy lại cười đắc ý.

Rốt cuộc, hai người trần trụi nhìn nhau.

Lý Thanh Nhiên nghiêng đầu, ánh mắt tối đi, thanh âm có chút run rẩy: “.... Thất vọng sao?”

Khác với con gái vừa mềm vừa thơm, thân thể này nói đến cùng vẫn là con trai, hắn – sẽ ghét bỏ sao?

“Đồ ngốc!” Vương Đại Hổ như trừng phạt mà cắn bả vai trắng nõn: “Thật muốn ăn em đến xương cốt cũng không còn, ăn sạch sành sanh!”

“Thế thì ăn đi!” Lý Thanh Nhiên bồng giơ tay lên, ôm cổ người trên thân: “Đừng lưu lại bất cứ thứ gì.”

“Tuân mệnh!” Vương Đại Hổ đáp lại dứt khoát, giờ khắc này tình triền trong người hắn đã bị vật nhỏ này “câu dẫn” đến cháy hừng hực, nếu không phát tiết ra ngoài, hắn nhất định sẽ điên mất.

“Nhiên Nhiên, anh yêu em.”

“..... Ừ, em cũng vậy!”

Thân thể bởi ma sát mà nóng bỏng, hôn môi bởi tình yêu mà triền miên, linh hồn bởi kết hợp mà hoà quyện, không cần nhiều lời nói, chỉ cần một ánh mắt, một va chạm, những thứ từng khiến bọn họ thống khổ, giây phút này đều như vỡ tan, hết thấy đều biến mất. Giữa lửa tình cực nóng, con người mình đầy thương tích kia rốt cuộc chiếm được an ủi tốt nhất.

.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu qua bức màn dày, chỉ để lại ánh sáng lơ mơ chiếu vào chiếc giường king size. Lý Thanh Nhiên rên rỉ một tiếng, mở mắt. Cậu hơi giật giật, một giây sau, một cơn đau thấu truyền đến từ nửa người dưới lập tức khiến sắc mặt cậu cứng đờ.

“Tỉnh rồi?” Có người khẽ vén sợi tóc bên tai cậu, nhẹ giọng cười nói.

Lý Thanh Nhiên vươn tay sờ sờ trên đầu giường, đeo kính mắt vào, lọt vào tầm nhìn là một mảnh da thịt – lồng ngực phi thường khoẻ mạnh.

“Mấy giờ rồi?” Có lẽ xuất phát từ thân thể khó chịu, cũng có thể là từ xấu hổ nói không rõ tả không được nào đó, thanh âm Lý Thanh Nhiên mang một loại thái độ “hùng hổ”.

“Sáu giờ kém mười, còn sớm, em ngủ thêm một lát đi!” Vương Đại Hổ cười hắc hắc.

Nhìn mặt mày Vương Đại Hổ toe toét không ngừng, Lý Thanh Nhiên quần bách, đặc biệt khi phát hiện thân thể hai người dưới chân vẫn đang trong trạng thái trần trụi, càng thêm quần bách.

“Anh đi ra ngoài!”

“Hả?”

“Anh đi ra ngoài trước đi!”

“A! Được được được!” Ánh mắt Vương Đại Hổ đảo một vòng, quả thực nghe lời xuống giường. Hắn loã mông, người anh em lấp ló lấp ló trước mắt Lý Thanh Nhiên, đầy vẻ lưu manh nói: “Nhiên Nhiên, quần áo của em đặt ở đây này, anh đều chuẩn bị tốt rồi. Còn có thuốc mỡ này, đem qua rửa cho em xong liền bôi một lần, tý nữa em lại bôi lần nữa, giảm nhiệt.... rất nhanh.....”

“..... Lăn!”

“Hả?”

“Lăn ra ngoài!”

“Được được được, lập tức lăn, lập tức lăn.”

Ôm cái gối bị ném vào mặt, Vương Đại Hổ trần trụi đứng ngoài cửa phòng ngủ, gãi gãi đầu, càng không ngừng ngây ngô cười.

.

Nướng bánh mỳ, làm trứng ốp lết, chân giò hun khói, lại rót hai cốc sữa nóng cho hai thằng quỳ ăn sáng.

Nhận thấy chỗ ngồi đối diện thiếu một người, Táp Nhi chớp chớp mắt to nghi hoặc hỏi: “A Hổ thối, anh Nhiên Nhiên đâu rồi?”

Bởi vì lúc này tâm tình rất tốt, Vương Đại Hổ cũng không có trách cứ thằng ranh “vũ nhục” mình, cười hì hì nói: “Anh Nhiên Nhiên của mày còn ở trong phòng ngủ!”

“Còn đang ngủ sao?” Việt Nhi ngồi một bên uống một ngụm sữa lớn, lau lau miệng nói: “Anh Nhiên Nhiên là con heo lười?”

“Không phải đâu, anh Nhiên Nhiên phiêu phiêu như vậy, sao là heo được!” Táp Nhi nghe cậu em vũ nhục nam thân của mình, lập tức chun mũi phản bác: “Nhất định là anh ấy gặp phải vấn đề gì đó, không thể xuống dưới ăn bữa sáng, Táp Nhi hiện tại liền đi giúp anh ấy, anh Nhiên Nhiên em đến đây!!”

“Việt Nhi cũng phải đi....”

“Tụi bây im lặng cho tao cái!” Vương Đại Hổ nhanh tay lẹ mắt kéo cổ áo hai thằng quỳ lại, đặt bọn nó lên ghế.

“Anh Nhiên Nhiên của hai đứa.... chỉ là... đêm qua ngủ tương đối muộn..... Cho nên hôm nay mới chưa có dậy!”

“Muộn? Tại sao lại muộn?” Táp Nhi híp đôi mắt to tròn, muốn bao nhiêu hoài nghi có bấy nhiêu hoài nghi hỏi: “Hai anh làm chuyện gì xấu sao?”

Vương Đại Hổ cả kinh, đầy đầu mồ hôi thầm nghĩ: Hai thằng sẽ không biết cả loại chuyện này đi! Nay cũng quá trường thành sớm rồi!

Nhưng mà may mắn, ngay lúc hắn không biết nên nói cái gì thì nhân vật chính của câu chuyện rốt cuộc phiêu dạt bước tới.

“Anh Nhiên Nhiên!” Hai thằng quỳ gập được chính chủ, lập tức ném Vương Đại Hổ tới sau đầu, bò lên đùi Lý Thanh Nhiên. “Anh Nhiên Nhiên, sao sắc mặt anh lại trắng như vậy? Anh bị bệnh sao?” Tiểu Táp Nhi rất là lo lắng hỏi.

“Anh không sao!” Lý Thanh Nhiên xoa xoa đầu hai đứa mỉm cười nói.

“Anh Nhiên Nhiên sau này phải đi ngủ sớm một chút không được ham chơi

~~ như vậy ngày hôm sau có thể dậy! Là ba nói cho chúng em biết!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Việt Nhi một bên không ngừng gật đầu, bỗng nhiên không biết nhìn thấy cái gì, rất ngạc nhiên chỉ vào cổ Lý Thanh Nhiên nói: “Anh Nhiên Nhiên, anh bị con muỗi thối đốt kia, đỏ lên rồi!”

Vương Đại Hổ nhìn sang, chỗ nào muỗi đốt! Rõ ràng chính là dấu hôn đêm qua mình mút ra.

Lý Thanh Nhiên giờ mới nhớ ra, mặt hết đỏ rồi lại đen, hung hăng lườm người nào đó không ngừng cười trộm.

Kéo kéo cổ áo lên che đi, ai đó vốn lạnh lùng hiểm khi xuất hiện biểu tình bối rối.

“Được rồi, các em mau ra ăn sáng đi!” Lý Thanh Nhiên ho nhẹ một tiếng, nói với Táp Nhi và Việt Nhi.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Vương Đại Hổ thấy thú vị, không khỏi có chút ý xấu nâng chân lên, nhẹ nhàng cọ cọ đôi chân mê người đối diện.

Một cái, hai cái.

Móc móc, câu câu.

“Á —” Hét thảm một tiếng, Vương Đại Hổ đau đến gục đầu xuống bàn.

“Anh Nhiên Nhiên, anh Nhiên Nhiên, anh xem A Hổ thối làm sao vậy?” Táp Nhi ngạc nhiên nhìn Vương Đại Hổ, tựa hồ không rõ đang êm đẹp người này sao lại tự dưng tự ngược.

“Không có việc gì, anh A Hổ của mấy đứa vừa phát bệnh! Nhưng mà anh đã giúp anh ấy chữa rồi, từ giờ anh ấy nhất định sẽ thực im lặng!” Lý Thanh Nhiên cười ôn nhu như vậy, tựa như đoá băng sơn tuyết liên dưới ánh mặt trời chiếu xạ ra hào quang thánh khiết, nháy mắt liền mê đảo hai mắt tụi nhóc đến phát sáng.

Vương Đại Hổ: “.....”

.

Cứ thế giữa ngọt ngào và thống khổ, lại qua năm ngày, Sói đuôi xù cùng Chihuahua rốt cuộc tại ngàn vạn chờ mong của Vương Đại Hổ từ Mỹ trở lại!

Hai thằng nhóc gặp lại ba “đã lâu” không thấy đều cao hứng ghé gối, vây quanh Chihuahua lú lú không ngừng. Bất quá từ việc bọn nó thường thường liếc nhìn mình, Vương Đại Hổ có thể trăm phần trăm cam đoan hai thằng này nhất định là đang nói xấu mình.

Nghĩ đến mình hơn một tuần nay bị hai thằng quỷ hành hạ, Vương Đại Hổ thấy bi đát vô cùng, không đâu xa, liền nói từ sau “đêm đầu tiên” của hai người, hẳn với Lý Thanh Nhiên cũng không có cơ hội thân thiết thêm. Hai thằng mất dạy nhất định muốn ngủ cùng Lý Thanh Nhiên, cho dù Vương Đại Hổ da mặt dày ghé vào cùng, bọn nó cũng sẽ xếp một đồng gối ở giữa giường làm ranh giới Sở Hán.

Cho nên, lúc này Vương Đại Hổ thật sự ước gì nhanh chóng rời khỏi nơi này, trở lại ổ chó của mình, cùng Lý Thanh Nhiên trải qua thế giới hai người ngọt ngào.

Nhưng mà, trước khi đi, hẳn phải báo thù mới được.

Ngồi bên cạnh Long Nhất Minh, Vương Đại Hổ đột nhiên thắm thía nói chuyện dạy con, từ phát triển tâm lý nhi đồng đến thân là phụ huynh hẳn là nên tạo ảnh hưởng như thế nào đến con cái, đông lập tây xả lải nhải nửa ngày, cuối cùng mới lặng lẽ nói ra: “Cha nuôi, cha về sau lúc cùng chú ân ái nên đóng cửa cho kĩ, bằng không... nếu để Táp Nhi với Việt Nhi thấy thì không tốt....”

Nhìn bộ mặt nháy mắt đen xì của Long Nhất Minh, Vương Đại Hổ vụng trộm vui vẻ.

Hắn biết Sói đuôi xù này có dục độc chiếm rất mạnh, nhìn Chihuahua ngay cả thời điểm nóng nhất trong năm vẫn phải mặc áo dài quần dài là biết!

Hắc hắc.....

Chuối ngày chịu khổ của hai thằng ranh tụi bây sắp đến rồi!

Há há há há há há há.....

Nỗi mừng thầm này của Vương Đại Hổ rất lớn, thẳng đến ra khỏi nhà Long Nhất Minh cũng chưa dừng lại, cả người quả thực chính là mi phi sắc vũ, một bộ đại cừu đức báo.

“Ngây thơ!” Lý Thanh Nhiên phía sau khinh thường nói.

Vương Đại Hổ hắc hắc nhún vai, bỗng nhiên kéo tay cậu chạy về phía trước.

Lý Thanh Nhiên không kịp kêu tiếng nào đã bị gió đập vào mặt ngăn chặn miệng.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, hai thiếu niên chạy nhanh giữa nền tuyết trắng, chỉ để lại bốn hàng dấu chân, tuy siêu siêu vẹo vẹo, nhưng nhìn qua lại là hài hoà như vậy.

47. Chương 47: Phiên Toái

Edit: Thanh Thạch

“Chờ một chút, Hổ Tử....”

Trên hành lang có tiếng người gọi mình, Vương Đại Hổ quay lại, thấy là Trịnh Đào lớp bên cạnh, bởi vì hai người cùng thuộc đội bóng rổ của trường nên giao tình vô cùng tốt.

“Hổ Tử.” Trịnh Đào cúi người thở hỏn hỏn nói: “Cuối, cuối cùng cũng tìm được cậu!”

Vương Đại Hổ nhíu mày khó hiểu: “Có chuyện gì à?”

“Chính là cô bé phục vụ hồi trước cậu giới thiệu cho nhà tôi đấy.... Cô ấy... cô ấy....”

Là Khổng Thuý Bình? Tim Vương Đại Hổ nhảy lên một cái: “Cậu cứ từ từ nói, nó làm sao?”

“Ngày hôm qua mẹ cô bé tìm tới cửa, lời cô ấy đi, đến giờ cũng không thấy trở về làm!”

Quả đúng là Dương Lệ kia tìm đến thật!

Vương Đại Hổ âm thầm cười lạnh một tiếng, hỏi rõ ràng sự tình từ đầu đến cuối.

Vốn dĩ lúc trước Khổng Thuý Bình tuổi còn nhỏ khó tìm việc làm, vừa lúc mẹ Trịnh Đào mở một quán ăn nhỏ cách trường học không xa, Vương Đại Hổ thông qua quan hệ giới thiệu nó đến chỗ kia. Mà sáng hôm qua, lúc quán ăn vừa mới mở, một người đàn bà tìm đến, ồn ào náo loạn, nói là tìm con gái, mạnh mẽ kéo Khổng Thuý Bình đi, thẳng đến hôm nay cũng không thấy con bé quay lại, cho nên mẹ Trịnh Đào bảo con đến đây hỏi một chút, đến cùng là sao thế này?

“Được rồi! Tôi đã biết, cậu nói với bác một tiếng, tôi sẽ mau chóng giải quyết!”

Vương Đại Hổ trong lòng có chuyện, buổi tối tan học xong, không đi tự học mà cưỡi xe đạp chạy về phía đông thành phố. Hắn nhớ Khổng Thuý Bình từng nói qua gã đàn ông nấu rượu kia ở gần đường quốc lộ thành đông.

Vương Đại Hổ hỏi hết nhà này đến nhà khác, thẳng đến hơn chín giờ tối mới tìm được đến nơi.

Cùng một kiểu “tứ hợp viện”[1], chỉ là không có sự thoải mái, ưu nhã mà tứ hợp viện nên có, đầy đất là chai nhựa chất thành núi cùng những đồng báo chí vứt đi, nhìn qua giống như nơi thu mua phế phẩm.

Vương Đại Hổ vào trong viện, vừa lúc thấy một người đàn bà đi tới đi lui trong bóng đêm, một chốc thì ghé sát vào cửa nhìn nhìn, một chốc lại nhìn chung quanh như trộm.

Kia không phải Dương Lệ sao?

Tựa hồ nhận thấy có người tiến vào, cụ đàn bà vừa quay đầu lại, cả kinh kêu lên: “Mày là ai, đến nhà chúng tao làm gì?”

Vương Đại Hổ cau mày quét mắt nhìn cụ, chỉ thấy trên lưng còn đeo thêm một đứa nhỏ đang hô hô say ngủ, càng khiến cho Dương Lệ trở nên thấp bé.

“Khổng Thuý Bình ở đâu?” Không muốn nhiều lời với cái loại chỉ khiến người chán ghét, Vương Đại Hổ dứt khoát mở miệng hỏi.

Thực hiển nhiên, đã qua nhiều năm như vậy, Dương Lệ không nhận ra Vương Đại Hổ, chỉ là nghe thấy hắn nhắc tới Khổng Thuý Bình, sắc mặt đột nhiên thay đổi, cụ có vẻ rất sợ hãi, cả người run rẩy lợi hại.

“Mày, mày mày mày.... Mày là ai? Tìm bé năm nhà tao làm gì?” Dương Lệ gân cổ, muốn phủ đầu mà rống hỏi.

“Ít nói nhảm, tao hỏi mày, Khổng Thuý Bình hiện tại có ở trong phòng hay không?”

Vương Đại Hổ đã sớm chú ý tới, cụ thường thường liếc vào bên trong, càng nhận định Dương Lệ lại đang làm trò quỷ!

“Không có, không có, con bé không có ở nhà!”

“Không ở nhà?” Vương Đại Hổ cười lạnh một tiếng, nhắc chân muốn đẩy cửa.

“Mày muốn làm gì, đây là nhà tao, ai cho mày vào, cút ra ngoài!” Dương Lệ vừa thấy động tác của Vương Đại Hổ, lập tức nóng nảy, hai bàn tay thô đen chụp tới người hắn, bộ dạng sợ hãi như đang cất lực che giấu gì đó càng làm người ta hoài nghi.

Hai người giằng co, rất nhanh khiến những hộ gia đình khác trong viện đi ra. Đều là những người ở tầng đáy xã hội, thấy cũng không tới khuyên, ngược lại một đám hi hi ha ha xem trò hay.

Dương Lệ vừa mắng vừa hét, liều mạng không để Vương Đại Hổ vào phòng, mà Vương Đại Hổ ngai đứa bé trên người cụ nên không dám mạnh tay. Cứ như vậy khoa tay múa chân, trên mặt ngược lại bị cụ điên cào ra mấy vết máu. Hắn vốn là loại “tâm nhỏ nhen, thích mang thù”, hơn nữa lo lắng tình trạng của Khổng Thuý Bình, rốt cuộc mặc kệ, dùng sức quăng Dương Lệ ra ngoài.

Thoảng chốc, tiếng khóc của đứa trẻ cùng tiếng kêu cứu hô thiên thưởng địa của Dương Lệ vang lên.

Vương Đại Hổ giơ chân, phanh một tiếng đá văng cánh cửa, đập vào mặt là phòng ở tối đen.

“Mày là ai, muốn làm gì?”

Đột nhiên, một gã đàn ông vén rèm bước ra từ sâu trong phòng. Gã khoảng hơn bốn mươi tuổi, cao gầy, thoạt nhìn còn rất hào hoa phong nhã, không nói thì không ai nghĩ đến gã là người nấu rượu.

Ánh mắt Vương Đại Hổ như lợi kiếm bắn lên người gã, trong chớp mắt liền nhìn ra gã đàn ông này là vừa mới mặc xong quần áo, ngay cả giày cũng chưa kịp đi.

“Cút ra!” Nhận ra điều gì đó, Vương Đại Hổ nháy mắt đánh ngã gã đàn ông đang đi tới, bước vào trong phòng.

Một giây sau đó, hai mắt hắn đỏ bừng.

Trên chiếc giường dơ bẩn hỗn độn, Khổng Thuý Bình hai tay bị trói ở cột giường, miệng nhét mảnh vải, áo ngực bị cởi, nửa người dưới trống trơn, chỉ còn chiếc quần lót giắt tại cổ chân.

Thấy Vương Đại Hổ đến, khuôn mặt sẫm phủ đầy nước mắt lập tức lộ ra thần sắc cầu cứu, miệng ô ô không ngừng khóc rống. Vương Đại Hổ lập tức cởi dây thừng, cởi quần áo của mình bọc lên người nó, vỗ vỗ đầu con bé. Hắn nộ khí ngập trời nói: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ khiến hai kẻ súc sinh kia phải chịu báo ứng!”

Đang nói, Dương Lệ cùng gã đàn ông tên là Triệu Văn lão đảo chạy vào.

Bọn chúng ban đầu là quát tháo đuổi Vương Đại Hổ cút ra ngoài, sau lại quỳ trên mặt đất giả dối đau khổ cầu xin.

Đặc biệt là tên cầm thú kia, cư nhiên còn dám ngẩng mặt, hùng hồn bảo đây chỉ là hiểu lầm.

Hiểu lầm cái đầu m* mày, Vương Đại Hổ vô cùng tức giận, giơ hai nắm tay đánh Triệu Văn đến một đầu đầy máu không ngừng xin tha.

“Giết người! Xong vào nhà người ta giết người a! Không có thiên lý vương pháp!” Dương Lệ bên cạnh thấy chồng nằm trên đất cả người run rẩy cũng tức giận, như chó điên muốn lao lên đánh Vương Đại Hổ.

Nhưng hắn hiện tại không phải đứa trẻ trước đây người nhỏ sức yếu, há có thể để mẹ khóc lóc om sòm, một cước đạp xuống khiến Dương Lệ đương trường phun một búng máu.

“Mày cái loại táng tận lương tâm, không có nhân tính, bé năm là con ruột của mày đó! Mày cư nhiên để mặc người khác hại nó, làm nhục nó, mày đến cùng có phải là người không!” Vương Đại Hổ hận, cắn đến đau răng, lấy di động ra, hắn muốn báo cảnh sát!

Triệu Văn đang lẩn lộn trên mặt đất vừa thấy động tác này, lập tức phản ứng, gã liên tục cầu xin: “Người anh em, người anh em, này thật sự là hiểu lầm mà! Thuý Bình Nhi là con gái tôi, sao tôi có thể làm gì với nó.... Chị Lệ.... Chị Lệ.... Chị mau nói đi!”

“Đúng! Đúng!....” Dương Lệ lúc này cũng là hoang mang lo sợ, lại thêm chỉ trích của Vương Đại Hổ, càng là hoảng ghê gớm, nghe gã đàn ông “cầu cứu” cũng chỉ có thể xả cổ hô: “Bé năm là từ bụng tao đi ra, là con gái tao, chúng tao làm cái gì đều là chuyện nhà chúng tao, liên quan gì đến thằng ranh nhà mày, cút ra ngoài! Cút ra ngoài!”

“Có liên quan hay không, bọn mày vào đồn công an liền biết!” Vương Đại Hổ lạnh lùng nói.

“Đừng như vậy, tôi thật sự không có làm gì nó... Không, không tin cậu hỏi Thuý Bình.... Chúng tôi là trong sạch, lại nói loại sự tình này truyền ra ngoài đối với con gái không tốt, nó cả đời này làm sao có thể tìm chồng....” Triệu Văn hiển nhiên thông minh hơn mẹ Dương Lệ kia, thấy cứng rắn không được, liền quỳ trên mặt đất cầu xin nói.

Lời này tuy có ý tứ uy hiếp nhưng quả thật đánh trúng lo lắng trong lòng Vương Đại Hổ.

Hắn cũng không hy vọng Khổng Thuý Bình vì hai kẻ này mà hỏng một đời.

“Bé năm, gã nói đều là thật sao?” Lúc này, Khổng Thuý Bình đã mặc xong quần áo từ phòng đi ra, nghe vậy, nước mắt lại chảy nhưng vẫn gật đầu, nghẹn ngào nói: “.... Lúc, lúc gã muốn làm nhục em, thì... thì anh đến....”

Nghe lời này Vương Đại Hổ không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, sự tình còn chưa tới tình huống xấu nhất.

Nhưng này cũng không đại biểu hẳn sẽ bỏ qua cho hai kẻ mặt người dạ thú kia.

“Bé năm, anh định báo công an, em nghĩ thế nào?”

Cuối cùng, hẳn vẫn là muốn suy xét ý kiến của đương sự.

“Bình a! Là mẹ bị quỷ ám a, con tha thứ cho chúng ta lần này đi! Con nghĩ mà xem... nghĩ mà xem.... em con, nó là con trai duy nhất trong nhà a, nếu chú Triệu con mà ngồi tù, mẹ con ta sống sao đây a!”

Mấy lời này quả nhiên làm Khổng Thuý Bình dao động.

Dương Lệ còn nói thêm: “Lại nói, chú, chú Triệu không phải là chưa làm được gì sao... Việc này coi như xong... Con nói có được không?”

Khổng Thuý Bình rốt cuộc vẫn là tuổi nhỏ, không hiểu chuyện, lúc trước từng trải qua cuộc sống như địa ngục đã sớm sợ hãi, giờ mẹ còn nói như vậy liền khiến nó không khỏi nghĩ lại.

Chung quy chuyện xấu như vậy vẫn là nên giấu kín trong ổ chăn. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Anh, anh Đại Hổ...”

Vương Đại Hổ từ ánh mắt của nó đã nhìn ra ý tứ, lập tức có cảm giác bất hạnh không ai thích, tức giận chẳng ai tranh. Chỉ là ngay chính người bị hại đều quyết định như vậy, hẳn cũng không thể tiếp tục truy cứu.

“Tao nói cho bọn mày biết!” Sắc mặt Vương Đại Hổ lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống nói với hai người trên mặt đất: “Từ nay về sau không được đến tìm Khổng Thuý Bình nữa, nếu tao phát hiện bọn mày lại đến đây đưa nó, cẩn thận tao đánh gãy chân chó bọn mày!”

Nói xong, hẳn ngay cả liếc mắt cũng không muốn nhìn tiếp hai kẻ mặt người dạ thú tâm súc sinh kia nữa, kéo Khổng Thuý Bình ra ngoài.

“Phanh —”

Cửa vừa mở ra, bên ngoài năm sáu người lông lốc ngã xuống.

Đều là mấy người hàng xóm hiếu kỳ lại đây nghe ngóng.

Vương Đại Hổ cười lạnh một tiếng, cũng không né tránh, kéo Khổng Thuý Bình trực tiếp giẫm lên người bọn họ mà đi.

Khiến cho người người quất mắng hết trận này đến trận khác.

Hiện tại sắc trời đã muộn, Vương Đại Hổ đưa Khổng Thuý Bình về phòng ngủ ở chỗ làm, nghĩ chắc hai kẻ cầm thú kia không có gan nhanh như vậy sẽ lại tìm tới cửa.

48. Chương 48: Vay Tiền

Edit: Thanh Thạch

Đội xử lý xong mọi việc quay về trường học thì ký túc xá đã đóng cửa tắt đèn từ lâu. Vương Đại Hổ liền vòng sang toà nhà bên cạnh, phi phi hai ngụm nước bọt vào lòng bàn tay, bắt đầu – trèo cây!

Trèo tới đỉnh, ném đá vào ô cửa sổ thủy tinh ở tầng hai đối diện.

“Cạch —” một tiếng giòn vang.

Tựa như đang đợi tín hiệu này, rất nhanh liền có người mở cánh cửa ra.

Bò theo chạc cây vươn ra ngoài, Vương Đại Hổ như thần lẩn linh hoạt nhảy vào phòng.

Vừa chạm chân xuống đất liền nghe thấy thanh âm mang theo lo lắng cùng trách cứ: “Sao bây giờ mới về?” Lý Thanh Nhiên mặc đồ ngủ khoanh tay trước ngực, sắc mặt không tốt nhìn hắn.

Vương Đại Hổ nhếch miệng cười, nói: “Đi làm chút chuyện!”

Giống như hắn hiểu Lý Thanh Nhiên, Lý Thanh Nhiên làm sao mà không hiểu hắn, vừa nghe liền cảm giác có điểm không thích hợp. Chỉ là cậu không lập tức vặn hỏi mà là vỗ vỗ lá khô linh tinh trên người hắn, rồi cầm ra bình giữ nhiệt, bên trong là cơm chiều lưu lại cho hắn.

Ăn uống no đủ xong, Vương Đại Hổ cũng không tắm, chỉ lau mặt rồi cởi đồ chui vào ổ chăn.

Đương nhiên, hắn chui vào chính là ổ chăn của Lý Thanh Nhiên.

Ôm bảo bối mềm mại, thơm tho, cổ lửa giận trong lòng Vương Đại Hổ đối với hai kẻ cầm thú kia cuối cùng cũng lắng xuống, cũng liền không giấu giếm mà kể hết chuyện Khổng Thuý Bình từ đầu đến cuối, trọng điểm đương nhiên là mảng hai kẻ súc vật mặt người dạ thú.

Một lúc lâu sau, Lý Thanh Nhiên nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve mấy vệt cào trên mặt Vương Đại Hổ, lạnh lùng nói: “Bọn chúng đều đáng chết!”

“Đúng vậy, đúng vậy!!” Vương Đại Hổ như con cún, gật đầu liên tục, đối với lời này vô cùng đồng ý!

“Tục ngữ đã nói, không phải người một nhà không vào cùng một cửa, vật hợp theo loài, em nói Dương Lệ kia trước sau tìm được hai gã đàn ông đều là cầm thú. Chẳng những hại mình mà còn hại người, bé năm năm nay mới mười lăm a! Thế mà gã cũng có thể hạ thủ, nếu không phải hôm nay anh chạy tới đúng lúc, hậu quả thật sự là khó tưởng tượng nổi!”

Lý Thanh Nhiên gồi đầu lên ngực Vương Đại Hổ nhẹ nhàng cọ cọ, cười lạnh nói: “Hai người kia sẽ không có chuyện để yên đâu!” Cái loại quỷ hút máu như Dương Lệ sao có thể buông tha cho cây rụng tiền Khổng Thuý Bình có thể tùy ý áp bức.

“Hừ... Bọn họ không đến thì thôi! Nếu lại không biết sống chết mà tới thì không được trách Hổ gia gia tâm ngoan thủ lạt.” Cộng với món nợ trước đây, hắn nhất định sẽ bắt bọn họ trả cả vốn lẫn lãi.

Một đêm trôi qua, ngày hôm sau là thứ bảy, Vương Đại Hổ cùng Lý Thanh Nhiên đi thăm Khổng Thuý Bình. Sắc mặt con bé tuy tiêu tụy nhưng so với ngày hôm qua hiển nhiên đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Vương Đại Hổ hỏi nó vì sao Dương Lệ lại biết chỗ ở của nó.

Khổng Thuý Bình giải thích có chút ấp úng, nguyên lai là chính nó trở về một chuyến cho nên mới bị Dương Lệ bắt được.

“Em kiếm được chút tiền mua ít sữa bột muốn mang cho em trai, em em năm nay đã sáu tuổi nhưng vẫn gầy teo còi cọc giống như trẻ ba bốn tuổi. Chị hai, chị ba, chị tư nhiều năm trước đã bị mẹ bán cho người ta, nay chỉ còn có em và em trai, nên là...” Nói đến đây, con bé lại chảy nước mắt, có thể nhìn ra so với mẹ và cha đẻ, nó là chị ngược lại thật sự trân trọng đứa nhỏ.

Vương Đại Hổ nghe vậy thở dài, cha mẹ sinh con, trời sinh tính. Cho dù Dương Lệ trong mắt người khác vô cùng đáng giận nhưng đối với bé năm lại là người thân.

Đối với cuộc nói chuyện của hai người, Lý Thanh Nhiên chỉ ngồi một bên nghe, không có phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Có vẻ hơi trầm mặc.

Cuối cùng Vương Đại Hổ dặn nó vài câu, đặc biệt bảo nó nếu mấy người Dương Lệ lại đến gây rối liền lập tức gọi điện cho mình.

“Anh Đại Hổ, lần này thật sự cảm ơn anh! Nếu không có anh, em thật sự không còn mặt mũi để sống...” Khổng Thuý Bình có vẻ rất kích động, nó giữ chặt tay Vương Đại Hổ, vừa khóc vừa lạy, thể hiện cảm kích của mình.

“Không có việc gì! Nếu em đã gọi Nhiên Nhiên một tiếng anh họ, thì anh giúp đỡ em cũng là chuyện nên làm!” Đối với Khổng Thuý Bình, Vương Đại Hổ vẫn còn lưu lại ấn tượng trước đây, hần nâng tay vỗ vỗ đầu nó an ủi.

Cảm nhận được loại đụng chạm hơi thân mật này, Khổng Thuý Bình đỏ mặt, tựa hồ có cái gì đó trong lòng đột nhiên biến đổi.

Mà đúng lúc này, nó cảm nhận được một ánh mắt lạnh lùng mang theo sắc bén bức người khiến nó bất giác buông lỏng hai tay đang ôm chặt cánh tay Vương Đại Hổ.

Hai người từ nhà Khổng Thuý Bình đi ra, Vương Đại Hổ bảo Lý Thanh Nhiên về trường trước, còn có mấy tháng là thi đại học, hần không muốn làm cậu phân tâm.

“Vậy còn anh?” Lý Thanh Nhiên cau mày hỏi hần.

“Anh đi điều tra chút chuyện, tý nữa sẽ về!” Vương Đại Hổ nháy mắt với cậu rồi nhảy lên xe đạp nghiêng ngang mà đi. Nhìn bóng hần dần đi xa, ánh mắt Lý Thanh Nhiên trầm xuống, không ai biết cậu đang nghĩ cái gì.

.

Bị động đợi người đến công kích không phải là triết lý nhân sinh của Vương Đại Hổ.

Kỳ thật, nói hần có bao nhiêu để ý đến Khổng Thuý Bình hay là nói hần cỡ nào chính nghĩa thuần túy là bốc phét. Chẳng qua nếu lúc trước hần quyết định giải quyết chuyện này thì hần liền cam đoan nó sẽ có kết cục viên mãn.

Lại nói, hần không hi vọng loại người như Dương Lệ tiếp tục xuất hiện trong sinh hoạt của Nhiên Nhiên nhà hần.

Cả buổi chiều, Vương Đại Hổ đi xung quanh khu nhà Dương Lệ. Hần bộ dạng đẹp trai, nói chuyện lại xuôi tai, không bao lâu liền hỏi được một sọt gia sự nhà kia. Dương nhiên, ít nhiều cũng do vợ chồng nhà này cả ngày cãi nhau khiến hần cũng dễ dàng đạt được một bó lớn tin tức. Trước nói cái gã họ Triệu cầm thú kia! Ý vào bộ dạng cùng tướng mạo không đến nỗi nào, ở quanh đây cũng không thiếu mấy loại tin tức “màu hồng phấn” với cô nhà này, vợ nhà nọ. Cũng bởi vậy, Dương Lệ với gã đánh nhau không ít nhưng mỗi lần đều là sấm to mưa nhỏ, đánh nhiều năm như vậy, náo loạn nhiều năm như vậy nhưng vẫn cứ ở với nhau.

Cứ thế liên tục vài ngày, Vương Đại Hổ giống như chơi trò “trình thám” đến nghiện, mỗi ngày chỉ cần sễnh ra một tý là lại chạy đến chỗ kia. Cuối cùng vẫn là Lý Thanh Nhiên lên tiếng, lúc này mới yên tĩnh được.

.

Nháy mắt lại qua hơn một tháng, càng ngày thời tiết càng lạnh, Tết âm lịch cũng đến gần mọi người hơn. Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên đã quyết định năm nay qua Tết cùng nhà Long Nhất Minh, cho nên hai người đều có vẻ thực nhàn nhã. Hôm ấy, Lý Thanh Nhiên đi dạy thêm, Vương Đại Hổ nằm trong phòng nhận được điện thoại của Khổng Thuý Bình.

Hai người gặp mặt ở quán đồ uống trước cổng trường.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Wong Dai Ho hỏi nó tìm mình có chuyện gì?

Trên mặt con bé xuất hiện một chút khấn trương, nó cúi đầu, không ngừng vờ về góc áo, một bộ không biết nên mở miệng như thế nào.

Cuối cùng vẫn là hần hỏi lại lần nữa mới nói.

“Em muốn nhiều tiền như vậy để làm gì?” Vương Đại Hổ cau mày hỏi.

Khổng Thuý Bình cắn môi, một lúc lâu sau nói: “Em, em muốn dùng tiền đó để đi học! Anh Đại Hổ, nhiều năm như vậy em cũng hiểu rõ, ở ngoài xã hội, không có tri thức, không có tài năng thì không sống nổi. Anh yên tâm, em sẽ cố gắng làm việc, nhất định sẽ nhanh chóng trả lại tiền cho anh! Anh có thể trước giúp em được không, em xin anh!”

Vương Đại Hổ hơi trầm ngâm, có chút dăm chiêu nhìn nó.

Về mặt Khổng Thuý Bình có chút kích động nhưng nhìn qua quả thật giống như đang nói thật.

Nếu là như vậy, Vương Đại Hổ cũng đồng ý giúp nó một chút.

“Vậy em tính toán như thế nào?”

“Em, em muốn đi học nghề, học được nghề rồi, tương lai sẽ có cơm ăn!”

“Ý tưởng này cũng rất tốt.” Vương Đại Hổ tán đồng nhìn nó một cái, không nghĩ tới con bé thể mà cũng biết nghĩ ra phết.

Cho người cá không bằng chỉ người cách bắt cá, muốn thay đổi vận mệnh cuối cùng vẫn phải dựa vào chính mình.

“Em muốn hai ngàn, anh sẽ cho em mượn!”

“Thật không?” Mắt Khổng Thuý Bình sáng lên, lập tức đỏ bừng mắt, nó rất kích động liên tục cảm ơn: “Cảm ơn anh Đại Hổ, cảm ơn anh Đại Hổ, anh đối với Bình Nhi thật tốt!”

Vương Đại Hổ nghe vậy cũng vui, lắc lắc đầu: “Đúng rồi! Mẹ với dượng em dạo này có còn đến tìm em không?”

“Không có, bọn họ không xuất hiện, em cũng không trở về!”

“Như vậy à!” Vương Đại Hổ nhìn con bé, khoát tay, mang theo chút răn dạy mà rằng: “Bé năm, giống như chúng ta không có cách nào lựa chọn sinh ra từ bụng ai, thì chúng ta không có cách nào lựa chọn cha mẹ. Nhưng cuộc sống chung quy cũng là của chính mình, em nếu muốn thoát khỏi cái loại sinh hoạt trong quá khứ thì cần phải có dũng khí, có quyết đoán, không thể vì vài kẻ trên danh nghĩa là người thân nhưng lại luôn hại em mà mềm lòng. Lời của anh em hiểu chứ?”

“Em hiểu, anh Đại Hổ nói đều là tốt cho em, em sẽ nhớ kỹ!” Khổng Thuý Bình dùng sức gật đầu, nhìn khuôn mặt đẹp trai tràn ngập khí khái nam tử của Vương Đại Hổ, có chút ngượng ngừng nói.

Anh Đại Hổ không chỉ bộ dạng ưa nhìn mà người cũng tốt bụng, thật sự là người rất tốt.

Khổng Thuý Bình vĩnh viễn không thể quên, ở thời khắc u ám nhất, đáng sợ nhất, chính anh tựa như anh hùng từ trên trời hạ xuống, kéo mình thoát ra khỏi biển khổ. Hơn nữa... hơn nữa... lúc ấy, anh còn nhìn thấy thân thể của mình, hiện tại nhớ tới thật sự là bối rối.

Khổng Thuý Bình xoắn xoắn ngón tay, trên mặt càng thêm đỏ ửng.

49. Chương 49: Tâm Sự

Edit: Thanh Thạch

Ngày Tết.

Sáng sớm, Vương Đại Hổ đã cùng Lý Thanh Nhiên “tay trái xách gà, tay phải cầm vịt”, vác bao lớn bao nhỏ quà Tết đến nhà Long Nhất Minh. Bước qua cửa vào đến phòng khách liền thấy ông bà nội đang ôm hai thằng quỷ sứ trên đùi.

“Ông nội, bà nội, Đại Hổ đến chúc Tết ông bà nha!” Vương Đại Hổ cọt nhả khom lưng cúi đầu.

Thấy cháu trai mình yêu thương nhất đến, hai cụ lập tức mặt tươi như hoa, liên tục nói: “Tốt, tốt, tốt, Hổ Tử với Nhiên Nhiên đến đây, mau đến bên này để ông bà xem các cháu nào!”

“Ông bà thân thể thế nào ạ? Có khoẻ không ạ? Chân bà năm nay còn đau không?”

“Đều tốt, hồi trước cháu gửi cho bà mấy miếng cao kia dùng tốt lắm, dán trên đầu gối thấy nóng nóng, chân cũng không đau nữa!”

“Thật ạ?” Vương Đại Hổ cười hề hề tựa vào bên người bà nói: “Nhưng mà bà ơi, cháu không dám kể công đâu, miếng cao kia là Nhiên Nhiên mua đấy, nghe nói là sản xuất bên Tây Tạng, không dễ kiếm đâu ạ!”

“Phải rồi! Nhiên Nhiên, bà thật sự cảm ơn cháu!”

“Cảm ơn gì ạ!” Lý Thanh Nhiên khẽ cười: “Hiếu thuận ông bà là việc cháu nên làm mà!”

“Đúng thế! Đúng thế!” Vương Đại Hổ nháy mắt, xun xoe: “Đều là người một nhà cả!”

Hai thằng quỷ vừa thấy Lý Thanh Nhiên đến lập tức cao hứng phấn chấn nhào tới, nhao nhao muốn kéo cậu đi xem đồ chơi bọn nó mới được tặng, mà Vương Đại Hổ thì cùng bà nội vào bếp, bọn họ còn phải chuẩn bị cơm tất niên nha! Buổi trưa, ba mẹ Đại Hổ mang Tiểu Hổ tới, gia đình sum họp tất nhiên là hoan hoan hỉ hỉ thân thiết không ngừng.

“Anh, chúc anh năm mới vui vẻ, vạn sự như ý, càng lớn càng đẹp trai, mê đảo con gái khắp thiên hạ!” Tiểu Hổ năm nay đã mười hai tuổi, cúi đầu khom lưng nịnh nọt Vương Đại Hổ.

Nhìn gương mặt giống mình trước đây tới sáu bảy phần, Vương Đại Hổ giơ tay捏 cái mặt béo phì kia, lấy từ túi ra một phong bao màu đỏ lấm la lấm lét nói: “Cẩn thận một chút nhá, đừng để mẹ thấy!”

“Tất nhiên!” Hi hi giấu kỹ phong bao, Vương Tiểu Hổ lại hỏi: “Anh Đại Hổ, Nhiên Nhiên đâu?”

“Nhiên Nhiên là để mày gọi sao? Gọi anh Nhiên Nhiên!”

“Vâng! Vâng! Vâng! Anh Nhiên Nhiên ở đâu ạ?”

“Tầng hai, đang chơi với hai thằng ranh kia kìa! Mày đi tìm bọn nó đi!”

“Ô? Thế, em tý nữa lại đi.... Táp Nhi với Việt Nhi quá lợi hại, em cũng không dám đi chọc chúng nó!” Rõ ràng là nhớ tới chuyện cũ nghĩ mà kinh, bạn nhỏ Vương Tiểu Hổ lộ ra biểu tình lòng còn sợ hãi.

Tết năm nay, người một nhà tụ họp, thế nào cũng phải náo nhiệt náo nhiệt mới được, vì thế, tiếng mạt chược đã lâu không nghe lại bắt đầu vang lên.

Chờ Vương Đại Hổ nấu xong, từ trong bếp đi ra thì mọi người đã đánh xong sáu ván. Tự động tự giác ngồi cạnh mẹ mình, Vương Đại Hổ nóng lòng muốn thử đảm đương chức quân sư quạt mo. Chỉ tiếc ánh mắt hắn rất thối, mấy tằm hắn chỉ không phải bị người khác ăn thì chính là điểm pháo*. Thành ra Trương Phương tức giận không thôi, đuổi con trai lớn cách mình ra một chút.

*Như hồi trước mình đã nói 1 lần, mình không hiểu cách chơi mạt chược mà cùng lười tìm hiểu nên mình để nguyên từ trong QT. Cứ hiểu đại khái là không tốt là được.

“Đúng rồi! Hổ Tử.... Tháng sáu là thi đại học rồi! Thế nào, con đã nghĩ ra thi trường nào chưa?” Ba Đại Hổ ngắc đầu từ bàn mạt chược lên hỏi.

Vấn đề này nháy mắt chiếm được chú ý của mọi người trên bàn, đặc biệt là Trương Phương, hai lỗ tai đều dựng đứng.

“Thành tích của Đại Hổ rất tốt!” Nơi này đại khái có quyền nói nhất chính là “cựu” chủ nhiệm lớp Chihuahua. “Em có nói chuyện với thầy của nó, Đại Hổ rõ ràng mạnh nhất ở môn Lý, nếu lúc thi mà phát huy bình thường thì đậu trường công nghiệp* hay thậm chí là đại học T đều không có vấn đề!”

*Này chắc là trường Đại học công nghiệp Cấp Nhĩ Tân, còn đại học T thì mình chịu.

Cách đó không xa, Lý Thanh Nhiên đang đỡ hai tiểu quỷ nghe vậy sắc mặt cứng đờ, hơi hơi cau mày, không biết lại đang nghĩ gì.

Đối với chuyện này trong lòng Vương Đại Hổ sớm đã dự tính, lập tức chỉ cười nói có lệ: “Chuyện thi đại học đều là có điểm rồi mới nghĩ xem nên báo danh trường nào, hiện tại nghĩ nhiều có ích gì đâu, đến lúc đó tính sau!”

“Vậy con cũng phải nghĩ trước một chút mới được chứ!” Ba Đại Hổ nói lời thâm thúy: “Dù sao cũng liên quan đến quyết định cả đời a!”

“Ây! Con biết mà, ba cứ yên tâm!”

“Anh Nhiên Nhiên, anh sao thế?” Táp Nhi ngẩng đầu lên, nhìn sắc mặt Lý Thanh Nhiên bỗng dưng có chút tái, nghi hoặc lắc lắc cánh tay cậu.

“Anh không sao!” Lý Thanh Nhiên khôi phục tinh thần, đột nhiên đứng lên đi ra ngoài.

Vương Đại Hổ thấy cậu áo khoác cũng chưa mặc, vội vàng túm lấy cái áo chạy theo: “Chúng ta đi mua rượu đi!”

“Ai.....” Chihuahua vừa định mở miệng nói trong nhà có rượu, không cần đi mua, Long Nhất Minh bên cạnh liền nhẹ nhàng huých chú một cái, dường như có chút đăm chiêu nháy mắt với chú.

Ra cửa, Vương Đại Hổ đuổi theo Lý Thanh Nhiên.

Có thể là gió lạnh thổi khiến đầu óc thanh tỉnh, Lý Thanh Nhiên lúc này đã khôi phục trấn định thường ngày, ít nhất mặt ngoài nhìn qua là như vậy!

“Cảm ơn!” Nhận lấy áo khoác, cậu khách khí dị thường.

Vương Đại Hổ nhú mày, không hiểu đang êm đẹp con mèo nhỏ lại không tự nhiên cái gì.

“Bảo bối nhi!” Vươn tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, hần lo lắng hỏi: “Em làm sao vậy?”

“Không sao cả, em rất tốt!” Lý Thanh Nhiên thản nhiên nói: “Không phải muốn đi siêu thị sao?”

“Nhiên Nhiên!” Vương Đại Hổ một chút cũng không thích thái độ của cậu lúc này, tựa như là cố ý kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Một đường trầm mặc, thẳng đến lúc về nhà, thẳng đến lúc ăn xong cơm chiều, thẳng đến ăn xong cơm cúng Tết, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên đều không nói thêm câu nào. Không phải Vương Đại Hổ không muốn nói, chỉ là đối phương giống như cố ý lảng tránh, đúng là ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho hắn.

Bị phạt ngồi tù cũng phải có tội danh chứ!

Ngọn lửa nhỏ trong lòng Vương Đại Hổ từ từ cháy bùng lên, hắn chạy đến ban công vô cùng u oán nhìn sao trời.

“Làm một điều?” Không biết khi nào, Long Nhất Minh xuất hiện bên người đưa cho hắn một điều thuốc.

Bật lửa, Vương Đại Hổ khụ khụ ho khan hai tiếng, lâu không động đến thứ này, hắn không quen.

“Giận dữ với Nhiên Nhiên?” Long Nhất Minh liếc nhìn hắn, có chút sung sướng khi người gặp họa.

“Ai nha! Cha nuôi đừng có trêu ghẹo con!” Vương Đại Hổ chép miệng, than thở: “Nhiên Nhiên cả ngày không cho con sắc mặt hoà nhã! Trong lòng em ấy nhất định có chuyện.”

“Hai đứa –” Long Nhất Minh hơi trầm ngâm, vẫn cứ hỏi: “Đến mức nào rồi?”

Vương Đại Hổ quay đầu, không chút giấu giếm dứt khoát lưu loát trả lời: “Sống không rồi, chết không buông!”

Được! Long Nhất Minh vừa nghe lời này, liền biết hai đứa này đã đến mức nào.

Y thăm thở dài, lấy thân phận người từng trải nói: “Con đường này không dễ đi a!”

“Này không giống lời của cha nuôi!” Vương Đại Hổ nhả khói nhún nhún vai: “Không có đường thì mình đi nhiều khác thành đường, cha cùng chú không phải là tấm gương tốt nhất sao!”

“Thằng ranh con!” Long Nhất Minh lắc đầu mắng: “Nhưng mà con nếu đã thực sự quyết tâm, ta cũng không nói thêm cái gì! Chỉ là hai người nếu muốn đi tiếp, nhất định phải thẳng thắn với nhau, làm tốt câu thông, không thể khiến đối phương cảm thấy bất an được! Đây chính là kinh nghiệm của ta, nhớ cho kỹ!”

Trong lời này có ý a!

“Ý của cha nuôi là?”

“..... Hiểu chưa?”

Nguyên lai là có a! Vương Đại Hổ đột nhiên lộ ra thần sắc dở khóc dở cười, nghĩ: cái đồ ngốc nghe gió tưởng mưa kia, xem lần này anh dạy dỗ em thế nào!

.

Đêm khuya, thừa dịp mọi người ngủ, Vương Đại Hổ lén lút chui vào phòng, vừa vào liền thấy hai thằng quỷ một trái một phải kẹp Lý Thanh Nhiên không động được.

Cậu đúng là tự làm khổ mình, đồ ngốc, nhìn qua lại có chút đáng thương.

Haiz!

Vương Đại Hổ thầm oán giận nhưng khoé miệng vô thức cong lên.

“Pặc –” Đầu bị búng một cái rõ đau.

Lý Thanh Nhiên bừng tỉnh dậy, cau mày, không vui nhìn người nào đó dương dương tự đắc.

Vương Đại Hổ xốc chần lên, thật cẩn thận ôm Việt Nhi bên trái đặt sang cạnh Táp Nhi, còn mình thì chui vào bên cạnh Lý Thanh Nhiên.

“Anh làm cái gì!” Lý Thanh Nhiên cắn môi, có chút tức giận hỏi.

“Kệ! Muốn nói chuyện với em...” Vương Đại Hổ duỗi tay, không để ý cậu giãy giụa mà ôm sát vào lòng, trực tiếp hỏi: “Có phải tại vì hôm qua ba nhắc đến chuyện báo danh đại học nên em mới náo loạn không được tự nhiên phải không?”

“Em không...”

Giống như tâm sự mình cất lực che giấu bị người vạch trần, trên mặt Lý Thanh Nhiên lộ ra thần sắc xấu hổ, giãy giụa càng mạnh: “Em không có! Anh buông ra!”

“Suyt! Em muốn đáng thức hai thằng kia à!” Vương Đại Hổ vờ đe dọa một cậu, Lý Thanh Nhiên nghe xong cứng đờ, sau đó quả nhiên yên lặng.

“Em là đồ ngốc sao? Nếu có cái gì bất mãn hay hoang mang, làm sao không nói thẳng ra, cứ nhất định muốn nháo với anh, cái kiểu người đoán ta đoán một chút cũng không thú vị!”

50. Chương 50: Đồ Ngốc

Edit: Thanh Thạch

Nghe Vương Đại Hổ trách móc một trận, Lý Thanh Nhiên càng thêm xấu hổ, có chút buồn bực, có chút tức giận lại có chút thẹn thùng.

Không sai, cậu sở dĩ không được tự nhiên như vậy đại khái cũng bởi vì đột nhiên phát hiện mình rất “ích kỷ”. Ngồi trong lòng người nọ, nghe tiếng tim đập trầm ổn, cậu cắn môi nói: “Thế thì thật xin lỗi, em chính là người bốc đồng như thế đấy!”

“Em cũng tự biết cơ à!” Vương Đại Hổ cười ha ha, cực kỳ không hợp hoàn cảnh mà chọt một cái hôn lên gò má mềm mại kia.

Lý Thanh Nhiên nổi giận, không chút do dự cẩu eo hấn, nhưng lại bị người kia gắt gao nắm lấy.

“Nhưng mà, mặc kệ em bình thường lãnh đạm hay là hiện tại bốc đồng, anh đều thích!” Tình thoại triền miên khẽ vang lên bên tai, ôn ôn nhu nhu, tựa như chiếc lông nhẹ lướt qua tim Lý Thanh Nhiên, khiến cậu không thể tự hỏi, chỉ có thể ngốc ngốc nghe theo hẳn.

Ti bí!

Cụp mắt xuống, Lý Thanh Nhiên ách giọng hỏi: “Thế, câu trả lời của anh là gì?”

“Lúc này, anh hi vọng em là người nói trước....” Vương Đại Hổ lật người đặt người nọ dưới thân, hai thân thể áp sát nhau, hô hấp giao hoà: “Nào, nói cho anh biết, em mong anh làm như thế nào?... Nghe theo mọi người trong nhà ở lại đây.... Hay là....”

Sắc mặt Lý Thanh Nhiên có chút tái nhợt, trên mặt xuất hiện giẫy giụa kịch liệt, thật lâu sau, cậu nói: “Thật xin lỗi!”

“Thật xin lỗi, em rất ích kỷ!”

“Nhiên Nhiên....”

Lý Thanh Nhiên nức nở một tiếng, thống khổ nói: “Em không muốn tách ra khỏi anh, một giây cũng không muốn!”

Nhưng cũng không muốn buông tay chí nguyện của mình, cho nên, thật xin lỗi.

Rốt cuộc, khiến anh phải lùi lại.

“Đồ ngốc!” Vương Đại Hổ mắng, cúi đầu liếm đi những giọt nước mắt nóng bỏng, để nó chậm rãi tiêu tan trên đầu lưỡi.

“Cha nuôi vừa hỏi anh, chúng ta đã đến quan hệ gì? Anh nói với cha: Sống không rời, chết không buông. Em xem, nếu ngay cả chết cũng không thể khiến chúng ta tách ra, làm sao có thể bị một cái đại học làm khó?”

“Đại Hổ....”

“Anh biết, em muốn thi đại học Y phải không! Anh ấy à.... tuy là không có lợi hại như em để có thể trở thành danh y phẩm đức cao thượng, nhưng mà....” Vương Đại Hổ chớp mắt vài cái, vỗ ngực nói: “Anh đều hỏi thăm hết rồi, đối diện đại học Y chính là đại học Z. Khoa công nghệ ở đó dẫn đầu toàn quốc, đến lúc đấy hai chúng ta thuê phòng ở bên ngoài, mỗi ngày cùng đi học, cùng về nhà, giống như hiện tại.”

Hoá ra người này trong lúc cậu không biết đã vì tương lai của bọn họ mà chuẩn bị nhiều như vậy sao?

Trong lòng Lý Thanh Nhiên vừa chua xót lại cảm động.

Ở trước mặt hắn, mình vẫn ngây thơ như vậy, chưa từng thử cố gắng, chỉ luôn ỷ lại hắn, bởi vì biết người này tuyệt đối sẽ không buông tay mình, cho nên mới “không sợ hãi” như vậy.

Thật sự là rất ích kỷ!

“Thật xin lỗi....” Khuôn mặt nhỏ vương lệ dụi dụi vào lồng ngực dày rộng.

“Chỉ một câu xin lỗi là xong sao?” Hôn lên cằm cổ nhẵn nhụi, Vương Đại Hổ nói: “Hành động thực tế mới có thể làm anh hết khó chịu!”

“Đừng! Bọn Táp Nhi....”

“Không sao, đều ngủ, nào.... cần cái này, chỉ cần em không lên tiếng thì không làm bọn nó tỉnh dậy đâu.”

Lý Thanh Nhiên hiển nhiên không hiểu, rõ ràng mấy phút trước vẫn đang nói chuyện sáo nhảm, tại sao ngay sau đó lại biến thành tình trạng như vậy. Bị đầu lưỡi ướt át liếm hôn không ngừng, suy nghĩ của cậu cũng dần bay xa.

“Ừm....” Lý Thanh Nhiên ản nhẩn khẽ rên một tiếng, bởi vì người nọ trên người càng thêm quá phận, hắn hơi mang ý trừng phạt mà cắn da thịt mình, có chút đau nhưng cậu lại dần bình tĩnh trở lại.

“Không, a.... Ừm....” Nước mắt vì kích thích từ khoé mắt lặng lẽ trượt xuống, thân thể mảnh khảnh vẽ ra một đường cong mê người, hơi thở kịch liệt mà hỗn loạn vang lên trong phòng, hơn mười phút sau, hai người đồng thời thở dài.

Rút ra mấy mảnh giấy từ đầu giường, Vương Đại Hổ lau lau lưng tung rồi lập tức ôm chặt thân thể trong lòng, cắn lỗ tai trắng hồng của cậu, vô cùng săn sóc mà vuốt ve giúp cậu bình ổn hô hấp. Lý Thanh Nhiên thất thần tựa đầu vào vai hắn, mặt nóng bừng dán vào hõm vai, thở hỗn hển.

“Thoải mái không?” Vương Đại Hổ thì thầm bên tai.

Lý Thanh Nhiên không nói.

“Kích thích không?” Vương Đại Hổ cười xấu xa, nhất quyết không chịu bỏ qua cho cậu.

Lý Thanh Nhiên biết hắn ý chỉ cái gì, tầm mắt cẩn thận đảo qua hai thằng nhóc đang hô hô ngủ say cách đó không xa, da mặt càng thêm đỏ. Thẹn quá thành giận muốn đấu tranh vùng lên, nhưng cuối cùng lại bị người dùng lưỡi chặn lại, muốn động lại bị đôi tay cứng như sắt ôm chặt. Mà càng thêm không may, cậu phát hiện cái thứ xấu xa dưới thân người nọ càng nóng, càng bỏng....

“Anh còn dám!” Cậu cắn môi, giận dữ mắng một tiếng. Chỉ là tiếng quát này, kết hợp với hai gò má hồng cùng cặp mắt mê ly, chẳng những không có bất cứ uy hiếp nào, ngược lại câu nhân, khiến người ta “được một tắc lại muốn tiến một thước”. Mà về vấn đề có dám hay không, Vương Đại Hổ lại một lần nữa dùng thứ phản chấn bừa bừa kia cho cậu đáp án.

.

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Lúc mở mắt ra, Lý Thanh Nhiên đã không còn bên người, ngay cả hai thằng quỷ kia cũng không thấy bóng dáng, nhìn lên đồng hồ treo tường – sáu giờ hai mươi, Vương Đại Hổ lười biếng xoay người, hít hà mùi thơm còn lưu lại trên đệm, ánh mắt khép lại, tiếp tục thiếp đi.

“Mẹ, sao còn mỗi mình mẹ ở nhà? Mọi người đâu?” Đợi Vương Đại Hổ tỉnh ngủ từ trên lầu đi xuống, phát hiện trong phòng khách chỉ có mình Trương Phương, không khỏi có chút nghi hoặc.

“Chú Long của con kéo bọn nó ra ngoài chơi rồi!” Trương Phương đứng trước gương ngắm nghía: “Nhiên Nhiên nói con không muốn đi nên cũng không gọi con! Hổ Tử xem mẹ mặc bộ này đẹp không?”

“Đẹp như thiên tiên!” Vương Đại Hổ dùng ánh mắt ngạc nhiên chặc chặc tán thưởng, trong lòng lại nghĩ: con mèo kia nhất định lại thẹn thùng, đang trốn tránh đây mà!

“Mẹ, mọi người đều ra ngoài chơi, sao mẹ không đi cùng? Chẳng lẽ là vì con không đi nên mẹ lo lắng, cũng không đi. Ồ ô ô

~ thật sự khiến nhi tử rất là cảm động! Chỉ có mẹ thương con.”

“.... Ngược lại không phải!” Trương Phương cầm chiếc ví da trên sofa, có chút ngượng ngùng nói: “Cái này, mẹ có bạn cũng ở thành phố này, thật vất vả mới đến đây một lần, không thể không gặp a!”

Vương Đại Hổ nghe vậy mặt lập tức xụ xuống, giả vờ lau lau hai giọt lệ cá sấu, thoát nhìn thật thê lương.

“..... Ai nha.... Mẹ đã hẹn với cô Lý rồi... Trên bàn còn ít điểm tâm đấy, con ăn đi nhé!” Nhìn mẹ hấp tấp lao đi, Vương Đại Hổ sờ sờ cái cằm có chút lờ mờ, trăm phần trăm khẳng định mẹ cùng cô Lý kia không phải hẹn ở siêu thị thì là trung tâm thương mại. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, chỉ có lúc nào muốn đi “mua sắm” thì mẹ mới có vẻ “hưng phấn” như vậy.

Vương Đại Hổ ai thán một tiếng, gặm vài lát bánh mì rồi nằm ườn trên sofa, bắt đầu cực kỳ nhàm chán mà nghịch điều khiển. Đúng lúc này, tiếng điện thoại “Đing linh linh” vang lên.

“Ai đấy?”

“..... Anh, anh Đại Hổ..... Hu hu..... Giúp em!” Đầu kia truyền đến tiếng khóc một cô gái, Vương Đại Hổ liền biết người này là ai.

Nửa giờ sau, Vương Đại Hổ xuất hiện trước mặt Khổng Thuý Bình.

Bởi vì hiện tại đang trong dịp Tết nên trong phòng ký túc nhỏ hẹp chỉ có hai người bọn họ.

“Là Dương Lệ đánh?” Vương Đại Hổ nhìn con bé đầy mặt xanh tím, khóc tỉ tê, không khỏi cau mày hỏi.

Khổng Thuý Bình nghe vậy khóc càng to hơn.

Trên mặt Vương Đại Hổ liền lộ biểu tình không kiên nhẫn.

Một lúc lâu sau, Khổng Thuý Bình mới nghẹn ngào nói: “..... Mẹ, mẹ hôm qua đến tìm em, tìm em, muốn, đòi tiền.... Em nói em không có, mẹ, mẹ liền đánh em.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau, sau đó, mẹ nói, em trai, em trai em bị bệnh, bệnh rất nặng, phải đến bệnh viện chữa. Không thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Cho nên em –” Nói đến đây, Khổng Thuý Bình ngẩng khuôn mặt giàn giụa nước mắt lên, rụt rè nói: “Cho nên em liền đưa cho mẹ tiền lương tháng này cùng với hai ngàn anh cho em vay.....”

Vương Đại Hổ nghe vậy trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc quả thế, khoé miệng cũng hiện lên tươi cười trào phúng.

“Xem ra em đã quên những lời anh nói với em!”

“Không, không phải!” Hơi cảm giác được Vương Đại Hổ lúc này không vui, Khổng Thuý Bình liên tục lắc đầu khóc nói: “Nhưng, đó là em trai duy nhất của em, em không thể nhìn nó chịu chết a!”

“Một khi đã như vậy thì em tìm anh làm cái gì?” Vương Đại Hổ kỳ thật không có đặc biệt tức giận, cũng chưa nói tới thất vọng cái gì, lúc trước sở dĩ giúp nó một phen bất quá là xuất phát từ cảm tình đã từng quen biết.

Đương nhiên, cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Anh Đại Hổ, mẹ em nói, vài đồng kia không đủ để chữa bệnh cho em em, cho nên.... Cho nên.... Em xin anh, có thể giúp em một lần nữa được không, em.... em quỳ xuống... Cầu xin anh!” Khổng Thuý Bình phịch một tiếng quỳ xuống bên chân Vương Đại Hổ, nắm chặt gấu quần hắn, thê lương mà khóc.

Vương Đại Hổ nhìn nó, nhìn nó, nhìn nó –

Sau đó, hắn nói: “Đầu óc cô có vấn đề phải không?”

Khổng Thuý Bình dừng khóc, ngẩng đầu, khó tin nhìn hắn.

51. Chương 51: Tại Sao?

Edit: Thanh Thạch

“Thứ nhất:” Vương Đại Hổ dựng thẳng một ngón tay, tràn đầy chế nhạo nói: “Tôi chỉ là học sinh bình thường, mọi chi phí vẫn cần bố mẹ trả, ở đâu ra tiền mà cho mượn? Thứ hai: Cô nói em cô bị bệnh? Tôi hỏi cô nó bị bệnh gì? Nằm ở viện nào? Cô đã nhìn thấy chưa? Thứ ba:.....” Hắn ngồi xuống nhìn thẳng vào mắt Khổng Thuý Bình đang quỳ trên mặt đất: “Cho dù những gì cô nói đều là sự thật nhưng tại sao tôi lại phải giúp cô?”

“Anh Đại Hổ...” Khổng Thuý Bình mở to hai mắt, không thể tin thốt lên, tựa hồ hoàn toàn không nghĩ đến người anh vẫn luôn đối với mình ôn nhu dịu dàng, vì sao đột nhiên lại nói ra những lời lạnh lùng như vậy. Nhìn con bé đầy mặt “Anh sao lại có thể đối xử với em như vậy”, Vương Đại Hổ bĩu môi, bắt đầu cảm thấy phiền. Chẳng trách người ta đều nói làm người tốt không dễ, đúng là không thể làm.

Chặc

~ Giơ tay lên nhìn đồng hồ, cũng không biết bọn Nhiên Nhiên có về ăn trưa không, vẫn là đi về trước rồi tính sau!

Vương Đại Hổ đứng lên, liếc qua con bé nói: “Cô tự lo thân mình đi...” rồi xoay người đi thẳng ra ngoài.

Ai! Trên đời này có những người nhìn qua đúng là cực kỳ đáng thương. Nhưng mà có câu: người đáng thương tất có chỗ đáng trách. Chính mình không biết cách tự cứu, người khác cứu thì có ích gì?

Mắt thấy Vương Đại Hổ sắp sửa ra ngoài, hai mắt mông lung nước mắt của Khổng Thuý Bình không khỏi lộ ra tuyệt vọng. Cũng không biết nghĩ tới cái gì, nó cắn chặt môi, cuối cùng đứng bật dậy lao về phía Vương Đại Hổ.

“Anh Đại Hổ, anh Đại Hổ...” Nó ôm chầm lấy Vương Đại Hổ, nắm tay hắn đặt lên người mình, đồng thời thân thể cũng cọ cọ vào người hắn.

“Mày làm cái gì!!!” Qua khỏi khiếp sợ lúc đầu, Vương Đại Hổ phục hồi tinh thần, sắc mặt đen xì xì, hắn một tay hất ngã Khổng Thuý Bình xuống đất. Khổng Thuý Bình lúc này là muốn dùng bất cứ giá nào, nó vội vàng cởi áo, lộ ra bộ ngực trắng mềm của thiếu nữ, khóc lóc nói: “Anh Đại Hổ, em biết, em không có cái gì có thể trả cho anh, em cũng chỉ có thân thể này, hu hu.... Anh Đại Hổ.... Em thích anh.... Anh muốn em đi....”

Vương Đại Hổ hiện tại quả thực tức đến muốn cười to ba tiếng.

Cái gì gọi là em không có gì có thể trả cho anh, cũng chỉ có thân thể này. Liền tính mày muốn thành “đĩ” bán thân thì cũng phải xem tao có muốn làm “khách làng chơi” hay không! Giờ phút này, Vương Đại Hổ đã không còn bất kỳ thương hại nào đối với Khổng Thuý Bình, chỉ có khinh bỉ và trào phúng.

Trước mặt nó, cực kỳ ghét bỏ dùng sức lau lau hai tay, Vương Đại Hổ lạnh lùng nói: “Con gái vẫn là tự trọng một chút mới tốt.” Nói xong cũng không quan tâm Khổng Thuý Bình sắc mặt trắng bệch, mở cửa, bước ra ngoài.

“Anh Đại Hổ, em thích anh.... Em thật sự thích anh.... Hu hu.... Em xin anh đừng đi....” Khổng Thuý Bình cả người nhũn ra ngã ngồi trên mặt đất, khóc đến đau khổ tuyệt vọng, chỉ là tiếng khóc này rốt cuộc cũng không truyền được vào tai Vương Đại Hổ.

.

“Anh làm sao vậy?” Lý Thanh Nhiên vừa vào phòng đã bị một con cú khổng lồ bổ nhào lên người. Con cú hai mắt nhắm lẹ, cái đuôi xù đằng sau ỉu xiu rũ xuống, hắn có chút thẹn thùng nhìn nhìn xung quanh, may mà không có người khác trông thấy.

“

~ Ô ô, Nhiên Nhiên.” Con cú giơ lên móng vuốt, chui tọt vào trong quần áo người ta. Lý Thanh Nhiên xanh mặt, hung hăng lườm hắn một cái. Chuyện đêm qua còn chưa có tính sổ đâu, giờ lại còn “phát bệnh”. Quả nhiên là thiếu đánh sao?

“Lấy ra!” Cậu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không chịu, tay vừa đụng phải đồ bẩn, cần tiêu độc!”

Lý Thanh Nhiên miễn cưỡng nhận thấy ai oán cùng phẫn nộ trong lời nói của hắn, không khỏi nhú mày, hỏi lại: “Làm sao?”

Con cú đáng thương hề hề chu mỏ, bùm bùm kể hết mọi chuyện một lượt, xong rồi còn đầy mặt căm phẫn oán giận nói: “Sớm biết nó là người như thế, chúng ta hồi trước không nên giúp nó, thật sự là nhìn lầm người.”

Thần sắc Lý Thanh Nhiên đông lạnh, đôi mắt trong trẻo toát ra từng trận hàn ý, khiến cho trái tim nhỏ của Vương Đại Hổ đập mạnh hai cái.

“Tay nào?” Thật lâu sau, cậu khàn khàn hỏi.

Cực kỳ tâm linh tương thông, Vương Đại Hổ giơ tay trái lên.

Lý Thanh Nhiên yên lặng nhìn thoáng qua, sau đó làm ra một động tác khiến Vương Đại Hổ trợn mắt há mồm.

“Nhiên, Nhiên Nhiên Nhiên Nhiên.....” Một dòng khoái cảm tê dại khiến người ta phát run chạy thẳng lên trán Vương Đại Hổ. Nhìn tiểu bảo bối từng chút từng chút liếm ngón tay mình, Vương Đại Hổ thật sự cảm thấy tình cảnh này rất chi là khêu gợi, rất chi là khiến người nhiệt huyết sôi trào.

Ồi! Cái lưỡi đỏ hồng.

Ồi! Cái miệng mềm mại ướt át.

Hai mắt con cún thoáng chớp đỏ bừng, mũi cũng cực kỳ không tiền đồ mà phát ra tiếng thở hổn hển ồ ồ.

“Em đang làm cái gì?” Cố nén dục vọng trong lòng, con cún mạnh nuốt một ngụm nước miếng.

Lý Thanh Nhiên đặc biệt bình tĩnh nhìn hấn một cái: “Tiêu độc!”

Vương Đại Hổ nghe xong, đôi mắt gian tà đảo một vòng, bỗng nhiên thở dài nói: “Thật ra, có một việc anh không thẳng thắn với em, Khổng Thuý Bình chẳng những chạm vào tay anh, còn, còn – còn chạm chỗ này của anh —” Đầy mặt xấu hổ chỉ vào chỗ nào đó của mình, con cún lớn dùng ánh mắt “Chủ nhân, anh thật xin lỗi em”, đáng thương hề hề nói: “Cho nên có thể giúp anh tiêu độc chỗ này không.... Ngọt lắm.... Như là kẹo que ý....”

“Lăn

”

Con cún lớn: orz.

.

Chuyện Khổng Thuý Bình, bởi vì Vương Đại Hổ đã chuyển thành chán ghét nên quyết tâm không để ý tới, toàn bộ dịp nghỉ Tết đều cùng người thân vui vẻ trải qua. Nháy mắt đã đến rằm tháng giêng, sau Tết nguyên tiêu, ông bà liền mang theo cối lòng tràn ngập luyến tiếc lên đường về thôn. Không qua vài ngày, ba mẹ Đại Hổ cũng mang Tiểu Hổ về nhà.

Vương Đại Hổ cùng Lý Thanh Nhiên cũng trở về .

Lúc ở đây, Khổng Thuý Bình từng gọi cho Vương Đại Hổ trên trăm lần nhưng hấn đều không để ý tới.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đến tháng ba, Lý Thanh Nhiên bị chủ nhiệm lớp gọi lên văn phòng, thì ra là bởi thành tích học tập vĩ đại cho nên trường học quyết định xét tuyển thẳng cho cậu vào đại học B, để cậu trở về suy nghĩ.

Tin tức vừa truyền ra, toàn bộ khoá đều trở nên ồn ào huyền ảo. Trước áp lực thi đại học lớn như hiện tại, có thể được tuyển thẳng là cỡ nào dự hoặc a! Thành ra vô luận là Lý Thanh Nhiên hay Vương Đại Hổ đều có vô số người bầu lại hỏi thăm tình huống.

Ngày hôm ấy, Vương Đại Hổ đang muốn đi thư viện thì lại tình cờ nhìn thấy Lý Thanh Nhiên ở góc cầu thang tầng 2. Hấn theo bản năng dừng lại, tựa người vào vách tường bên kia, bởi vì bên cạnh Lý Thanh Nhiên còn có một cô gái xinh xắn, mà cô gái này hấn cũng vừa may nhận thức, chính là – Chu Tuệ.

Mấy năm trước sau khi thi đấu tiếng Anh xong, mọi người cũng coi như có chút giao tình, chỉ là sau này phát sinh một vài sự tình, biến thành thực không vui cho nên cũng không qua lại nhiều.

Hai người đứng đối mặt nói chuyện, Chu Tuệ có vẻ hơi kích động, Lý Thanh Nhiên lại là mặt lạnh không chút thay đổi. Vương Đại Hổ nhìn nhìn trong chốc lát, trong lòng lại gờn gợn, không khỏi lầu lầu hừ câu: “Còn không chết tâm!” Vài phút sau, Chu Tuệ đột nhiên đỏ vành mắt chạy mất, Lý Thanh Nhiên đẩy gọng kính, nhắc chân muốn bước đi theo hướng ngược lại thì bị một thanh âm chua chua gọi lại.

“Đại đã —” Vương Đại Hổ từ chỗ tối đi ra.

Lý Thanh Nhiên thấy hấn hỏi: “Sao lại ở đây?”

Vương Đại Hổ duỗi tay, làm như anh em tốt mà ôm vai người ta, cười hì hì nói: “Tình cờ, tình cờ!”

“Nói cái khác, Chu Tuệ nói với em cái gì? Sao lại khóc chạy mất?”

“Không có gì! Chỉ là hỏi về chuyện xét tuyển thôi.”

“Thật không?” Vương Đại Hổ hoài nghi: “Thế nó làm gì mà khóc chạy đi?”

Lý Thanh Nhiên bình tĩnh nhìn hắn. Cảm nhận được ý tứ không cần nói cũng biết, trên mặt Vương Đại Hổ không khỏi lộ ra biểu tình run run, kỳ thật cũng không thể trách hắn lòng dạ hẹp hòi, chẳng qua —

“Anh còn tưởng nó lại đây tỏ tình với em đấy!” Cuối cùng, hắn vẫn là không nhận được than thở.

Nhìn con cún lớn lộ ra biểu tình “ủy khuất”, Lý Thanh Nhiên buồn cười lắc đầu, thật sự là cái đồ vừa ngốc vừa hẹp hòi. Nhân tiện gặp Vương Đại Hổ, Lý Thanh Nhiên liền đổi đường, hai người cùng nhau đến thư viện, lại không ngờ một lần nữa nhìn thấy Chu Tuệ ở dưới lầu.

Cô đang khóc, bên cạnh là một nam sinh trắng gầy đeo kính đang không ngừng an ủi.

Ui ~ Hôm nay đúng là gặp dịp nha!

Vương Đại Hổ âm thầm cười lạnh một tiếng.

Bọn họ thấy được đối phương, hiển nhiên, đối phương cũng thấy được bọn họ, chỉ thấy cậu chàng đeo kính kia lập tức hăng lên như đánh tiết gà, hùng hùng hổ hổ vọt về phía hai người.

Vương Đại Hổ lập tức tiến lên một bước, chắn cho Lý Thanh Nhiên phía sau, cau mày hỏi: “Bìm bịp bốn mắt, cậu muốn làm gì?”

“Tôi tôi tôi....” Đối với khí thế cường đại của Vương Đại Hổ, gà luộc bốn mắt Đới Văn Bác rõ ràng yếu thế nhưng vẫn cố trợn mắt, phô trương thanh thế kêu to: “Đây là chuyện của tôi cùng Lý Thanh Nhiên, không liên quan tới cậu, mau tránh ra cho tôi!”

“Trường học là nhà cậu mở à? Cậu muốn tôi tránh thì tôi liền tránh chắc, vớ vẩn!” Vương Đại Hổ trừng mắt lại, cực kỳ bực hân quát lớn.

Đới Văn Bác bị quát cho lão đảo vài bước, phịch một tiếng mông đã an vị trên mặt đất.

52. Chương 52: Phần Nợ

Edit: Thanh Thạch

“Đại Hổ đừng như vậy.” Chu Tuệ cách đó không xa vừa nhìn thấy vội vàng chạy tới, như bảo vệ gà con mà kéo Đới Văn Bác ra sau người: “Cậu mà tiếp tục bắt nạt bạn học, tôi sẽ nói với thầy cô!”

“Tôi đánh cậu ta? Hay là mắng cậu ta? Sao lại thành bắt nạt cậu ta rồi?” Vương Đại Hổ cau mày không chút khách khí sẵn giọng: “Là cậu ta vô duyên vô cớ chạy tới đây chứ!”

“Đó là bởi vì Lý, Lý Thanh Nhiên làm Tuệ Tuệ khóc!” Đới Văn Bác tức giận, cơn tức bùng lên chỉ thẳng vào Lý Thanh Nhiên hét lớn: “Tuệ Tuệ đối với cậu tốt như vậy, tại sao cậu luôn làm cho cô ấy đau lòng!”

“Đới Văn Bác!” Hai tiếng mắng giận dữ đồng thời vang lên.

Một là của Vương Đại Hổ, hắn bẻ tay răng rắc, ánh mắt như viên đạn, tựa hồ giây tiếp theo liền chuẩn bị đánh con bìm bịp bốn mắt không biết giữ mồm giữ miệng này một trận như tử.

Tiếng còn lại là của Chu Tuệ, cô bé da mặt đỏ bừng, vừa thẹn thùng lại vừa xấu hổ nói: “Cậu nói bậy cái gì, tôi chỉ là chúc mừng Lý Thanh Nhiên thôi! Không phải như cậu nói đâu!”

Đới Văn Bác nghe lời này chẳng những không nhận ra mình hiểu lầm, ngược lại lòng càng như lửa đổ thêm dầu. Một là, cậu thầm mến Chu Tuệ thật nhiều năm. Hai là về chuyện xét tuyển, toàn bộ trường học chỉ

có hai chỗ, dựa theo thành tích học tập của cậu nếu cố gắng liền có khả năng đến lượt mình, cậu nằm mơ cũng đều nghĩ đến mình có thể cùng Chu Tuệ song song bước vào đại học B.

Cho nên, khi tin Lý Thanh Nhiên được lựa chọn truyền ra, tâm trí cậu lập tức mất khống chế, trên đời này còn có cái gì so với chuyện bị “tình địch” dương dương tự đắc đập lên mình mà tiến về phía trước càng khiến người thêm lo lắng?

“Tuệ Tuệ, tâm sự của cậu tôi đều biết, cậu thích Lý Thanh Nhiên đúng không! Nhưng cậu ta không thích cậu, cậu ta chỉ là cái loại thích giả nhân giả nghĩa, cậu –”

“Đủ rồi!” Chu Tuệ lần này thật sự khóc, bị người giáp mặt cửa vào vết sẹo nơi đáy lòng, cô vừa tức giận vừa bối rối lại xấu hổ, đặc biệt là khi khoé mắt nhìn đến bộ dáng hoàn toàn thờ ơ của Lý Thanh Nhiên, càng tức đến run người.

“Chuyện của tôi thì liên quan gì đến cậu, cút đi!” Một phen đẩy Đới Văn Bác ra, Chu Tuệ khóc chạy về hướng khác.

“Tuệ Tuệ!” Đới Văn Bác há hốc mồm đứng đơ ra.

“Ầy dô dô, có người làm tiểu cô nương phát khóc kìa!” Vương Đại Hổ nhanh tay lẹ mắt thổi thêm tý gió.

“Cậu, cậu, hai người các cậu chờ đó cho tôi!” Bím bíp bốn mắt cực kỳ không tiền đồ lưu lại những lời này rồi vội vàng chạy theo Chu Tuệ.

Vương Đại Hổ bĩu môi, nói với Lý Thanh Nhiên: “Một đôi ngu ngốc, thật đúng vô duyên vô cớ!”

“Đừng để ý đến bọn họ.” Lý Thanh Nhiên bình tĩnh kéo tay áo hắn: “Dù sao cũng không liên quan đến chúng ta!”

Lời này Vương Đại Hổ thích nghe, cười hì hì ôm vai cậu, trong nháy mắt cái gì Chu Tuệ với Đới Văn Bác a, tất cả đều ném đi bắt giặc Oa rồi.

.

Vài ngày sau, Lý Thanh Nhiên cuối cùng vẫn nói với chủ nhiệm rằng mình sẽ không nhận xét tuyển, dùng lời của Vương Đại Hổ: bằng vào trí tuệ của Nhiên Nhiên nhà chúng ta, thi đại học còn không phải dễ như trở bàn tay, căn bản không cần xét tuyển.

Chủ nhiệm lớp thấy cậu ý chí kiên quyết, lại nhiều lần khuyên bảo không có kết quả cũng chỉ đành thôi, chuyển sang suy xét người khác, chỉ là dặn Lý Thanh Nhiên trước không cần để lộ chuyện này ra, miễn cho náo động tâm tư các học sinh khác, đồng thời cũng xin lỗi bởi vì nhất thời vô ý để lộ tin tức mà khiến Lý Thanh Nhiên trong khoảng thời gian này gặp nhiều phiền toái.

.

Hôm ấy, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên theo thường lệ cứ bảy giờ thì bước vào lớp học.

Nhưng hắn cảm thấy hôm nay không khí rất không thích hợp!

Một đám bạn học vốn quen thân tựa hồ có bí mật trong lòng, ánh mắt cực kỳ khác thường. Cái bộ dáng né tránh kia khiến Vương Đại Hổ đột nhiên nảy ra dự cảm không tốt lắm.

Giữa những tầm mắt tràn ngập các loại ý tứ hàm xúc, hai người ngồi vào chỗ của mình.

“Đây là cái gì?” Đột nhiên phát hiện trong ngăn bàn có thứ gì đó, Vương Đại Hổ rút ra xem, là một tờ rơi màu xanh lục.

“Bí mật kinh thiên – Lý Thanh Nhiên chính là con của tội phạm giết người phân thân!” Vừa nhìn thấy tiêu đề, đồng tử Vương Đại Hổ co rụt lại, thở dốc, dùng ánh mắt lạnh khốc trước nay chưa từng có nhìn chung quanh một lượt: “Ai làm?”

“Tao hỏi bọn mày ai làm?”

Các bạn học thấy hắn tức giận như thế thì đều ngậm tã, cuối cùng vẫn là lớp trưởng Kiều Thi Vũ lặng lẽ đứng lên: “Sáng hôm nay mọi người vừa vào lớp liền thấy!”

Vương Đại Hổ lúc này giống như mãnh thú bị triệt để chọc giận, phần nộ khiến hắn gắt gao nắm chặt hai tay. Ngay lúc cơn tức này muốn phá tan lý trí của hắn, một giọng nói thanh đậm mạnh kéo hắn trở lại: “Đại Hổ ngồi xuống, hiện tại là giờ tự học, không cần ảnh hưởng đến người khác!”

Vương Đại Hổ hung hăng nhắm mắt lại, vài giây sau, ngồi xuống.

Từ đầu đến cuối Lý Thanh Nhiên đều biểu hiện vô cùng bình tĩnh, không phải cái loại giả vờ bình tĩnh mà là loại bình tĩnh phát ra từ nội tâm. Thấy cậu như vậy, cơn phần nộ sắp nổ tung của Vương Đại Hổ đột nhiên cũng lắng xuống.

Học sinh trong lớp cũng đều là người trưởng thành mười bảy mười tám tuổi, có phán đoán của chính mình, tự nhiên sẽ không giống trẻ con ngay trước mặt nói này nói nọ. Hơn nữa ngày thường Vương Đại Hổ ở lớp nhân duyên vô cùng tốt, Lý Thanh Nhiên tính tình tuy rằng hơi lạnh nhưng cũng không phải loại người khiến người khác ghét, cho nên mọi người cứ việc nói thầm trong lòng, bề ngoài lại dần dần trở lại như cũ.

Đương nhiên cũng không thể nói là không có gì khác, tỷ như Chu Tuệ trước mắt đột nhiên không biết từ nơi này chạy tới.

“Lý, Lý Thanh Nhiên...” Chu Tuệ đỏ mặt, dùng hết dũng khí mà gọi.

Tự dưng bị người chặn ở hành lang, Lý Thanh Nhiên lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì?”

“Trên, trên tờ rơi đều là sự thật sao?” Khoé mắt Chu Tuệ phiếm lệ, có chút ghen ngào hỏi: “Ba của cậu thật sự là —?”

“Thế thì sao?” Không đợi cô nói xong, Lý Thanh Nhiên lập tức cau mày ngắt lời.

“Cái gì, cái gì?”

“Tôi hỏi cậu: Thế thì sao?” Lý Thanh Nhiên nghiêng đầu, trên mặt hiện rõ biểu tình không kiên nhẫn: “Nếu cậu muốn hỏi tôi có phải là con của tội phạm giết người hay không, tôi có thể trả lời – đúng!”

“Lý, Lý Thanh Nhiên?”

“Cho nên, hiện tại cậu có thể tránh ra chưa?”

“Tôi tôi tôi ừm tôi tôi.....” Chu Tuệ lắc đầu, tràn đầy uỷ khuất liên tiếp cường điệu nói: “Tôi không phải có ý kia, Lý Thanh Nhiên, tôi chỉ muốn nói cho cậu, vô luận cậu xuất thân như thế nào, tôi đều không để ý, thật sự, tôi không để ý!”

“Bạn Chu, liên tính cậu muốn tự quyết định thì cũng xin có giới hạn!” Lý Thanh Nhiên lạnh lùng mở miệng: “Cậu hiện tại khiến tôi cảm thấy thật không thoải mái!”

“Không phải, tôi...” Chu Tuệ khản trương phát khóc, nói thật, khi mới biết “chân tướng”, cô đúng là cực kỳ khiếp sợ, đương nhiên cũng cảm thấy có chút kinh hoảng. Chỉ là lại có một loại cảm giác “Thì ra là như thế” tràn vào lòng một cách kỳ dị, chẳng trách cậu cho tới nay vẫn luôn lạnh băng như vậy! Chẳng trách cậu lặp đi lặp lại nhiều lần cự tuyệt mình như vậy, nhất định là thân thể quá mức bi thảm khiến cậu đóng băng trái tim mình.

Giây phút ấy, Chu Tuệ cảm nhận được một loại trách nhiệm cùng sứ mệnh nảy sinh trong lòng mình. Cô muốn đi cứu Lý Thanh Nhiên, cô muốn cho cậu ấm áp, cô muốn cho cậu biết trên thế giới này vẫn có người yêu cậu.

Không thể không nói khi một cô bé bắt đầu rơi vào “quá mức tự kỷ” thì không hề có lý trí, mà đối với đối tượng cô một lòng muốn cứu rồi mà nói, không nghi ngờ cũng là một cục phiền lớn.

“Lý Thanh Nhiên, tôi thích cậu, tôi thật sự không ngại!” Giống như muốn thể hiện chân tâm của mình, Chu Tuệ vươn hai tay như muốn nhào tới người Lý Thanh Nhiên.

“Tôi ngại!” Đột nhiên, một tiếng rống to từ xa xa truyền đến, Vương Đại Hổ như cơn gió thổi tới giữa hai người, chỉ vào Chu Tuệ mà mắng: “Cái bà này có phải đầu óc có bệnh không, không có việc gì chạy đến đây

nói vớ nói vắn đau đau xót xót cái gì, không ngại cái gì, Nhiên Nhiên nhà tôi là để cô khoa tay múa chân sao? Có bệnh phải không? Có bệnh liền đi chữa đi, đừng đi ra hù dọa người khác!”

Chu Tuệ từ nhỏ đến lớn chưa từng bị người khác chỉ vào mũi mắng bao giờ, mặt lập tức tái mét, nước mắt bùm bùm rơi xuống.

“Không cho các người bắt nạt Tuệ Tuệ!” Không biết từ chỗ nào chạy ra, bìm bịp bốn mắt lập tức kéo Chu Tuệ ra sau mình, đẩy mặt phần hện vẹo lớn tiếng hét: “Tuệ Tuệ, cậu cách bọn họ xa một chút. Lý Thanh Nhiên chính là con của tội phạm giết người, ba nó là bệnh nhân tâm thần phân liệt. Loại bệnh này di truyền đấy, không chừng ngày nào đó nó nổi điên lên cũng đi giết người, vẫn là cẩn thận một chút mới được!”

“Mày nói cái gì?” Vương Đại Hổ lúc này bùng nổ, lập tức không quản cái khác, giơ tay tát một quyền vào mặt Đới Văn Bác, nháy mắt đã đánh ngã nó xuống đất, rơi mất hai cái răng.

Che hai má mình, bìm bịp bốn mắt rõ ràng bị đánh đến mơ hồ, lại thấy mình chảy máu thì càng sợ tới mức “hoa dung thất sắc”, lập tức hét thảm một tiếng, cũng không quản Chu Tuệ cái gì, vắt chân lên cổ mà chạy.

“Phi! Thằng hèn!” Vương Đại Hổ thờ phì phì mắng, quay đầu nhìn Chu Tuệ đứng ngốc ở chỗ đó, quát: “Còn chưa cút!”

“Hu hu.....”

“Nhiên Nhiên, em vừa rồi kéo anh làm gì, phải đáp cho cái con bìm bịp bốn mắt kia mấy phát nữa mới tính hết giận!”

Lý Thanh Nhiên có chút bất đắc dĩ đẩy gọng kính trên sống mũi: “Anh cũng nhìn xung quanh một chút đi!”

Thì ra bất tri bất giác đã có nhiều người vây quanh chỉ trỏ bọn họ.

Tâm tình Vương Đại Hổ càng không tốt, hừ một tiếng, kéo tay Lý Thanh Nhiên đi về phía cổng trường.

53. Chương 53: Thủ Phạm

Edit: Thanh Thạch

Ngồi ở quán ăn cạnh trường học, Vương Đại Hổ vẫn như cũ nộ khí khó tiêu.

“Nếu để anh tra ra được là ai giở trò quỷ sau lưng, anh thề anh sẽ xé xác nó ra!”

Không giống hần đang nghiêng răng nghiêng lợi, Lý Thanh Nhiên ngồi đối diện nhẹ nhàng cắn ống hút, nhâm nhi nước quýt chua chua ngọt ngọt: “Miệng là của người khác, bọn họ muốn nói thế nào thì nói, anh tức giận như thế làm gì!”

“Nhưng mà Nhiên Nhiên....” Biểu hiện của Lý Thanh Nhiên càng bình tĩnh, Vương Đại Hổ càng khó chịu. Bởi hần biết “sự kiện kia” là vết thương lớn nhất hần sâu trong tim cậu, chỉ cần chạm nhẹ sẽ lại rỉ máu.

“Dương Lệ mấy hôm trước đến tìm em!” Đột nhiên, Lý Thanh Nhiên nói.

Vương Đại Hổ vừa nghe sắc mặt bỗng xanh mét, hần siết chặt hai tay: “Quả nhiên là con mụ đấy!”

Chuyện đã qua nhiều năm như vậy, bọn họ lại đến từ nơi khác, thời gian dài như thế chưa từng có ai nhắc tới. Nhưng từ rơi sáng nay lại cực kỳ chi tiết, thậm chí khoa trương miêu tả những gì đã xảy ra, cái này chỉ có người cùng thôn hoặc là người quen mới có thể biết được.

“Anh thật đáng chết!” Lúc này Vương Đại Hổ thật sự là vừa hối hận vừa ảo não. Nếu lúc trước không phải mình hảo tâm vớ vắn mà đi quản cái của nợ kia thì sự tình làm sao có thể biến thành như thế này!

Lý Thanh Nhiên lắc đầu, phủ lên nắm tay siết đến tím của Vương Đại Hổ, thanh âm khó có được chút ôn nhu: “Chuyện lúc trước nếu chúng ta không giúp thì có khác gì bọn Dương Lệ. Còn nữa, anh sở dĩ giúp Khổng Thuý Bình cũng bởi vì em!”

Khuyên giải của Lý Thanh Nhiên hiển nhiên không khiến Vương Đại Hổ dễ chịu hơn, hắn vẫn canh cánh trong lòng “sai lầm” của mình. Một lúc lâu sau mới do dự hỏi: “Dương Lệ nói với em cái gì?”

“Mụ muốn một vạn, nếu không đưa liền công bố thân thể của em, làm em không còn cơ hội được tuyển thẳng vào đại học!”

“Uy hiếp sao!!!” Hai mắt Vương Đại Hổ phun hoả: “Thấy khoảng thời gian này mụ coi như thành thật, vốn muốn thả cho mụ một con ngựa, không nghĩ tới... Hừ hừ...”

Sắc mặt nhu hoà của Lý Thanh Nhiên cũng âm trầm hẳn đi, trong lòng lại thấy có chút may mắn. May mà mụ ấy tới tìm mình, nếu là tìm Đại Hổ, lấy cái tính bao bọc mình như vậy, nói không chừng đúng là làm cho mụ đắc thủ.

“Mụ ấy nhất định còn không biết em đã buông tha cái ghế xét tuyển kia rồi.” Lý Thanh Nhiên dịu dàng nói: “Cho nên em cứ tuyệt mụ.”

Nhìn cậu bình tĩnh giống như hoàn toàn không thèm để ý, Vương Đại Hổ lo lắng hỏi lại: “Thật sự không nghiêm trọng chứ?”

Lý Thanh Nhiên nhướn mày: “Không cần coi thường em!”

“Phì!” Đột nhiên, Vương Đại Hổ cười khê một tiếng, dùng ánh mắt ôn nhu chết người nhìn cậu, vui mừng nói: “Nhiên Nhiên của anh thật sự trưởng thành rồi!”

Lý Thanh Nhiên nghe hắn nói xong, cười khê. Nhìn đôi mắt vẫn luôn dõi theo giúp mình bước ra khỏi hắc ám, nhìn nụ cười vẫn luôn khiến mình thấy ấm áp, cậu nghĩ: Đúng vậy, bởi vì có anh nên em phải kiên cường hơn.

.

Chuyện của Lý Thanh Nhiên gây ra một vụ oanh động lớn trong trường học bởi cậu vốn cũng thuộc hàng nhân vật nổi tiếng, tất nhiên là hấp dẫn rất nhiều người chú ý. Chủ nhiệm lớp cùng ban giám hiệu đều tìm cậu nói chuyện nhưng đều là chút quan tâm an ủi mà thôi, hi vọng cậu không có áp lực, cố gắng đi thi đại học. Chung quy người có trí tuệ, có hiểu biết, có tiềm năng như cậu cũng không nhiều.

Đương nhiên, sự tình cũng không phát triển theo hướng tích cực. Trong lớp rốt cuộc vẫn xuất hiện một ít “thành phần tiểu nhân” thích chỉ trích nói thầm sau lưng. Vương Đại Hổ phải lúi đến góc lớp trị một trận thì mới chừa. Hiện giờ chung quy còn có toà núi cao là cuộc thi đại học, tâm tư các vị học sinh vẫn đặt ở kia là chính, cho nên lời đồn qua vài ngày sôi trào thì cũng dần lắng xuống.

Mà Vương Đại Hổ vẫn tràn ngập “phẫn nộ” nhiều lần ngầm tra cuối cùng cũng tìm được thủ phạm.

“Bọn mày xác định là nó?” Ánh mắt Vương Đại Hổ lạnh băng, nhìn bóng người xa xa, sắc mặt đáng sợ đến cực điểm.

“Lão đại, tuyệt đối là nó, có người từng thấy sáng sớm hôm đấy nó cầm một tập giấy dày đi vào các lớp!”

“Hừ hừ, này đúng là oan gia ngõ hẹp!” Vương Đại Hổ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Xem tao không lột cái da cóc nhà mày.”

.

Đới Văn Bác chưa kịp hét thảm đã bị người từ phía sau đẩy mạnh vào gian wc trong cùng, Vương Đại Hổ mặt đầy sát khí bóp cổ nó, gần lạnh từng chữ một: “Dám kêu tao bóp chết mày!”

Cảm nhận được áp lực trên cổ ngày càng mạnh, Đới Văn Bác bị dọa nước mắt giàn giụa, liên tục gật đầu tỏ vẻ tuyệt đối không dám lên tiếng.

Vương Đại Hổ hừ lạnh một tiếng, buông tay ra, nó liền ngã bẹp xuống đất.

“Cậu, cậu muốn làm gì?” Đới Văn Bác run cầm cập hỏi.

“Làm gì?” Vương Đại Hổ lạnh lùng nghiêng răng, phe phẩy thứ trong tay: “Mày chẳng lẽ không biết!”

Nhìn tờ rơi xanh lá mạ trong tay hắn, mặt Đới Văn Bác lập tức trắng bệch, nó chột dạ lắc đầu: “Tôi, tôi tôi không biết các cậu đang nói gì!”

“Thôi đi, đừng có giả vờ vô tội với tao! Tao nói cho mày biết, tao đã hỏi hết các hàng photo quanh trường rồi, mày là in ở hàng Hân Hân đúng không! Năm trăm tờ, tiêu cũng không ít nhì!”

Đới Văn Bác run rẩy lui vào góc tường, nói với Vương Đại Hổ đang lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống: “Không phải tôi, thật sự không phải tôi, không liên quan gì tới tôi!”

“Còn không chịu thừa nhận, tao thấy mày mới chỉ gây hai cái răng cửa nên không nhớ đời phải không! Hôm nay tao liền đánh cho mày rớt hết răng xem mày có nhớ hay không!” Nói rồi, Vương Đại Hổ cười dữ tợn, bẻ ngón tay răng rắc. Đới Văn Bác lập tức bị dọa đến hồn phi phách tán, không dám giấu giếm nữa, vội vàng nói: “Là là là là, là tôi làm, thực xin lỗi, thực xin lỗi..... Tôi lần sau không dám nữa!!!”

Vương Đại Hổ nâng chân lên đạp mạnh vào ngực nó một cái: “Nói, kể hết sự tình từ đầu đến cuối cho tao!”

“Tôi tôi tôi tôi một hôm đi từ quán ăn ra thì thấy có hai mẹ con đang đánh nhau, người đàn bà kia hùng hùng hổ hổ nhắc tới tên các cậu... Tôi, tôi liền để ý.... Cuối cùng tôi cho bà ta hai trăm, bà ta liền kể chuyện các cậu cho tôi biết! Ô ô ô.... Tôi chỉ muốn làm Tuệ Tuệ chán ghét cậu ta mà thôi.... Tôi xin cậu, tha cho tôi đi!”

Như vậy thì Dương Lệ kia cũng vì thế mới nổi tâm muốn vợ vét tài sản của Nhiên Nhiên! Vương Đại Hổ cười lạnh một tiếng, lại nhìn cái thùng chết tiệt nằm bẹp dưới đất, càng nhìn càng ngứa.

“Tha cho mày?” Vương Đại Hổ nhếch mép: “Chỉ vì một tý tư tâm của mày mà làm ra loại chuyện ti bỉ như vậy, còn xin tao tha cho mày, ha ha...”

“A, cậu muốn làm gì.... Đừng.....”

Trong gian wc chật hẹp thường thường truyền đến tiếng dấm đá bình bịch cùng với tiếng nam sinh kêu gào xin tha. Tiếc là trước đó Vương Đại Hổ đã đuổi hết người trong này ra, cửa cũng có người chặn, cho nên trận “bạo lực học đường” này cực kỳ thuận lợi mà tiến hành.

Đánh con bìm bịp bốn mắt kia một trận như tử, ác khí trong lòng Vương Đại Hổ cũng được thổi bớt đi một chút, nhưng “thủ phạm chính” của chuyện này còn chưa nhận trừng phạt đâu! Vương Đại Hổ dữ tợn cười nói: Dương Lệ a! Dương Lệ! Tao sẽ cho mày biết, chọc tới tao thì sẽ có cái kết cục gì.

.

“Đáng ghét!” Người đàn bà có vài phần xinh đẹp ra vẻ ngượng ngùng mà đẩy đẩy người đàn ông đang dán vào ngực mình, thở dốc nói: “Gấp như vậy làm gì, làm người ta đau!”

“Hắc hắc hắc, cái đồ dâm đang nhà em không phải thích anh thô bạo như vậy sao?” Người đàn ông cắn cắn đôi gò bồng đào to bự.

Từng trận gầm rú, thân thể giao triền, xong chuyện hai người nghỉ ngơi một chút.

“Anh Văn, chúng ta như vậy mãi không được, anh chừng nào mới ly hôn vợ, cưới em vào cửa?”

Anh Văn, cũng chính là chồng sau của Dương Lệ – Triệu Văn, tăng tăng thở dài, trên mặt lộ ra thần sắc khó xử.

“Bảo bảo ngoan, con mụ kia chung quy sinh cho anh một thằng con trai, anh mà ly hôn nó thì con anh thế nào bây giờ?”

“Hừ, con với chả cái, không phải không rõ, con mụ kia vừa già vừa xấu, chính là cái đồ đáng ghét. Anh vì sao lại không chịu bỏ nó, nói, có phải lại luyện tiếc cái đứa con ghê nó mang theo không, muốn ăn cả mẹ lẫn con?”

Triệu Văn nhìn tình nhân thở phì phì, trong lòng lại không cho là đúng. Dương Lệ tuy rằng đúng như ả nói vừa già vừa thô tục nhưng thật ra lại khá tốt. Mụ ta có thể tự sống, có thể kiếm tiền nuôi mình, còn nghe lời. Nếu ly hôn Dương Lệ mà cưới ả, chính mình còn phải tiêu tiền nuôi ả, mua bán lỗ như vậy, Triệu Văn hẳn sao có thể làm!

“Được rồi, được rồi! Bảo bối, trong lòng anh có ai, em còn không biết sao? Lại nói em cũng đã kết hôn, chuyện hai ta nếu chồng em mà thấy, hẳn lại không bỏ anh ra!”

“Xem anh nhát gan chưa kìa! Yên tâm đi, tên kia đi lấy thịt ở huyện khác rồi, ba bốn ngày mới về.”

“Hắc hắc hắc..... Bảo bối nhi, nếu thế thì chúng ta phải nắm chắc thời gian.... Hừm.....”

“Đáng ghét!”

Ngay lúc củi khô lửa bốc lại muốn làm thêm một hồi thì đột nhiên “Phanh —”, có người đá văng cửa.

“Bọn mày là cái loại gian phu dâm phụ!” Người đàn ông đi vào bộ dạng cực kỳ hung hãn, hẳn trừng lớn mắt trâu, mặt vượn hét lớn: “Tao giết bọn mày!!!”

“A a a a a —— Đừng mà —— Chồng ơi ——”

54. Chương 54: Báo Ứng

Edit: Thanh Thạch

Triệu Văn mặt đầy máu cuống cuống chạy ra ngoài.

Người đàn ông cao to vạm vỡ, mặt mày hung dữ vác “dao phay” đuổi theo sau.

Dọc đường không biết đã đụng ngã bao nhiêu người, cũng không biết bị bao nhiêu người tức giận chửi mắng, chân Triệu Văn mềm nhũn, cuối cùng kiệt sức ngã trên cầu vượt.

Mệt như chó, mệt muốn nôn.

“M* mày chạy à, sao mày không chạy nữa, dám trộm đàn bà của ông, cấm sừng ông. Tao thấy mày là chán sống rồi!” Người đàn ông bị chụp mũ xanh hai mắt loé lên vẻ điên cuồng, từng bước tới gần Triệu Văn.

“Đại ca, đại ca, hiểu lầm! Hiểu lầm mà!” Triệu Văn bị dọa đến tim gan lộn tùng phèo, chỉ hận mình không mọc ra bốn cái chân. Tên kia vốn ngang ngược, ngày thường kiếm ăn bằng nghề mổ lợn, một thân mùi máu cách xa đã có thể ngửi thấy, càng đừng nói đến đứng gần hăm dọa như vậy.

Một dòng nước tiểu màu vàng chảy ra từ đũng quần Triệu Văn. Mắt thấy tên hung hãn kia càng ngày càng gần, mắt thấy con dao phay đang hươ qua hươ lại sắp chém vào người mình, Triệu Văn cũng không biết lấy sức ở đâu, đứng bật dậy, nhắm mắt cắn răng nhảy từ trên cầu xuống.

Chỉ nghe thấy “Bịch —” một tiếng, toàn bộ thân thể Triệu Văn nện lên một chiếc ô tô đang chạy qua, bắn ra, lăn lông lốc trên đường đến hơn hai mét mới thôi nhúc nhích, chả biết là sống hay chết.

Kết quả này hiển nhiên cũng nằm ngoài dự đoán của tên hung hãn kia, gã ghé vào lan can cầu vượt trợn mắt há mồm nhìn thảm cảnh phía dưới, một lúc lâu sau mới phì phì hai ngụm, xách dao chạy. Khi Dương Lệ gào thét chạy tới bệnh viện thì được bác sĩ báo cho biết chân Triệu Văn bị cán nát bét, phải cắt.

Không nói đến bộ dạng tuyệt vọng trời đất sụp đổ của Dương Lệ mà chuyển sang phía Vương Đại Hổ, hẳn buông di động, trên mặt lộ vẻ cao hứng phấn chấn. Lý Thanh Nhiên nhin không được liếc nhìn hẳn một cái, thần nhiên hỏi: “Đắc thủ?”

Trái tim nhỏ của Vương Đại Hổ giật nảy, run run nói: “Em biết hết?”

Lý Thanh Nhiên tỏ vẻ vô nghĩa, anh làm sao có thể qua mắt được em.

“Hi hi, bảo bối nhi! Lúc này cái đồ súc sinh Triệu Văn kia hẳn là đang chịu báo ứng.” Vương Đại Hổ vui vẻ ôm người ta vào lòng khoa tay múa chân nói: “Báo ứng a

~ báo ứng

~”

“Anh đã làm gì?”

“Không có gì, chỉ là cho một tên bất hạnh bị cầm sừng có cơ hội lên sàn. Ai! Anh thật sự là rất thiện lương!”

Triệu Văn về vấn đề quan hệ nam nữ thật sự không biết kiềm chế, đây là chuyện chỉ cần nghe ngóng một chút là có thể biết. Mà cực kỳ trùng hợp là hồi trước khi Vương Đại Hổ đến khu xung quanh nhà họ để theo dõi thì đã từng thấy Triệu Văn thừa dịp trời tối lén lút chui vào cửa hàng thịt bên kia phố. Nhà kia ông chồng nhiều năm không ở nhà, để lại người vợ xinh đẹp một mình a!

Vương Đại Hổ dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra Triệu Văn đi vào đó làm gì.

May mắn anh đây có thói quen phòng ngừa chu đáo, lúc này mới có thể một lần đã lưu loát thu thập gã.

“Anh như vậy có thể tính là mượn dao giết người.” Lý Thanh Nhiên nhẹ cười gạt sợi tóc trên trán hẳn.

“Cái này gọi là ác giả ác báo, chồng em đây là đang thay trời hành đạo! Dương Lệ không phải rất thương chồng mù sao? Để xem xem tình yêu này sâu đậm đến nhường nào!”

Thực hiển nhiên, tình yêu của Dương Lệ ngay cả cái chén cũng không sâu bằng. Vừa nghe nói Triệu Văn phải cắt chân, từ nay về sau trở thành người tàn phế thì ngày hôm sau đã không thấy mù ấy đâu, bỏ mặc chồng mình lẻ loi tại bệnh viện. Sau này Vương Đại Hổ nghe nói Triệu Văn rốt cuộc vẫn trụ được, chỉ là mất một bên chân, mỗi ngày chống tay lết phố ăn xin, kết cục rất là thê lương.

Đây là nói sau này, còn hiện tại.

Vương Đại Hổ khoanh tay trước ngực cách thật xa đã nhìn thấy Khổng Thuý Bình đi qua đi lại trước cổng trường. Hắn lạnh lùng nghĩ thầm: “Tao còn chưa đi tìm mày thì mày đã tự dâng mình đến cửa.”

“Em và anh cùng đi.” Lý Thanh Nhiên bên cạnh bỗng nhiên nói vậy.

Vương Đại Hổ ngẩn người, lập tức nhú mày nhìn tiểu bảo bối nhi, như nghĩ tới cái gì, hắn lộ vẻ muốn cười. Vô luận bao nhiêu năm đi qua, cái tính thích “ghen” này của cậu thật sự là một chút cũng không đổi.

Vừa nghĩ như vậy, tâm tình Vương Đại Hổ lập tức tan mây, cười đến cong mắt kéo tay Lý Thanh Nhiên đi tới cổng trường.

“Nghe nói phố Nhất Đông mới mở quán lẩu, vừa lúc mấy hôm nay em đang muốn ăn, tỳ chúng ta đi làm một bữa no nê, anh thấy thế nào?” Lý Thanh Nhiên tuy rằng không biết người này tại sao lại lộ ra vẻ mặt đắc ý như vậy nhưng khi thấy cách đó không xa, Khổng Thuý Bình vừa nhìn thấy bọn họ liền có vẻ vui sướng, đôi mắt trong trẻo tại thời điểm không ai chú ý nhanh chóng nhích lên một tầng lãnh ý.

.

Phố Nhất Đông, quán lẩu “Vị ngon tới”, khu ghề lô.

Vương Đại Hổ từ trong nồi nóng hôi hổi gắp một miếng thịt dê vào đĩa trước mặt Lý Thanh Nhiên: “Mau, ăn nóng mới ngon!” Mắt thấy hai người đối diện “ngọt ngào mật mật” dùng cơm, một chút cũng không chú ý đến mình, Khổng Thuý Bình đã sớm như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than, rốt cuộc không ngồi yên nổi nữa.

Nó hai mắt ngẩn lẹ, khóc thút thút run giọng nói: “Anh, anh Đại Hổ, em có thể nói riêng với anh mấy câu được không?”

“Có cái gì không thể nói ở đây mà lại cứ nhất định muốn nói riêng?” Không đợi Vương Đại Hổ trả lời, thái độ Lý Thanh Nhiên trở nên khác thường, sắc bén nói.

“Anh, anh họ!” Khổng Thuý Bình mở to hai mắt, tựa hồ có chút không tin lời này là từ trong miệng cậu đi ra.

Anh họ trước kia mặc dù có chút lãnh đạm nhưng chưa bao giờ dùng loại thái độ châm chọc này để nói chuyện.

“Nhiên Nhiên nói rất đúng!” Vương Đại Hổ bóc thêm con tôm bỏ vào đĩa của cậu: “Có cái gì muốn nói cứ việc nói thẳng, không cần phải lãng phí thời gian của nhau.” Cũng không cần làm hồng khẩu vị ăn lẩu của vợ chồng tôi nha.

Khổng Thuý Bình khịt khịt mũi, cố gắng ngừng khóc, nghẹn ngào nói: “Anh Đại Hổ, anh còn giận bé năm sao? Em biết lần trước là em không tốt, em, em, em không nên làm như vậy, thực xin lỗi, anh tha thứ cho em được không?”

Nghe cái giọng vừa khóc vừa kể lể, Vương Đại Hổ rút cuộc buông đũa, chịu đem ánh mắt dừng lại trên người người ta.

Có thể nhìn ra được con bé mấy ngày nay cực kỳ không tốt. Tuổi mười lăm hẳn là nên tinh thần phơi phới, là cái tuổi hoa tươi khoe sắc, nhưng con bé lại chỉ khiến người nghĩ đến đoá cúc sắp tàn. Khuôn mặt xanh xao vàng vọt, hai mắt thâm quầng, cả người khô khốc dẹt lép như que diêm.

“Nếu hôm nay cô đến đây để nói mấy lời này thì tôi có thể nói cho cô biết, được! Tôi tha thứ cho cô.” Vương Đại Hổ không quan tâm nhún vai, khi Khổng Thuý Bình lộ ra sắc mặt vui mừng thì lại tiếp tục nói: “Chỉ là tôi hi vọng từ hôm nay trở đi, cô đừng xuất hiện trước mặt tôi và Nhiên Nhiên nữa, được chứ?”

“Anh Đại Hổ!” Khổng Thuý Bình kích động đứng bật dậy, giãy tiếp theo lập tức quỳ xuống túm ống quần Vương Đại Hổ khóc lóc cầu xin: “Em sai rồi, em thật sự sai rồi, em không nên không nghe lời anh mà vụng trộm giúp người nhà. Em, em không nên đưa tiền cho mẹ, cũng không nên làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy, em..... Em thật sự sai rồi, anh tha thứ cho em đi, đừng không để ý đến em được không?”

Vương Đại Hổ lúc này cảm thấy có chút may mắn mình chọn ngồi ở trong phòng, hẳn không khỏi cảm thán: Con bé này đầu gối vẫn trước sau như một đặc biệt mềm a!

“Cô khóc cái gì, tôi không phải đã nói là tha thứ cho cô rồi sao!” Vương Đại Hổ ôn tồn nâng nó dậy.

Cái quần bò số lượng có hạn hẳn vừa mới mua chịu không nổi nước mũi giàn giụa như vậy a!

“Nhưng mà, anh nói, anh nói....” Nhìn gần khuôn mặt anh tuần của người trong lòng, trong mắt Khổng Thuý Bình không khỏi loé lên ngượng ngùng si mê.

“Au!!” Đột nhiên khuôn mặt anh tuần kia hơi vặn vẹo.

“Anh Đại Hổ, anh, anh làm sao vậy?”

“Không sao.” Vương Đại Hổ nghe nhếch miệng nói: “Không cần thận bị mèo cào một cái, khụ khụ khụ khụ.... Chúng ta quay trở lại chuyện chính, tóm lại tôi hi vọng về sau không còn bất cứ quan hệ gì với cô nữa, chúng ta coi như người xa lạ, cô không cần đến tìm tôi nữa!”

“Nhưng mà em thích anh!” Khổng Thuý Bình kích động mà thổ lộ.

Mặt Vương Đại Hổ lập tức lạnh xuống, hẳn gần từng chữ một: “Thì sao! Cô thích tôi là chuyện của cô, liên quan gì đến tôi. Nếu cô lặp đi lặp lại dây dưa không dứt, tôi đây cũng đành nói thẳng, tôi không chỉ không thích cô, còn cực kỳ chán ghét cô, ngay cả liếc mắt nhìn cô một cái cũng thấy ghê tởm.”

Sắc mặt Khổng Thuý Bình trắng bệch, khiếp sợ liên tục lui về sau mấy bước, ôm ngực lẩm bẩm: “Vì sao.... vì sao.....”

“Vì sao? Đừng nói như thể mình vô tội.” Vương Đại Hổ trào phúng gọi lên khoe miệng: “Cô trăm ngàn đừng nói cho tôi biết mẹ cô đã làm ra chuyện gì.”

Nghe Vương Đại Hổ nói thế, Khổng Thuý Bình tựa hồ nghĩa tới cái gì, đột nhiên tầm mắt chuyển qua Lý Thanh Nhiên từ đầu đến giờ vẫn nhàn nhả tự ăn.

“Không, anh họ, em, em.....” Nó nói năng lộn xộn liên tục quơ tay, hoảng sợ lắc đầu.

Lý Thanh Nhiên ưu nhã cầm lấy giấy ăn lau khoẻ miệng, giương mắt, thản nhiên nói: “Mẹ mấy ngày nay vẫn sống tốt chứ?”

Không biết tại sao, nhìn đôi mắt thanh lãnh phảng phất chút quý mị, Khổng Thuý Bình rung mình một cái, chợt dạ khiến nó như nhũn ra, lần nữa ngã ngồi trên mặt đất.

“Không phải em nói, thật sự không phải em nói.”

“Chẳng lẽ không phải cô nói cho Dương Lệ là chúng tôi giúp cô? Chẳng lẽ không phải cô nói cho Dương Lệ hai ngàn kia là tiền Đại Hổ cho cô mượn? Chẳng lẽ không phải cô nói cho Dương Lệ chuyện tôi nằm trong danh sách tuyển thẳng?” Lý Thanh Nhiên lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ không phải cô nói cho Đới Văn Bác ba tôi là tội phạm giết người?”

55. Chương 55: Vũ Hội

Edit: Thanh Thạch

“Chắc là nó sẽ không xuất hiện trước mặt chúng ta nữa!” Vương Đại Hổ nhìn Khổng Thuý Bình thất hồn lạc phách đi ra, chép miệng nói.

“Sao, anh tiếc?” Lý Thanh Nhiên nhướn mày, nguy hiểm hỏi.

“Anh phóng pháo chúc mừng còn không kịp, sao có thể luyến tiếc!” Vương Đại Hổ niết niết tay cậu: “Chỉ là không thể lập tức thấy Dương Lệ bị báo ứng, có bao nhiêu tiếc nuối!”

“Mất Triệu Văn, mục còn một thằng con phải nuôi, về sau chắc chắn không dễ chịu. Đôi khi tra tấn một người không cần dùng dao sắc, dao cùn cửa thịt mới càng đau!”

“.....”

“Làm sao?”

“Không có gì! Chỉ là cảm thấy về sau anh nhất định không thể làm chuyện có lỗi với em.”

“Biết là tốt.”

.

Thời gian thấm thoát, nháy mắt lại qua ba tháng, mùa hạ đang đến gần với chúng ta hơn. Như Vương Đại Hổ đoán trước, Khổng Thuý Bình không còn xuất hiện trong sinh hoạt của bọn họ nữa. Ngoài ra bởi vì nhà nó có chuyện, không thể đi làm, bị cho thôi việc. Đối với chuyện này, Trịnh Đào lại đây nói xin lỗi.

Vương Đại Hổ tự nhiên là không thèm để ý, toàn mấy việc linh tinh, tâm tư hẳn giờ đây đều đặt ở chuẩn bị cho cuộc chiến “thi đại học”. Để cùng vợ yêu thi được vào trường gần nhau, hẳn quả thật chính là đặt quyết tâm tiến lên.

Mười hai giờ đêm, đèn bàn vẫn sáng, Vương Đại Hổ cầm bút, viết mấy chữ lên khung đáp án trên đề.

Lý Thanh Nhiên nhẹ nhàng bước tới bên hần: “Nghỉ ngơi một lát đi!”

“Cà phê?” Vương Đại Hổ ném bút hoan hô một tiếng, vui sướng nói: “Vẫn là Nhiên Nhiên nhà chúng ta biết thương người!”

Lý Thanh Nhiên không để ý tới hần, nâng tay đặt lên vai, bắt đầu xoa bóp.

Vương Đại Hổ lập tức lộ ra một bộ “Thật thoải mái!” đáng khinh.

“Ai! Em nói sao trên đời này lại có cái loại thi đại học vạn ác như vậy, thật sự có thể ép buộc mất nửa cái mạng đó!” Nhìn xấp đề trên bàn cao như núi, Vương Đại Hổ bắt đầu trằn oán giận mỗi ngày. Đối với chuyện này, Lý Thanh Nhiên sớm thấy nhưng không thể trách, mặc hần ở đó nói một mình.

“Nhưng mà –” Nhìn ánh mắt tràn ngập mệt mỏi của hần: “Khoảng thời gian này anh ấy quả thật cũng rất mệt.”

Lý Thanh Nhiên cúi đầu, có chút đau lòng hôn trán hắn.

Thanh âm Vương Đại Hổ còn đang dong dài lập tức im bật, luôn biết cách nắm chắc cơ hội, hắn liền vươn tay giữ đầu cậu, cơ khát hôn lên đôi môi hồng nhạt.

Ướt át, làm người ta mặt đỏ tim đập, kéo dài đến ba bốn phút mới ngừng lại được.

Vương Đại Hổ vẫn luyến tiếc liếm liếm chỉ bạc nơi khoe môi, sau lại như nghĩ tới cái gì, bày ra bộ dáng vô cùng đáng thương nói: “Thật sự không thể làm?”

“Vấn đề này chúng ta đã thảo luận vô số lần rồi!” Lý Thanh Nhiên đỏ mặt lườm hắn.

“Nhưng mà đã hơn bốn tháng! Em biết rõ mỗi tối nhìn ngắm đáng ngủ thoải mái của em nhưng lại không thể chạm vào, anh cỡ nào vất vả a? Dưới tình huống đáng thương như vậy, anh chỉ có thể nhờ bạn tay phải...”

“Đủ!” Lý Thanh Nhiên xấu hổ cầu mạnh cái đồ không biết xấu hổ càng nói càng hạ lưu.

“Tóm lại, trước khi thi đại học xong, không cho anh lãng phí tinh lực vào mấy chuyện vô dụng như vậy.”

“Nhưng anh cảm thấy có làm cũng.... được, được, được!” Thấy Lý Thanh Nhiên thật sự bắt đầu không vui, Vương Đại Hổ chỉ đành không tình nguyện ngậm miệng.

Cứ như vậy, dưới áp bách của “lưỡi gươm Damocles”[1], những ngày tháng cuối cùng của cuộc sống trung học chậm rãi trôi qua.

.

Ngày 15 tháng 6, Vương Đại Hổ, Lý Thanh Nhiên cũng giống như hàng vạn học sinh Trung Quốc, dưới sự chờ mong của người thân ở nhà, mang theo chờ đợi cùng bất an đối với tương lai, bước lên “chiến trường cuộc đời” của chính mình.

Ba ngày sau.

Hai người nộp nguyện vọng, như đã quyết định từ trước, Lý Thanh Nhiên ghi danh đại học Y, Vương Đại Hổ đăng ký đại học Z hệ máy tính. Đối với chuyện này, người trong nhà tuy có phê bình kín đáo nhưng nhìn thấy kiên định trong mắt bọn nhỏ, cuối cùng cũng chỉ có thể thuận theo bọn họ.

Kỳ thi đại học kết thúc, vô luận thành tích như thế nào, mỗi học sinh đều thờ phào nhẹ nhõm từ tận đáy lòng, mà trường học cũng vì khối học sinh sắp ra trường mà tổ chức “Vũ hội tốt nghiệp”.

Ngày đó các nữ sinh mặc lễ phục đẹp nhất của mình, các nam sinh cũng trưng diện những đôi giày da bóng loáng, cùng khiêu vũ giữa nền nhạc du dương. Mặc kệ việc bọn họ nhảy không đẹp hoặc thậm chí chỉ có bước qua bước lại nhưng mấy cái đó so với niềm vui phía trước chẳng tính là gì.

Ngày cuối cùng tại trường trung học, mọi người cười vô cùng, vô cùng vui vẻ.

.

“Sao lại ở trong này?” Vương Đại Hổ tựa vào khung cửa, mỉm cười nhìn Lý Thanh Nhiên đầy mặt hoài niệm vuốt ve bàn học bọn họ từng ngồi. Giữa đường bị bắt gặp, Lý Thanh Nhiên có chút hoảng sợ, đợi nhìn thấy là hắn xong, không khỏi oán giận nói: “Anh không phải cũng đến sao!”

“Đương nhiên....” Vương Đại Hổ thông thả mà ưu nhả đi đến bên người cậu, cúi lưng nhẹ nhàng nắm lấy tay phải của cậu: “Là tới tìm hoàng hậu vũ hội của anh nha!” Dứt lời, một nụ hôn khẽ rơi.

Khác với những học sinh khác trang điểm lộng lẫy, hôm nay hắn mặc một chiếc sơ mi tơ tằm cao cổ màu đen, bên ngoài là áo vest được may thủ công cùng màu, nhìn qua anh ngạo tuấn vĩ, trác nhĩ bất phàm.

Nhìn hắn như vậy, không biết vì sao Lý Thanh Nhiên cảm thấy tim mình đột nhiên tăng tốc.

“Nhiên Nhiên.” Thanh âm dịu dàng như vậy, gọi tên cậu càng thêm nhu tình như nước, hắn kề sát bên tai cậu nỉ non: “Có thể khiêu vũ cùng anh một điệu không?”

Lý Thanh Nhiên chưa từng có một khắc thẹn thùng như bây giờ, cậu hơi lùi lại, tránh đi ánh mắt tựa hồ nhìn thấu mình: “Nếu anh thiếu bạn nhảy, dưới sảnh sẽ có vô số bạn nữ nguyện ý giúp anh giải quyết nan đề.”

“Đồ ngốc, chẳng lẽ bây giờ còn không rõ sao? Cả đời này anh chỉ muốn duy nhất, chỉ khát cầu duy nhất mình em thôi!” Có lẽ là thanh âm kia quá mức dịu dàng, có lẽ là ngôn từ kia quá mức ngọt ngào, Lý Thanh Nhiên cho dù có cố gắng ổn định cảm xúc thế nào nhưng ánh mắt đen ngập nước, hàng mi run rẩy, lúm đồng tiền sáng lạn bên môi, không có gì không triệt để bán đứng cậu.

“..... Khụ, em không biết nhảy.”

“Không sao, theo anh.”

Dưới ánh trăng, trong phòng học trống trải, hai người ôm nhau khiêu vũ.

Động tác của bọn họ có lẽ có chút ngốc, nhưng mỗi khi ánh mắt giao nhau, lưu chuyển lại là tình ý dào dạt, còn có —

“Ngu ngốc, anh đang sờ chỗ nào đấy!!”

“.... Eo của em xúc cảm không sai.”

“Cái gì gọi là xúc cảm không sai, anh quả nhiên là ngu ngốc.... A....”

“Cửa, sẽ có người.”

“Còn có rèm.”

“Bại hoại, hận anh chết đi được!”

Vì thế, về sau khi Lý Thanh Nhiên nhớ lại thì hối hận không thể đâm đầu vào tường. Khung cảnh “nóng bỏng” diễn ra, thanh niên cảm dục đã lâu giống như minh chứng cho “nguyên lý lò xo”, ép càng lâu thì khi bùng nổ động tĩnh càng lớn!

Vì thế, khi Vương Đại Hổ cảm thấy mỹ mãn rút ra khỏi thân thể bảo bối âu yếm thì Lý Thanh Nhiên “đáng thương” đã sớm bị ép buộc tới “hôn mê”.

.

“Vương, Vương Đại Hổ, Lý Thanh Nhiên đâu?” Khi vũ hội sắp kết thúc, Chu Tuệ một thân váy ngắn màu hồng ngăn trước mặt hắn.

Vương Đại Hổ nghe vậy không kìm được liếm liếm môi, thỏa mãn nói: “Em ấy mệt, về nghỉ rồi.”

Trên mặt Chu Tuệ lập tức xuất hiện thần sắc thất vọng.

Vương Đại Hổ nâng mắt nhìn cô một lượt.

Chuyện “Đới Văn Bác phát tờ rơi ác ý hãm hại Lý Thanh Nhiên” bởi vì có chỉ thị ngầm của Vương Đại Hổ mà biến thành toàn bộ trường ai cũng biết. Trước không nói tới thân thể Lý Thanh Nhiên đến cùng là như thế nào, ngay chính cái loại hành vi tiểu nhân này của nó cũng đủ để mọi người xem thường nó, đặc biệt là nhóm nữ sinh vẫn có hảo cảm với Lý Thanh Nhiên thì càng cảm thấy chán ghét. Thành ra hai tháng trước khi thi đại học nó hoàn toàn bị cô lập, áp lực tâm lý thật lớn.

Mà một người khác liên quan đến chuyện này, cũng chính là ngọn nguồn của hết thảy, bị người cười là “hoạ thủy” dẫn tới ghen tị tranh chấp – Chu Tuệ ngược lại lấy một bộ người bị hại xuất hiện, liên tiếp khóc kể với mọi người mình bị người như Đới Văn Bác thích có bao nhiêu “bất đắc dĩ”, có bao nhiêu “bất hạnh”, thành ra lại chiếm được đồng tình của mọi người.

“Cậu tìm em ấy có chuyện gì?” Vương Đại Hổ nhú mày hỏi.

Chu Tuệ cắn môi, đột nhiên đưa một bức thư cho hắn.

“Giúp tôi đưa cái này cho Lý Thanh Nhiên.” Cô bé mắt ngắn lệ nói: “Coi như là lưu niệm cuối cùng đi!”

Vương Đại Hổ bỗng nhiên cảm thấy tâm tình vô cùng sung sướng của mình lập tức giảm xuống 20%.

Chậm rãi cầm lấy lá thư, ui~~ lại còn màu hồng, có hương nước hoa nha.

Bên trong hình như còn có cái gì, sờ giống như vòng cổ này nọ.

Tâm tình Vương Đại Hổ lại hạ xuống 20%.

“Cậu thật sự thích em ấy như vậy?” Hai mắt lạnh băng nhìn cô, lời nói tràn ngập trào phúng.

Thích ai tuy rằng là quyền lợi cá nhân, nhưng giống như cái loại này cứ dây dưa mãi không buông không khỏi khiến người ta chán ghét, đương nhiên, lại càng không cần nói người trong lòng kia chính là bảo bối của mình.

“Vương, Vương Đại Hổ.” Chu Tuệ cũng rõ ràng cảm thấy người trước mặt đang cực độ không vui, ánh mắt như dao tựa hồ muốn đông lạnh cả người cô.

Cô bất giác lui về sau hai bước.

“Nhưng đáng tiếc là –” Ngay tại trước mắt cô, thanh niên giống như ác ma, ưu nhã, thông thả, từng chút từng chút xé bức thư đóng đầy ái mộ của thiếu nữ thành mảnh nhỏ.

“Cậu, cậu –” Chu Tuệ mở to hai mắt nhìn, kích động run cả người.

“Nhưng đáng tiếc – em ấy là của tôi.”

Sau khi đắc ý tuyên bố quyền sở hữu người nào đó xong, hoàn toàn không để ý tới Chu Tuệ ngây ra như phỗng, Vương Đại Hổ nghênh ngang bước đi.

Đương nhiên, lúc bước đi cũng không quên dùng lực đập mấy cái lên chiếc vòng cổ rơi trên mặt đất.

Tâm tình Vương Đại Hổ lập tức bay lên 40%.

[1] Lưỡi gươm Damocles: Truyền thuyết Hy Lạp kể rằng ở xứ Syracuse, đảo Sicily, có vua Dionysius trị vì. Syracuse, thành phố giàu nhất trên đảo Sicily thuộc nước Ý ngày nay. Vừa giàu, vừa có quyền lực nên Dionysius bị nhiều người ganh tị. Trong số đó có Damocles; Damocles cũng là một trong những người bạn thân nhất của vua Dionysius. Damocles luôn ở trước mặt vua Dionysius nói: “Ngài thật là may mắn! Ngài có đủ mọi thứ mà ai cũng mong ước. Ngài là người hạnh phúc nhất thế gian.”

Nghe mãi câu nói ấy, Dionysius thấy nhàm tai, bèn gọi:

– Này Damocles, có thật không còn ai hạnh phúc hơn ta chăng?

Damocles vội vàng tâu:

– Chắc chắn không còn ai hạnh phúc hơn ngài! Nhìn kho tàng vĩ đại và quyền lực tối cao mà ngài đang nắm trong tay. Ngài không phải lo lắng một điều chi, cuộc đời còn gì đẹp đẽ hơn nữa?

Dionysius hỏi:

– Thế nhà ngươi có muốn thay thế địa vị của ta không?

Damocles giả vờ kinh ngạc:

– Ôi! Dẫu có nằm mơ hạ thần cũng không dám ao ước như vậy! Nhưng... nếu được hưởng sự giàu sang và những điều khoái lạc của ngài chỉ trong một ngày thì hạ thần không còn muốn gì hơn thế nữa!

– Rất tốt! Nhà ngươi sẽ được toại nguyện, đổi địa vị với ta trong một ngày.

Ngày hôm sau, Damocles được đưa vào hoàng cung, mặc cẩm bào và đội vương miện bằng vàng. Damocles ngồi ở bàn tiệc thưởng thức rượu thơm và các món ăn ngon lạ. Chung quanh có vô số kẻ hầu hạ, có cô gái xinh đẹp đầm bốp, ca múa dịu dàng trong tiếng nhạc êm ái... Ngồi trên nệm êm ấm, cảm giác mình là người hạnh phúc nhất trần gian, rồi nhìn Dionysius ngồi lặng lẽ ở cuối bàn ăn, Damocles nở nụ cười sáng khoái, “A... thế này mới là cuộc đời! Ta chưa bao giờ được hưởng hương vị của bậc đế vương như hôm nay...”

Thốt xong, Damocles ngửa cổ uống một hớp rượu quý, bất chợt Damocles lạnh người. Vật gì đang đu đưa trên trần nhà chĩa mũi nhọn xuống đầu Damocles?

Damocles sững sờ, mặt xanh lè, tay chân run rẩy, và nụ cười đã biến mất trên môi. Damocles hết muốn ăn uống, hết muốn vuốt ve cười đùa với mỹ nữ, chỉ muốn thoát ra khỏi hoàng cung ngay lập tức. Vì ngay trên đầu Damocles, một lưỡi gươm to lớn sắc bén ghê gớm treo lơ lửng bằng một sợi lông đuôi ngựa. Damocles muốn xô ghế đứng dậy chạy nhưng chỉ sợ một cử động nhỏ thôi cũng đủ đánh rớt lưỡi gươm chém phập vào đầu! Damocles ngồi chết lặng trên ghế...

Dionysius ngạc nhiên hỏi:

– Damocles làm sao thế? Đường như ngươi có điều gì lo lắng?

Damocles thì thào:

– Lưỡi gươm! Lưỡi gươm! Ngài không thấy đó sao?

Dionysius bật cười:

– Dĩ nhiên ngày nào ta cũng thấy nó ở đó, treo ngay trên đầu ta. Bất kỳ lúc nào cũng là cơ hội tốt cho một kẻ nào hay một cái gì đó cắt đứt sợi dây treo mỏng manh. Kẻ đó có thể là một trong những thuộc hạ ghen tức quyền lực tìm cách giết ta; hay là tìm cách tuyên truyền nói xấu ta để xúi giục đồng bào nổi loạn chống đối; mà cũng có thể là vua các nước lân bang xua quân đội chiếm đoạt vương quốc ta; hay bất cứ một quyết định kém khôn ngoan nào của ta trong việc cai trị cũng có thể kéo cả triều đình sụp đổ. Nếu ngươi muốn làm một nhà lãnh đạo, ngươi phải chấp nhận tất cả mọi rủi ro rình rập đi đôi với quyền lực. Bây giờ ngươi đã thấy chưa?

Damocles tỏ vẻ xấu hổ, thở dài:

– Hạ thần đã sáng mắt, vì suy nghĩ nông cạn mà ganh tị địa vị giàu sang, quyền lực, và danh tiếng của ngài. Xin ngài tha tội, cho hạ thần được trả lại áo mũ trở về làm một công dân bình thường!

56. Chương 56: Đại Học

Edit: Thanh Thạch

Hơn một tháng sau, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên lần lượt nhận được giấy báo trúng tuyển của đại học Z và đại học Y.

Cả nhà mừng như điên.

Hai đứa nhỏ đều đậu đại học, lại còn ở Bắc Kinh, trong mắt ba mẹ Đại Hổ chính là niềm vui cực lớn! Lại càng khỏi nói tới ông bà ở quê, ông nội Đại Hổ lúc ấy liên kích động hô: Ông trời có mắt, nhà ta lại có sinh viên a!

Tiệc chúc mừng tất nhiên là không thể thiếu được, ba mẹ Đại Hổ đã đặt sáu mươi mâm ở khách sạn tốt nhất thị trấn, về cơ bản cứ có quen biết với gia đình thì đều được mời. Vương Đại Hổ tuy rằng luôn muốn tỏ vẻ “khiêm tốn” nhưng trước câu “Đời mẹ được mỗi lần này nở mày nở mặt!” của Trương Phương làm cho tắt ngấm.

Sau bữa tiệc ồn ào náo nhiệt, Vương Đại Hổ nghe ngóng được không ít chuyện của người khác. Có người tiếp tục học lên, có người lại chuẩn bị đi kiếm việc làm. Từ nay về sau mọi người trời nam đất bắc, bắt đầu bước lên con đường của riêng mình. Đương nhiên, cũng có kẻ không thuận lợi, tỷ như bím bíp bốn mắt Đới Văn Bác. Có vẻ là áp lực tâm lý trước khi thi đại học quá lớn nên vốn thành tích hẳn phải rất tốt lại không ngờ ngay cả nguyện vọng hai cũng không được, chỉ có thể không cam lòng mà học lại.

Vương Đại Hổ nghe được tin tức này xong, vui vẻ ghê gớm, ôm Lý Thanh Nhiên chụt chụt hai cái, cười hở hết cả lợi.

Bởi vì chọn “học ngoại trú” nên đầu tháng tám, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên đã đáp máy bay đến Bắc Kinh.

Bỏ lại hành lý ở khách sạn xong, hai người bắt đầu tìm phòng trọ. Sau ba ngày liên tục bôn ba, cuối cùng bọn họ thuê được một căn chung cư cao cấp hai phòng ngủ một phòng khách, cách đại học Y rất gần. Hoàn cảnh nơi này vô cùng tốt, là loại chỉ cần mang hành lý đến là ở được ngay, đỡ mất công dọn dẹp.

Đã có chỗ ở, thừa dịp còn chưa khai giảng, Vương Đại Hổ lôi kéo Lý Thanh Nhiên đi tham quan một vòng Bắc Kinh. Rạng sáng bốn giờ đi xem lễ kéo cờ ở quảng trường Thiên An Môn, nắm tay nhau bước trên Vạn Lý Trường Thành ở Bát Đạt Lĩnh, Thiên Đàn, Cổ Cung, Di Hoà Viên, còn có con đường Vương Phủ Tỉnh đầy áp đồ ăn ngon, tất cả đều lưu lại hình ảnh của hai người.

Không chỉ có thế, hai người còn hứng lên đi cả Thiên Tân, Thạch Gia Trang, du lịch một vòng thẳng đến ba ngày trước khi chính thức khai giảng mới trở về.

.

Đêm dài yên tĩnh, trải qua một hồi đại chiến, “chồng chồng” nằm ôm nhau, hưởng thụ cảm giác ấm áp.

Chầm chậm vỗ nhẹ lưng người yêu còn ướt mồ hôi, Vương Đại Hổ cúi đầu, ánh mắt xấu xa nói: “Bảo bối, em phải rèn luyện thể lực nha!”

Mình thì bị ép buộc đến cả người mềm nhũn, người ép buộc mình thì thần thanh khí爽.

Lý Thanh Nhiên quyết đoán “tức giận”.

“Au ui! Sao lại cắn người, mèo hư nha!” Vương Đại Hổ nhăn mặt, than thở nhìn dấu răng in đậm trên lồng ngực, cứ nhiên cắn trên ngực, còn cắn ra máu, thật sự là mèo hư.

“Hừ...” Để lại một thán từ ý vị thâm trường, Lý Thanh Nhiên vươn tay lấy kính mắt ở đầu giường đeo lên, quần quanh hông một chiếc khăn trắng.

“Đi đâu vậy?” Vương Đại Hổ bĩu môi, như làm nũng mà nói.

“Tắm rửa.” Lạnh lùng bỏ lại hai chữ xong, cậu nghiêng ngả lão đảo đi về phía phòng tắm.

“Ha ha..... Ha ha ha ha....” Vương Đại Hổ chôn mặt vào gối mà cười. Đỏ mặt, cậu vừa mới đỏ mặt.

Dễ trêu như vậy, đúng là làm người nghiện mà!

Trong phòng tắm, Lý Thanh Nhiên dùng sức đóng cửa cái rầm. Dán mặt đang nóng lên gạch men lạnh băng, vẻ “lãnh đạm” giả vờ rốt cuộc không giữ nổi, lộ ra thần sắc đỏ bừng quần bách. Vừa rồi bị Đại Hổ ngốc kia đùa nghịch, làm ra đủ loại tư thế xấu hổ, giờ nghĩ lại không khỏi có chút....

Rõ ràng muốn bảo trì trấn định!!! Nhưng mỗi lần làm đều....

Mở vòi hoa sen trên tường, để nước ấm xối lên người, nghe tiếng cười đắc ý đứt quãng ngoài cửa, Lý Thanh Nhiên oán hận thâm nghi: Một tháng tới tuyệt đối không cho hắn làm.

.

Vài ngày thoáng cái đã qua, tại trung tuần tháng chín, bọn họ chính thức khai giảng.

Vương Đại Hổ đưa Lý Thanh Nhiên đến đại học Y, hẹn tốt buổi tối đến đón cậu rồi mới sang trường mình. Hắn đến sớm, trong lớp còn nhiều người chưa tới. Lấy di động từ túi quần ra, đang nhàm chán nghịch nghịch, bỗng nhiên có một tấm mắt như kim đâm hẳn. Vương Đại Hổ cảm nhận được, không khỏi quay ra sau nhìn, chỉ thấy ở dãy ghế cuối cùng bên phải có một thiếu niên đầu nấm, trẻ con, nhìn qua khá dễ thương đang nhìn hắn chằm chằm không chớp mắt.

Thấy Vương Đại Hổ nhìn mình, thằng bé đầu nấm như con hươu hoảng sợ giật mình dời đi tầm mắt.

Chúng ta quen biết sao?

Vương Đại Hổ chớp mắt nhưng không tìm được bất cứ ký ức nào trong đầu về khuôn mặt kia.

Lắc lắc đầu, không nghĩ nữa.

Hơn hai mươi phút sau, mọi người lục tục đến đủ, Vương Đại Hổ tính sơ sơ “khoa máy tính” có khoảng hơn 40 sinh viên. Hơn nữa bởi vì chuyên môn mà trong hơn bốn mươi người, nam sinh chiếm tuyệt đại đa số, nữ sinh đáng thương chỉ có năm người, có thể nói là động vật quý hiếm.

Lớp mới tự nhiên không thể thiếu khoản tự giới thiệu, Vương Đại Hổ đặc biệt chú ý cái người từng dùng ánh mắt “lửa nóng” nhìn mình, theo như giới thiệu thì cậu ta gọi là Phùng Nam, rất trùng hợp cũng là người Đông Bắc.

Vương Đại Hổ diện mạo sáng sủa đẹp trai, dáng người cũng tốt, cộng thêm biết ăn biết nói, đợi cho buổi sáng trôi qua, hắn đã thân thiết với nửa lũ con trai trong lớp. Gọi điện cho Nhiên Nhiên, bị thông báo giữa trưa có chuyện, không thể cùng nhau ăn cơm, Vương Đại Hổ ai oán bĩu môi, vồ vồ mông tự đi tìm đồ ăn.

Căng tin đại học Z cũng thuộc dạng có tiếng trong các trường đại học.

Vương Đại Hổ gọi một suất cơm chiên cùng một bát canh rong biển, đang ăn thì đối diện có một người ngồi xuống.

“Là cậu a!” Vương Đại Hổ buông bát, giơ tay ra hiệu “Chào –”.

“Cậu biết tôi?” Hắn có chút nghiến ngấm hỏi.

Không nghĩ tới cây nấm đối diện thật sự gật đầu.

“Anh Đại Hổ, anh không nhận ra em sao? Em là Bảo Bảo đây!” Khuôn mặt cây nấm đỏ bừng, ánh mắt nhìn Vương Đại Hổ loé sáng.

Nhà tôi còn có Bối Bối đấy!

Vương Đại Hổ miệng cười đơ ra, cảm giác thằng bé này chắc chắn là nhận sai người!

“Cậu không phải tên là Phùng Nam sao? Bảo Bảo là nữ danh hả?”

Cây nấm kích động xoay xoay người, vội vàng nói: “Anh Đại Hổ không nhớ sao? Hồi trước anh từng cứu em khỏi tay bọn buôn người đó!”

Nghe cậu ta nói, Vương Đại Hổ giật mình, hắn nhìn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải hồi lâu mới cực kỳ cực kỳ không xác định lắm lắm: “Cậu là Phùng Bảo Bảo?”

“Đúng là em!” Cây nấm, hay cũng chính là Phùng Bảo Bảo vui vẻ nói: “Hôm nay vào lớp em liền thấy anh rất quen mắt, đợi đến khi giới thiệu xong mới xác định anh chính là anh Đại Hổ!”

Mười mấy năm trước, Vương Đại Hổ từng bị gã Khổng Đại Quốc chó chết kia lừa bán vào tay bọn buôn người. Trong căn hầm tối om kia, hắn quen biết một thằng bé gọi là Phùng Bảo Bảo. Hai người nương tựa lẫn nhau vượt qua đoạn thời gian bi thảm kia. Chỉ là sau này bởi các loại nguyên nhân mà hai người bị cắt đứt liên lạc.

“Đúng là em?” Vương Đại Hổ than một tiếng, rất khó tin.

Có một tầng quan hệ như vậy, hai người tất nhiên trở nên thân thiết rất nhanh, bắt đầu ngồi kể chuyện của mình.

“Về nhà em viết rất nhiều thư cho anh Đại Hổ đó! Nhưng mà anh không hồi âm.”

“Có chuyện này sao? Nhưng anh không nhận được thư nào hết, có phải em viết sai địa chỉ rồi không!”

Phùng Nam gãi gãi đầu nấm, ngại ngùng than thở: “Là như thế sao? Em, em còn tưởng anh Đại Hổ ghét em nên mới không để ý đến em!”

Nhìn khuôn mặt nhỏ xấu hổ đỏ rực, Vương Đại Hổ cười ha ha, đứa nhỏ này vẫn dễ thương như hồi trước!

.

Buổi chiều trôi qua rất nhanh, sau khi tan học, chào tạm biệt Phùng Nam còn đang lưu luyến không rời, hắn thẳng tiến đến đại học Y đối diện.

“Ở đâu? Nhà C? Là chỗ có hầm gửi xe hả? Ồ, biết rồi, anh đứng đó chờ em, xuống nhanh nha!”

Vương Đại Hổ cúp điện thoại, nhìn quanh bốn phía.

Người ta nói ăn ở đại học Z, người đẹp ở đại học Y!

Nhìn một đám nữ sinh mặc váy ngắn, áo bó, thanh thuần trong sáng, dù Vương Đại Hổ là “đồng tính luyến ái” cũng nhin không được huyết thâm hai cái trong lòng.

Tuyệt đối là nhóm thiên sứ gãy cánh ở khoa hộ lý!

Trong lúc người nào đó hai mắt toả sáng, bình phẩm từ đầu đến chân như xem mỹ vị, từ hướng tây nam chợt có một luồng “sát khí” buốt xương cuộn cuộn tiến đến. Vương Đại Hổ dùng một phần mười nghìn giây, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai điều chỉnh tốt biểu tình trên mặt, thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn hai chữ đáng khinh và nịnh nọt.

“Nhiên Nhiên, ở đây!” Vương Đại Hổ xun xoe, giọng ngọt như mật kêu lên.

Lý Thanh Nhiên mặc quần bò xanh nhạt, áo sơ mi trắng, dưới ánh trời chiều đã ngả về tây càng thêm thanh lãnh như trúc, cậu đẩy gọng kính trên sống mũi, thản nhiên nói: “Ừ!”

Vương Đại Hổ thềm thềm lưỡi, cột nướu ôm vai cậu: “Lúc đi loanh quanh anh nhìn thấy gần nhà mình chỗ ngã rẽ có một cái chợ. Thế nào, tối hôm nay có thể cho nô tài một cơ hội hiểu thuận chủ tử không?”

“Hừ.....” Đây là mỗ chủ tử khinh thường hừ lạnh.

“Dạ!” Đây là mỗ nô tài ngậm hiểu trả lời.

57. Chương 57: Bảng Xếp Hạng Mỹ Nam

Edit: Thanh Thạch

“Phùng Bảo Bảo?” Lý Thanh Nhiên buông dao đĩa trong tay, hơi cau mày hỏi ngược lại.

“Đúng vậy! Chính là thằng bé cũng bị bắt đi bán hội trước anh kể với em đó, em nói có trùng hợp không, nó thế mà học cùng đại học với anh, đúng là duyên phận a!”

Duyên phận? Ánh mắt Lý Thanh Nhiên phút chốc lạnh đi. Vương Đại Hổ đối diện không hề phát hiện vẫn đang kể lể, từ chuyện hai người quen biết nhau như thế nào, mình cứu cậu ta lúc phát sốt như thế nào đến chuyện nhiều năm như vậy mà cậu ta vẫn giống như trước đây, bộ dạng nho nhỏ tròn tròn, giống cây nấm.

“Nó còn viết thư cho anh đấy!... Nhưng mà anh không nhận được.... Chắc là viết sai địa chỉ.... Ha ha, anh còn thật tò mò lúc đấy nó viết cho anh cái gì.”

Nhắc tới hai chữ “viết thư”, Lý Thanh Nhiên nhẹ run, trên mặt thoáng xuất hiện thần sắc không được tự nhiên.

Vương Đại Hổ lần này lại chú ý tới, vội hỏi: “Nhiên Nhiên, em làm sao vậy, anh làm bít tết không hợp khẩu vị sao?”

Lý Thanh Nhiên lạnh lùng nhìn cái một cái, bỗng nhiên bỏ dao đĩa xuống đứng lên, từ trên cao nhìn xuống trả lời: “Khó ăn muốn chết!”

Vương Đại Hổ nuốt nước miếng, ngạc nhiên nhìn cậu xoay người rời đi, không biết đang êm đẹp con mèo nhỏ lại tức cái gì.

Buổi tối, Lý Thanh Nhiên từ sớm đã nằm trên giường, hại Vương Đại Hổ muốn nói chuyện với cậu cũng không được, chỉ đành ai thần lẩn sang một bên, cắn gót chân tố khổ với Chu Công. Nhưng hắn không biết, khi hắn ngủ, người bên cạnh lặng lẽ mở mắt, nhìn hắn cả một đêm.

.

“Em học ca sớm, đi trước. Trên bàn có trứng ốp lết và xúc xích.” Nhìn tờ giấy nháp trong tay, Vương Đại Hổ miễn cưỡng vắn eo, buồn cười nghĩ thầm, Nhiên Nhiên nhà mình đúng là khắc khổ. Vừa mới bắt đầu đại học đã như vậy, đúng là tiểu yêu tinh dễ thương không biết cho mình nghỉ ngơi.

Ăn sáng xong, Vương Đại Hổ nhìn đồng hồ, mới bảy rưỡi. Hôm nay hẳn không học ca một nên cũng không sốt ruột. Chậm rì rì dọn dẹp bàn ăn, xem “Bản tin buổi sớm” trong chốc lát rồi mới đi đến trường.

Vương Đại Hổ vào lớp liền thấy cây nấm không ngừng hướng mình vẫy tay.

“Anh Đại Hổ, sớm a!”

“Sớm!” Vương Đại Hổ cười cười, thấy bên cạnh cậu ta đặt một cái cặp hoa liền cười nói: “Giữ chỗ cho anh?”

“Vâng! Em đến sớm nha.” Cây nấm cười hắc hắc, lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Cảm ơn.” Vương Đại Hổ đặt mông ngồi xuống, lại hỏi: “Thế nào, thích ứng với trường chưa?”

Cây nấm do dự một lát mới nói: “Ừm, mọi người đều đối với em rất tốt.”

“Nếu có người bắt nạt em liền nói với anh, anh giải quyết cho.”

“Vâng! Cảm ơn anh Đại Hổ. Đúng rồi, anh Đại Hổ, anh ở phòng nào?”

“À, anh học ngoại trú, thuê phòng ở gần trường.”

“Ở một mình sao?”

“Không phải!” Vương Đại Hổ lập tức cười dè, dùng bộ dáng “em hiểu mà” nói: “Ở cùng với honey nhà anh.”

“... Thì ra, anh đã có bạn gái à!” Cây nấm bỗng lộ ra một chút thất vọng.

“Hả? Em nói cái gì?”

“Không, không có gì.”

Lúc này, thầy giáo vào lớp, hai người cũng ngừng câu chuyện.

Vương Đại Hổ hết sức chuyên chú nghe giảng, cũng nghiêm túc ghi chép bài. Khác với mấy người vừa lên đại học đã có cảm giác giải thoát mà ăn uống chơi bời, bỏ bê học hành, Vương Đại Hổ đã tính toán rồi. Hắn coi “đại học” là “trụ cột” của tương lai về sau, cần phải học tập thật tốt mới được.

Buổi trưa, hắn cũng ăn cùng cây nấm.

Đứa nhỏ này vẫn giống như trước đây, cứ ỏn à ỏn ẻn, được cái tính tình cậu ta nhu thuận dễ thương, ở chung cũng không đáng ghét.

.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên cũng dần dần thích ứng sinh hoạt nơi đây. Ngoại trừ cách vài ngày lại gọi điện thông báo bình an cho gia đình, hai người đều bắt đầu vội vàng hấp thu các loại tri thức. Đặc biệt là Lý Thanh Nhiên khắc khổ đến mất ăn mất ngủ, mỗi tối về nhà không phải lật xem sách thuốc thì chính là ngồi ở máy tính suốt đêm viết cái gì mà “Phân tích bệnh”, cho nên không thể tránh khỏi ảnh hưởng gián tiếp nghiêm trọng đến “sinh hoạt tính phúc” của Vương Đại Hổ. Hắn cũng từng đưa ra kháng nghị nghiêm khắc nhưng khi bị ánh mắt lạnh lạnh của vợ đại nhân chiếu tới, hắn cũng chỉ có thể cắn răng – chịu đựng!

.

“Vương Đại Hổ, nhìn điều kiện thân thể cậu rất tốt, có hứng thú tham đội bóng đá không?”

“Rầm, Vương Đại Hổ mà gia nhập câu lạc bộ của các cậu thì chính là nhân tài không được trọng dụng. Chỉ có đội bóng rổ mới là lựa chọn sáng suốt a!”

“Hè nóng thế này mà bóng đá với bóng rổ, chạy ra cả người mồ hôi, không tốt. Lại nói hai cái câu lạc bộ kia đa số đều là nam, không giống như câu lạc bộ bơi lội của chúng tôi, hắc hắc hắc.... người anh em, hiểu chứ?”

“Vẫn là câu lạc bộ kịch của bọn tôi mới tốt. Hình tượng Vương Đại Hổ như vua đứng trên đài, đó chính là ngôi sao sáng a! Đến lúc trường ta tổ chức hội diễn, cậu liền toả sáng a! Hãy tưởng tượng các bạn nữ thét chói tai khi nhìn thấy cậu đi, cậu còn chờ cái gì, còn do dự cái gì? Đến câu lạc bộ kịch đi.”

“Bạn Vương Đại Hổ....”

“Bạn Vương Đại Hổ....”

Vương Đại Hổ đỏ mặt tía tai lao ra khỏi đám người bao vây, kéo cây nắm chạy nhanh về phía trước, thẳng tới chỗ không người mới ngừng lại thở hổn hển.

“Anh, anh Đại Hổ đúng là được hoan nghênh!” Phùng Nam khuôn mặt nhỏ hồng hồng, cảm thán thở dài.

Vương Đại Hổ nghe vậy chỉ biết cười khở, nghĩ rằng: Đều do cái “Bảng xếp hạng mỹ nam đại học Z” vớ vẩn kia.

Nguyên là trước đó vài ngày ở trên diễn đàn trường có người tạo chủ đề lập bảng xếp hạng các nam sinh đẹp trai, mà sinh viên năm nhất Vương Đại Hổ vừa nhập học không lâu đã nhờ hai danh hiệu “Dáng người như mãnh hổ tràn ngập dã tính” cùng “Ánh mắt đào hoa phiếm điểm quang” cực kỳ vinh quang mà nắm được hạng hai trong top mười, từ đó trở thành tâm điểm chú ý cho nữ sinh trong trường nhiệt liệt thảo luận. Khoảng thời gian này lại đúng lúc các câu lạc bộ bắt đầu chiêu mộ tân sinh, tiếp thêm máu mới, Vương Đại Hổ vốn đang nổi tiếng liền trở mục tiêu tranh đoạt của mọi người.

“Em đừng có cười anh, em cũng rất được hoan nghênh nha. Cái câu kia thế nào ý nhể, dáng người nhỏ nhắn mềm mại ngoan ngoãn dễ thương, đủ để gọi lên tình cảm người mẹ trong lòng các bạn nữ, bạn Phùng Nam, chúc mừng cậu đứng thứ tám trong bảng xếp hạng mỹ nam đại học Z.”

“Anh Đại Hổ!” Nghe ra trêu trọc trong giọng nói của Vương Đại Hổ, cây nắm tức giận, bĩu môi nói: “Nhưng tại sao đến mời em gia nhập toàn mấy câu lạc bộ thủ công với mô hình linh tinh? Người ta cũng muốn gia nhập câu lạc bộ vận động.”

“Ha ha ha.....” Vương Đại Hổ cười to chế nhạo: “Này có quan hệ rất lớn với ngoại hình nha!”

“Đáng ghét!” Phùng Nam đánh một cái lên vai hấn: “Anh không cần coi thường em, em đã từng học Taekwondo đấy.”

“Em – đại nào rồi? Chắc chắc, anh thấy nhiều năm như vậy mà sao em vẫn không lớn thêm được chút nào thế, tội nghiệp em cứ bị người vật, về sau cứ gọi em cây nắm đi!”

“Anh Đại Hổ!!!”

Hai người đang cười đùa, di động Vương Đại Hổ đột nhiên vang lên.

Phùng Nam nhìn sắc mặt hấn bỗng trở nên âm trầm, lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Buổi chiều xin nghỉ giúp anh.” Vương Đại Hổ không giải thích, chỉ vội vàng lưu lại một câu liền vắt chân lên cổ chạy ra cổng trường.

.

Phòng y tế đại học Y.

Vương Đại Hổ đẩy phanh cửa, liên thanh hỏi cô giáo vừa mới đứng dậy: “Người đâu ạ?”

“Người nào? Em này có biết lễ phép không, chẳng lẽ không biết gõ cửa sao?”

“Em xin lỗi, em xin lỗi cô, em tìm Lý Thanh Nhiên.”

Cô giáo hơn bốn mươi nhìn hấn một cái hỏi: “Em là gì của em ấy?”

“Em là ch – anh của em ấy.”

“Ừm! Yên tâm, cô đã kiểm tra qua, chỉ là mắt cá chân trái bị trật một chút. Đúng rồi, trước kia có phải đã từng phẫu thuật trị liệu chân không?”

“Đúng ạ, đúng ạ, Nhiên Nhiên trước kia bị thương ở chân, nhưng sau này đã trị khỏi rồi. Chẳng lẽ lại –?”

“Không có. Chỉ là chân em ấy đã từng bị thương cho nên màng xương có khả năng mỏng hơn của người bình thường, cần đặc biệt chú ý không cần đè nặng lên chân. Còn có, em Lý khoảng thời gian này thiếu máu trầm trọng, phương diện tinh thần cũng xuất hiện suy nhược thần kinh cường độ thấp. Cô đã ghi đơn thuốc cho em ấy, về nhớ uống đúng giờ, em ấy đang nằm bên trong, em đi xem đi!”

Xốc lên rèm trắng tản ra mùi thuốc thuốc tiêu độc, Vương Đại Hổ liếc một cái liền nhìn thấy Lý Thanh Nhiên đang nằm trên giường bệnh truyền dịch.

Mắt cá chân cậu được quần băng treo lên.

Vương Đại Hổ nhẹ nhàng đi tới bên cạnh.

Dường như cảm nhận được, Lý Thanh Nhiên mở mắt.

“Còn đau không?” Vương Đại Hổ đau lòng sờ sờ khuôn mặt nhỏ không có huyết sắc.

“Không có việc gì! Sao anh lại ở đây?”

“Bạn cùng lớp dùng di động của em gọi điện cho anh.” Vương Đại Hổ rất tự trách nói: “Đều tại anh không tốt, ngay cả thân thể em gần đây không tốt cũng không phát hiện ra.”

Lý Thanh Nhiên lắc đầu, ách thanh nói: “Là em không cẩn thận ngã từ cầu thang xuống, sao lại là lỗi của anh.”

Cả buổi chiều, Vương Đại Hổ đều ở trong này với cậu. Thẳng đến truyền xong dịch mới không để ý cậu kháng nghị, mạnh mẽ công cậu về nhà. Lý Thanh Nhiên ngồi trên ghế sofa nhìn Vương Đại Hổ bận rộn ở phòng bếp, hơi mím môi.

Cậu biết, Đại Hổ đang — tức giận.

58. Chương 58: Làm Hoà

Edit: Thanh Thạch

Trên bàn cơm, không khí giữa hai người có chút ngưng trọng.

Vương Đại Hổ im lặng gấp một đĩa rau chân vịt xào hạnh nhân[1] vào bát Lý Thanh Nhiên rồi lại cúi đầu bới cơm.

Lý Thanh Nhiên khẽ cắn môi, há miệng tựa hồ muốn nói gì nhưng cuối cùng lại không nói được một chữ.

Buổi tối hai người nằm trên giường, ở giữa cách một khoảng, đưa lưng về nhau mà ngủ.

Đồng hồ treo trên tường phát ra âm thanh tích tắc khiến người ta phiền chán. Đến khuya, bên ngoài bắt đầu đổ mưa.

Vương Đại Hổ mở mắt, thở dài một hơi.

Hắn ngồi dậy, xỏ dép lê, mở cửa phòng. Tuy rằng phòng khách tối đen nhưng chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấy thân ảnh tinh tế đứng bên cửa sổ sát đất.

Vương Đại Hổ chậm rãi đi qua, lại dừng lại cách cậu một khoảng.

Mưa tí tách đập trên mặt kính, từ nơi này nhìn ra, thế giới ngoài cửa sổ đều biến thành một mảng mưa gió mông lung.

Lý Thanh Nhiên hơi quay đầu lại, cặp mắt luôn thanh lãnh lúc này tựa hồ có vẻ dịu dàng hơn, nhìn Vương Đại Hổ, cậu có chút tủi thân nói: “Em lạnh.”

Sau đó, chỉ nháy mắt sau đó, cậu liền rơi vào một cái ôm nóng bỏng.

Gắt gao ôm lấy thân thể gầy yếu trong lòng, Vương Đại Hổ ngửi mùi hương thanh nhã giữa làn tóc, thở dài trầm nghĩ: Người này cỡ nào tuý hính, cỡ nào khó đoán a!

“Chân cũng đau.” Thanh âm rầu rĩ tiếp tục uỷ khuất nói.

Wương Đại Hổ nghe vậy, dứt khoát khoanh chân ngồi xuống đất, ôm cậu lên người mình.

“Xứng đáng!” Vương Đại Hổ đau lòng sờ sờ mắt cá chân quăn băng thật dày, ngoài miệng lại lải nhải giáo huấn: “Ai bảo em nửa đêm không ngủ chạy ra đây phạt đứng, tự làm khổ mình!”

Lý Thanh Nhiên bĩu môi, đầu cọ cọ trên lòng ngực ấm nóng.

“Nói đi.....” Thật lâu sau, Vương Đại Hổ ôm cậu hỏi: “Em rốt cuộc đang phiền não cái gì?”

Rõ ràng cảm nhận được thân thể trong lòng nháy mắt cương cứng, ánh mắt Vương Đại Hổ trầm lại, hẳn dùng giọng điệu “thụ thương” nói: “Ngay cả anh cũng không thể nói sao?”

“Anh sẽ rời khỏi em sao?” Bỗng nhiên, Lý Thanh Nhiên ám ách hỏi.

“Cái gì?” Vương Đại Hổ kinh ngạc cúi đầu nhìn cậu, thật không hề nghĩ đến cậu sẽ hỏi vấn đề như vậy.

Giống như đang chờ đợi phán quyết, thân thể Lý Thanh Nhiên không tự chủ được mà run rẩy, cậu rời khỏi lòng ngực Vương Đại Hổ, nhìn mưa bụi ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Em kỳ thật không phải người thiện lương, thanh sạch không tỳ vết như anh vẫn nghĩ, nói đến cùng trong cơ thể em vẫn chảy dòng máu của tội phạm giết người, dơ bẩn mới là bản chất của em.”

“Anh biết không? Từ khi lên đại học, mỗi ngày em đều sẽ nghĩ: ở nơi em không nhìn thấy, anh đang làm gì, nói chuyện với ai? Mỗi tối em sẽ nhìn anh ngủ, nhưng trong đầu lại chỉ có một ý niệm, em muốn cột anh vào giường, khoá ở nhà, không cho bất luận kẻ nào chạm vào anh, không để bất luận kẻ nào có khả năng cướp anh đi. Thấy chưa!...” Lý Thanh Nhiên cười khổ hai tiếng: “Em chính là điên như vậy.”

Có lẽ có một ngày thứ dục vọng chiếm hữu khủng bố này sẽ biến mình thành ma quỷ, sẽ gây thương tổn không thể tưởng tượng được cho người mình yêu nhất, giống như ba cậu.... Một ngày nào đó cậu nhất định cũng sẽ như vậy....

“Anh rất vui!” Thanh âm trầm thấp mà khàn khàn bỗng vang lên, Vương Đại Hổ một lần nữa ôm chặt người trong lòng, hẳn cơ hồ là lệ nóng doanh tròng nói: “Nhiên Nhiên, anh rất vui!”

Lý Thanh Nhiên: “..... Anh không nghe thấy những lời em vừa nói sao?”

“Nghe được a! Yêu anh đến muốn giết anh nha!” Vương Đại Hổ ghen ngào nói: “Này thật sự là tình thoại hay nhất mà anh được nghe!”

Tình thoại?

Lý Thanh Nhiên không biết vì cái gì, đột nhiên cảm thấy mình phiền não lâu như vậy, sầu lo lâu như vậy rất giống đứa ngốc.

“Bởi vì Nhiên Nhiên bình thường đều rất lãnh đạm!” Vương Đại Hổ hôn hôn khuôn mặt mềm mại, vui như mèo thấy mỡ: “Mỗi lần anh nói anh thích em, yêu em, em không phải trầm mặc thì chính là ứng phó một câu “Ừ!” làm người ta chán nản! Hi hi.... Nhưng thổ lộ chân tình hôm nay của em rốt cuộc khiến vi phu hiểu được, thì ra nương tử bề ngoài băng lãnh nhưng bên trong cất giấu một trái tim nhiệt tình yêu anh như vậy, thật sự, thật sự khiến anh rất cảm động!!”

“Em biết không?” Vương Đại Hổ đặt khoé môi bên vành tai trắng như ngọc, nhẹ giọng nói: “Mấy cái mà em nghĩ kỳ thật anh cũng từng nghĩ tới nha! Nhiên Nhiên nhà ta xinh đẹp như vậy, thông minh như vậy, khẳng định sẽ hấp dẫn rất nhiều nam nam nữ nữ, nếu trong đó xuất hiện người tốt hơn anh, vậy làm sao bây giờ?”

“Cho nên em xem, này một chút cũng không liên quan tới chuyện em có phải con của tội phạm giết người hay không, muốn độc chiếm đối phương, muốn đối phương không lúc nào không để mình trong lòng, lúc không thấy thì lo lắng, sẽ miên man suy nghĩ. Này vốn là chuyện bình thường giữa người yêu với nhau, về phần em nói bản chất có vấn đề, hai ta quen biết đã bao nhiêu năm? Chẳng lẽ em có thể giấu anh? Em

nha! Chính là người độc miệng, lòng dạ hẹp hòi, thích ăn dấm bậy bạ, trong thiên hạ cũng chỉ có bốn đại gia trí tuệ rộng lớn mới có thể chịu được người như vậy.”

Lý Thanh Nhiên mím môi, lại mím môi, nhướn mày nói: “Thế thì đúng là vất vả anh quá!”

“Không vất vả, ai bảo em là vợ anh! Chúng ta cả đời này đều cùng nhau vượt qua, em sống một trăm tuổi, anh liền sống một trăm tuổi liền một ngày, để bộ dạng tóc bạc da đồi mồi của anh trở thành hình ảnh cuối cùng trong đời em, sau đó em ở cầu Nại Hà chờ anh chốc lát, hai ta kiếp sau lại cùng nhau đi.”

Nghe lời nói ôn nhu lại đau đớn thật sâu của Vương Đại Hổ, từng giọt lệ không tìm được từ khoé mắt Lý Thanh Nhiên chảy xuống ướt đầm hai gò má, cũng làm ướt ngực áo Vương Đại Hổ.

“Tại sao? Tại sao anh lại đối với em tốt như vậy? Em không xứng.”

“Tại sao, này đi, em coi như đời trước anh nợ em, đời này đến trả nợ.”

Cúi đầu, dùng đầu lưỡi miêu tả khuôn mặt đầm lệ, ách hòng hỏi: “Bây giờ còn lạnh không?”

“.....”

“Vào phòng đi! Lên giường đắp chăn liền không lạnh.”

“.....”

“Yên tâm, anh sẽ vẫn cùng em!”

Ước chừng là vì bên cạnh có “lò sưởi” quá mức ấm áp, hoặc là bởi vì lời nói vừa rồi đã làm giảm bớt những băn khoăn trong lòng một cách kỳ diệu, Lý Thanh Nhiên không thức bao lâu, rất nhanh liền ngủ say.

Nhìn khuôn mặt đang ngủ của cậu, Vương Đại Hổ nâng tay vuốt ve hai má gầy yếu.

Hối hận đánh sâu vào trái tim hắn.

Kỳ thật cũng không phải hoàn toàn không phát hiện Nhiên Nhiên gần đây không thích hợp, chỉ là Vương Đại Hổ nghĩ chắc là cậu học tập quá mức mệt nhọc nên tinh thần mới kém, bởi vậy mà bỏ qua ý nghĩ về nội tâm miễn cảm của Lý Thanh Nhiên.

Quen biết từ năm bảy tuổi đến giờ, vừa tròn mười ba năm, trừ khoảng thời gian Vương Đại Hổ từng bị lừa bán, mỗi ngày gần như cả 24h đều ở bên nhau, cùng đi học, cùng về nhà, cùng chơi, cùng ôm nhau ngủ. Nhưng lên đại học, tuy rằng vẫn ở cùng một chỗ nhưng thời gian hai người ở chung lại giảm bớt rất nhiều, nơi hai người cùng xuất hiện cũng ít đi rất nhiều. Khác với mình, tính tình Lý Thanh Nhiên không tốt, không giỏi giao tiếp, cũng có thể nói từ sâu trong nội tâm cậu không muốn tiếp xúc nhiều với người ngoài, cho nên khi thời gian hai người ở chung giảm đi, cậu liền bắt đầu thấy bất an.

Hơn nữa, kỳ thật cậu chưa từng quên chuyện ba mình, cái này càng khiến cậu miên man suy nghĩ.

Âm thầm thở dài, cõi lòng tràn ngập triu mến, Vương Đại Hổ hôn hôn cái trán trắng mềm, rốt cuộc làm sao mới khiến em an tâm? Làm sao mới có thể khiến em hiểu, cả đời này, vô luận phát sinh chuyện gì anh cũng sẽ không rời khỏi em?

“Thật là đồ ngốc mà!”

.

“Không được!” Vương Đại Hổ bắt chéo hai tay trước ngực: “Em thành thành thật thật ở nhà cho anh, bên trường học anh đã nhờ người xin nghỉ rồi. Mất cá chân em sưng thành như vậy, người thì mỏng như tờ giấy, gió thổi là bay, vẫn là dưỡng tốt thân thể rồi mới được đi!”

Mặt Lý Thanh Nhiên bình tĩnh, thoát nhìn thật mất hứng.

Vương Đại Hổ cười hì hì đến trước người cậu, trên bờ môi không chút huyết sắc bẹp một cái, nói: “Nhờ phúc của em, anh cũng có thể nghỉ ngơi vài ngày, nói đi, muốn ăn cái gì anh đi mua, trong thời gian ngắn phải nuôi cho béo lại! Gầy tong gầy teo, ôm cũng đau tay!”

Đối với oán hận gián tiếp của Vương Đại Hổ, Lý Thanh Nhiên ngẩng đầu “phong tình vạn chủng” (trong mắt Vương Đại Hổ) lườm hắn một cái, chỉ là sắc mặt không khó nhìn như vừa rồi, hiển nhiên đối với chuyện hắn có thể ở nhà với mình vẫn là “hơi hơi” cảm thấy “cao hứng”.

Hai người dùng xong bữa sáng, Vương Đại Hổ xem cậu uống thuốc, ôm cậu sang sô pha ở phòng khách, lại vô cùng tri kỷ mà để lên bàn trà trước sô pha một đĩa nho và mấy quyển sách.

“Em ở nhà ngoan, anh đi chợ một lát, tầm nửa giờ là về.” Vương Đại Hổ thay quần áo, xách làn chạy nhanh ra ngoài, giống hệt nhóm nội trợ khi siêu thị có đại hạ giá, tràn ngập tinh thần chiến đấu không gì sánh kịp.

Lý Thanh Nhiên lắc đầu, nhìn bóng lưng vội vàng, trên mặt lộ ra nụ cười ảm áp mà sạch sẽ.

“Đô đô đô đô –” Đúng lúc này, có tiếng điện thoại rung vang lên.

Ra là di động của Vương Đại Hổ bị rơi trên đất.

Lý Thanh Nhiên chậm rãi đi qua, cúi người nhặt lên.

Nhìn hai chữ “Cây nấm” loé lên trên màn hình, ngón tay cầm di động bỗng trở nên trắng bệch.

59. Chương 59: Đối Dịch

Edit: Thanh Thạch

Vương Đại Hổ hấp tấp vọt vào nhà, giơ một đồng lòng búng trong tay, đắc ý khoe với Lý Thanh Nhiên: “Xem này, cái này là anh xếp hàng hơn một giờ ở cửa hàng hải sản mới mua được đấy, còn tươi lắm! Dùng cái này nấu canh thì siêu bổ, giờ liền làm luôn, vừa kịp cho em uống buổi trưa.”

Nhìn túi lớn túi nhỏ trên tay Vương Đại Hổ, Lý Thanh Nhiên thuận tay tiếp một ít: “Anh mua nhiều quá đi!”

Trừ các loại rau quả, gà vịt thịt cá thì còn có rất nhiều đồ hộp dinh dưỡng như là tổ yến, bột hạt sen, trà táo đỏ, sữa hạnh nhân. Nếu không phải Vương Đại Hổ cao to, thể nào cũng bị đồng túi này “chôn sống”.

“Em thân thể yếu đuối, đương nhiên là phải bồi bổ.” Vương Đại Hổ không thèm để ý lắc lắc hai tay rút cuộc cũng được giải thoát cười hì hì: “Ai bảo em chính là “Lý muỗi muỗi”!”

Lý Thanh Nhiên không muốn nghe Vương Đại Hổ giễu cợt, cúi người, tùy tay cầm một quả lê, xấu hổ ném thẳng mặt Vương Đại Hổ: “Nhanh đi nấu cơm!”

“Dạ!”

Giữa trưa, Vương Đại Hổ làm bốn món một canh.

Rau chân vịt xào tỏi, dồi tiết xào[1], móng giò sốt tương[2], ngô xào ngũ sắc[3], đương nhiên còn không thể thiếu món “canh ba ba” thơm nức mũi.

“Nào, Nhiên Nhiên, đây đều là đồ bổ huyết dưỡng khí, em ăn nhiều một chút!” Vương Đại Hổ tươi cười đang định tháo tạp dề xuống, chuông cửa lại bất ngờ vang lên.

Hắn có chút nghi hoặc đi tới cửa, vừa ghé vào mắt mèo để nhìn thì “Ồ?” một tiếng.

“Sao em lại tới đây?” Vương Đại Hổ mở cửa, kỳ quái hỏi người đứng bên ngoài.

“Là em gọi cậu ấy tới!” Không đợi người bị hỏi nói cái gì, Lý Thanh Nhiên chậm chạp bước đến, trên mặt lộ ra tươi cười cực kỳ “dịu dàng”: “Cậu là Phùng Nam đúng không? Mau vào, vừa lúc bọn tôi chuẩn bị ăn trưa!”

Phùng Nam nghe lời này mặt lập tức đỏ bừng, có chút ngượng ngùng nói: “Em, em nghe nói anh Đại Hổ hôm nay xin phép nên nghĩ chắc anh bị bệnh, có hơi lo lắng, ừm, nên liền tới đây xem xem.”

“À! Anh không sao.” Vương Đại Hổ hơi khó hiểu liếc nhìn Lý Thanh Nhiên, sau đó quay sang nói với Phùng Nam: “Đừng đứng ở ngoài nữa, trước vào nhà rồi nói.”

“VẬY, LÀM PHIÊN!”

Vương Đại Hổ lấy thêm bát đũa từ phòng bếp ra, ba người ngồi trước bàn cơm, Lý Thanh Nhiên cười nói về cuộc điện thoại của Phùng Nam.

“Không nghĩ tới anh Thanh Nhiên sẽ tiếp điện thoại, nói thật lúc ấy em rất bất ngờ!” Phùng Nam mở to đôi mắt tròn xoe sáng ngời trong suốt nhìn Lý Thanh Nhiên ở đối diện. Bởi vì đoạn thời gian bị lừa bán trước đây, anh Đại Hổ nhắc tới nhiều nhất chính là ba chữ Lý Thanh Nhiên nên cậu ta cũng không cảm thấy xa lạ.

Nhưng này cũng không có nghĩa là cậu không sợ hãi, phải biết cậu vẫn cho rằng anh Đại Hổ đang ở chung với “bạn gái”.

“Kỳ thật tôi cũng thực kinh ngạc, không nghĩ tới cậu thế nhưng thành bạn đại học của Đại Hổ, thế giới này đôi khi thật nhỏ bé.” Lý Thanh Nhiên cười gắp một miếng dồi vào bát Vương Đại Hổ: “Dạ dày anh không tốt, còn nóng thì mau ăn đi!”

Vương Đại Hổ sững sờ, cơ hồ là thụ sủng nhược kinh bỏ miếng dồi vào miệng, cười tùm tùm mà nhai nhồm nhoàm. Lý Thanh Nhiên khinh thường lườm hắn một cái, rút ra tờ giấy ăn, nhẹ nhàng giúp hắn lau khoe môi, sáng giọng: “Ăn từ từ thôi, có ai tranh với anh đâu.”

Nhìn hai người tình chàng ý thiếp, trong mắt Phùng Nam chợt loé một tia mát mát, tâm tình không tốt không khỏi lộ ra một chút trên mặt, cậu thì thào: “Anh Đại Hổ, cảm tình hai người thật tốt!”

“Ha ha ha, đương nhiên, đương nhiên!” Vương Đại Hổ cười đến không thấy mắt đâu, vui sướng nói.

Cơm trưa qua đi, Phùng Nam rất nhanh liền trở về, Vương Đại Hổ tiễn cậu ta đến tận dưới lầu.

Trên mặt Phùng Nam có chút do dự, cuối cùng vẫn là thật cẩn thận hỏi: “Anh Đại Hổ với anh Lý...”

“Không sai!” Không đợi cậu nói xong, Vương Đại Hổ tỏ vẻ không quan trọng trực tiếp thừa nhận: “Chính như em nghĩ, bọn anh là một đôi!”

Phùng Nam đứng sững lại, vẻ mặt giật mình.

“Bởi vì coi em là bạn nên mới không muốn lừa em, Nhiên Nhiên là người yêu của anh, cũng là người anh muốn sống cùng cả đời, hi vọng em có thể chúc phúc.”

“Đương, đương nhiên em sẽ chúc phúc!” Phùng Nam cúi đầu, cảm giác trong lòng từng trận quặn lên vô cùng khó chịu, nước mắt bắt đầu lưu chuyển nhưng lại bị nghẹn lại không muốn để nó rớt xuống.

Vương Đại Hổ nhìn cậu ta, đột nhiên nhoẻn miệng cười: “Thế thì tốt quá!”

.

“Đi rồi?” Lý Thanh Nhiên ngồi trên sofa, trong tay cầm quả táo, giống như chuột hamster cắn từng chút từng chút một.

“Đi rồi!” Vương Đại Hổ đặt mông xuống bên cạnh, nhìn cậu từ trên xuống dưới.

Bị cái loại ánh mắt “ý vị thâm trường” này dò xét, Lý Thanh Nhiên cau mày, không tự nhiên mắng: “Anh nhìn cái gì!”

“Không có gì, chính là xem – cái này!” Vương Đại Hổ vươn một ngón tay điểm điểm vị trí trái tim cậu: “Bên trong rất cuộc nhỏ đến cỡ nào!”

Đây là gián tiếp nói mình lòng dạ hẹp hòi mà!

Lý Thanh Nhiên giận, biết hành vi lúc này bị lão hổ thói nhìn ra cái gì, cậu nhìn sang chỗ khác, cắn răng, khó chịu nói: “Không biết anh đang nói bậy bạ cái gì, tránh ra, em muốn ngủ trưa.”

“Được được được!!!” Vương Đại Hổ vui vẻ dùng kiểu bé công chúa mà ôm lấy người nào đó: “Để tiểu nhân hầu hạ nương nường đi ngủ.”

Lý Thanh Nhiên: “.....”

.

Ba ngày sau, Lý Thanh Nhiên không để ý Vương Đại Hổ cường liệt phản đối, quay lại trường học. Đường nhiên, trải qua chuyện lần này, Vương Đại Hổ thầm hạ quyết tâm phải dùng càng nhiều thời gian và tinh lực để làm bạn với cậu, quan tâm cậu. Mỗi buổi tối, hắn sẽ kể rất nhiều chuyện xảy ra trong ngày, nào là chủ nhiệm giống hệt Diệt Tuyệt sư thái, nào là bạn nào thích nói xấu sau lưng người khác, hay là chuyện hắn suy xét nhiều lần cuối cùng quyết định gia nhập “Câu lạc bộ du lịch”, đơn giản là vì câu lạc bộ này rời rạc nhất, không bị bắt buộc tham gia thường xuyên, cũng không phải phải làm gì mấy.

Đối với mấy chuyện này Lý Thanh Nhiên có vẻ không thấy phiền chán, cậu nghe thực nghiêm túc, thường thường cũng sẽ phát biểu một số ý kiến hoặc phản bác một chút nhân sinh quan, thế giới quan của Vương Đại Hổ. Mà lúc sắp ngủ, hắn sẽ ôm cậu, ghé vào tai cậu nói những tình thoại chân thành tha thiết nhất, một lần lại một lần nói cho cậu biết hắn thương cậu biết bao, sẽ không bao giờ rời bỏ cậu.

Dần dần, Lý Thanh Nhiên không hề thỉnh thoảng lại mất ngủ, trạng thái tinh thần cũng bắt đầu vững vàng, nhờ Vương Đại Hổ cẩn thận cố gắng, hết thảy đều chuyển biến tốt.

.

Thời gian chậm rãi tiến về phía trước, tháng mười một, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh.

Có thể bởi vì nguyên nhân này, cảm mạo bắt đầu lan tràn trong trường, mà vô cùng bất hạnh, Vương Đại Hổ ngày xưa vốn xưng bé khỏe — trúng chiêu!

“Anh ngoan ngoãn, thành thật ở nhà, em đi bệnh viện mua cho anh ít thuốc.” Lý Thanh Nhiên nhìn Vương Đại Hổ hữu khí vô lực sắc mặt đỏ bừng nằm trên giường, dịu dàng nói.

“Ừ chịu, ngẫu muốn em ở nhà với ngẫu!” Vương Đại Hổ anh anh vờ khóc, cực kỳ không biết xấu hổ dựa thế làm nũng.

Lý Thanh Nhiên không để ý hắn, nói câu “Đừng nháo!” xong liền đi ra ngoài.

Cậu tới bệnh viện gần đại học Y, bởi vì mấy hôm trước Vương Đại Hổ có đến khám ở đây nên cậu chỉ cần trực tiếp đi lấy thuốc là được. Trong thang máy chật ních người, Lý Thanh Nhiên đứng ở vị trí sâu nhất, tâm tư lại bay về nhà với Vương Đại Hổ. Người kia thật là! Đều lớn như vậy rồi mà còn sợ tiêm, còn dám nằm lỳ ở nhà không chịu đi. Lý Thanh Nhiên thầm hạ quyết tâm tỷ liền mua ít dịch truyền về, cậu tự mình làm xem hắn còn dám trốn không.

“Chờ, chờ một chút, đợt tôi với!” Một giọng nữ nồn nóng vang lên, ngay trước khi thang máy đóng cửa thì len vào.

Nghe thanh âm này, toàn thân Lý Thanh Nhiên bỗng nhiên run lên.

Ngẩng đầu không thể tin nhìn qua, chỉ thấy cách tầng tầng bóng người, một người phụ nữ ngoài năm mươi mặc áo kẻ ô vuông quần xanh, trên tay còn mang theo một bình nước, đang khẽ nhai mồm hôi thối phì phò.

Một loại cảm giác rét lạnh truyền đến từ lòng bàn chân Lý Thanh Nhiên, khiến toàn bộ tư duy của cậu tạm dừng hoạt động, chỉ có thể chết lặng đứng ở đó.

“Này cậu? Này cậu? Cậu không sao chứ?” Cô nhân viên thang máy liên thanh kêu.

Lý Thanh Nhiên mạnh hồi phục tinh thần mới phát hiện trong thang máy đã không còn ai, cố gắng trấn định tâm thần, cậu nặng nề bước ra ngoài.

Thất thần lấy thuốc, thất thần về đến nhà.

Vương Đại Hổ thấy rõ cậu không thích hợp, vội ngồi dậy hỏi: “Thế nào? Có chuyện gì?”

Lý Thanh Nhiên lắc đầu, lăm bầm nói: “Có khi em nhìn nhầm!”

Chuẩn bị tinh thần cứng rắn đề Vương Đại Hổ ra tiến hành truyền dịch xong, Lý Thanh Nhiên vẻ mặt phức tạp đứng bên giường trông hẩn.

“Đến cùng là làm sao? Em mà không nói cho anh biết thì anh liền không khỏi bệnh nổi!” Vương Đại Hổ nâng bàn tay nóng bỏng xoa gò má lạnh lẽo của Lý Thanh Nhiên.

Hít vào một hơi thật sâu, Lý Thanh Nhiên nói: “Hôm nay ở bệnh viện.... Em, nhìn thấy người phụ nữ kia.” Người phụ nữ kia?

Phụ nữ nào?

Nhìn bộ dạng mất hồn mất vía của cậu, nháy mắt Vương Đại Hổ như đoán ra, hẩn thử hỏi: “Thấy mẹ em?”

Bọn họ và Khổng Tú Mai đều ở Bắc Kinh, cho dù một ngày nào đó gặp nhau ở ngoài đường cũng không phải không có khả năng.

“Bệnh viện? Bà.... sinh bệnh?”

Lý Thanh Nhiên lắc đầu, rồi lại cười khổ: “Không biết, em cũng không nói chuyện với bà, nhưng có lẽ cho dù chúng em có đối mặt với nhau, nhiều năm như vậy bà cũng sẽ không nhận ra em.”

60. Chương 60: Gian Tình

Edit: Thanh Thạch

Chuyện Khổng Tú Mai đợi đến khi Vương Đại Hổ khỏi bệnh cũng không thấy Lý Thanh Nhiên nhắc lại.

Hắn ngược lại có nói bóng gió vài lần nhưng lần nào cũng bị qua loa có lệ, ngầm quan sát hai ngày, thấy cậu ngoại trừ tâm tình không tốt thì cũng không có gì khác thường nên liền tạm thời cho qua.

Khỏi bệnh rồi, Vương Đại Hổ lại lên lớp bình thường. Hôm đó, sau khi hết tiết thứ hai, hẩn bị người gọi lại.

“Hương Sơn?” Hẩn nhướn mày: “Chưa nghe qua tên này bao giờ, bắt buộc phải tham gia sao?”

“Tham gia hay không đều là do thành viên tự quyết!” Trưởng “Câu lạc bộ du lịch”, nam sinh năm ba hệ quản trị kinh doanh hưng trí bừng bừng nói: “Bạn Vương gia nhập câu lạc bộ cũng chưa tham gia hoạt động tập thể nào! Tôi đề nghị cậu nên đi một lần, thiên nhiên giúp thanh lọc linh hồn con người, đó là một cảm giác vô cùng tuyệt vời, hơn nữa...”

Vương Đại Hổ không muốn nghe người này “say mê” giảng giải không thôi, trong đầu lại nghĩ: Khoảng thời gian này Nhiên Nhiên cũng rất mệt, dẫn em ấy đi thả lỏng cũng tốt.

“Tôi có người bạn bên đại học Y đối diện, mang cậu ấy đi cùng có được không?”

“Được, chỉ cần nộp 25 đồng tiền xe là được.”

Vương Đại Hổ gật đầu, về nhà liền nói chuyện này với Lý Thanh Nhiên.

“Không đi!” Ngón tay Lý Thanh Nhiên gõ như bay trên bàn phím máy tính, không ngẩng đầu lên mà nói.

“Nhiên Nhiên, đừng như vậy nha!” Vương Đại Hổ ghé sát vào người bên cạnh, như con cún tỏ vẻ đáng thương nhìn cậu: “Chỉ có một ngày thôi, cũng không ảnh hưởng cái gì.”

“Thật sự không được, mấy ngày nay thầy giáo bắt làm luận văn, em nhất định phải hoàn thành trước thứ bảy tuần này, nên là, thực xin lỗi!”

“Như vậy à

~” Vương Đại Hổ kéo dài giọng, thất vọng không cần nói cũng hiểu được.

Lý Thanh Nhiên nhìn cái đuôi cún của hắn xụp xuống, khẽ mím môi, vừa định nói gì thì Vương Đại Hổ đột nhiên giãn mặt ra nói: “Thôi

Việc học của Nhiên Nhiên là quan trọng nhất, anh đi giặt quần áo, không quấy rầy em nữa.”

“..... Ừ!”

Sau tiếng cạch, cửa phòng được sắn sọc đóng lại, ánh sáng trong phòng lập tức ảm đạm hẳn đi.

Hai tay Lý Thanh Nhiên vốn không ngừng đánh chữ lại bất giác dừng lại, màn hình máy tính phát ra ánh sáng xanh nhạt phản chiếu trên mặt cậu, nửa tối nửa sáng khiến người ta không biết cậu đang nghĩ gì.

.

Nói không thất vọng là gặt người!

Lưng đeo ba lô leo núi, Vương Đại Hổ đầy mặt buồn bực đi ra khỏi nhà, đến địa điểm tập hợp.

“Anh Đại Hổ, ở đây!” Xa xa, Phùng Nam một thân đồ thể thao trắng tinh vui vẻ vẫy tay.

“Sớm a!” Đối với chuyện nhìn thấy cậu ta ở đây, Vương Đại Hổ ngược lại không ngạc nhiên, bởi vì Phùng Nam cũng gia nhập “Câu lạc bộ du lịch” với hắn.

“Đây là —?” Rất nhanh, tầm mắt Vương Đại Hổ bị thanh niên đứng bên cạnh Phùng Nam hấp dẫn, không thể không nói đây là một người rất điển trai, cao cao gầy gầy, bộ dạng có chút “diễm lệ”, nếu đội tóc giả, khẳng định chính là siêu cấp mỹ nữ.

“Cậu ta tên là Cao Lăng Phong.” Phùng Nam tiến lên một bước, rất tự nhiên kéo cánh tay Vương Đại Hổ, không thềm để ý nói: “Là bạn cùng phòng của em, hôm nay không biết lên cơn gì, nhất định muốn đi cùng.”

Cao Lăng Phong?

Vương Đại Hổ sờ sờ cằm, tên này nghe quen nha! Giống như nghe qua ở đâu rồi.

A ~~ Ra rồi, cái gì mà bằng xếp hạng mỹ nam đại học Z, người đứng đầu không phải tên Cao Lăng Phong sao?

Người này có gì bất mãn với mình sao? Làm chi vẫn trờng mắt vậy?

Vương Đại Hổ đánh giá y từ trên xuống dưới, cũng không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên tầm mắt chuyển qua khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ không được tự nhiên của Phùng Nam.

Một lát sau, hắn cười khê: “À

~ Thì ra là như vậy!”

“Cái gì mà như vậy?” Phùng Nam quần bách, kêu lên: “Được rồi! Được rồi! Nhanh lên xe đi, ai đến muộn là phải đi bộ đến Hương Sơn nhá.”

Câu lạc bộ du lịch thuê một chiếc xe buýt, lúc này trên xe đã ngồi đầy phân nửa, Vương Đại Hổ ngồi ở hàng cuối, Phùng Nam chen đến ngồi cạnh hắn, Cao Lăng Phong cau mày, ngồi hàng trên hai người.

Không thể không nói, hai anh đẹp trai cùng một cậu nhóc dễ thương, loại tổ hợp này rất hấp dẫn mắt người, Vương Đại Hổ có thể cảm giác được vài tầm nhìn nóng bỏng dừng lại trên mặt mình cùng tiếng xì xào bàn tán.

Sớm biết như vậy chẳng thà không đi! Vương Đại Hổ cười khổ nghĩ thầm.

Hai mươi phút sau, trưởng câu lạc bộ hỏi lớn: “Mọi người xem còn ai chưa lên xe không, không có thì chúng ta đi nha!”

“Chờ một chút!” Đột nhiên, một thanh âm trầm tĩnh vang lên, chỉ thấy một nam sinh thanh lãnh như trúc vội vàng chạy lên xe.

Nghe giọng nói này, Vương Đại Hổ giật mình một cái, lập tức nhìn qua.

Thật là Nhiên Nhiên??

Hắn dùng sức dụi mắt, cực kỳ khó tin đứng lên.

Cử động này của hắn, Lý Thanh Nhiên tất nhiên nhìn thấy, đi thẳng đến hàng ghế cuối, vô cùng ôn nhu nói với Phùng Nam bên cạnh Vương Đại Hổ: “Bạn Phùng, cậu cũng đi à!”

“Hử? A! Phải!” Phùng Nam có chút kích động vội vàng đứng lên: “Anh Thanh Nhiên mau ngồi đi.”

“Không cần, cậu ngồi đi!”

“Không không không! Anh ngồi, anh ngồi đi.”

Lý Thanh Nhiên mỉm cười, nhìn Phùng Nam rời khỏi chỗ đi lên trên, đành nói: “Cảm ơn!”

“Sao em lại tới đây?” Đợi cậu ngồi xuống, Vương Đại Hổ liền kinh hỉ lại gần hỏi: “Còn luận văn thì sao?”

“Viết xong rồi.” Lý Thanh Nhiên nhìn người nào đó mặt mày hớn hở, dựa người vào ghế: “Em hơi đau đầu, muốn ngủ một lúc.”

“Được được!” Vương Đại Hổ lập tức hoá thành cú khổng lồ, vui mừng vẫy đuôi.

Lý Thanh Nhiên ngủ một phát hơn hai tiếng, thẳng đến nơi mới bị Vương Đại Hổ lay dậy.

“Đến rồi?” Cậu dụi dụi mắt hỏi.

“Ừ!” Nhìn bầu mắt Lý Thanh Nhiên đen thêm một tầng, trong lòng Vương Đại Hổ tựa như được cái gì lấp đầy, nhớ lại mấy tối nay, cậu đều thức rất muộn, thậm chí có khi còn suốt đêm không ngủ, liền hiểu được vì sao hôm nay cậu có thể đến.

“Không thì chúng ta không đi nữa, em ở trong xe ngủ đi!”

“Tiền xe cũng nộp rồi, làm gì mà không đi.” Lý Thanh Nhiên lộ vẻ anh là đồ ngốc sao.

Thấy người chung quanh đều xuống hết rồi, cậu đưa lại áo đắp trên người cho Vương Đại Hổ: “Chúng ta cũng đi thôi!”

“Được

~” Cú khổng lồ nghe được chỉ huy, vui vẻ đứng dậy. Lý Thanh Nhiên đi chơi lại khá nhẹ nhàng, cái gì cũng không mang nên Vương Đại Hổ chỉ cần đeo ba lô của mình là được.

Phùng Nam cùng với Cao Lăng Phong kia không biết đã chạy đi đâu rồi?

Những người khác cũng tốp năm tốp ba cùng nhau đi, chuẩn bị leo núi.

“Mọi người tý nữa sẽ tập hợp tại giữa sườn núi, cùng nhau ăn cơm dã ngoại.” Vương Đại Hổ đội mũ của mình lên đầu Lý Thanh Nhiên, vô cùng cao hứng nói: “Đi nào!”

Kỳ thật so với mấy danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở Bắc Kinh, Hương Sơn vốn không tính là đẹp đẽ gì nhưng trong mắt Vương Đại Hổ thì cái gì mà núi, sông với cảnh, chỉ cần bên cạnh có người yêu làm bạn, đó chính là nơi đẹp nhất thế giới.

Cầu cáp treo, động Ngũ Tiên, cửa Xà Bàn, ao Thủy Tiên, dọc đường đi, máy ảnh trong tay Vương Đại Hổ không lúc nào nhàn rỗi, cũng không quan tâm Lý Thanh Nhiên có đồng ý không, dù sao người ngay bên cạnh, muốn chụp sao thì chụp.

Đi hơn hai tiếng, bọn họ rốt cuộc nhìn thấy mọi người.

Ở chỗ tập hợp đã có rất nhiều lều trại được dựng lên, Vương Đại Hổ nhìn thấy có người đang nhóm lửa, xem ra là muốn nướng thịt.

Từ ba lô lấy ra một cái lều du lịch, chọn một chỗ ít người, hắn bắt đầu thuận thực dựng lều.

“Anh Đại Hổ.” Phùng Nam không biết ở đâu ra nhảy nhót chạy tới: “Em đã thuê lò nướng rồi, anh với anh Thanh Nhiên cũng qua đó với bọn em đi, đỡ phải tốn tiền thuê thêm.”

Ở khu “Đồ nướng” có người chuyên môn cho thuê lò, nguyên một bộ cũng phải ba bốn trăm.

Vương Đại Hổ rất thống khoái mà nói: “Được rồi! Tỳ bọn anh sang.”

Lúc nhìn thấy bọn họ, Cao Lăng Phong vẫn như cũ là cái bộ bị thiếu nợ ba trăm vạn.

Vương Đại Hổ nhú mày, lặng lẽ huých Lý Thanh Nhiên bên cạnh, cúi đầu nói nhỏ: “Anh dám dùng đầu cam đoan, hai người bọn họ có gian tình!”

Lý Thanh Nhiên không quan tâm mấy chuyện linh tinh, đến bên lò nướng bắt đầu bận rộn.

Lại nói, không biết như thế nào mà ăn xong một bữa cơm dã ngoại, Cao Lăng Phong với Lý Thanh Nhiên lại trở nên thân thiết hơn. Nhìn hai người đang vừa cười vừa nói cách đó không xa, ngọn lửa tên là “ghen tị” trong lòng Vương Đại Hổ bắt đầu lép bép cháy lên. Hắn dùng ngữ khí chua lèm nói với Phùng Nam: “Sao em không quản cái người nhà em đi!”

“Anh Đại Hổ!” Sắc mặt Phùng Nam lập tức đỏ bừng, cũng không biết là xấu hổ hay tức giận. Đôi mắt to tròn, thoát nhìn như muốn khóc: “Sao anh có thể nói như vậy!”

Vương Đại Hổ sững sờ, vội vàng khua tay xin lỗi, nhưng Phùng Nam vẫn khó chịu, người mình thậm thích không thích mình, lại còn muốn ghép đôi mình với người khác, chuyện này sao có thể không khiến cậu thương tâm khổ sở?

“Anh Đại Hổ, em ghét anh!” Phùng Nam đột nhiên hét to một câu, quay đầu liền chạy vào núi.

“Làm sao thế?” Nghe thấy động tĩnh, Lý Thanh Nhiên và Cao Lăng Phong đều đi tới.

Vương Đại Hổ xấu hổ nhìn hai người, kỳ thật chính hắn cũng không biết cây nấm kia đang êm đẹp lại phát điên cái gì.

61. Chương 61: Dã Chiến

Edit: Thanh Thạch

Phùng Nam giận dữ chạy đi, bọn Vương Đại Hổ sợ xảy ra chuyện gì, vội vàng đuổi theo.

Chỉ là thằng bé dù người nhỏ nhưng lại chạy rất nhanh, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Trong núi không có sóng, di động không gọi được, không có biện pháp chỉ có thể chia nhau đi tìm.

Cao Lăng Phong đi theo đại lộ về hướng bắc, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên lòng vòng trong rừng.

Vương Đại Hổ vốn vô tâm vô phách, chốc lát liền ném thẳng cây nấm bị hắn chọc giận ra sau đầu, tâm tình rất tốt mà hái hoa dại ven đường.

Tay chân nhanh nhẹn bện thành vòng hoa, muốn đội lên đầu Lý Thanh Nhiên.

Đáng tiếc người ta căn bản không cảm kích, lại còn tỏ vẻ ghét bỏ.

Vương Đại Hổ than thở vài câu, chỉ có thể đội lên đầu mình.

Thanh niên lớn tướng rồi mà còn đội hoa, nhìn qua khỏi nói có bao nhiêu buồn cười!

“Nghỉ một chút?” Vương Đại Hổ ngẩng đầu nhìn trời bỗng trở nên âm u, nói với Lý Thanh Nhiên bên cạnh: “Hình như sắp mưa rồi?”

“Chắc là mưa rào.”

Đang nói, bỗng có giọt nước rơi xuống. Vương Đại Hổ vội nhìn quanh một vòng, kéo Lý Thanh Nhiên chạy tới chỗ tán cây to gần bọn họ nhất.

Cái gọi là “mưa rào” nhanh như chớp mà hạ xuống.

Rõ ràng chỉ cách vài chục bước nhưng Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên đều ướt sũng.

Nhanh chóng lấy ra giấy ăn, Vương Đại Hổ vừa lau mặt cho Lý Thanh Nhiên vừa oán giận: “Ông trời đáng chết, cứ thế mà đổ mưa, cũng không cho người ta chuẩn bị tí nào. Nhiên Nhiên, em đợi một chút, anh nhớ trong ba lô có áo khoác, để anh tìm cho em.”

Rất nhanh, Vương Đại Hổ liền lấy từ trong ba lô leo núi ra một chiếc áo khoác đen.

“Anh mặc đi, em không lạnh!” Lý Thanh Nhiên từ chối.

“Như vậy sao được, người em yếu như mèo con, bị lạnh rồi ốm, còn không phải làm anh đau lòng, nghe lời, cởi quần áo ướt ra, thay đi.”

Lý Thanh Nhiên: “.....”

“Được được được, biết rồi, anh sẽ không nhìn lên.” Vương Đại Hổ đầy mặt tiếc nuối xoay người sang chỗ khác: “Thừa dịp hiện tại không có ai, em thay nhanh đi.”

Lý Thanh Nhiên lặng lẽ lườm hắn một cái, bắt đầu cởi quần áo.

Sau đó, hai người an vị dưới gốc cây đợi mưa tạnh.

Nhưng là, đợi a đợi

Mưa không ngừng không ngừng, ngược lại càng ngày càng to.

Lại qua hơn hai tiếng, mắt thấy trời bắt đầu tối dần, Vương Đại Hổ không khỏi có chút bối rối.

Bọn họ hiện tại ở trên núi, mưa to một chút là đường sẽ lầy lội, nếu đợi mưa xuống núi, nhỡ mà trượt chân thì không phải chuyện đùa.

“Không biết tên Cao Lăng Phong kia có tìm thấy Phùng Nam không.” Vương Đại Hổ lẩm bẩm: “Mà đều tại cái cây nấm kia, êm đẹp tự dưng chạy cái gì...”

“Anh nói với cậu ấy cái gì?” Lý Thanh Nhiên nhìn hắn một cái, đột nhiên hỏi.

Vương Đại Hổ bô bô vài câu kể lại toàn bộ sự tình.

Cuối cùng còn cực kỳ tử thân nói: “Tên kia đúng là bụng dạ hẹp hòi, anh lại chưa nói cái gì, làm gì mà tức giận như vậy, còn rống lên “Em ghét anh Đại Hổ”, đúng là chả hiểu làm sao.”

Người này rốt cuộc là tri độn thật? Hay là giả ngây thơ?

Lý Thanh Nhiên nhẹ cong khoé miệng, lộ ra một nụ cười lạnh.

Vương Đại Hổ vẫn ở đó lải nhải nên không phát hiện, bằng không khẳng định nhận ra, Lý Thanh Nhiên nhà hắn bắt đầu muốn dạy dỗ hắn nha!

“Đại Hổ...” Đột nhiên, Lý Thanh Nhiên mặt không đổi nói: “Em lạnh!”

Vương Đại Hổ nghe xong, phản ứng đầu tiên chính là muốn ôm cậu, nhưng nửa đường nhớ ra cả người mình đang ướt sũng, nếu ôm thì người cậu sẽ bị ướt theo.

“Có muốn đứng lên hoạt động một chút không, hay là chạy quanh gốc cây hai vòng cho ấm người!” Vương Đại Hổ đưa ra đề nghị không tồi.

Nhưng Lý Thanh Nhiên không vừa lòng với đáp án này.

“Anh cởi quần áo ra rồi ôm em là được rồi!”

“Hử, em muốn anh khỏa thân?” Vương Đại Hổ mở to hai mắt, không tin nổi loại “tán tỉnh” như vậy sẽ thoát ra từ miệng Lý Thanh Nhiên.

“Như thế nào?” Lý Thanh Nhiên khẽ nâng cằm, trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, lạnh lùng hỏi: “Không muốn?”

Ừc

~ Vương Đại Hổ nuốt nước miếng.

“Rất, rất vinh hạnh.”

Hắn không cởi hết mà chỉ mở rộng vạt áo đằng trước, lộ ra lồng ngực trần.

Lý Thanh Nhiên ngồi trên đùi hắn, dán khuôn mặt hơi lạnh lên khuôn ngực kia. Vương Đại Hổ vui sướng ôm cậu, thỉnh thoảng cúi đầu hít hà mùi thơm trên tóc cậu.

“Vẫn lạnh!” Lý Thanh Nhiên bắt mân lên tiếng.

“Thế, thế làm sao bây giờ?”

Lý Thanh Nhiên nhìn hắn, đột nhiên nói: “Em muốn làm!”

“Hử?” Vương Đại Hổ không kịp phản ứng, ngốc hỏi: “Làm cái gì?”

“Anh bảo làm cái gì?” Lý Thanh Nhiên mặt không chút thay đổi nói: “Làm, tình!”

Giờ khắc này, phản ứng đầu tiên của Vương Đại Hổ không phải là chảy máu mũi, mà là — đứa nhỏ này bị ma ám!

“Nhiên Nhiên, em không sao chứ?” Vội vàng sờ trán cậu: “Bình thường, không sốt mà!”

“A — Em làm gì vậy?” Vương Đại Hổ trợn tròn mắt, không thể tin mà nhìn Lý Thanh Nhiên đang chiến đấu kịch liệt với khoá quần bò và thắt lưng của hắn.

Ngón tay thon dài lạnh lẽo, giống như rắn độc giảo hoạt, nhanh chóng cởi quần của hắn.

Chạm lên thứ đang dần cứng lên.

Nửa thân trên của Lý Thanh Nhiên hoàn toàn dựa vào người Vương Đại Hổ, đầu ngửa cao, biểu tình trên mặt vô cùng chuyên chú mà nghiêm túc, tuyệt đối không thể tưởng tượng cậu lúc này đang làm chuyện dâm dăng như thế nào.

Vương Đại Hổ đầu tiên là hoang mang, nhưng khoái cảm mãnh liệt dâng cao lại dần dần khiến hắn không thể suy nghĩ thêm cái gì, gắt gao ôm chặt người trong ngực, Vương Đại Hổ khàn giọng hỏi: “Thật sự có thể chứ?”

Lướt qua bờ vai hắn, tầm mắt Lý Thanh Nhiên hướng về phía bụi cỏ cách bọn họ không xa, nơi đó lộ ra một góc áo trắng.

Cậu cười lãnh diễm, chủ động ngậm vào tai Vương Đại Hổ: “Dù sao nơi này cũng không có ai, không phải sao?”

Vương Đại Hổ chưa từng nghĩ tới mình có thể có một ngày như vậy, tuy rằng không biết đầu con mèo nhỏ này bị làm sao nhưng quan trọng là không thể bỏ lỡ cơ hội.

Hai chữ “đã chiến” đỏ rực giống như quả táo vàng trong vườn địa đàng, đối với Vương Đại Hổ mà nói là không thể kháng cự dụ hoặc.

Có lẽ cả đời chỉ có một cơ hội này thôi.

Cơ hồ là dùng tâm tình kích động đến rơi lệ, Vương Đại Hổ nhắm mắt liền đặt Lý Thanh Nhiên dưới thân.

Bởi vì thân thể cậu không tốt lắm, cho nên đối với chuyện này, Vương Đại Hổ vẫn thật ôn nhu cũng thực tiết chế.

Mỗi lần làm cậu cũng không tỏ vẻ gì nhiều.

Nhưng hôm nay, thái độ cực kỳ khác thường.

Lý Thanh Nhiên vô cùng nhiệt tình.

Thân thể trắng nõn như ngọc tựa một con rắn trắng xinh đẹp, hoàn toàn cuốn lấy Vương Đại Hổ, không chút nào che giấu thổ ốc cực nóng cùng rên rỉ làm người ta muốn chảy máu mũi, giữa rừng cây yên tĩnh, cho dù là tiếng mưa rơi ào ào cũng không thể che giấu.

Vương Đại Hổ hai mắt đỏ bừng, khoái cảm truyền đến từ phân thân to lớn đang xỏ xuyên qua lại nơi âm áp căng chặt kia cơ hồ khiến đầu hắn muốn nổ tung.

“Nhiên Nhiên.... Nhiên Nhiên....” Vương Đại Hổ hồn phi phách tán ghé vào lỗ tai cậu không ngừng kêu lên: “Quá tuyệt vời, a, quá tuyệt vời. Bảo bối ngoan, anh yêu em, yêu em chết mất!”

Lý Thanh Nhiên nâng tay ôm chặt cổ Vương Đại Hổ, hai đùi trắng nõn lấy tư thế làm người ta cực độ xấu hổ mà mở ra, quần lót treo ở mắt cá chân, theo thân thể cường liệt chấn động mà đung đưa giữa không trung.

“Trên thế giới này anh yêu ai nhất?” Hai gò má ửng hồng, Lý Thanh Nhiên “mị nhân như tơ” hỏi.

Trả lời cậu là tiếng rống to tựa hồ có thể đánh tan mây đen trên trời: “Lý Thanh Nhiên!!!”

“Trên thế giới này anh yêu ai nhất?”

Tiếp tục rống: “Lý Thanh Nhiên!!!”

Vương Đại Hổ yêu nhất Lý Thanh Nhiên, Lý Thanh Nhiên yêu nhất Vương Đại Hổ.

Giống như là $1+1=2$ vậy, không có vì cái gì!

Bởi vì đó chính là ý nghĩa tồn tại của bọn họ.

.

Trời đã hoàn toàn tối đen, dưới chân núi, trường câu lạc bộ – Vương Quang Minh đang nôn nóng đi qua đi lại.

Ngay lúc cậu ta muốn quỳ xuống vái trời vài cái thì có tiếng bước chân đi tới.

“Ôi mẹ ơi! Cảm ơn trời đất, hai người cuối cùng cũng trở lại!” Vương Quang Minh vội vàng chạy tới: “Ồ? Bạn của cậu làm sao vậy?”

Nhìn Lý Thanh Nhiên ngất đi được mình ôm vào ngực, Vương Đại Hổ cười đến “phá lệ ôn nhu”.

“Không có gì, chính là mệt mỏi, đang ngủ.”

Leo núi cũng là chuyện rất mất sức a!

Vương Quang Minh hiểu rõ gật đầu, người này vừa nhìn đã thấy thân thể mảnh khảnh, chẳng trách thể lực kém như vậy!

“Được rồi, không nói nữa, nhanh lên xe đi! Còn đợi mỗi hai người thôi đấy.”

Vương Đại Hổ hỏi: “Phùng Nam trở về chưa?”

“Sớm hơn hai người một lúc, đang ngồi trên xe ấy!”

Quả nhiên, lúc Vương Đại Hổ đi lên liền thấy cây nấm cũng ướt sũng, Cao Lăng Phong ngồi bên cạnh cậu ta.

Cẩn thận đặt Lý Thanh Nhiên lên ghế, hắn nghiêng người về phía trước, chọc chọc Phùng Nam.

“Em chạy đi đâu vậy, hại bọn anh tìm khắp nơi.”

Khuôn mặt Phùng Nam lộ vẻ kinh ngạc, cũng không biết suy nghĩ cái gì, không trả lời câu hỏi của Vương Đại Hổ, ngược lại mất hồn mất vía nhìn về phía Lý Thanh Nhiên đang dựa vào ghế.

Anh Thanh Nhiên rõ ràng là người rất lạnh nhạt!

Không nghĩ tới lúc làm chuyện kia lại như thế, như thế....

Phùng Nam nhớ lại cảnh tượng kia, chỉ cảm thấy tim mình không biết vì sao đột nhiên đập nhanh, rất nhanh.

62. Chương 62: Biến Chuyển Thần Kỳ

Edit: Thanh Thạch

Phùng Nam lại nằm mơ!

Mở to mắt, phòng ngủ vẫn tối đen một mảnh như cũ, cậu vội vàng ngồi dậy, sờ soạng lấy ra từ dưới gối một chiếc quần lót sạch sẽ, sợ gây tiếng động ảnh hưởng đến người khác nên động tác vô cùng cẩn thận.

Thay ra cái đã ướt nhẹp cuộn thành một cục giấu đi, tim Phùng Nam vẫn đập nhanh không thôi.

Đạo gần đây, cậu cũng không biết vì sao vẫn luôn mơ thấy cảnh tượng ngày đó.

Vỗ vỗ gò má đỏ rực, Phùng Nam bất tri bất giác lại lâm vào trạng thái “ngẩn người”. Cậu nghĩ, người mình thích hẳn phải là anh Đại Hổ chứ! Nhưng vì sao luôn hiện ra trong đầu cậu lại là mặt anh Thanh Nhiên?

Rốt cuộc là sao thế này?

“Cậu hơn nửa đêm không ngủ, đứng đó làm gì?” Đột nhiên, một thanh âm lạnh lùng vang lên.

Phùng Nam hoảng sợ, vỗ ngực thở phà phà nói: “Cậu tự dưng nói làm gì, cố ý dọa người à!”

Cao Lăng Phong nằm ở giường trên đối diện, xoay người, chống đầu nói: “Tôi ngược lại muốn ngủ nhưng mà cậu cứ nói mơ thì làm sao tôi ngủ được.”

Nói, nói mơ!

“Tôi, tôi nói cái gì?” Phùng Nam lắp bắp hỏi.

“A, a, ưm, a, ưm,.....” Lập tức từ miệng Cao Lăng Phong thoát ra một đồng thanh âm ngọt nị khiến người ta xấu hổ.

Phùng Nam liền quần đến đỏ bừng mặt.

“Cậu nói bậy, tôi mới không có!”

“Không có?” Cao Lăng Phong cực kỳ khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Không có thì vừa rồi cậu đổi quần lót làm gì?”

Thì ra mấy động tác vừa rồi của mình đều bị người này nhìn thấy hết!

Phùng Nam hiện tại đã không còn là lúng túng mà là muốn tìm cái lỗ nào đó để chui vào.

“Tôi tôi tôi tôi, đây là biểu hiện bình thường của con trai thời kỳ trưởng thành. Sao, thế nào, không được sao?” Mặt mày quần bách, Phùng Nam ngạnh cổ, mạnh miệng liên tục cường điệu.

Cao Lăng Phong cũng không trả lời là được hay không, chỉ hỏi lại: “Tôi thì rất tò mò đối tượng ảo tưởng của cậu là ai?”

Oanh

Phùng Nam cảm giác mặt mình bị cháy đến nơi rồi, tóc tai như bị điện giật, dựng hết cả lên.

“Cậu cậu cậu cậu hỏi cái này làm gì, tôi tôi tôi tôi sao phải nói cho cậu?”

“Cậu không nói tôi cũng biết!” Cao Lăng Phong cười lạnh đầy trào phúng nói: “Tôi khuyên cậu bỏ cuộc đi! Vương Đại Hổ thích chính là Lý Thanh Nhiên kia kia, cậu không có cửa đâu.”

“Cậu câm miệng, chuyện của tôi không cần cậu quan tâm.” Phùng Nam thật sự cảm thấy cái tên Cao Lăng Phong này đúng là đáng ghét đến cực điểm, chẳng những người ngợm “khó coi”, miệng lưỡi còn độc địa, mình thế nào lại xui xẻo phải ở cùng cái loại người này cơ chứ?

Còn nữa, người cậu nằm mơ, nằm mơ thấy không phải anh Đại Hổ, mà là.....

Nghĩ đến đây, trong lòng Phùng Nam nhảy dựng, lại lâm vào trạng thái ngơ ngác.

Mà Cao Lăng Phong ở đối diện không thấy cậu nói gì, tưởng mình nói trúng rồi, sắc mặt nháy mắt liền đen như dít nôi.

Lúc này, Phùng Nam lại giống như tự lẩm bẩm mà hỏi một câu: “Đối, đối tượng ảo tưởng xuất hiện trong mơ, nghĩa là tôi thích người ấy sao?”

Cao Lăng Phong cười lạnh nói: “Ngày nghĩ gì đêm mơ vậy, cậu nói coi?”

Thì ra mình thích anh Thanh Nhiên!

Phùng Nam sờ sờ trái tim mình, cũng không quá rõ ràng, sao lại đối người thích nhanh như vậy?

.....

.....

“Ôi, Vương Đại Hổ, mặt cậu làm sao vậy?” Đây là người thứ mười một trong sáng nay nói câu này.

Vương Đại Hổ nhếch khoé miệng: “Cậu nghĩ sao?”

“Nhìn cái dấu tay rõ ràng như vậy, chẳng lẽ cậu ngoại tình bị bạn gái bắt được?”

“Nói vớ vẩn cái gì? Tôi đối với vợ mình là chung thủy, thương yêu, sao có thể ngoại tình!”

“Thế thì tại sao?” Bạn học nghi hoặc hỏi.

Vương Đại Hổ bắt đầu chua xót “nhớ lại”.

Lại nói, sau khi chuyến đi “Hương Sơn” kết thúc, Vương Đại Hổ triệt để nhận thấy: ngẫu nhiên “yêu đương” ở hoàn cảnh khác có ý nghĩa to lớn thế nào đối với việc phát triển tình cảm “chồng chồng”. Vì thế hần mất trọn ba ngày, hưng trí bừng bừng mua đồ của mấy cửa hàng “đồ tình thú” trên Taobao.

Nhưng ngặt nỗi người định không bằng trời định.

Khi hần đầy mặt vui vẻ cầm ra “áo ngủ tình thú nóng bỏng, quần tất đen, áo bơi liền, đồ y tá, tạp dề” được chuyển phát nhanh tới, nhận được không phải là khen ngợi mà là một cái tát hung hăng.

“Tại sao?” Vương Đại Hổ lập tức rơi lệ chất vấn.

Ngày đó ở trong núi, biểu hiện của em nhiệt tình như vậy, nóng bỏng như vậy, cơ khát như vậy.

Hai ta khoái hoạt như vậy, hưởng thụ như vậy.

Nhưng tại sao đến khi về nhà lại biến trở lại bộ dạng lạnh lùng?

Cầm những thứ vô sỉ này mà dám ở đây hùng hồn chất vấn em?

Lý Thanh Nhiên lạnh lùng cười, dùng thanh âm hàn khốc nhất mà nói: “Đừng nghĩ em cũng biến thái như anh.”

Biến, biến thái?

Vương Đại Hổ ngơ ngác oanh đỉnh, trơ mắt nhìn cậu ném đi cả thùng, một thứ cũng không giữ lại.

Nháy mắt thấy giấc mộng một đời của mình “choang” rơi vỡ.

“Vương Đại Hổ, Vương Đại Hổ.....” Bạn học bên cạnh ra sức lay cánh tay hần: “Ban ngày ban mặt mơ mộng cái gì?”

“Làm sao?” Tỉnh lại từ hồi ức chua xót, Vương Đại Hổ tâm tình nặng nề gác đầu lên bàn.

“Tôi là muốn nói cho cậu, di động của cậu rung từ nãy đến giờ rồi!”

“Hử? A!” Vương Đại Hổ cúi đầu liền thấy quả nhiên có người gọi cho mình.

“Alo? Hiện tại? Có việc gấp sao?..... Vậy được rồi! Em ở dưới đó chờ anh, lập tức đến.”

“Mập mập, tôi ra ngoài một lúc, tý nữa mà điểm danh, anh em dựa hết vào cậu đấy!”

“Anh ơi, đây là tiết của Diệt Tuyệt sư thái a, anh....”

Vương Đại Hổ không đợi cậu ta nói xong, nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Thăng đến dưới lầu, nhìn thấy người gọi điện cho mình.

“Chuyện gì vậy? Có gì mà phải gọi anh ra gấp?” Vương Đại Hổ nhìn cây nấm trước mặt nhíu mày hỏi. Kể cũng kỳ quái, dạo này thằng bé hình như đang trốn tránh mình mà!

Nghe câu hỏi của Vương Đại Hổ, Phùng Nam trầm mặc một lúc, sau đó thở sâu, mở to hai mắt nhìn hắn chằm chằm nói: “Anh Đại Hổ, em hôm nay tìm anh là có chuyện muốn nói với anh!”

“Có chuyện gì thì nói đi! Làm gì mà ra vẻ muốn hi sinh anh dưng.” Vương Đại Hổ bị khuôn mặt nhăn tít kia làm cho bật cười. Nhưng đến khi nghe được cậu ta muốn nói gì thì không cười nổi nữa!

“Em thích anh Thanh Nhiên, từ hôm nay trở đi em muốn theo đuổi anh ấy!”

“What?” Vương Đại Hổ khiếp sợ nhảy dựng.

Cậu ta nói cái gì, cậu ta nói cái gì?

Mình nghe lầm, đúng! Nhất định là nghe lầm!

“Em nói là từ nay về sau, chúng ta chính là tình địch, cho dù là anh Đại Hổ em cũng sẽ không hạ thủ lưu tình!”

Vương Đại Hổ cảm giác mình triệt để không theo kịp tư duy cây nấm này rồi.

“Em.... Em không phải thầm thích anh sao?” Hắn khó tin hỏi.

Sao mà vài ngày không thấy liên, liên đổi mục tiêu rồi?

Còn chuyển đến người Nhiên Nhiên nhà hắn?

Trên đời này có chuyện gì vớ vẩn hơn chuyện này không?

Nghe Vương Đại Hổ nói mình thầm mến hắn, khuôn mặt Phùng Nam hơi đỏ lên, chỉ thấy cậu lắp bắp nói: “Em từ đầu đúng là có ý với anh, đó là vì anh Đại Hổ không chỉ là ân nhân cứu mạng của em, hơn nữa, hơn nữa bộ dạng cũng đặc biệt phù hợp sở thích của em. Nói đến cũng kỳ quái, ban đầu em đặc biệt không thích mấy người bộ dáng thanh thanh tú tú, cảm thấy như vậy không có mỹ cảm, nhưng là, nhưng là.... từ.... khụ khụ khụ.... Dù sao, em chính là thích phải anh Thanh Nhiên.”

Thế giới này quả nhiên rất huyền huyền

~ Vương Đại Hổ đứng trong gió hỗn độn.

Nhưng chỉ trong thời gian một cái chớp mắt, hắn lập tức tỉnh lại.

Muốn biết trước sau cả hai đời, hắn sở dĩ thành công đánh bại bao nhiêu nam nam nữ nữ có “ý đồ” với bảo bối nhà hắn chính là dựa vào niềm tin “một khi phát hiện, nhanh chóng dập tắt, không chút nương tay”.

Nếu cây nấm không biết sống chết kia muốn cướp người của ta, đương nhiên là không thể bỏ qua!

“Mày nghĩ hay quá nhỉ!” Vương Đại Hổ khoanh tay trước ngực, lập tức bày ra biểu tình tình địch gặp nhau “Mày đi chết đi”, lạnh lùng nói: “Anh nói cho mày biết, anh với Nhiên Nhiên từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, tình cảm dành cho nhau mày căn bản không thể chen vào. Nể tình hai ta quen biết, anh khuyên mày một câu, sớm bỏ cuộc đi, tìm người chân chính yêu mày, anh xem cái tên Cao Lăng Phong kia cũng được...”

“Đủ rồi!” Cây nấm tạc mao, ngao ngao kêu to: “Anh Đại Hổ, anh đừng có coi thường người khác, một ngày nào, một ngày nào đó, em nhất định sẽ cướp anh Thanh Nhiên khỏi tay anh!”

Đối với tuyên ngôn của cậu ta, Vương Đại Hổ chỉ dùng mắt đánh giá từ trên xuống dưới trong chốc lát, sau đó ghé sát vào, dùng giọng điệu khinh bỉ cười nhạo: “Chỉ bằng cái dạng nấm lùn cao có mét rưỡi mà cũng muốn tranh với anh?”

Ánh mắt xấu xa, nội tâm xấu xa!

Bị chọc đúng vết sẹo trong lòng, hai mắt Phùng Nam lập tức đỏ bừng.

Chỉ thấy cậu ta cắn môi dưới, thở phì phì, tựa hồ có thể nhìn thấy khí phả ra.

“Làm sao?” Vương Đại Hổ cười cười, thâm thía nói: “Kỳ thật, anh Đại Hổ nói thế cũng là tốt cho mày! Lại nói ví dụ cái tên Cao Lăng Phong kia đi, mày xem tên đó bộ dạng còn đẹp hơn Nhiên Nhiên! Làm vợ cậu ta, mày nhất định sẽ rất hạnh phúc nha!”

Ngay lúc Vương Đại Hổ đang huênh hoang muốn làm cây nấm này thay đổi tâm ý, dời đi mục tiêu thì Phùng Nam bị xem thường rồi cuộc nhện không được – ra chân!

Rầm..... Răng rắc.... Lạch cạch....

Cổ Vương Đại Hổ như bị rỉ, kéo kẹt quay đầu, nhìn thấy bức tường bị vỡ một mảng.

Sát bên tai Vương Đại Hổ, Phùng Nam chậm rãi thu chân trái.

“Nói cho anh biết!” Cậu ta giơ ngực, nhẹ nhàng dựng lên ngón trỏ: “Ông đây là tuần 1, có làm thì cũng làm chồng cậu ta!”

Wương Đại Hổ:.....

WHAT?

63. Chương 63: Ghép Thận

Edit: Thanh Thạch

Ba năm sau, đại sảnh sân bay Bắc Kinh.

“Đến Mỹ là phải gọi điện cho anh, đừng để anh đợi.”

“Ừ!”

“Phải ăn cơm đúng giờ, chú ý nghỉ ngơi, không được thức đêm.”

“Ừ!”

“Nghe nói bên Mỹ trị an không tốt, thỉnh thoảng lại có sát thủ liên hoàn cái gì, lúc không có việc gì em đừng một mình ra ngoài.”

“Ừ!”

“Em, em không có gì muốn nói với anh sao?”

“Có! Nếu có thể....” Lý Thanh Nhiên đẩy gọng kính bạc trên sống mũi: “Có thể đừng kéo tay áo em nữa không!”

“Hu hu, Nhiên Nhiên, em thật độc ác!” Vương Đại Hổ mặt mũi vắn vẹo, chẳng những không buông, ngược lại còn ôm eo người ta, gào khóc: “Cứ nhiên vứt bỏ anh, một mình chạy đến bên kia địa cầu, thật sự là rất nhẫn tâm!”

Lý Thanh Nhiên: “.....”

Rầm

~ Vương Đại Hổ vừa mới thấy móng đau, cả người đã bị đá sang bên cạnh.

Chỉ thấy Phùng Nam không biết từ chỗ nào đi ra, chỉ thẳng vào mặt hắn bắt mẫn nói: “Ban ngày ban mặt, giữa thanh thiên bạch nhật, anh định làm gì anh Thanh Nhiên của tôi?”

Vương Đại Hổ cắn răng, lại là cái cây nấm đáng chết này.

Mấy năm nay, cây nấm thần kinh này cứ suốt ngày dính lấy Nhiên Nhiên nhà hần, quả thực chính là tảng đá trong lòng Vương Đại Hổ.

“Cao Lăng Phong!” Vương Đại Hổ quay đầu, quả nhiên liền thấy cách đó không xa, một thanh niên đang dùng ánh mắt đỏ rực, ghen ghét nhìn Lý Thanh Nhiên. Thầm mắng: Cái đồ nương pháo không tiền đồ, chỉ biết trốn một bên nhìn.

“Còn không lôi cái tên đáng ghét nhà cậu đi.”

“Cậu ta dám!” Phùng Nam trợn tròn mắt, bĩu môi nói với Lý Thanh Nhiên: “Anh Đại Hổ thật sự là rất phiền, anh Thanh Nhiên đừng để ý đến anh ta, nhanh lên máy bay đi không muộn bây giờ.”

“Được rồi, vậy hai mươi ngày tới liền nhờ em.”

“Yên tâm đi!” Phùng Nam chớp chớp mắt: “Em nhất định giúp anh trông anh ta, tuyệt đối không để anh ta đuổi đến Mỹ đâu!”

Lý Thanh Nhiên mỉm cười, quay qua nhìn Vương Đại Hổ đang chờ mong nhìn mình, nhắc hành lý xoay người bước đến quầy đăng ký.

“Nhiên Nhiên, nhớ bảo trọng, nhớ về sớm nha!” Vương Đại Hổ ở phía sau hét lớn.

Lý Thanh Nhiên không quay đầu lại, phát phát tay.

Thật sự là! Rõ ràng mấy năm trước còn dính mình như vậy, giờ thì hay lắm, có thể một mình chạy sang Mỹ, đúng là cánh cứng rồi lúc nào cũng muốn bay!

“Anh Thanh Nhiên chỉ sang Mỹ làm trao đổi ngắn hạn thôi, cũng không phải không trở lại, anh không cần bày ra cái bộ mặt mẹ kế như vậy!”

“Mày thì biết cái gì!” Vương Đại Hổ ưu thương nói: “Cái gọi là một ngày không thấy như cách ba thu, bọn anh hai mươi ngày không gặp, này là cách bao nhiêu thu! Mày tính thử coi.”

“Mặc kệ anh, oán phụ!” Cây nấm chun mũi, hung hăng hừ một tiếng: “Lăng Phong, chúng ta đi, tôi muốn ăn kem Häagen-Dazs.” Nhìn đôi “chồng chồng” hoà hoà mỹ mỹ cùng nhau sánh vai, Vương Đại Hổ tỏ vẻ, mình một chút cũng không ghen tỵ.

~~ Hu hu, Nhiên Nhiên, em mau trở về đi, ngẫu rất tịch mịch.

.

Lý Thanh Nhiên đi được một ngày, nhớ cậu, nhớ cậu, nhớ cậu.

Lý Thanh Nhiên đi được hai ngày, nhớ cậu, nhớ cậu, nhớ cậu.

Lý Thanh Nhiên đi được ba ngày..... Vương Đại Hổ bắt đầu trầm mê trong mưa bom bão đạn của Counter Strike, đương nhiên, trong lòng hần vẫn nghĩ đến cậu, chỉ là này cũng không làm chậm trễ hần hưởng thụ cuộc sống “độc thân” đã lâu không có, phải không? Sàn nhà vốn luôn sạch sẽ ngăn nắp giờ rải đầy vỏ các loại đồ ăn vặt, quần áo thì vứt khắp giường, lại càng không cần nói rác rưởi trên bàn máy tính, chồng cao như vậy, cơ hồ có thể bao phủ cả Vương Đại Hổ.

Nhưng, cái này chính là cái gọi là lãng mạn của “đàn ông” nha!

Cầm một khẩu AK47, Vương Đại Hổ một phát đốn ngã kẻ thù đối diện, cười hắc hắc.

“Kính coong....” Tiếng chuông cửa vang lên.

Vương Đại Hổ nhướn mày, cho rằng lại là cái đồ đáng ghét Phùng Nam kia tới!

“Anh nói sao mày....” Lời còn chưa dứt, Vương Đại Hổ đã bị người đứng ngoài cửa làm cho sợ ngây người.

Bởi vì hần thật sự không hề nghĩ đến, nhiều năm như vậy, hần không ngờ lại nhìn thấy người phụ nữ này.

“Xin lỗi, đây có phải là nhà của Nhiên Nhiên không?” Ngoài cửa, người phụ nữ mặc một bộ đồ đen sẫm cũ, sắc mặt lo sợ hỏi.

Vương Đại Hổ bỗng nhiên cảm thấy cổ họng khô khốc, nhìn bà, thật lâu sau, hỏi: “Bà tới làm gì?”

.

Ở Starbucks, Vương Đại Hổ và người phụ nữ trung niên ngồi đối diện nhau.

Bưng lên cà phê nóng hổi trên bàn, Vương Đại Hổ nhấp một ngụm, xuyên qua làn khói trắng, lặng lẽ đánh giá bà một chút.

Bà – thật sự già đi rất nhiều.

Vừa không phải là người xinh đẹp yếu đuối như trong trí nhớ, cũng không phải người cười vô cùng hạnh phúc trước quầy hoa quả sáu năm trước.

Bà già đi rất nhiều, cả người cực kỳ cực kỳ tiêu tụy.

“Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, cháu cùng Nhiên Nhiên vẫn tốt như vậy!” Người phụ nữ, cũng chính là Khổng Tú Mai đã lâu không gặp nói như thế.

Vương Đại Hổ không phủ nhận nhũn mảy, trực tiếp hỏi thẳng: “Bà tìm Nhiên Nhiên để làm gì?”

Trên mặt Khổng Tú Mai tràn ngập thần sắc bất an, bà kéo kéo ngón tay, lắp bắp nói: “Cô, cô muốn gặp nó, chung quy cô vẫn là mẹ nó!”

“Mẹ?” Vương Đại Hổ cười lạnh một tiếng, khoanh tay bình tĩnh nhìn bà nói: “Năm đó bà vứt bỏ Nhiên Nhiên, chạy trốn cùng người khác, bà sao không nghĩ mình là mẹ em ấy?”

Nghe được châm chọc còn sắc hơn dao của Vương Đại Hổ, sắc mặt Khổng Tú Mai lập tức trắng bệch.

“Nên là, thành thật nói cho tôi biết, bà tìm Nhiên Nhiên rốt cuộc để làm gì?”

Vương Đại Hổ không lưu tình chút nào ép hỏi khiến cho ánh mắt mệt mỏi tối đen của Khổng Tú Mai lập tức rơi lệ, như là phá đê, không ngừng chảy ra, bà thống khổ nói: “Cô biết, nhiều năm như vậy, là cô có lỗi với thằng bé, nhưng mà, lúc này, cô thật sự không có cách nào khác, chỉ có thể mặt dày đến tìm nó.”

Nghe Khổng Tú Mai nói từng chữ, trái tim Vương Đại Hổ càng ngày càng trầm xuống.

“Nói như vậy bà lần này sợ dĩ đến tìm em ấy không phải bởi vì bà nhớ em ấy, cũng không phải bởi vì bà muốn quay về sống với em ấy, mà là.... mà là....” Vương Đại Hổ tràn ngập hận ý nhìn bà ta: “Mà là muốn em ấy cắt thận đưa cho con gái bà!”

“Hu hu hu hu hu.....” Khổng Tú Mai khóc tê tâm liệt phế: “Cô thật sự không có cách nào khác! Ba năm trước thận của Uyển Nhi xuất hiện vấn đề, đến bây giờ bệnh tình càng ngày càng nặng, đã chuyển thành nhiễm trùng đường tiểu, bác sĩ nói, trừ phi tìm được thận thích hợp, nếu không thì cũng chỉ còn một tháng để sống!”

Vương Đại Hổ hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy người đàn bà trước mắt càng nhìn càng ghét, gắt gao nắm chặt tay, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, hắt lạnh lùng hỏi: “Dựa vào cái gì? Bà dựa vào cái gì mà muốn Nhiên Nhiên lấy thận của mình ra cho một người xa lạ không quen biết, bà dựa vào cái gì?”

“Không phải người xa lạ, Uyển Nhi là em gái nó!” Khổng Tú Mai đau đớn nói: “Nếu có thể, cô cũng muốn đổi thận của mình cho nó, nhưng, nhưng bác sĩ nói Uyển Nhi là nhóm máu Rh- hiếm thấy, nhóm máu của cô với nó không hợp, hu hu cô không còn cách nào khác, cô không còn cách nào khác! Đại Hổ, cô xin cháu, cô xin cháu, cho cô gặp Nhiên Nhiên một lần đi! Nó từ nhỏ đã thiện lương hiếu thảo, là đứa bé ngoan, nó nhất định sẽ....”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Đủ rồi!” Vương Đại Hổ giận dữ mắng một tiếng, lập tức đứng lên, lạnh lùng nhìn bà nói: “Tôi nói cho bà biết, chuyện này bà nghĩ cũng đừng có nghĩ. Còn nữa, từ hôm nay trở đi, tôi cấm bà xuất hiện trước mặt hai chúng tôi, bằng không đừng trách tôi không khách khí!”

Không để ý ánh mắt kinh ngạc xung quanh, không để ý Khổng Tú Mai tuyệt vọng cầu xin, Vương Đại Hổ mặt đầy hàn sương nghênh ngang bước đi.

Hắn cứ thế bước đi, bước đi mãi.

Đi vào đám người, đi ra đám người. Bất tri bất giác đi đến một công viên nhỏ.

Ngồi ở bên bể phun nước, Vương Đại Hổ chôn đầu giữa hai tay, chỉ cảm thấy trong lòng như bị tảng đá ngàn cân đè nặng, khó chịu vô cùng!

Thật lâu sau, hắn do dự lấy điện thoại ra.

“Alo?” Bên kia đầu máy vang lên thanh âm quen thuộc.

Khoé miệng Vương Đại Hổ vô thức lộ ra tươi cười: “Là anh!”

“Ừ, em biết!”

“Bên Mỹ hiện giờ hắn là nửa đêm đi!” Vương Đại Hổ khẽ cười: “Anh quấy rầy em nghỉ ngơi à!”

“Không sao, em đang làm báo cáo nên cũng chưa ngủ.” Bên kia Lý Thanh Nhiên nói: “Sao vậy? Giờ gọi cho em là có chuyện gì sao?”

“Không có!” Vương Đại Hổ ha ha cười: “Chính là nhớ — em!”

“..... Em rất nhanh sẽ về!”

“Anh biết, chính là muốn nghe giọng của em cho đỡ thèm, được rồi, không quấy rầy em nữa, nhanh hoàn thành báo cáo rồi ngủ sớm đi! Tạm biệt....”

“..... Ừ, tạm biệt!” Lý Thanh Nhiên tắt điện thoại, trên mặt xuất hiện tươi cười thản nhiên, trong lòng thầm nghĩ: Em cũng nhớ anh, đồ ngốc!

Ai!!!!

Vẫn là nói không nên lời!

Wương Đại Hổ giậm một cái, cái đ*o gì thế này!

.

Thực hiện nhiên, Khổng Tú Mai không nghe khuyên bảo của Vương Đại Hổ.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư....

Bà mỗi sáng sớm đều đến trước cửa nhà Vương Đại Hổ, đợi cả một ngày.

“Cây nấm, hôm nay anh sang chỗ này ngủ, không có ý kiến gì chứ?” Vương Đại Hổ ỉu xiu nói.

“Anh Đại Hổ, dạo này anh làm sao vậy, trông đặc biệt tiêu tụy luôn?”

“Đừng hỏi, mày không phải chuẩn bị đi chơi với Cao Lăng Phong sao? Xin hãy thương xót, thu lưu anh một đêm đi, được không?”

“Được rồi!” Phùng Nam gật đầu: “Không thành vấn đề.”

64. Chương 64: Ảnh Chụp

Edit: Thanh Thạch

Wương Đại Hổ tránh ở nhà Phùng Nam ba ngày, nhưng hắn rốt cuộc vẫn phải đến trường, mà trường thì không chạy đi đâu được, cho nên đương nhiên hắn bị Khổng Tú Mai bắt được. Mấy ngày không thấy, trông bà già hơn nhiều, trên gương mặt đều là đau khổ và tuyệt vọng.

“Đại Hổ, Đại Hổ, cô cầu xin cháu, cháu nói cho cô biết Nhiên Nhiên ở đâu có được không? Cô cầu xin cháu, xin cháu!” Khổng Tú Mai không để ý đây là sân trường người qua kẻ lại, phịch một cái quỳ xuống đất, giữ chặt ống quần Vương Đại Hổ cầu xin không ngừng.

Phùng Nam ở bên cạnh trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, nghi hoặc tròn mắt nhìn sang Vương Đại Hổ, tựa hồ muốn hỏi chuyện gì đang xảy ra thế này?

Vương Đại Hổ đánh mặt, mím môi, không nói một tiếng.

Khổng Tú Mai tiếp tục khóc cầu, thanh âm mê luyến, khuôn mặt đau khổ, cho dù là người xa lạ đi ngang qua nhìn thấy cũng không khỏi nảy sinh đồng tình!

Phùng Nam thấy người dừng bước vây xem càng ngày càng đông, lại nghe người phụ nữ này khổ sở khóc hỏi Lý Thanh Nhiên ở đâu, nhanh mồm nhanh miệng nói: “Anh Thanh Nhiên đi Mỹ rồi, cuối tháng mới về!”

Tiếng khóc của Khổng Tú Mai dừng lại, hai gò má vốn trắng bệch càng trở nên tái xanh, bác sĩ nói, nếu không ghép thận sớm thì con bà chỉ sống được thêm mấy ngày, mà tia hi vọng suy nhất lại ở tít tận bên Mỹ.....

“Không, không —” Khổng Tú Mai càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ càng kích động, toàn bộ thân thể không ngừng run rẩy, đột nhiên, mở to mắt ngã xuống.

Vương Đại Hổ sững người, nhanh chóng cùng Phùng Nam đỡ người đến bệnh viện.

Trong phòng cấp cứu, sau khi kiểm tra, bác sĩ nói là bởi vì thời gian dài thiếu dinh dưỡng cộng với thần kinh lo âu và bị mất nước nên mới ngất đi.

“Anh Đại Hổ, rốt cuộc là có chuyện gì?” Ở hành lang bệnh viện, Phùng Nam lo lắng hỏi.

Vương Đại Hổ hít sâu một hơi, cũng không giấu giếm mà kể lại toàn bộ sự tình.

“Cái gì? Người kia là – mẹ anh Thanh Nhiên?” Phùng Nam kinh ngạc.

Vương Đại Hổ gật đầu, nói: “Mẹ Nhiên Nhiên vứt bỏ em ấy từ lúc còn rất nhỏ, sau đó bà ta đến Bắc Kinh sống cùng người đàn ông khác, để được một đứa con gái. Bây giờ nó bị bệnh, cần ghép thận, nên là —”

“Cho nên bọn họ liền nghĩ tới anh Thanh Nhiên?” Phùng Nam tức đến đỏ mặt, hai tay nắm chặt: “Thật quá đáng! Thật sự là quá đáng! Lúc không cần thì vứt bỏ anh Thanh Nhiên, không quan tâm. Bây giờ con gái bị bệnh lại chạy tới khóc lóc, thiên hạ này làm gì có chuyện tiện nghi như vậy! Lại nói – đây là phải cắt một quả thận của mình đem cho! Cứ khóc lóc xin xỏ như thế mà muốn người ta đáp ứng, đúng là đầu óc có bệnh!”

Vương Đại Hổ nghe vậy hít sâu một hơi, những lời này Phùng Nam nói đúng là chọc trúng suy nghĩ của hắn.

Có lẽ trong lòng Khổng Tú Mai, Nhiên Nhiên có cũng được mà không có cũng không sao. Lúc không cần thì cần bản không nghĩ tới, mà hiện tại lúc cần – lại không phải cần cậu mà là cần nội tạng của cậu. Hắn quả thực không thể tưởng tượng được nếu Nhiên Nhiên biết chuyện này thì cậu sẽ đau lòng như thế nào, khó chịu như thế nào.

“Không nên nói chuyện này cho em ấy biết!” Vương Đại Hổ nói với Phùng Nam: “Không được để em ấy biết chuyện này.”

“Nhưng mà!” Phùng Nam do dự hỏi: “Nhưng mà chung quy không giấu được bao lâu! Một ngày nào đó anh ấy sẽ biết.”

“Dù sao em ấy còn đang ở Mỹ.” Vương Đại Hổ cắn răng nói như vậy.

Đợi Lý Thanh Nhiên từ Mỹ trở về, con bé kia, sợ là đã....

Không biết tại sao Vương Đại Hổ đột nhiên nhớ tới sáu bảy năm trước, ở trước cửa hàng hoa quả, một thân ảnh nho nhỏ cầm hộp kem tung tăng chạy về phía mẹ mình.

Nhất thời, lòng hắn cũng khó chịu.

Trong lúc hần còn đang trầm tư, Khổng Tú Mai tỉnh lại.

“Uyển Nhi, Uyển Nhi....” Bà mở to hai mắt trống rỗng nhìn trần nhà trắng toát, từng hàng nước mắt thì nhau chảy xuống.

Vương Đại Hổ dù giận bà vô tình đối với Lý Thanh Nhiên, lúc này cũng không khỏi động một tia trắc ẩn.

Chung quy cũng chỉ là một người mẹ toàn tâm toàn ý muốn cứu con gái mình! Thay Khổng Tú Mai trả tiền thuốc men, Vương Đại Hổ và Phùng Nam liền đi. Dọc đường đi hai người đều không nói chuyện, không khí trầm mặc tựa hồ sắp ngưng trệ!

Cuối cùng lại dặn cậu ta không được để lộ việc này với Lý Thanh Nhiên, Vương Đại Hổ trở về nhà mình.

Buổi tối, Lý Thanh Nhiên gọi điện về. Trong lòng Vương Đại Hổ dậy sóng nhưng thanh âm Lý Thanh Nhiên rất bình thường, có vẻ như không biết chuyện gì.

Cúp điện thoại, Vương Đại Hổ mở máy tính, bắt đầu tìm kiếm nhiễm trùng đường tiểu, ghép thận, bệnh viện ghép thận, sau đó lại xem từng kết quả hiển thị, thẳng đến đêm khuya. Như trên mạng nói, mỗi người có hai quả thận, nếu cắt một quả, trên lý thuyết thì đối với thân thể không có ảnh hưởng nhưng thực tế sao lại không có chút ảnh hưởng nào? Giống như bình thường là công việc của hai người, một ngày đột nhiên một người đi mất, lượng công việc lại không đổi, kết quả cũng chỉ có thể khiến một người làm việc của hai người!

Như thế không phải sẽ tăng thêm gánh nặng sao.

Huống hồ....

Vương Đại Hổ ngẩng đầu thờ dài, hai mày nhíu càng chặt. Người khác có lẽ không rõ nhưng hần biết, Lý Thanh Nhiên bởi vì trước đây bị ba thường xuyên ngược đãi, xương cốt cả người vốn yếu, cho dù Vương Đại Hổ sau này hao hết tâm tư tẩm bổ cho cậu nhưng vì bị thương căn cốt nên so với người bình thường khoẻ mạnh thì cậu vẫn yếu hơn nhiều.

Thân thể đơn bạc như vậy, Vương Đại Hổ làm sao mà nhẫn tâm, làm sao có thể đồng ý cho cậu hiến thận cho người khác!

Này không phải chính là muốn lấy mạng của mình hiến cho người khác sao?

Nhưng mà!!!

Vương Đại Hổ nâng lên hai tay nặng nề che mắt, nhưng mà, Nhiên Nhiên nhất định sẽ đáp ứng, cậu nhất định sẽ đáp ứng hiến thận cho con bé kia!

Nhất định sẽ đáp ứng!

Mình rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

.

Một đêm không ngủ, ngày hôm sau, Vương Đại Hổ mang theo hai mắt gấu trúc, gương mặt đầy mỏi mệt một lần nữa đi đến bệnh viện.

Hần đã hỏi thăm qua, trong danh sách bệnh nhân ở đây đúng là có một cô bé tên Tần Uyển Nhi bị nhiễm trùng đường tiểu.

Đứng ở cửa, Vương Đại Hổ xuyên qua lớp thủy tinh nhìn vào bên trong.

Nhìn một cái lại khiến cả người hần cứng đờ, chỉ thấy trên giường bệnh, một thân hình nhỏ bé gầy teo đang nằm, ở trên thì đeo mặt nạ dưỡng khí, dưới bụng cắm rất nhiều ống dẫn, bên cạnh tiếng máy móc không ngừng vang lên.

Do dự một lúc, cuối cùng hần vẫn đẩy cửa bước vào.

Con bé nhìn qua thật sự rất gầy, cũng rất suy yếu. Khuôn mặt nhỏ trắng bệch không một tia huyết sắc nhưng cái miệng lại tím tái giống như bị trúng kịch độc.

Có lẽ nghe thấy tiếng mở cửa, con bé mở mắt.

Nâng tay run rẩy gỡ mặt nạ dưỡng khí ra, nó suy yếu hỏi: “Anh là ai?”

Vương Đại Hổ hít sâu một hơi, mỉm cười nói: “Anh họ Vương, anh là...”

“Em biết!” Không đợi Vương Đại Hổ nói hết câu, con bé lập tức tiếp lời: “Anh, anh chính là anh Vương Đại Hổ! Anh là bạn của anh em... Uyển Nhi nghe mẹ nói qua!”

Vương Đại Hổ kéo ghế dựa, ngồi xuống cạnh giường.

“Đúng rồi! Em thật thông minh, lập tức đoán được!”

Con bé yếu ớt kéo kéo khoé miệng, khuôn mặt lộ ra chút thần sắc vui vẻ.

Chỉ thấy nó nói: “Anh Đại Hổ... Anh, anh em đến thăm Uyển Nhi sao?”

Vương Đại Hổ hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười nói: “Anh em đi Mỹ rồi, còn chưa trở lại.”

Hắn vốn tưởng rằng con bé sẽ lộ ra biểu tình tràn ngập hận ý, nhưng ai biết nó chỉ có chút thất vọng nói: “Thế à!” Rồi sau đó liền muốn Vương Đại Hổ kể về Lý Thanh Nhiên.

Thấy nó tràn ngập chờ mong, Vương Đại Hổ cho dù cứng rắn đến mấy cũng không cự tuyệt được, đành chọn một ít chuyện về Lý Thanh Nhiên mà nói cho nó.

“Thật sao? Anh của em lợi hại như vậy?” Con bé hai mắt toả sáng, lấp lánh lấp lánh như động vật nhỏ.

“Đương nhiên! Em ấy từ nhỏ đã giỏi, mỗi lần thi đều đứng đầu, rất thông minh!”

“Đúng! Đúng!” Con bé đầy mặt tự hào nói: “Anh ấy rất thông minh, anh ấy về sau sẽ trở thành bác sĩ mà!”

Vương Đại Hổ cười cười, bỗng nhiên hỏi: “Đúng rồi, sao không thấy ba mẹ em đâu?”

Sắc mặt Tần Uyển Nhi tối sầm, trả lời: “Ba Uyển Nhi đã qua đời nhiều năm rồi, hiện tại chỉ có mẹ ở với em thôi, mẹ về nhà làm cơm một lát liền quay lại.”

“Thế à...”

“Nhưng mà, Uyển Nhi tuy rằng không có ba nhưng Uyển Nhi còn có anh trai mà!” Tần Uyển Nhi dùng giọng điệu có chút cao hứng lại có chút khổ sở nói: “Khi mẹ nói cho em biết em còn có một anh trai, em thật sự rất vui, em từ nhỏ liền muốn có anh trai, anh ấy có thể chơi với em, có thể dạy em học bài, còn có thể đánh mấy thằng nhóc xấu vẫn luôn bắt nạt em, nhưng mà –” Thanh âm nó lại có chút suy sụp: “Nhưng mà, bởi vì em bị bệnh nên không thể đi gặp anh ấy.”

Vương Đại Hổ: “.....”

“Đúng rồi, em cho anh xem bảo bối của em!” Tần Uyển Nhi khó khăn lấy từ dưới gối ra một quyển album ảnh, ý bảo Vương Đại Hổ lật xem.

Trong album có rất nhiều ảnh chụp, phần lớn là của Tần Uyển Nhi, ảnh từ bé đến lớn, không dưới trăm cái, Vương Đại Hổ lại chú ý tới một cái, đó là một cái ảnh gia đình.

Ba, mẹ, còn có một em bé chưa đầy một tuổi.

Dù đã qua nhiều năm nhưng Vương Đại Hổ mơ hồ vẫn có thể nhận ra, người này chính là người đàn ông năm đó xuất hiện tại cửa nhà Khổng Tú Mai.

Cho nên, Vương Đại Hổ thật sự có chút chấn kinh.

Hắn khiếp sợ không phải cái gì khác mà chính là tương mạo của người này.

Thanh nhã, nhìn qua lại có hai phần tương tự Lý Thanh Nhiên.

65. Chương 65: Hồi Hận

Edit: Thanh Thạch

“Uyển Nhi...” Khi Vương Đại Hổ đang thăm nghi hoặc khó hiểu, Khổng Tú Mai xách cặp lồng đi vào, thấy Vương Đại Hổ ngồi bên giường, bà sững sốt.

“Mẹ...” Con bé cao hứng gọi một tiếng, sau đó nói với bà: “Mẹ, mẹ xem anh Đại Hổ đến thăm con này! Anh ấy là bạn của anh, anh ấy kể cho Uyển Nhi rất nhiều chuyện của anh nha!”

“Ừ!” Khổng Tú Mai hiền lành mỉm cười, lúc này bà không hề giống như lúc trước biểu hiện ra bộ dáng điên cuồng với Vương Đại Hổ, ở trước mặt con gái, bà tựa hồ chỉ là một người phụ nữ thực bình thường.

Vương Đại Hổ đứng lên gật đầu với bà, nhét album xuống dưới gối con bé, hần khẽ cười nói: “Em dưỡng bệnh cho tốt, lần sau anh lại đến thăm em.”

“Anh Đại Hổ...” Con bé có vẻ luyến tiếc, vươn tay muốn kéo hần, chỉ là nó hiện tại quá yếu, cánh tay căn bản không có sức. Dưới tình thế cấp bách, nó không khỏi có chút kích động, khuôn mặt vốn tím tái hơi đỏ lên, lồng ngực phập phồng kịch liệt, thân thể cũng run rẩy tựa hồ cực kỳ thống khổ.

Khổng Tú Mai kinh hoảng, bỏ nhào vào bên giường liên tiếp kêu: “Uyển Nhi... Uyển Nhi... Con làm sao vậy....”

Vương Đại Hổ thấy không ổn, lập tức lao ra tìm bác sĩ. Không bao lâu, ba bốn bác sĩ vây quanh giường bệnh, cấp cứu cho con bé. Vương Đại Hổ đứng sau mọi người, nhìn Tần Uyển Nhi đã hôn mê, giống như con búp bê rách bị người bài bố, trong lòng đột nhiên khó chịu vô cùng.

Rõ ràng một giây trước còn đang hưng trí bừng bừng cùng mình nói chuyện, một giây sau lại đang giãy giụa trước cái chết.

Khổng Tú Mai nhìn chằm chằm con gái trên giường bệnh, bà không biểu hiện ra bộ dáng kích động mà lại bình tĩnh đến quỷ dị.

Ước chừng hơn hai mươi phút sau, bác sĩ tiêm cho con bé mấy mũi, Tần Uyển Nhi mới bình tĩnh lại, thoát nhìn như đang ngủ.

“Chị Khổng, chị ra đây một chút.” Một bác sĩ nói với Khổng Tú Mai.

Hai người đi ra hành lang.

Vương Đại Hổ do dự một chút cũng lặng lẽ đi theo.

“Bác sĩ, Uyển Nhi còn bao lâu?”

“... Nhiều nhất là tám chín ngày, đứa bé không chịu được nữa rồi!”

“Hu hu.... Bác sĩ Triệu.... Thật sự, thật sự không thể cứu nó sao? Uyển Nhi còn nhỏ như vậy..... Cứ thế mà đi, làm sao tôi có thể đối mặt với người cha đã mất của nó.”

“... Thật sự không có cách nào.... Trừ phi tìm được người hiến thận, như vậy mới có thể có tia ty vọng.....”

“Dùng thận của tôi đi.... Cầu xin anh.... Mặc kệ là một cái hay hai cái.... Tôi đều cho cả.... Hu hu..... Xin các anh.... Cứu nó đi.... Đừng bỏ mặc nó mà!”

“Chị Khổng, máu của chị căn bản không tương thích với máu của Uyển Nhi, không đủ điều kiện....”

“Hu hu hu.....” Khổng Tú Mai vừa nghe lời này giống như tử thần tuyên án, rốt cuộc chịu không nổi, mềm nhũn ngã xuống đất, gắt gao che miệng mình, phát ra tiếng khóc dù đã liều mạng áp chế nhưng vẫn khiến người cảm thấy như đứt từng khúc ruột gan.

Không biết vì sao, nhìn thấy cảnh này, Vương Đại Hổ bỗng nhớ tới mười mấy năm trước, cô bé tên là Cố Tiểu Vũ kia, mẹ nó mỗi buổi tối đều sẽ vào phòng vệ sinh khóc, khóc cả một đêm, mà hần cũng nghe cả một đêm.

Tựa vào vách tường, Vương Đại Hổ thở dài thật sâu.

Chạng vạng tối Tần Uyển Nhi rút cuộc tỉnh lại, thấy Vương Đại Hổ còn ngồi bên giường chưa đi, nó có vẻ rất vui, trên khuôn mặt xanh tím không khỏi lộ ra một mặt tươi cười.

Chỉ là nó quá yếu, đã không có khí lực để nói nữa.

Khổng Tú Mai dựng thẳng gối đầu, nâng người con gái, giúp nó tựa vào gối.

“Uyển Nhi, thấy đỡ hơn chưa?” Xoa xoa đầu con gái, bà ôn nhu nhẹ giọng hỏi.

Tần Uyển Nhi khẽ gật đầu, nhìn mắt mẹ đỏ rực, tựa hồ muốn nói gì đó.

“Mẹ không sao!” Khổng Tú Mai hít hít mũi: “Vừa rồi bác sĩ Triệu nói cho mẹ, thuốc hồi trước con uống rất có tác dụng, chỉ cần tiếp tục uống, không bao lâu sẽ khỏi!”

Tần Uyển Nhi nghe xong lại bỗng nhiên rơi lệ.

Khổng Tú Mai nhìn con gái gầy teo khô khốc, hơi thở mong manh, trong lòng như bị lắng trĩ, đau không chịu được nhưng bên ngoài vẫn giả bộ lạc quan.

“Con gái ngoan, sao lại khóc.” Bà vươn tay lau nước mắt trên mặt nó, nghẹn ngào nói: “Chỉ cần con tiếp tục kiên trì... kiên trì một chút, nhất định.... nhất định...”

Tần Uyển Nhi tựa vào lòng mẹ, nhẹ nhàng gật đầu.

Vương Đại Hổ khịt khịt mũi, lặng yên đi ra ngoài.

Cứ thế, lại qua hai ngày, Vương Đại Hổ mỗi ngày đều sẽ đến bệnh viện thăm con bé.

Mà khi hần đến, Tần Uyển Nhi không thể nghĩ ngờ là cực kỳ vui vẻ. Chỉ có Khổng Tú Mai nằm ngoài dự kiến của Vương Đại Hổ, từ hôm đó, bà hoàn toàn không hề nhắc lại chuyện Lý Thanh Nhiên, cũng không tiếp tục ép hỏi hay đau khổ cầu xin, biểu hiện của bà vô cùng bình tĩnh, giống như tội phạm sắp bị tử hình, giây phút sắp chết ngược lại thật sự trấn định.

Có điều bệnh của Tần Uyển Nhi càng ngày càng nặng, giống như đèn gần cạn dầu, cả ngày hầu như đều ngủ. Vương Đại Hổ thậm chí cảm giác một lúc nào đó nó nhắm mắt rồi sẽ không mở ra nữa.

“Đại Hổ...” Một buổi trưa, Khổng Tú Mai nói với hần: “Cô có thể nói chuyện với cháu một lúc được không?”

Vương Đại Hổ sững sốt một chút, lập tức gật đầu.

Hai người ra khỏi phòng bệnh, tại hành lang tìm một chỗ im lặng.

“.... Có thể, có thể kể cho cô.... chuyện của Nhiên Nhiên được không?” Khổng Tú Mai cúi đầu, trên mặt là thấp thỏm không thôi.

“..... Thế thì kể từ lúc cô đi đi!” Thanh âm Vương Đại Hổ trầm thấp mà thông thả vang lên bên tai bà. Mẹ cùng người đàn ông khác bỏ đi, cậu bị mắng là tiện loại, bị bọn Dương Lệ bắt nạt thiếu chút nữa thì bị bán, đương nhiên.... còn cả chuyện Lý Trường Quý từng phạm tội giết người....

“Nhiên Nhiên lúc ấy vẫn luôn khóc, căn bản không ngủ được... Em ấy nói chỉ cần nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy cảnh ba đang phân thân, là có thể nghe thấy tiếng thằng bé kia sợ hãi hét thảm. Có đoạn thời gian tinh thần em ấy hoàn toàn sụp đổ, ai cũng không nghe, cũng không nói, chỉ cuộn mình trong góc, chỉ cần chạm vào em ấy là có thể khiến em ấy giống như sắp chết. Sau đó, em ấy bắt đầu tự thương tổn chính mình.... Không ăn cơm, không uống nước.... Mới có ba ngày mà gầy trơ xương.... Cháu lo cho em ấy, cả đêm đều thức cùng em ấy, nhưng vẫn có ngày không trụ được, vừa mở mắt ra đã không thấy tấm hơi em ấy đâu... Cháu tìm, tìm khắp nơi, cô biết em ấy đi đâu không?” Vương Đại Hổ nghẹn ngào nói: “Em ấy lại đến cái chỗ khủng bố kia, cầm dao cắt cổ tay mình, nếu không phải cháu chạy tới đúng lúc.... Em ấy hẳn là đã đền mạng cho thằng bé kia!”

“Hu hu hu..... Nhiên Nhiên..... Nhiên Nhiên..... Mẹ thật xin lỗi con..... Mẹ thật xin lỗi con!” Hối hận cùng thống khổ xé rách tâm linh Khổng Tú Mai, khiến bà thất thanh kêu lên: “Mẹ không nên bỏ con, đều là mẹ không tốt, đều là mẹ không tốt!”

“Nhiều năm như vậy, tại sao cô không trở lại gặp em ấy?” Vương Đại Hổ hỏi từng chữ: “Cô có biết Nhiên Nhiên nhớ cô như thế nào không, cô có biết bao nhiêu đêm em ấy vừa ngủ vừa khóc gọi tên cô, một lần lại một lần kêu mẹ đừng bỏ con!”

“Cô không biết, cô không nghĩ tới!” Khổng Tú Mai không ngừng lắc đầu, hiển nhiên lời Vương Đại Hổ khiến bà bị kích thích rất nhiều: “Bọn cô khi ấy thật sự rất sợ.... Mang, mang theo Nhiên Nhiên là không đi được....”

“Cho nên cô liền vứt bỏ em ấy, cô biết rõ Lý Trường Quý có bệnh, còn bỏ lại con nhỏ bên người gã, có nghĩ tới Nhiên Nhiên về sau phải làm thế nào? Em ấy làm thế nào để sống sót?” Vương Đại Hổ tràn ngập hận ý chất vấn, hắc quả thực không thể tưởng tượng, nếu chính mình không có sống lại, không gặp Nhiên Nhiên sớm như vậy, thế thì Nhiên Nhiên của hắn phải làm sao, chỉ cần nghĩ đến “kiếp trước” cậu phải một mình chịu đựng cái loại tra tấn này, tim hắn đau như sắp vỡ ra.

“Hu hu..... Cô, cô ban đầu nghĩ sau khi chạy đi, đợi dần xếp tốt thì sẽ trộm trở về mang nó đi, nhưng mà, nhưng mà.... sau này ba Uyển Nhi gặp tai nạn giao thông, mang theo trẻ sơ sinh, cô ngay cả chính mình còn không nuôi nổi, ăn đều là ăn đồ thừa ở chợ, ở cũng là ở nơi hầm tàu. Cô thật sự không phải không cần nó.... Cô thật sự không có biện pháp.... Cô thật sự không có biện pháp....” Khổng Tú Mai rơi lệ đầy mặt càng không ngừng nói: “Nhiên Nhiên cũng là con cô, là đứa con cô đẻ ra, nó ngoan như vậy, hiểu chuyện như vậy, nó là bảo bối của cô! Cô thất sự nhớ nó, rất nhớ nó.... Thế nhưng cô không có mặt mũi nào đi gặp nó.... Cô sợ, cô sợ.... Nó còn có thể nhận ra cô sao? Nó phải chăng đã sớm hận cô? Cô không dám đi tìm nó.... Hu hu cô không dám đi tìm nó....”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.... Mẹ thực xin lỗi con....”

Giọt nước từ mắt Vương Đại Hổ chảy xuống, hắn vươn tay ôm người mẹ đang thống thối hối hận không thôi.

“Cô....” Hắn nhẹ nhàng nói: “Cô nói những lời này với Nhiên Nhiên đi, em ấy nghe xong nhất định sẽ rất vui, em ấy sẽ không hận cô, bởi vì những năm qua em ấy chờ đợi chính là lý do để tha thứ cho cô mà thôi!”

Vương Đại Hổ vỗ vỗ người phụ nữ đã khóc không thành tiếng, thầm nghĩ: Nhiên Nhiên rất định sẽ thật vui vẻ, mẹ em ấy không phải không hối hận, mẹ em ấy cũng không quên em ấy. Hơn nữa em ấy còn có một cô em gái rất ngoan, nó rất thích người anh trai này, luôn chờ đợi một ngày có thể nhìn thấy anh ấy, cho nên –

Vương Đại Hổ hít sâu một hơi, hắn tuyệt đối không cho phép kết cục vui vẻ này có chỗ nào không viên mãn.

Không phải bởi vì đồng tình, cũng không phải bởi vì “tình cảm” vĩ đại nào.

Hắn chỉ là – muốn nhìn thấy nụ cười của người yêu, chỉ thế mà thôi.

66. Chương 66: Trở Về

Edit: Thanh Thạch

Sân bay quốc tế Bắc Kinh, chỗ cửa ra người đến người đi, tiếng nói chuyện ồn ào.

Đột nhiên, một tiếng hét thanh thúy vang lên: “Anh Thanh Nhiên, ở đây!”

Chỉ thấy một cậu nhóc đáng yêu đang nhón chân, hưng phấn vẫy vẫy hai tay. Theo hướng nhìn của cậu ta liền thấy một người hơi gầy, tướng mạo tuấn mỹ, phảng phất như trúc xanh, tựa tuyết trên núi cao đang chậm rãi đi về phía cậu ta.

“Hoan nghênh trở lại, anh Thanh Nhiên!” Phùng Nam như con thỏ, nhảy tới nhảy lui bên người cậu, kéo cánh tay cậu, tỏ vẻ vui sướng vô cùng.

Lý Thanh Nhiên thoát nhìn tâm tình cũng rất tốt.

“Cảm ơn em tới đón anh.”

“Làm gì! Anh Thanh Nhiên, anh đừng khách khí với em!” Phùng Nam cười tủm tỉm nói.

Lý Thanh Nhiên mỉm cười gật đầu, cậu nhìn quanh bốn phía, đột nhiên hỏi: “Đại Hồ đâu?”

Khuôn mặt Phùng Nam cứng đờ, ánh mắt lập tức dao động, vừa định nói cái gì thì di động của Lý Thanh Nhiên vang lên.

“Alo...”

Nhìn Lý Thanh Nhiên đứng bên cạnh đang nghe điện thoại, Phùng Nam thở phào một hơi, cảm thấy nhiệm vụ mà Vương Đại Hồ giao cho cậu thật quá khó khăn.

“Thế à.... Được rồi.... Em biết rồi.... Anh đi cẩn thận nha.... Được, em ở nhà chờ anh!” Lý Thanh Nhiên cúp điện thoại, quay đầu lại thấy Phùng Nam đang phát ngốc ở đó, mỉm cười nói: “Chúng ta đi thôi, Đại Hồ có việc, không tới được.”

“A, được! Được!” Hai người ra khỏi sân bay, ngồi vào taxi, về thẳng nhà.

Mở cửa nhà, vào phòng, sắc mặt Lý Thanh Nhiên lập tức đen lại.

Chỉ thấy trong phòng rác rưởi xếp thành núi, trong không khí lượn lơ mùi ôi thiu, quần áo vứt tung trên giường, quần lót rơi vãi dưới đất, trong tủ lạnh cư nhiên còn có hai đôi lót giày???

Phùng Nam nhìn mây đen trên đầu, Lý Thanh Nhiên tựa hồ đen hết cả người, lùi mạnh một bước về sau, trực giác của thú nhỏ nói cho cậu biết, hiện tại anh Thanh Nhiên rất đáng sợ

~ “Vương Đại Hồ!” Mi dày khê nhưn, khoé miệng nhẹ cong, khiến cho khuôn mặt thanh lãnh lộ ra một nụ cười “hung tợn”, cậu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái đồ con lợn này!” Vì thế trong giây phút, một tia thất vọng vì không nhìn thấy người nào đó lập tức bị ném ra sau đầu, chỉ còn lại: Đợi con lợn kia về, xem tôi dạy dỗ anh thế nào.

Gần một tháng mới quay lại, Lý Thanh Nhiên không hoài niệm, càng không nghĩ ngợi, cả người liền đắm vào chiến đấu với rác rưởi. Người như cậu ngay cả sợi tóc rơi xuống đất còn không chịu được, căn bản không có khả năng cho phép nhà của mình bẩn thành như vậy.

Kết quả là, đợi đến trời tối om, kim giờ sắp nhích đến số 11, cậu mới rút cuộc biến “ổ lợn” này về lại thành nơi người có thể ở.

“Anh Thanh Nhiên, em về đây!” Phùng Nam lưu lại hỗ trợ hiển nhiên cũng mệt, khuôn mặt nhỏ như mè�o hoa, dính vài vết không rõ.

Lý Thanh Nhiên nói: “Đã trễ thế này, ở lại đi!”

Nếu là bình thường, Phùng Nam đã sớm hoan hô đồng ý, nhưng hiện tại trong lòng cậu ta “có chuyện”, làm sao có thể lưu lại, vội nói: “Không, không được, Lăng Phong nói cậu ấy sẽ đến đón em, giờ chắc cũng đến rồi, anh Thanh Nhiên, em về đây!”

“Chờ một chút....” Mắt thấy cậu ta sắp bước ra cửa, Lý Thanh Nhiên bỗng gọi.

Phùng Nam nhăn mặt, chớp chớp mắt, quay lại cười nói: “Sao vậy?”

Lý Thanh Nhiên dựa vào tường hỏi: “Công ty của mấy người đạo này sao rồi?”

“Hử?” Phùng Nam không rõ há miệng.

Lý Thanh Nhiên nhú mồm: “Đại Hồ không phải nói là cùng hai người gây dựng sự nghiệp sao, anh ấy lần này còn phải đi Thượng Hải công tác một chuyến, nói là muốn tìm vài nhân tài về đây?”

“A! A! Đúng! Đúng!” Phùng Nam tỏ vẻ bình tĩnh đại ngộ: “Cái đó, vẫn đang xử lý, vẫn đang xử lý! Anh Đại Hổ đi Thượng Hải tìm người mới, em với Lăng Phong mấy ngày nay cũng chạy khắp nơi tìm địa điểm....”

“Tìm được chỗ nào chưa?”

“A.... Bên đại lộ số 3 có một nhà khá được, đại lộ 6 cũng ổn.... Vẫn còn đang suy xét.... Còn đang suy xét....” Tuy rằng Phùng Nam bởi vì hồi hộp mà nói có chút lắp bắp nhưng Lý Thanh Nhiên cũng không để ý, gật đầu nói: “Anh tiền em!”

“Không cần, không cần, anh đi nghỉ đi, anh đi nghỉ đi.” Cơ hồ là lão đạo chạy đi, Phùng Nam sù sù hai bước đã chạy tới thang máy.

Lý Thanh Nhiên khó hiểu, lẩm bẩm: “Thằng bé này làm sao vậy?”

Đóng cửa lại, cậu đi tắm. Dòng nước ấm áp xối lên người, mang đi mọi mệt mỏi. Lau lớp sương đọng trên gương, nhìn hình ảnh mơ hồ trong gương, Lý Thanh Nhiên hơi nheo mắt, than thở: Lão hổ thối nói không giữ lời.

Cái gì mà chờ em về anh sẽ làm cho em một bàn đồ ăn....

Cái gì mà chờ em về anh sẽ đâm lưng bóp chân cho em....

Cái gì mà chờ em về hai ta sẽ đại chiến ba trăm hiệp giải toả nỗi khổ tương tư....

Đồ khốn kiếp này!!

Lý Thanh Nhiên tức giận..... Tuyệt đối sẽ không cho hắn!!!

.

Cứ thế qua một tuần, Lý Thanh Nhiên lại tiếp tục lên lớp, mà Vương Đại Hổ mỗi tối đều sẽ gọi điện cho cậu một lần, chỉ là gần đây hắn tựa hồ không khoẻ lắm, thanh âm có chút hữu khí vô lực. Lý Thanh Nhiên có hỏi vài lần, hắn chỉ nói mình bị cảm nhẹ, còn không thì là cười hì hì bảo cậu hôn hắn qua điện thoại, nói đây chính là linh đan diệu dược chữa khỏi bệnh cho hắn.

Lý Thanh Nhiên không hòa theo, mỗi lần đều lạnh lùng châm chọc lại.

Tên hỗn đản này cứ nhiên đến giờ còn không trở lại! Mà càng làm cho cậu không tưởng tượng được là, Vương Đại Hổ lần này “đi công tác” thế mà hết hắn một tháng, nếu không phải mỗi tối đều gọi điện thoại, Lý Thanh Nhiên thế nào cũng phải trực tiếp chạy tới Thượng Hải tìm một phen.

Tối hôm ấy, Lý Thanh Nhiên đang tra tư liệu trên máy tính.

Bỗng nhiên, tiếng mở khoá vang lên.

Lý Thanh Nhiên dừng hai tay lại, lập tức đứng dậy, vừa định chạy ra ngoài lại bỗng nhiên biến sắc, ngồi xuống.

“Nhiên Nhiên thân ái của anh!!!!” Theo thanh âm khiến người ta nổi da gà vang lên, một bó hoa hồng rất to xuất hiện trước mắt Lý Thanh Nhiên.

Xem cũng không xem, Lý Thanh Nhiên lạnh mặt, trách mắng: “Bỏ ra, không nhìn được máy tính!”

“Không chịu!” Hoa hồng không còn, thay vào đó là một khuôn mặt rõ to: “Máy tính chẳng lẽ lại đẹp hơn người ta sao?”

Người yêu lâu ngày không gặp hiện giờ ngay tại trước mắt, Vương Đại Hổ không kiềm được, giữ đầu cậu, ngậm lấy đôi môi đỏ mọng vừa mềm vừa mỏng, liều mạng liếm mút. Ánh mắt Lý Thanh Nhiên loé lên một tia tức giận, nhưng mà thân thể lại thành thực hơn trái tim rất nhiều, chỉ một lát sau đã bị người kia bá đạo cạy mở khớp hàm.

Rõ ràng chỉ là một nụ hôn mà thôi!

Nhưng mà, những tưởng niệm, bất an, nôn nóng mấy ngày nay lại dễ dàng khiến nụ hôn càng trở nên muốn dừng mà không được.

Thật lâu sau, hai người mới rời môi.

Vương Đại Hổ nhìn sắc mặt Lý Thanh Nhiên đỏ hồng, cười một tiếng kéo người ôm vào lòng, quả thực không biết làm sao mới tốt!

“Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên, nhớ chết anh, nhớ chết anh mất!” Vương Đại Hổ gắt gao ôm người trong lòng, cơ hồ là cố gắng lắm mới nói được!

Thấy hần như vậy, không biết vì sao Lý Thanh Nhiên lại rút cuộc không tức giận nổi, chỉ tựa vào lồng ngực ấm áp của người kia, ánh mắt đau như bị kim châm!

Hai người ôn tồn một hồi lâu, Lý Thanh Nhiên mới hỏi hần đã ăn cơm chưa?

Vương Đại Hổ lắc đầu tỏ vẻ chưa ăn.

Nhìn sáu món một canh như ảo thuật xuất hiện trên bàn cơm, Vương Đại Hổ tròn mắt há mồm hỏi: “Em biết hôm nay anh về à?” Hần còn tưởng cho cậu một kinh hỉ mà!

Cái chuyện mỗi ngày gọi điện đến sân bay, hỏi danh sách hành khách, Lý Thanh Nhiên có thể nào cũng tuyệt đối không nói.

Xấu hổ nhú mày, người nào đó nói: “Ăn của anh đi!” Một miếng sườn kho đặt vào trong bát. Từ nhỏ đến lớn, đồ ăn nhà bọn họ vẫn luôn là Vương Đại Hổ nấu, Lý Thanh Nhiên rất ít xuống bếp, lần này tự mình rửa tay nấu nướng, tất nhiên là khiến ai đó cảm động đến lệ nóng doanh tròng, không ăn sườn trong bát mà ngược lại nắm tay người đối diện, bẹp bẹp hôn vài cái lên mu bàn tay trắng nõn, đến nỗi Lý Thanh Nhiên phải cầm đũa gõ đầu hần.

Cũng thảm mắng: Lão hổ háo sắc.

Bữa tối hai người tràn ngập ngọt ngào ấm áp kết thúc, Vương Đại Hổ thay áo ngủ, hai người nằm ở trên giường.

Lý Thanh Nhiên đẩy đẩy hần, ý bảo hần đi tắm.

Nhưng người kia lại như trẻ con làm nũng, nói mình mệt mỏi cả ngày, giờ muốn ngủ.

Lý Thanh Nhiên đập hần vài cái cũng không làm hần đứng dậy.

Có lẽ người kia nói thật bởi vì vừa lên giường không bao lâu, hần liền lăn ra ngủ như lợn chết.

Lý Thanh Nhiên chống tay, nhìn khuôn mặt hần ngủ say, trên mặt bắt gặp lộ ra ôn nhu vô hạn, hai lúm đồng tiền hân hoan. Cậu nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve đường cong kiên cường trên hai gò má.

Đại Hổ của cậu gầy! Thật sự gầy đi rất nhiều, cũng tiêu tụy rất nhiều.

Gây dựng sự nghiệp rất khó khăn phải không!

Trên đôi môi khô nứt có chút tái nhợt hạ xuống một nụ hôn.

Lý Thanh Nhiên khẽ nói: “Vất vả anh rồi!”

.

Ngày hôm sau, trời sáng.

Hai người mở mắt, cho nhau một nụ hôn buổi sáng, bắt đầu đứng dậy đánh răng rửa mặt, chuẩn bị hành trình một ngày mới.

“Anh đang uống cái gì vậy?” Lý Thanh Nhiên đột nhiên hỏi.

Sợ tới mức Vương Đại Hổ thiếu chút nữa thì sặc nước.

Lắc lắc lọ “Vitamin C” trước mắt cậu, hần khụ khụ giải thích: “Dạo này không khỏe nên uống chút vitamin cho bổ.” Lý Thanh Nhiên gạt đầu, lại hơi không yên lòng nói: “Đợi tối nay anh về, em kiểm tra cho anh!”

“[*^__^*] Hi hi.... Nhiên Nhiên, em hiện tại còn chưa tốt nghiệp đâu! Cứ thế mà khám bệnh? Có được không a?”

Hừ.....

Lý Thanh Nhiên híp mắt lại, ngẩng đầu lên, khinh bỉ nhìn người nào đó từ trên xuống dưới: “Khám cho người thì không biết nhưng khám cho heo thì dư sức!”

[_]???

Vương Đại Hổ: “..... Anh là heo??”

67. Chương 67: Phát Hiện

Edit: Thanh Thạch

“Anh Lý.... Anh Lý...”

Lý Thanh Nhiên hồi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn người đứng trước mặt, nhận ra đối phương là đàn em cùng tổ nghiên cứu.

“Anh Lý, em có thể ngồi đây không?”

Lý Thanh Nhiên gật đầu, tỏ vẻ không sao.

Người kia thấy vậy, trên mặt lộ ra biểu tình hưng phấn, buông khay thức ăn trong tay xuống, nói với Lý Thanh Nhiên: “Không nghĩ tới có thể cùng ăn trưa với anh Lý, nếu để các bạn trong tổ nhìn thấy, nhất định sẽ hâm mộ đến nghiêng răng nghiêng lợi!”

Lý Thanh Nhiên nghe xong hơi nhếch khoé miệng, nhìn cậu đầy mặt ôn hoà lạnh nhạt, tuyệt đối không thể nghĩ tới hiện tại trong đầu cậu đang sôi trào: Tên đối phương là gì?

Cậu trai kia thực thích nói chuyện, cũng không quan tâm Lý Thanh Nhiên có để ý đến mình không, cứ thế mà lú lú.

Đang nói, di động của cậu ta vang lên.

Lý Thanh Nhiên nhẹ nhàng thở ra, cũng đẩy nhanh tốc độ ăn cơm.

— “Cái gì???” Không biết đầu kia điện thoại nói gì, chỉ thấy cậu ta đột nhiên kích động, nắm tay còn dùng sức đập bàn.

Hai bát canh trứng của Lý Thanh Nhiên bị bắn ra ngoài một ít.

“Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề!!” Chỉ thấy cậu ra thần sắc kích động, liên tiếp ồ ào: “Mập mạp, tôi không phải đã nói với cậu rồi sao, Lưu Na kia khẳng định là ngoại tình.... Cái gì.... Cậu không tin?.... Cậu nghĩ mà xem, nghĩ mà xem, hai ngày nay Lưu Na có phải không nghe điện thoại của cậu không, có phải cố ý vô tình trốn tránh cậu không? Có phải thường lén lút tới lui đúng không?.... Bao nhiêu dấu vết để lại như vậy mà sao cậu không nhận ra? Xứng đáng bị đội nón xanh.... Cậu không phải còn nói cô ta không còn làm “chuyện kia” với cậu còn gì? Đây chính là chứng cứ quyết định a! Đầu tiên là thân thể chia ly, tiếp theo là tinh thần chia ly, cuối cùng chính là triệt để chia ly, game over.”

“Rắc —”

“Ớ?” Cậu trai trợn mắt há mồm nhìn Lý Thanh Nhiên ngồi đối diện, hoàn toàn không rõ vì sao đàn anh đột nhiên bẻ gãy đĩa của mình, hơn nữa mặt mày lại u ám.

Không tiếp điện thoại?

Bộ dạng lén lút?

Không làm “chuyện đó”?

“Ha ha....” Lý Thanh Nhiên lạnh lùng thầm nghĩ: Thì ra là như vậy!

Huýt sáo một đoạn nhạc vớ vẩn, Vương Đại Hổ mở cửa nhà: “Nhiên Nhiên, anh về rồi!”

Hắn hô lớn một tiếng, trong phòng lại không ai trả lời.

“Đã chín giờ hơn, còn chạy đi đâu!” Vương Đại Hổ lều bều vào phòng, lúc nhìn thấy thân ảnh im lặng ngồi trên sô pha liền kêu một tiếng: “Ồi mẹ ơi!”

Vỗ vỗ ngực mình, hắn hai chân như nhũn ra oán giận nói: “Em ở nhà à! Anh gọi mà sao không trả lời, cố ý làm anh sợ à!”

Lý Thanh Nhiên lẳng lẳng nhìn hắn, kính mắt trong bóng tối phạn xạ một loại độ cong băng lãnh, cậu nói: “Anh lại đây!”

Nghe ra giọng cậu không đúng, trong lòng Vương Đại Hổ lộp bộp, vui cười trên mặt cũng không khỏi thu lại một chút.

“Làm sao?” Vương Đại Hổ ngồi bên người cậu, lấy lòng hỏi.

Lý Thanh Nhiên nghiêng đầu, ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng gõ đầu gối mình, Vương Đại Hổ biết đây là động tác quen thuộc của cậu khi trong lòng có chuyện.

“Anh – dạo này có phải có chuyện gì gặt em đúng không?”

Vương Đại Hổ cả kinh, lập tức lắc đầu, phủ định nói: “Không có! Anh sao có thể có chuyện gặt em!”

Lý Thanh Nhiên bình tĩnh nhìn hắn: “Đại Hổ, anh từng cam đoan với em, tuyệt đối sẽ không giấu giếm em bất cứ chuyện gì.”

Vương Đại Hổ sững người, vươn tay ôm cậu vào lòng, thanh âm khàn khàn nói: “Thật sự không có chuyện gì, anh thề với em.”

Trong bóng tối, Lý Thanh Nhiên lẳng lẳng dựa vào lồng ngực ấm áp của Vương Đại Hổ, cậu biết, đối phương không nói thật.

Từ nhỏ đến lớn, hai người thân nhau nhất, giống như Đại Hổ hiểu cậu, cậu cũng biết rõ Đại Hổ.

Nhất định đã phát sinh chuyện gì đó!

Lý Thanh Nhiên nặng nề nghĩ.

Ngày hôm sau, cậu gọi điện cho Phùng Nam, hẹn gặp cậu ta ở một quán cà phê.

Đi thẳng vào vấn đề, cậu trực tiếp hỏi: “Trong lúc anh ra nước ngoài, Đại Hổ đã xảy ra chuyện gì?”

Phùng Nam vừa nghe, khuôn mặt vốn hồng nhuận thoáng chốc trắng bệch.

Lý Thanh Nhiên nhìn thấy, trong lòng càng khẳng định.

“Anh, anh Thanh Nhiên, anh đang nói gì vậy!” Phùng Nam lắp bắp lắc đầu: “Em em em không biết!”

“Tiểu Nam!” Lý Thanh Nhiên đột nhiên nhẹ nhàng cầm tay Phùng Nam đặt trên bàn, ngữ khí mềm nhẹ nói: “Nếu em biết chuyện gì, nói cho anh Thanh Nhiên được không? Nếu thực sự có chuyện gì thì cũng không thể gặt anh cả đời đúng không?”

Phùng Nam có chút do dự, nhỏ giọng nói: “Em nghĩ chuyện này vẫn là anh Đại Hổ tự mình nói với anh thì tốt hơn!”

Quả nhiên có chuyện!

Lý Thanh Nhiên cả kinh, sau đó chính là lo lắng không thôi.

Cậu có dự cảm, chuyện này nhất định không nhỏ, bằng không Đại Hổ sẽ không nói dối mình.

“Nói cho anh biết! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tay Phùng Nam bị Lý Thanh Nhiên nắm đến phát đau, trên mặt càng thêm bối rối, đối với khuôn mặt lạnh băng cùng tầng tầng ép hỏi, Phùng Nam tâm hoảng ý loạn liền kể hết mọi chuyện!

“Mẹ anh đến trường tìm anh.... Em anh bị bệnh.... Cần ghép thận.... Cho, cho nên anh Đại Hổ, anh ấy....” Trên mặt Phùng Nam nước mắt tí tách rơi xuống, giúp hắn giấu giếm chuyện này hiển nhiên cũng khiến thằng bé vốn đơn thuần phải chịu áp lực rất lớn.

“Anh Thanh Nhiên? Anh Thanh Nhiên? Anh sao vậy, anh đừng làm em sợ!”

Lý Thanh Nhiên gạt mạnh tay Phùng Nam đang muốn đỡ cậu, nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài.

Phùng Nam lập tức đuổi theo nhưng Lý Thanh Nhiên sớm đã biến mất trong đám người, cậu ta gấp đến nỗi nước mắt chảy ròng ròng, run cầm cập lấy di động ra: “Alo.... Anh Đại Hổ.... Hu hu.... Thực xin lỗi.... Em, em kể mọi chuyện cho anh Thanh Nhiên rồi.... Anh, anh ấy biết hết rồi!”

Rầm một tiếng, cửa phòng bị đập ra, Vương Đại Hổ thực mạng vọt vào.

“Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên....” Hắn điên cuồng kêu to.

Đến khi nhìn thấy thân ảnh đang cuộn mình trước cửa sổ sát đất, hắn lại như bị dừng hình, hoàn toàn không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Vương Đại Hổ chậm rãi đi đến bên người cậu, quỳ xuống, ôm cậu vào lòng, giống như vô số lần trong quá khứ, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu: “Thực xin lỗi, Nhiên Nhiên, thực xin lỗi.”

Lý Thanh Nhiên chậm rãi ngẩng đầu, xuất hiện trong mắt là “Hận”!

Nỗi hận triệt tâm thấu xương.

“Vì sao lại đối với em như vậy?” Lý Thanh Nhiên lẳng lẳng nhìn hắn, từng chữ từng chữ hỏi: “Vì sao lại đối với em như vậy?”

“Nhiên Nhiên....” Trong lòng Vương Đại Hổ chua xót vô cùng, lại không biết nên nói gì.

“Đủ rồi!” Lý Thanh Nhiên đột nhiên điên cuồng giãy giụa đứng dậy, giống như một con báo bị chọc giận hoàn toàn, hung hăng đẩy ngã Vương Đại Hổ trên mặt đất.

“Chúng ta chia tay.” Cậu nói như vậy: “Chúng ta chia tay.”

“Nhiên Nhiên! Đừng đi.... Nhiên Nhiên.....”

Lý Thanh Nhiên chạy ra ngoài, cậu không biết muốn chạy đi đâu, cậu chỉ biết chạy. Cậu chạy ra đường, đụng ngã vài người, bọn họ đều mắng cậu đồ điên nhưng cậu không để ý, cậu muốn chạy trốn.

“Két —”

“Nhiên Nhiên!!”

Tiếng bánh xe phanh gấp, tiếng hét chói tai.

Vương Đại Hổ kinh hãi bỏ nhào vào Lý Thanh Nhiên, hai người lăn lông lốc, va vào lề đường.

“Muốn chết à! Không muốn sống nữa sao!!” Người lái xe suýt đụng vào hạ cửa kính, vừa lau mồ hôi lạnh vừa chửi ầm lên.

Đối với mớ mủn này nọ, Vương Đại Hổ hoàn toàn không để ý tới, hắn cúi đầu, thấy người trong lòng đã hôn mê bất tỉnh.

Trong lòng chỉ còn lại nôn nóng.

Không quan tâm chuyện khác, ôm Lý Thanh Nhiên chạy tới bệnh viện gần đó.

“... Bệnh nhân gặp kích thích rất lớn, ảnh hưởng tới tâm thần!” Bác sĩ nói: “Cần tiêm một mũi an thần.”

Vương Đại Hổ hít sâu một hơi, tâm tình trầm trọng gập đầu.

Ban đêm, Vương Đại Hổ canh giữ bên giường bệnh.

Vẫn luôn nhìn cậu.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Vương Đại Hổ nắm tay cậu, một lần lại một lần ghé vào bên tai cậu nói: “Đều là anh không tốt, đều tại anh không tốt.”

Trong lúc ngủ mê, Lý Thanh Nhiên chảy xuống một hàng nước mắt.

.

Từ ngày đó cậu không hề nói bất cứ lời nào, cũng không ăn bất cứ thứ gì, vô luận Vương Đại Hổ cầu xin như thế nào, giải thích như thế nào, hai mắt cậu vẫn trống rỗng nhìn về nơi vô định.

Giống như người thực vật mở mắt, bất cứ chuyện gì bên ngoài, cậu đều không quan tâm.

Bác sĩ nói, đây là một loại phản ứng kích thích, trừ phi cậu tự mình nguyện ý “tỉnh lại” nếu không thì sẽ vẫn đắm chìm trong trạng thái này.

Vì thế, một buổi tối ba hôm sau.

Vương Đại Hổ ngồi bên giường cậu, cởi áo mình.

Dưới bụng hắn có một vết sẹo thật dài, thật xấu, giống như con rết vậy.

Cầm ngón tay Lý Thanh Nhiên, Vương Đại Hổ ấn lên vết sẹo.

Trong phút chốc cậu trờn lớn hai mắt, toàn bộ thân thể run rẩy kịch liệt.

Vương Đại Hổ nắm chặt tay cậu, bắt đầu rờ qua rờ lại vết sẹo của mình.

“Nhiên Nhiên, em không đau lòng sao? Em không thương Đại Hổ sao?” Hắn đỏ vành mắt cúi đầu ghé vào tai cậu lẩm bẩm: “Em quay lại nhìn anh, nhìn anh được không?”

“Hức hức hu hu hu —” Lý Thanh Nhiên gất gao cắn miệng mình, vô số nước mắt không ngừng chảy xuống, cả khuôn mặt cơ hồ vụn vỡ, cùng với từng tiếng từng tiếng nức nở tê tâm liệt phế vang lên, Vương Đại Hổ ôm chặt lấy cậu.

“Không có việc gì, không có việc gì, đều không sao!” Vương Đại Hổ cũng chảy nước mắt: “Đứa ngốc, anh lừa em, kỳ thật không đau tý nào, thật sự không đau!”

68. Chương 68: Khúc Mắc

Edit: Thanh Thạch

Ở bệnh viện thêm một tối, ngày hôm sau, Vương Đại Hổ liền mang Lý Thanh Nhiên về nhà.

Đứng trong hoàn cảnh quen thuộc, trạng thái tinh thần của Lý Thanh Nhiên quả nhiên ổn định lại.

Cậu chung quy không còn là cậu bé một khi chịu thương tổn thì chỉ biết phong bế chính mình, đã là người lớn, cậu hiển nhiên kiên cường hơn nhiều.

Chỉ là –

Vương Đại Hổ cười khổ một tiếng.

Chỉ là vẫn không chịu để ý hắn!

Xét thấy tình huống trước mắt, Vương Đại Hổ xin nghỉ một tuần cho cả hai.

Trong tuần đó, hắn mỗi ngày đều sẽ giống cao dán chó dính tại bên người Lý Thanh Nhiên, muốn chọc cậu cười, đáng tiếc là không có hiệu quả.

Nhiên Nhiên – cậu rất bất an.

Đối với chuyện này, Vương Đại Hổ cảm giác được.

Tỷ như lúc hắn làm động tác hơi mạnh, mày Nhiên Nhiên lập tức nhăn lại.

Tỷ như lúc hắn đi tắm, sắc mặt Nhiên Nhiên sẽ lạnh băng.

Lại tỷ như mỗi tối, Nhiên Nhiên sẽ đặt tay ở vết sẹo trên bụng hắn, ánh mắt vô cùng vô cùng bi thương.

Tuy rằng Vương Đại Hổ nói với cậu rất nhiều lời an ủi, như là sau phẫu thuật hắn khôi phục rất tốt, như là bác sĩ nói người khoẻ mạnh mà thiếu đi một quả thận cũng không có nhiều ảnh hưởng.

Nhưng Lý Thanh Nhiên người ta chính là sinh viên loại ưu của đại học Y.

Những lời này của Vương Đại Hổ có thể có bao nhiêu tác dụng có thể tự hiểu....

.

Hôm ấy, có người gọi điện cho Vương Đại Hổ.

Cúp điện thoại, trên mặt hắn hiếm khi lộ ra chần chừ.

Mà chần chừ này nháy mắt liền bị Lý Thanh Nhiên bên cạnh phát hiện.

Cảm giác được thân thể đối phương cứng đờ, Vương Đại Hổ vỗ vỗ hai tay lạnh lẽo của cậu, dùng ngữ khí nhẹ nhất nói: “Mẹ em muốn hẹn gặp chúng ta.” Nhìn thần sắc Lý Thanh Nhiên chợt lạnh đi, hắn vội vàng tiếp tục: “Đương nhiên, nếu em không muốn gặp anh liền từ chối.”

“Không cần!” Sau một lúc lâu, Lý Thanh Nhiên khàn khàn nói: “Em đi!”

Vương Đại Hổ nghe vậy thở dài, nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng.

Nơi gặp mặt là nhà Khổng Tú Mai.

Chính là ngôi nhà trệt gần chợ mà vài năm trước Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên từng đến.

Đó là một hẻm nhỏ đơn sơ, Vương Đại Hổ gõ cửa.

“Kèo kẹt –” Sau tiếng mở cửa làm người ta ê răng, Khổng Tú Mai xuất hiện trước mặt bọn họ.

Bởi vì Vương Đại Hổ đã nói trước với bà, Lý Thanh Nhiên hôm nay cũng sẽ đến nên có thể thấy bà đã tỉ mỉ trang điểm qua, hơn nữa cũng có thể thấy, bà hiện tại rất khẩn trương.

Cách nhiều năm như vậy, hai mẹ con rốt cuộc gặp lại nhau.

“Nhiên, Nhiên Nhiên...” Khổng Tú Mai vô cùng kích động, hai mắt dính trên người Lý Thanh Nhiên, dường như cố gắng lắm mới nói được hai chữ này.

Đứa nhỏ đã trưởng thành rồi, không còn là thằng bé gầy yếu trong trí nhớ, nó, nó đã lớn rồi!

Khổng Tú Mai gắt gao che miệng mình, kích động vì gặp lại cùng với áy náy đối với đứa con hoá thành con dao hai lưỡi, không ngừng lảng tránh trái tim bà.

Mà so sánh với Khổng Tú Mai đang xúc động, Lý Thanh Nhiên lại biểu hiện trấn định, lạnh nhạt rất nhiều, mặc kệ mẹ mình trước mặt cậu rơi lệ, trước mặt cậu đau lòng, cậu lại mảy may không có chút động dung, cứ như vậy đứng ở cửa.

Lặng lặng, thản nhiên, như đang nhìn một người xa lạ.

Vương Đại Hổ âm thầm thở dài một tiếng.

Hắn ngẩng đầu cười nói với Khổng Tú Mai: “Cô, Uyển Nhi đâu ạ?”

“Ở trong phòng, ở trong phòng!...” Khổng Tú Mai vừa khóc vừa cười lung tung lau mặt, vội vàng mở rộng cửa dẫn bọn họ vào nhà.

Có thể thấy được, điều kiện sinh hoạt nhà bà cũng không tốt.

Căn nhà nhỏ một phòng khách, một phòng ngủ, chỉ có 25m2, trong phòng thật đơn sơ, còn có chút ẩm ướt, chỉ có vài đồ gia cụ bằng gỗ giản đơn, không có đồ điện nào cả. Hiện tại đã gần sang đông nhưng trong phòng hoàn toàn không có hơi ấm, vừa bước vào liền có cảm giác âm lạnh. Nhưng nơi này được dọn dẹp rất sạch sẽ, thực sạch sẽ, nồng đậm không khí sinh hoạt, có cảm giác gia đình.

“Anh Đại Hồ đến rồi!”

Vương Đại Hồ vừa xốc rèm cửa lên, bên trong liền truyền ra tiếng Tần Uyển Nhi hưng phấn đến cực điểm.

Tinh thần con bé đã khá hơn rất nhiều, nó mặc một bộ đồ kẻ caro mới tinh, trên đầu thắt hai bím tóc, nửa nằm trên giường, hai mắt đen láy như bóng đèn phát sáng ngàn watts.

Vương Đại Hồ cười hắc hắc với nó, đẩy Lý Thanh Nhiên ở sau hẳn lên trước.

“Uyển Nhi, nhìn xem ai tới?”

Con bé trừng lớn hai mắt, cái miệng nhỏ há to đến nỗi có thể nhét cả quả bí đỏ.

“Anh, anh, anh Thanh Nhiên?... Anh là anh Thanh Nhiên đúng không?” Tần Uyển Nhi hưng phấn đến mặt đỏ bừng, cả người có vẻ kích động không thôi.

“Anh! Anh! Anh...” Con bé đột nhiên khóc nức, xốc chăn lên muốn xuống giường, chỉ là thân mình còn yếu, chân vừa chạm đất liền ngã xuống.

Vương Đại Hồ và Khổng Tú Mai thấy vậy liền chạy tới đỡ nó dậy.

“Anh, anh, anh rốt cuộc đến thăm Uyển Nhi? Hu hu.... Anh, Uyển Nhi rất muốn gặp anh.... rất muốn gặp anh.....”

Con bé đỏ vành mắt, đầy mặt nước mắt giàn giụa.

Khổng Tú Mai cũng khóc.

Lý Thanh Nhiên đứng đó lẳng lặng nhìn hết thấy, ngón tay lại ở chỗ không người nhìn đến run rẩy kịch liệt.

Cậu không đến gần cũng không nói, chỉ đứng ở đó.

Đây chính là em gái mình, Lý Thanh Nhiên nghĩ như vậy, nhưng trong lòng lại không có một tia cao hứng, hai mắt không kiềm nổi nhìn đến bụng con bé, một tầng tối tăm bắt đầu bao phủ sâu trong ánh mắt.

Nhìn thấy người anh trai nằm mơ cũng muốn gặp, Tần Uyển Nhi rõ ràng kích động không chịu được, nó đỏ mặt, vẫn trộm ngắm Lý Thanh Nhiên, muốn nói gì đó với anh, lại sợ làm anh tức giận, một bộ thực rối rắm.

Vương Đại Hồ thấy không khí trong phòng có chút ngưng trệ liền đi đầu đổi đề tài, hất chỉ vào giấy khen lớn nhỏ dán trên tường, cười nói: “Đây đều là của em sao? Không nghĩ tới Uyển Nhi nhà ta giỏi như vậy!”

Tần Uyển Nhi nghe xong lập tức ngại ngùng, thẹn thùng nói: “So với anh em còn kém nhiều lắm!” Nói xong còn đặc biệt sùng bái nhìn Lý Thanh Nhiên vài lần.

Vương Đại Hồ ha ha cười vài tiếng, lại hỏi một chút tình trạng hồi phục của nó. Xem ra sau khi nhận được một quả thận khỏe mạnh, Tần Uyển Nhi rốt cuộc thoát khỏi bóng ma tử vong, cả người bắt đầu bừng bừng sức sống. Nói thật, lúc quyết định có nên hiến thận cho nó hay không, Vương Đại Hồ đã cực kỳ cực kỳ do dự, cực kỳ cực kỳ chần chờ, hẳn đã trải qua một đoạn thời gian thận trọng tự hỏi rất dài rất dài mới làm ra quyết định đó.

Tuy rằng đại bộ phận là vì liên quan đến Lý Thanh Nhiên nhưng không thể phủ nhận hẳn thực sự thích cô bé có chút ngây thơ nhưng vô cùng hiểu chuyện thiện lương này, cho nên hiện tại nhìn thấy bộ dáng khỏe mạnh hoạt bát của nó, hẳn rất cao hứng.

Cái chết dù sao cũng thực đáng sợ.

Nguyên nhân là vì Vương Đại Hồ đã từng trải qua một lần, cho nên càng không hi vọng loại chuyện đáng sợ này xảy ra trên người đứa trẻ nhỏ như vậy.

“Tôi có lời muốn nói với bà...” Đột nhiên, Lý Thanh Nhiên nói.

Mà đối tượng cậu nói chính là mẹ mình.

Khổng Tú Mai ngăn người, sau đó gật đầu.

Vương Đại Hổ nhìn hai người ra khỏi phòng, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

“Không sao cả!” Tần Uyển Nhi đặt tay lên tay Vương Đại Hổ: “Anh Đại Hổ không cần lo! Mẹ và anh em không sao hết.” Con bé nói chắc nịch, khuôn mặt tràn ngập kiên định.

Vương Đại Hổ buồn cười, hơi thả lỏng vài phần, chọc chọc mũi nó: “Sao em biết?”

Tần Uyển Nhi cười, dùng khẩu khí trẻ con ngây thơ nói: “Bởi vì bọn em là người một nhà!”

Bởi vì là người một nhà, bởi vì máu mủ tình thâm, cho nên vĩnh viễn không thể chân chính dứt bỏ.

Một ngày nào đó....

Một ngày nào đó....

Một ngày nào đó....

Tần Uyển Nhi mỉm cười ngọt ngào nói: “Một ngày nào đó, anh ấy sẽ thừa nhận em là em gái anh ấy!”

Vương Đại Hổ sờ sờ cằm, cảm thán nói: “Nói về cổ chấp, hai anh em nhà em đúng là giống nhau!”

Trong lúc Vương Đại Hổ và Tần Uyển Nhi ở trong phòng “kiên nhẫn” chờ đợi.

Bên ngoài hai mẹ con lại lâm vào một loại trạng thái căng thẳng.

Cũng không biết Lý Thanh Nhiên nói gì, Khổng Tú Mai kích động liên tục lắc đầu, khóc không thành tiếng.

Nhìn bộ dáng mẹ mình đau lòng như thế, trong lòng Lý Thanh Nhiên lại dâng lên một loại cảm giác vui sướng một cách quỷ dị, phảng phất như “phần nộ” tràn ngập trong lòng rồi cuộc cũng tìm được lối thoát, cơ hồ là không chịu nổi chế của đại não hoá thành những lời cay nghiệt, một nhát lại một nhát cửa vào người phụ nữ đối diện.

“Bà vì sao lại tìm đến?” Lý Thanh Nhiên nghe chính mình dùng thanh âm băng lãnh nói: “Nếu đã quyết định vứt bỏ tôi, vì sao mười mấy năm sau lại tìm đến?”

“Không, Nhiên Nhiên, không phải như thế....” Khổng Tú Mai khóc, nói còn chưa xong liền bị Lý Thanh Nhiên lạnh lùng đánh gãy: “Phải rồi! Bởi vì con gái bà cần ghép thận, nên bà mới nhớ tới thằng con đã bị bà bỏ quên hồi lâu, phải không?”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Nhiên Nhiên.... Đều là mẹ không tốt.... Mẹ sẽ bồi thường cho con, mẹ nhất định sẽ bồi thường cho con, chỉ cần con nguyện ý tha thứ, vô luận bảo mẹ làm gì mẹ cũng chịu.”

“Được!” Lý Thanh Nhiên đẩy kính trên mũi, trong ánh mắt thanh lãnh lần đầu tiên có một loại ác ý thuần túy: “Chỉ cần bà trả lại thận cho Đại Hổ, những chuyện dĩ vãng tôi nguyện ý xoá bỏ.”

69. Chương 69: Hận Ý

Edit: Thanh Thạch

Nghe yêu cầu của Lý Thanh Nhiên, Khổng Tú Mai lão đảo lui về sau ba bước.

Khóc nói: “Ân tình của Đại Hổ đối với Uyển Nhi, chúng ta đời này cho dù làm trâu làm ngựa cũng báo đáp không xong, nhưng, nhưng... Nhiên Nhiên, con đổi yêu cầu khác được không, vô luận là cái gì, chẳng sợ con muốn mạng của mẹ, mẹ cũng nguyện ý cho con!”

Nói thật dễ nghe!

Lý Thanh Nhiên nắm chặt tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay đầy đau đớn, lại không sánh bằng đau đớn trong tim cậu.

Chỉ cần nghĩ đến Đại Hồ từng lẻ loi nằm trên giường phẫu thuật.

Chỉ cần nghĩ đến vài bác sĩ mang găng tay trắng cắt thận ra khỏi thân thể hắn.

Cái loại hận ý này, cái loại hận không thể giết chết thủ phạm tạo nên hết thảy liền không thể khống chế toát ra từ linh hồn cậu.

“Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên...” Không Tú Mai khóc nức lên: “Mẹ biết là mẹ có lỗi với con, nhưng mà, nhưng mà Uyển Nhi dù sao cũng là em cùng mẹ sinh ra của con mà!”

“Cùng mẹ sinh ra?” Lý Thanh Nhiên tựa hồ nghe đến một chuyện đáng cười, khoé miệng nhếch thành độ cong trào phúng: “Bà nói sai rồi! Chúng tôi chẳng những cùng mẹ sinh ra, mà là cùng cha cùng mẹ mới đúng!”

Tiếng khóc của Không Tú Mai đột nhiên dừng lại, hai mắt mở to, cả người bất giác run rẩy, khó tin lắm lắm: “Con, con đã biết!”

“Bà nhóm máu A, ba nhóm máu O, sao có thể sinh ra tôi là nhóm máu Rh-?” Thần sắc Lý Thanh Nhiên không vui không buồn, tựa như đang nói một chuyện thật bình thường, chỉ là đáy mắt đều là châm chọc, cậu nói: “Tôi là con của người đàn ông kia, đúng không?”

Hai chân Không Tú Mai mềm nhũn, lập tức ngã ngổ trên mặt đất, một giây sau vội vàng ngẩng đầu nói: “Nhiên Nhiên, con nghe mẹ nói, con nghe mẹ nói, không phải như con nghĩ, không phải...”

“Không phải như tôi nghĩ thì là như thế nào?”

“Là, là...” Không Tú Mai đầy mặt bối rối, thì thào không biết nên nói gì mới phải.

“Để tôi nói thay bà!” Lý Thanh Nhiên hít sâu một hơi, chậm rãi nói ra bí mật ngay cả Vương Đại Hồ cũng không biết.

“Bà trước khi lấy ba tôi đã ở cùng người đàn ông kia, hơn nữa còn mang thai tôi, đúng không?” Cậu lạnh lùng nói: “Nhưng đáng tiếc bởi vì đủ loại nguyên nhân, bà không lấy được ông ta mà lại cùng ba tôi kết hôn. Ban đầu, ba cũng không biết tôi không phải là con ông ấy, thẳng đến năm tôi ba tuổi –”

Lý Thanh Nhiên ngừng nói, trên mặt lộ ra sự nhọc và áy náy, bởi vì người mẹ trước mắt, cũng bởi vì chính mình.

Đến bây giờ cậu vẫn nhớ rõ, trước ba tuổi, cậu vẫn sống thật hạnh phúc, thật vui vẻ.

Cậu có một người mẹ xinh đẹp, cần lao, thương yêu cậu, còn có một người cha thành thật, chất phác, yêu chiều, thương cậu rất nhiều. Nhưng hết thảy đều bị huỷ diệt vào năm cậu ba tuổi.

Ngày hôm ấy, thời tiết nóng bức, cậu đang ngủ trưa trong phòng.

Bị một trận tranh chấp đánh thức, cậu lặng lẽ ra cửa, xuyên qua khe hở nhìn thấy mẹ mình đang ôm một chú xa lạ, cậu thấy mẹ đang khóc không ngừng. Cho nên cậu rất tức giận, nghĩ rằng người xấu kia bắt nạt mẹ, mà khi cậu nắm chặt tay muốn xông ra bảo vệ mẹ thì ba đột nhiên đi đến.

Sau đó...

Lại sau đó, cậu trở mắt nhìn ba người bọn họ đánh nhau. Cậu nhỏ tuổi kỳ thật cũng không hiểu rốt cuộc phát sinh chuyện gì, ba đồ ngẫu hốc mắt, khuôn mặt vắn vẹo, mẹ khóc lóc và kêu thét sợ hãi, hết thảy đều biến thành một cơn ác mộng.

Mà cơn ác mộng này lại liên miên không dứt, thay đổi cuộc đời của mọi người.

“Say này ba sang thôn họ Không một chuyến, biết mọi chuyện.” Lý Thanh Nhiên cúi đầu nói: “Vợ yêu sớm đã cho ông ấy đội mũ xanh, con trai đáng yêu thì ra căn bản chính là dã chủng, mình thì bị người cho là đồ ngốc mà chơi đùa... Ba vốn có di truyền khuynh hướng tinh thần phân liệt, chịu kích thích như thế xong, rốt cuộc hoàn toàn bộc phát...” Lý Thanh Nhiên nhắm chặt mắt lại: “Cho nên, ông ấy điên rồi!”

Sau này, Lý Thanh Nhiên nhớ lại chuyện cũ, từng nghĩ qua vô số lần: Nếu mẹ năm đó không gả cho ba, có phải hết thủy sẽ không phát sinh, ba chưa từng chịu kích thích như vậy, ông ấy cả đời có lẽ sẽ không phát bệnh, ông ấy sẽ bình an, khoẻ mạnh mà sống, sẽ không biến thành kẻ điên, lại càng không biến thành kẻ giết người, đứa nhỏ kia, đứa nhỏ kia... có lẽ sẽ không chết!

Nghe từng chữ từng chữ như dao sắc của Lý Thanh Nhiên, hai mắt Khổng Tú Mai là một mảnh trống rỗng và đen tối, bà bất giác nhớ lại vài chuyện cũ vẫn bị cố ý chôn giấu trong lòng.

Thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư.

Chính là bà và người ấy.

Trên thế giới này, không có ai hiểu người ấy bằng bà.

Trên thế giới này, cũng không có ai thương bà bằng người ấy.

Thời gian lâu, tuổi càng lớn, tình ý tự nhiên như vậy liền chuyển biến thành lửa tình mãnh liệt.

Bọn họ cùng miêu tả tương lai, cùng tưởng tượng cuộc sống ngày sau sẽ như thế nào.

Nhưng là, nhưng là....

Khổng Tú Mai tuyệt vọng nấc lên.

Nhưng bà không có một người mẹ tốt, chỉ vì hai vạn tiền sinh lễ, bà liền bị tùy ý gả cho một người đàn ông xa lạ.

Bà đã khóc, đã nháo nhưng cuối cùng vẫn là nhận mệnh.

Một đêm trước khi gả cho người khác, bà mang một loại tâm tình kiên quyết, nghĩ nếu kiếp này không thể cùng người mình yêu nhất ở chung một chỗ, vậy thì liền trao thân mình cho người ấy! Coi như là, coi như là bồi thường tình ý cho người ấy.

Bị gả đi phương xa, cuộc sống không có khổ sở như trong tưởng tượng, chồng bà là một người thành thật, hơn nữa đối với bà rất tốt, rất tốt.

Dần dần, bà cũng coi như chết tâm, nghĩ cứ như vậy mà sống cũng tốt.

Lại sau này, con bà sinh ra là một thằng cu rất đẹp, trong lòng bà cao hứng nhưng càng nhiều là kinh hãi. Bởi vì bà không thể xác định đứa nhỏ này rốt cuộc là con của ai?

Lại sau đó....

Khổng Tú Mai hoảng sợ thâm nghĩ, phải rồi, sau đó, người bà âu yếm lại xuất hiện ở cửa nhà bà.

Trải qua vài năm dốc sức làm ăn, người ấy đã không còn là thiếu niên nghèo khổ, người ấy có chút của của đã nói: “Chúng ta bỏ trốn đi!”

Mà bà thì – cự tuyệt!

Nhưng người ấy không buông tay, một lần lại một lần tìm đến.

Cuối cùng, cuối cùng bị Trường Quý bắt gặp.

Hết thủy trong nháy mắt ấy, toàn bộ bị cải biến.

Lý Thanh Nhiên đứng ở đó, lạnh lùng nhìn người phụ nữ mất hồn trên mặt đất, trái tim tự cho là lãnh ngạnh không biết vì sao bắt đầu truyền đến từng trận đau đớn. Cậu đi về phía trước vài bước, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt mờ mịt của mẹ mình: “Nếu các người lúc chạy trốn đã lựa chọn bỏ rơi tôi, giao tôi cho một người có lẽ trong lòng chỉ còn lại nỗi hận, như vậy hiện tại vì sao lại tới tìm tôi? Lúc cần tôi, tôi chính là con của các người, lúc không cần tôi, tôi chính là rác rưởi có thể tùy tay vứt bỏ, nói cho bà biết – Lý Thanh Nhiên tôi còn chưa tiện đến vậy.”

“Không phải như thế, Nhiên Nhiên.... Không phải như thế....” Khổng Tú Mai tựa hồ bị lời này kích thích, vươn tay bắt lấy người cậu: “Trường, Trường Quý kỳ thật rất yêu thương con.... Mẹ nghĩ, có lẽ mẹ đi, xem tại tình cũ, ông ấy sẽ đối tốt với con... Hu hu.... Là mẹ thực xin lỗi ông ấy, cũng thực xin lỗi con!”

“Sự tình trước kia” Lý Thanh Nhiên hít sâu một hơi, trong thanh âm lộ ra phần nộ khó áp chế: “Tôi đã không để ý, tôi để ý là – bà cư nhiên lấy tôi đến áp chế Đại Hổ!”

Không sai! Đây chính là nguyên nhân làm cậu hận. Đây chính là nguyên nhân khiến cậu căm ghét đến vậy.

“Mẹ không có, mẹ không có!” Khổng Tú Mai mở to hai mắt, liên tục lắc đầu: “Mẹ, mẹ không có làm như vậy!”

“Không sai! Có lẽ bà không cố ý làm như vậy, nhưng mà theo ý tôi, kết quả lại như nhau.” Lý Thanh Nhiên từng chữ nói: “Nếu bà không phải mẹ của tôi, nếu người sắp chết không phải em gái tôi, Đại Hổ sẽ hiến thân của mình cho nó sao?”

Người kia tuy rằng là đồ ngốc nhất thế giới, nhưng cũng là đồ ngốc hiểu cậu, yêu cậu nhất thế giới.

Nguyên nhân là Đại Hổ hiểu, nếu mình biết chuyện Tần Uyển Nhi, nhất định sẽ phải lựa chọn, mà vô luận cậu lựa chọn thế nào đều sẽ rất thống khổ.

Cho nên đồ ngốc kia dứt khoát thay cậu lựa chọn.

Thay cậu thừa nhận hết thảy.

Cho nên cậu hận, hận mẹ, hận em, càng hận – chính mình.

“Từ nay về sau –” Lý Thanh Nhiên đứng dậy, khoé mắt có giọt nước chảy dài: “Đừng để tôi gặp lại các người. Coi như – bà Khổng Tú Mai không có đứa con này, tôi Lý Thanh Nhiên cũng không có người mẹ là bà, bà đi đường của bà, tôi đi đường của tôi, chúng ta về sau không liên quan!”

“Không – Nhiên Nhiên –” Khổng Tú Mai nhìn ánh mắt kiên quyết của con mình, kim lòng không được hét lên.

Tiếng hét vang tới trong phòng, làm Vương Đại Hổ nổi một tảng da gà, vội vàng vọt ra ngoài.

“Làm sao? Làm sao?” Nhìn hai mẹ con trong phòng khách, Vương Đại Hổ ồ ào: “Đang êm đẹp xảy ra chuyện gì?”

Giữ chặt hần đang muốn đến đỡ Khổng Tú Mai, Lý Thanh Nhiên bình tĩnh nói: “Chúng ta đi thôi!”

“Nhiên Nhiên....”

“Đại Hổ.” Thần sắc Lý Thanh Nhiên lộ ra chút yếu ớt: “Em muốn rời khỏi nơi này, được không?”

“..... Được!”

Vô luận lúc nào, chỉ có Lý Thanh Nhiên mới là người Vương Đại Hổ để ý nhất!

70. Chương 70: Cái Tắt

Edit: Thanh Thạch

“Hai người nói gì vậy?” Về đến nhà, Vương Đại Hổ ôm Lý Thanh Nhiên cẩn thận hỏi.

“Không có gì!” Lý Thanh Nhiên sắc mặt như cũ có chút không tốt, một bộ rõ ràng không muốn nói chuyện.

Vương Đại Hổ không khỏi cảm thấy khó giải quyết, từ nội tâm hẳn hi vọng mẹ con bọn họ có thể hoà hảo như lúc ban đầu, nếu bởi vì mình “hiến thân” cho Tần Uyển Nhi mà khiến cho quan hệ giữa hai người chuyển biến xấu, kia chẳng phải là....

“Nhiên Nhiên!” Nghĩ đến đây, Vương Đại Hổ nghiêm túc nói: “Lúc trước cứu em của em là anh đã tận trọng suy xét rồi mới quyết định, là anh tự nguyện, không có bất luận kẻ nào cưỡng bức, thật sự!! Cho nên em cần bản không cần phải tự trách, càng không nên oán hận mẹ và em em!”

Lý Thanh Nhiên nghe đến đó, thân mình rõ ràng cứng lại, cậu chậm rãi ngẩng đầu, sau mắt kính trong suốt bằng lãnh là đôi mắt tràn ngập tăm tối: “Sau đó thì sao?” Cậu lạnh lùng, trào phúng nói: “Vì sao anh để bụng chuyện mẹ con em hoà hảo như vậy? Có phải anh nghĩ em đã là gánh nặng, một khi đẩy sang cho người khác thì anh có thể tự do, có phải không?”

Vương Đại Hổ trợn to hai mắt, trên mặt cũng xuất hiện bối rối trước nay chưa từng có.

Lý Thanh Nhiên thấy thế trong lòng càng thống khổ tuyệt vọng.

Cậu ngẩng cao đầu, trong mắt là khinh thường, trên mặt là căm ghét, trong miệng phun ra toàn là những câu chữ như con dao đâm vào máu chảy đầm đìa: “Nếu không muốn cùng nhau, anh cứ việc nói thẳng, làm gì mà phải quanh co lòng vòng làm ra loại sự tình này, a... Phải rồi.... Có lẽ anh ngại mở miệng, cho nên anh cho em tôi một quả thận, như vậy anh mới yên lòng đúng không? Như vậy anh liền cảm thấy không hề nợ tôi, có thể yên tâm thoải mái ném tôi đi, đúng không?”

“Chát ——” Một tiếng tát đột nhiên vang lên trong phòng.

Vương Đại Hổ đỏ mắt, giơ tay mình, thanh âm khàn khàn mang theo đau đớn tan nát cõi lòng: “Nhiều năm như vậy, em dùng lương tâm mình suy nghĩ một chút xem, anh đối với em như thế nào, chẳng lẽ anh làm nhiều như vậy để đổi lấy những lời hôm nay? Đổi lấy loại lên án vô căn cứ này? Lý Thanh Nhiên, em làm anh rất thất vọng!”

Có lẽ đối với tình nhân trên đời này, lúc cãi nhau là có thể nói ra những lời tổn thương nhau nhất, tựa hồ chỉ khi đối phương lộ ra biểu tình càng thống khổ, càng khó chịu thì trái tim mới không đau đớn như vậy.

Vương Đại Hổ xoay người, cũng không quay đầu lại mà lao ra khỏi cửa.

Giây phút này, hấn sắp tức điên rồi!!

Kiếp trước kiếp này cả hai đời, hấn chưa từng cãi nhau với Lý Thanh Nhiên, càng không nói đến động thủ đánh cậu.

Nhưng ngay hôm nay, ngay vừa rồi, hấn cứ nhiên làm như vậy!!

Vương Đại Hổ hung hăng đạp thùng rác một cước, sau đó ngồi xổm xuống đất ôm đầu khóc rống.

.

Anh ấy đi rồi....

Anh ấy đi rồi....

Thẳng đến khi thân ảnh Vương Đại Hổ biến mất hoàn toàn không thấy, thẳng đến lúc trong phòng không còn ngửi thấy khí tức của hấn, hai chân Lý Thanh Nhiên mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

Trên gương mặt, đau đớn bỏng rát thường thường truyền đến, không ngừng nhắc nhở vừa rồi cậu nói những lời tàn khốc thế nào, vừa rồi cậu làm thế nào bức người mình yêu nhất bỏ đi.

Vì sao lại biến thành như vậy?

Vì sao lại biến thành như vậy!

.....

.....

Từng hàng nước mắt lạnh lẽo từ mắt cậu trượt xuống không ngừng, lại không thể mang đi bi thương và hối hận.

.

Vương Đại Hổ ở dưới lầu đi qua đi lại, đi qua đi lại.

Bởi vì động tác thật sự rất khả nghi nên bác bảo vệ tiểu khu không thể không giơ đèn pin trong tay lại đây đi hai vòng.

“Thằng nhóc, là cháu à!” Vương Đại Hổ ở đây nhiều năm, hàng xóm bốn phía đều quen thuộc, bác bảo vệ cũng đã gặp qua.

“Bác còn tưởng ai? Hơn nửa đêm không ngủ được, ở dưới lầu lác lư đến lác lư đi.... A?... Cháu sao mà.... lớn thế này còn khóc à?”

“.... Không!” Vương Đại Hổ nhếch miệng cười, cố gắng giả vờ không có chuyện gì, nói: “Không, không có, chính là quên chìa khoá, không vào được nhà thôi bác!”

Bác bảo vệ nghe hần giải thích, lập tức tỏ vẻ mày không cần giả vờ, đều là đàn ông, ai cũng hiểu mà.

“Cãi nhau với bạn gái hả?”

Vương Đại Hổ — không nói!

“Ai! Muốn nói tụi bây tuổi trẻ bây giờ!” Bác bảo vệ thờ dãi, đặc biệt thắm thía nói: “Hở một cái liền cãi nhau, hở một cái liền chia tay, nghe bác, hai người có thể yêu nhau đó là duyên phận, phải quý trọng a! Lại nói, cháu là hảo hán, chẳng lẽ không thể nhường nhịn con gái nhà người ta sao? Mau về đi, xin lỗi người ta một câu là được!”

Vương Đại Hổ cười khỏ, do dự nói: “Bác, nhưng mà, cháu, cháu vừa rồi.... không cần thận tát cậu ấy một cái, hiện tại cũng không, không mặt mũi đi lên!”

“Lại còn đánh người?”

“Lúc ấy nổi nóng, đầu trống rỗng, đánh xong cháu liền hối hận.” Vương Đại Hổ khụt khịt mũi, dầy mặt biểu tình “Vợ cháu nếu vì thế mà đá cháu, cháu làm sao bây giờ”.

Bác bảo vệ lập tức tỏ vẻ, đàn ông mà chỉ có tỵ tiền đồ như vậy thôi sao.

“Đàn ông mà! Nóng tính, đến thời điểm xúc động thì đánh một chút, đúng không, có gì đâu.... Kìa thì.... cháu về lấy bàn giặt ra, quỳ lên, quỳ đến lúc vợ cháu đau lòng là xong!”

Cho dù Vương Đại Hổ lúc này ngập bụng là buồn rầu cũng không khỏi bị chọc cười: “Bác à! Bác đây là bày cho cháu cái chủ ý dở hơi gì vậy!”

“Làm gì có chuyện dở hơi!” Bác bảo vệ liên tục cường điệu: “Cái này gọi là chiến lược.... chiến lược công tâm....”

“Xem bác nói vậy hần là ở nhà cũng sử dụng không ít chiến lược công tâm phải không!”

“Ha ha.... Tạm tạm, cũng chỉ có một tháng.... Thằng nhãi này!” Phát giác mình bị lừa khai ra, bác bảo vệ tức gõ đầu Vương Đại Hổ một cái: “Được rồi, không nói vô nghĩa nữa, nhanh đi lên đi, xin lỗi người ta, đừng có như u hồn mà lượn lờ ở đây, cũng không sợ dọa người.”

Không biết vì sao, bị bác bảo vệ ngắt lời như vậy, trong lòng Vương Đại Hổ đột nhiên trở nên thoải mái hơn vài phần, dăng lên vài tia dửng dưng.

“Được rồi.... Cháu đi quỳ bàn giặt....”

Vương Đại Hổ khom người chào, xoay người, chạy về khu nhà bọn họ.

Phía sau truyền đến tiếng bác bảo vệ thì thào tự nói: “Thằng nhóc, phải quý trọng nha, có người có thể mỗi ngày cãi nhau với cháu, bắt cháu đi quỳ bàn giặt kỳ thật là một loại hạnh phúc đó... Phải biết quý trọng....”

Vương Đại Hổ không quay đầu lại, vẫy vẫy tay.

Sau này, hần nghe nói, vợ bác bảo vệ đã qua đời từ nhiều năm trước, bác một mình nuôi con khôn lớn, đến chết cũng không cưới vợ hai.

.

Cửa – vẫn như cũ mở ra.

Giống hệt như lúc mình lao ra.

Vương Đại Hổ ổn định lại hô hấp, rón rén đi vào.

Lý Thanh Nhiên đang đứng trước cửa sổ sát đất.

Tựa hồ nghe thấy cái gì, cậu đột nhiên xoay người lại.

Vương Đại Hổ cứng người, đầy sột giải thích còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị khuôn mặt đầm lệ của đối phương làm sững lại.

Lý Thanh Nhiên xông lên, ôm chặt hắn.

Lúc này cái gì tự tôn, cái gì kiêu ngạo đều hoàn toàn không quan trọng, nếu cầu xin có thể đạt được tha thứ, cho dù là kéo ông quần hần quỳ xuống cầu hần, có gì là không thể?

Đừng bỏ em một mình!

“Đại Hổ, Đại Hổ, em xin lỗi, em xin lỗi, em không cố ý, em cũng không biết vì sao mình sẽ nói ra những lời như vậy, em, em....” Trong bóng tối, Lý Thanh Nhiên lộ ra biểu tình vô thố, đôi tay gắt gao ôm chặt eo người kia, như sợ hắn không bao giờ trở về.

“Không phải em không tốt, là anh không tốt!” Gần như lập tức, cả trái tim Vương Đại Hổ bị hai chữ “đau lòng” chiếm đầy.

Vài tia oán trách cùng tủi thân tất cả đều tan biến.

Lần thứ một nghìn lẻ một, hắn ở trong lòng hung hăng mắng chính mình.

Hắn đời này sống lại để làm gì?

Hắn đời này sống lại để làm gì?

Không phải là vì muốn bù đắp tiếc nuối kiếp trước, không phải là muốn toàn tâm toàn ý thương cậu sao?

Tại sao lại vì chuyện này mà cãi nhau với cậu?

Tại sao lại có thể nói ra lời tổn thương cậu?

Tại sao, tại sao lại có thể động thủ đánh cậu?

Vương Đại Hổ — mày là thằng khốn kiếp!!

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Nhiên Nhiên, đều là anh không tốt!” Vương Đại Hổ đỏ mắt, ôm chặt cậu như muốn nhập cậu vào thân thể mình: “Thực xin lỗi! Thật sự xin lỗi!”

“Hu, hu hu hu.... Đại Hổ.... Đại Hổ....” Từ khi biết “chân tướng” xong, tất cả khủng hoảng và kinh hoàng, lúc này đều phát tiết ra, Lý Thanh Nhiên tựa như trở về lúc còn nhỏ, sau khi chịu thương tổn sẽ vụng trộm ghé vào vai Vương Đại Hổ rơi nước mắt, cậu khóc thương tâm như vậy.

“Nhiên Nhiên....” Vương Đại Hổ chậm rãi vuốt ve lưng cậu, nghẹn ngào nói: “Chúng ta nói chuyện rõ ràng, được không?”

Khi hai người thật sự có thể bình tĩnh để nói chuyện rõ ràng đã là hơn hai giờ sau.

Sắc trời đã tờ mờ sáng, không lâu sau hắn là có thể thấy mặt trời mọc đi!

Vương Đại Hổ xóc chân trên người, quần quanh người trong lòng.

“Cảm giác đỡ hơn chưa?” Hôn hôn trán cậu, Vương Đại Hổ ôn nhu hỏi.

Lý Thanh Nhiên cọ cọ trên ngực hắn, hơi hơi gật đầu.

Vương Đại Hổ luôn nghĩ, nếu phát hiện vấn đề, bạn không đi giải quyết đúng lúc thì vấn đề liền hoá thành bọc mủ, chỉ biết sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, ngược lại, nếu có thể nhịn đau mà “cắt bỏ”, như vậy không lâu sau, mọi chuyện sẽ ổn.

“Đầu tiên, anh muốn giải thích với em.” Vương Đại Hổ áy náy nói: “Anh biết, lúc trước anh không thương lượng với em liên, liên hiền thật cho Uyển Nhi, làm như vậy, đối với em mà nói đúng là rất thiếu trách

nhệm, cũng đúng là tự mình quyết định, không nghĩ đến cảm thụ của em, Nhiên Nhiên.... chuyện này, anh, anh thật sự xin lỗi.”

71. Chương 71: Ưu Tư

Edit: Thanh Thạch

“Anh đúng là phải giải thích.” Trầm mặc thật lâu sau, Lý Thanh Nhiên kéo tay Vương Đại Hổ đặt lên ngực mình, dùng thanh âm yếu ớt mà tửu thân thì thào: “Anh biết không, mỗi khi em nhìn thấy vết sẹo trên bụng anh, mỗi khi em nghĩ đến trong người anh vĩnh viễn mất đi một bộ phận, nơi này của em rất đau, thật sự rất đau, đau đến nỗi em chết mất.”

“Thực xin lỗi, Nhiên Nhiên, thật sự...” Vương Đại Hổ đỏ mắt, không ngừng hôn trán cậu.

Bình tĩnh mà suy nghĩ, nếu Lý Thanh Nhiên sau lưng hắn làm ra loại chuyện này, mình nhất định sẽ tức điên lên mất.

“Nhiều năm như vậy, tại sao anh lại không hiểu?” Lý Thanh Nhiên ngẩng đầu, trong mắt đọng đầy buồn bã: “Mẹ cũng được, em gái cũng thế, hoặc là bất kỳ người thân bạn bè nào, đối với em đều không quan trọng, chỉ có anh, chỉ có anh là người duy nhất em quý trọng, là người quan trọng nhất của em!”

Vì vài hòn đá vó vẫn không liên quan mà khiến bảo bối trân quý nhất phải chịu tổn thương không thể bù đắp, loại thương tâm cùng hối hận này, phần nộ cùng bi thống này không ngừng trùng kích trái tim Lý Thanh Nhiên, khiến cậu hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ có thể giống như trẻ con dùng khóc lóc để phát tiết tâm tình trong lòng.

“Không đáng, thật sự không đáng!” Lý Thanh Nhiên bi thương nói.

Wang Đại Hổ hít hít mũi, trong lòng vừa hạnh phúc vừa thương cảm.

Hắn hạnh phúc vì người mình yêu cũng yêu mình như vậy, để ý mình như vậy.

Mà hắn thương cảm vì –

“Nhiên Nhiên.” Vương Đại Hổ nhẹ giọng nói: “Anh nói thật với em, anh làm vậy cũng là có tư tâm.”

Cảm nhận được người trong lòng cương ngạnh, hắn quyết định nói rõ tất cả.

“Còn nhớ lúc nhỏ hai ta ở trong bệnh viện quen biết cô bé Cổ Tiểu Vũ không? Chính là cô bé đã thúc đẩy em hạ quyết tâm trở thành bác sĩ đấy?”

Lý Thanh Nhiên khẽ gật đầu.

“Kỳ thật kể từ thời điểm đó, anh đều nghĩ, sinh mệnh thật sự rất yếu ớt, mà vận mệnh thì sao? Lại m* nó không ràng buộc, một người vô luận là lớn hay nhỏ, nói không chừng một ngày nào đó liền gặp chuyện gì đấy, bẹp một phát là đi. Mà anh có phải cũng sẽ như vậy hay không?”

“Anh nói bậy cái gì đấy!!” Lý Thanh Nhiên từ trong lòng Vương Đại Hổ ngồi dậy, đôi mày nhăn chặt, cực kỳ không vui che miệng hắn.

Wang Đại Hổ vô thanh cười cười.

“Được rồi, em nghe anh nói hết đã!” Vương Đại Hổ an ủi sờ đầu cậu, một lần nữa kéo thân thể lạnh lẽo kia vào lòng: “Nếu, anh nói là nếu, có một ngày, anh phát sinh chuyện gì bất đắc dĩ ly khai thế giới này, như vậy lưu lại em làm sao được?”

Đối với những người khác mà nói, mất đi người yêu tất nhiên là cực kỳ bi thương. Nhưng rồi sẽ có một ngày, loại bi thống này sẽ nhạt dần, bởi vì bên người họ còn có những người quan trọng khác, hoặc là người thân, hoặc là bạn bè, những người đó chống đỡ bọn họ đi tiếp.

Nhưng Nhiên Nhiên thì khác.

So với kiếp trước, kiếp này cậu càng thêm, càng thêm ỷ lại vào mình.

Từ năm bảy tuổi gặp nhau bắt đầu, bọn họ không tách khỏi nhau, đối với Lý Thanh Nhiên mà nói mình không đơn giản chỉ là người yêu, bạn, người thân, mà càng là một loại ký thác “tinh thần”.

Nếu như mình đột nhiên “chết đi”, như vậy Nhiên Nhiên của hắn có phải sẽ đi con đường cũ?

“Anh đang sống tốt, sao có thể xảy ra chuyện gì!” Lý Thanh Nhiên như trẻ con, tức giận nói.

Vương Đại Hổ cười khổ một tiếng: “Gần đây cũng không biết tại sao, thỉnh thoảng anh lại gặp ác mộng.”

“Ác mộng?”

“Ừ!” Vương Đại Hổ gật đầu: “Một ác mộng rất đáng sợ, thực đáng sợ. Anh mơ, mình chết, sau đó hoá thành một con quỷ, đúng là âm hồn bất tán vẫn ở bên em! Còn em thì... bởi vì không thấy anh nữa mà cực kỳ, cực kỳ đau khổ, giống như con gái suốt ngày khóc a khóc! Mắt cũng sắp khóc mù luôn. Em biết không, khi đó anh muốn em hiểu, anh muốn nhìn thấy không phải là em luôn đắm chìm trong bi thương mà là càng thêm dũng cảm, cho dù chỉ còn một mình nhưng em vẫn có thể sống tốt!”

“Đồ ngốc, anh căn bản không cần lo lắng cái đó!” Thanh âm Lý Thanh Nhiên mang một sự mông lung khác thường, còn có một chút ngọt ngào: “Nếu anh không giữ lời, thật sự chết trước em thì cũng chỉ cần ở âm tào địa phủ chờ em một lúc, như vậy liền không cần lo em sẽ khóc.”

“... Đồ ngốc này! Lý Thanh Nhiên, em thật sự là đồ ngốc sao?” Vương Đại Hổ hít sâu một hơi, bóng ma vẫn chìm sâu nơi đáy lòng một lần nữa khiến hắn cảm thấy sợ hãi khôn cùng: “Anh nói cho em biết, nếu em thật sự làm như vậy, anh vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho em!”

Lý Thanh Nhiên ngẩng đầu, hôn hôn cái cằm lờ mờ cằm râu của hắn: “Không tha thứ cũng không sao, dù sao em đời kiếp kiếp đều phải quấn lấy anh.”

“Lý Thanh Nhiên!”

“Suyt.... Đừng nói nữa....” Cái lưỡi mềm mại ướt át khẽ liếm qua hàng râu, Lý Thanh Nhiên vừa khóc xong, khuôn mặt mang theo một loại thanh diễm trước nay chưa từng có, tựa nỉ non, tựa khẩn cầu, cậu nhẹ nói: “Đại Hổ, em lạnh, anh ôm em được không?... Gọi em Nhiên Nhiên.... Nhiên Nhiên của một mình Đại Hổ.”

Người mình yêu ngồi trong lòng mình tỏ ra mềm mại đáng yêu như vậy, Vương Đại Hổ đang cố vờ “hung ác” căn bản không chịu nổi một kích.

Thôi! Thôi!

Nếu ông trời thật sự quyết định mình sẽ giống kiếp trước mà chết thì cũng coi như số mệnh đi!

Không phải cái loại vội vàng hay cơ khát thân cận da thịt, cũng không phải như ngày thường, Vương Đại Hổ có ý xấu chậm rãi khiêu khích mà là một loại “trao đổi” càng thêm ôn nhu, càng thêm quý trọng, càng thêm triền miên. Nếu ngôn ngữ không thể biểu đạt tâm ý của mình, nếu hôn môi không thể truyền lại cảm thụ của mình, thì liền dùng thân thể nói cho người, dùng đôi môi của mình, hơi thở của mình, chân tay của mình, trái tim của mình... dùng hết thấy của mình để nói cho người biết.

Em yêu anh biết bao nhiêu!

“Đừng nhúc nhích.... Để anh tới.”

“Không sao, em có thể.” Thân thể trắng nõn như ngọc của Lý Thanh Nhiên tản mát ra một loại quyền rũ như hoa hồng, cậu nhẹ nhàng hít sâu một hơi, phần eo dùng lực, nháy mắt liền ngồi xuống.

Hai tiếng than đồng thời vang lên.

Vương Đại Hổ gắt gao ôm cậu, không ngừng hôn lên bờ vai trắng ngần của người trong lòng.

Lý Thanh Nhiên tựa vào ngực hắn, khoé môi đậm hồng tràn ra thở dốc dồn dập không thôi.

“Hổ, Đại Hổ....”

“Ừ, anh ở đây.” Quần áo trên người Lý Thanh Nhiên sớm đã cởi sạch, da thịt trần trụi càng thêm kích động Vương Đại Hổ. Thế nhưng hắn không sốt ruột mà vô cùng kiên nhẫn âu yếm người trong lòng.

“A, a.....” Bộ vị mẫn cảm không ngừng nhận được kích thích, thanh âm Lý Thanh Nhiên càng thêm run rẩy, cảm giác được cậu đã có chút thích ứng, Vương Đại Hổ bắt đầu chậm rãi di chuyển eo mình.

“Đừng, em, em tự mình động.”

“Đồ ngốc, đừng xem nhẹ năng lực của chồng em!”

“Nhưng thân thể anh....”

“Bây giờ còn có khí lực mà nghĩ đến mấy chuyện đó, xem ra anh làm chưa đủ!”

“Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên, thích em.... thích em nhất....”

“Ừ, em cũng vậy, em cũng vậy.”

Phân thân cứng rắn như thiết theo mỗi lần va chạm tầng tầng tiến vào cơ thể ấm áp, chờ đợi giây phút được giải phóng.

Hô hấp càng ngày càng dồn dập, trái tim như tê liệt, khoái cảm dâng lên từ xương sống như mưa rền gió dữ lan toả ra tứ chi, trùng kích cơ thể cũng như tâm linh hai người.

“Hổ, không.... Em không được!”

“Ngoan, chúng ta cùng nhau.”

?

“A! A! A!” Trước mắt trống rỗng, thân hình mảnh khảnh của Lý Thanh Nhiên tạo thành một độ cong hoàn mỹ, theo một trận nóng bỏng dừng mãi trên vào cơ thể, cậu cũng lưu lại chứng cứ kích tình trên người đối phương.

“Còn lạnh không?” Vương Đại Hổ vuốt ve khuôn mặt nhỏ ửng đỏ mồ hôi, ôn nhu hỏi.

Lý Thanh Nhiên vô lực lắc đầu: “Không, ấm lắm.”

Lòng ngực ấm áp cùng thân thể hơi nặng của người yêu, không có gì không khiến Lý Thanh Nhiên cảm thấy hạnh phúc khó tả, trên mặt lộ ra mỉm cười thoả mãn.

Chỉ một lần ân ái hiển nhiên không thể thoả mãn cơ khát đã lâu của người nào đó, dùng chăn bọc lại người trong lòng, Vương Đại Hổ ôm cậu vào phòng tắm, trong lúc tẩy rửa không tránh khỏi lại một phen cọ sủng ra lửa. Thẳng đến trời sáng trưng, Lý Thanh Nhiên nằm trên giường đã mệt đến mức mí mắt cũng không mở được, nhẹ nhàng hôn cái trán ửng đỏ mồ hôi, Vương Đại Hổ ghé vào tai cậu nỉ non: “Thấy thế nào?”

“..... Ừm, muốn ngủ.”

“Thế thì ngủ đi, anh ở cạnh em.”

Cảm nhận được hơi thở của người trong lòng dần trầm tĩnh, trong tim Vương Đại Hổ quấn quanh trêu mếu vô hạn.

Kiếp trước, kiếp này, hắn có phúc đức gì mà có thể có được một tình yêu thuần túy như vậy.

Chỉ là –

Wương Đại Hổ cúi đầu thở dài.

Trên tường đồng hồ điện tử hiện ra con số đỏ rực, biểu lộ hiện tại là: ngày 18 tháng 11 năm 2005.

Wương Đại Hổ nhớ rõ ràng, đời trước hắn chết vào ngày 18 tháng 11 năm 2006.

Nói cách khác, ngày này một năm sau, hắn cực kỳ cực kỳ có khả năng – sẽ chết.

Kỳ thật đời trước với đời này đã có quá nhiều chuyện xảy ra không giống nhau.

Nhưng không biết vì sao Vương Đại Hổ vẫn luôn có dự cảm, loại dự cảm “chuyện nên đến, một ngày nào đó rồi cũng sẽ đến”.

Cho nên, hẳn hi vọng Nhiên Nhiên có thể cởi bỏ khúc mắc với mẹ mình, đợi ngày đó thật sự tới, không đến mức hoàn toàn sụp đổ, không đến mức làm ra chuyện giống như đời trước, chuyện khiến Vương Đại Hổ thống khổ.

“Bảo bảo nhà chúng ta thông minh như vậy.” Bên tai người ngủ say, Vương Đại Hổ đầy yêu thương thầm thì: “Em còn phải trở thành bác sĩ giỏi nhất thế giới, cứu thật nhiều thật nhiều người mà!... Chỉ cần em có thể sống tốt.... Với anh.... chính là.... hạnh phúc lớn nhất.”

72. Chương 72: Thăng Thấn

Edit: Thanh Thạch

Đầu mùa đông tuyết bay rợp trời khiến thôn Hưng Nghiệp trong đêm khuya vốn yên lặng càng thêm cô tịch.

Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên phủi bớt tuyết trên người, đập đập vào cánh cửa sắt, chỉ chốc lát sau, có người ra mở cửa.

“Đại Hổ, Thanh Nhiên, hai đứa về rồi à.” Mở cửa là một cô gái trẻ khoác chiếc áo lông ngắn, Vương Đại Hổ gật đầu, kêu một tiếng: “Chị họ.... Bà nội sao rồi...”

Tần Lam nghe vậy hốt mất lại đồ, lắc đầu: “Bác sĩ nói chỉ sợ không qua được đêm nay.”

Vương Đại Hổ cảm thấy trước mắt bỗng tối đen, vẫn là Lý Thanh Nhiên phía sau giữ hắn mới không ngã xuống.

Không nói nữa, mấy người vội vàng vào trong nhà.

Những người trong gia đình đều đã có mặt đông đủ, ba mẹ Đại Hổ, Tần Lam, còn cả Vương Diệu Tổ và Long Nhất Minh.

Thấy hai người vén rèm đi vào, Trương Phương vội lau nước mắt trên mặt: “Mau tới đây gặp bà đi, từ nhỏ đến lớn bà thương con nhất!” Vương Đại Hổ nặng nề gật đầu.

Trên chiếc giường gỗ, bà lão đã mặc bộ đồ đẹp nhất của mình, nằm ở chỗ đó, khuôn mặt thật bình tĩnh, thấy hai người đi tới thì nở nụ cười.

“Đại, Đại Hổ và Nhiên Nhiên tới rồi...”

“Bà nội –” Nước mắt Vương Đại Hổ lạch cạch rơi xuống: “Cháu của bà đến rồi –”

“Tốt, tốt.” Bà lão khẽ cong khoe miệng, nói với mọi người trong phòng: “Các, các con ra ngoài đi, mẹ, mẹ có vài lời muốn nói với hai đứa.”

Đợi cho mọi người ra ngoài hết, bà lão nâng tay run rẩy xoa đầu Vương Đại Hổ đang quỳ trên mặt đất.

“Cháu ngoan, bà hỏi cháu một chuyện, cháu phải trả lời thành thật, được không?”

“Bà nội, bà hỏi đi!”

“Cháu, cháu với Nhiên Nhiên có phải cũng giống như chú cháu với Long Nhất Minh đúng không?”

Vương Đại Hổ nhìn bà đã mờ hai mắt, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng chỉ nặng nề gật đầu.

Trên mặt bà lão rõ ràng xuất hiện biểu tình thất vọng, bà thở dài một tiếng, lẩm bẩm: “Quả nhiên là thế sao?”

“Bà nội!” Lý Thanh Nhiên bên cạnh đột nhiên quỳ xuống, trên mặt tràn ngập bi thương và áy náy: “Đều là cháu không tốt, bà đừng giận Đại Hổ.”

“Cháu gốc...” Bà lão nhếch khoé miệng khô nứt, nâng tay run rẩy sờ đầu Lý Thanh Nhiên: “Cháu từ nhỏ đã thông minh hiểu chuyện, trong lòng bà cháu với Đại Hổ đều như nhau.”

“Cháu biết, cháu biết!” Lý Thanh Nhiên rơi lệ.

Trong đầu nhớ lại trước đây, bà chăm sóc mình rất chu đáo, người bà hiền lành không ghét bỏ mình là cô nhi, mà dùng sự quan tâm khiến mình dần dần dung nhập vào nhà này, cho đến khi trở thành một phần của nó. Bà giản dị như vậy, thiện lương như vậy.

Trong mắt bà lão loé lên ôn nhu nói với Lý Thanh Nhiên: “Đại, Đại Hổ về sau liền giao cho cháu.... Đứa nhỏ này rất cố chấp, đời này đều sẽ đối tốt với cháu.”

“Bà nội —” Lý Thanh Nhiên không nhận được khế kều.

Bà lão chuyển đầu về phía Đại Hổ nói: “Các, các cháu phải sống thật tốt.”

“Bà nội, cháu với Nhiên Nhiên nhất định sẽ thật hạnh phúc!” Vương Đại Hổ nắm chặt bàn tay gầy guộc chỉ còn một tầng da của bà, nước mắt chảy dài.

“Tìm, tìm một dịp nói với ba mẹ cháu, không nên gạt bọn họ.”

“Vâng!”

“Được rồi ~ Bà, bà muốn, muốn nói với ông cháu một chút.”

“Vâng, để cháu gọi ông.”

Ông lão tựa hồ đã sớm đoán được, chờ ở cửa. Trên mặt ông là thần sắc bi thương nhưng cũng thực thản nhiên, dường như trong lòng ông đã sớm biết, chỉ cần là người thì rồi sẽ có một ngày này!

Đại Hổ cùng mọi người chờ ở bên ngoài, một lát sau, ông nội đi ra, thoạt nhìn càng già thêm nhiều, ông khàn khàn nói: “A Phân đi rồi!”

“Mẹ —” Cho dù đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng thật sự đến một khắc kia cũng khiến người khó có thể thừa nhận, đặc biệt là Vương Diệu Tổ, cơ hồ là khóc ngất đi.

.

Nhà ông Vương là nhà có danh dự uy tín nhất thôn Hưng Nghiệp, mà bà Vương lúc đi là hưởng thọ bảy mươi tám, tính là hỉ tang. Cho nên hậu sự được tiến hành khá long trọng, Vương Đại Hổ là trưởng tôn đời thứ ba, ngoại trừ để tang còn phải xử lý các loại nghi lễ đám tang, tiếp đón khách khứa, thật sự rất mệt.

Cho đến hết bảy ngày, bà rốt cuộc an vị xuống mồ, nhà Vương Đại Hổ mới có thể nghỉ ngơi một chút.

Tối hôm ấy, hai người nằm trên giường, Vương Đại Hổ đột nhiên nói với Lý Thanh Nhiên: “Anh muốn nói chuyện hai chúng ta với ba mẹ.”

Lý Thanh Nhiên nghe vậy, cả người cứng đờ, thật lâu sau mới nói: “Chờ một chút đi, bà vừa mới đi, đừng lại kích thích cô chú!”

“Không! Anh quyết định rồi!” Vương Đại Hổ ôm chặt eo cậu: “Sự tình sớm muộn gì cũng phải nói rõ, hai chúng ta là thật tâm yêu nhau, có gì mà không thể nói, ba mẹ cũng nhìn em lớn lên từ nhỏ, bọn họ nhất định sẽ chúc phúc cho chúng ta.”

Ngoài dự kiến của Vương Đại Hổ với Lý Thanh Nhiên, lúc hai người quỳ trước mặt ba mẹ, nói thẳng sự tình ra, Vương Quang Tông cùng Trương Phương lại biểu hiện cực kỳ bình tĩnh, thậm chí còn có cảm giác “đã biết từ lâu rồi”.

Âm thầm lau mồ hôi trong lòng bàn tay, Vương Đại Hổ ngẩng đầu nhìn mẹ mình mặc dù không lên tiếng nhưng ánh mắt đã phấp phấp, kim lòng không được nói: “Ba, mẹ con bất hiếu làm ba mẹ thất vọng rồi, chỉ là con với Nhiên Nhiên thật sự không thể cách xa nhau, ba mẹ hiểu cho chúng con.”

Wương Quang Tông dụi tắt diều thuốc trong tay, nặng nề thở dài: “Hổ à! Ba biết, con từ nhỏ đã có chủ ý của mình, một khi đã quyết thì tám con ngựa cũng không lôi lại được. Ba cũng biết Nhiên Nhiên là đứa trẻ

ngoan, nhưng – nhưng mà hai con chung quy đều là nam, con đường này về sau không dễ đi, các con thật sự đã nghĩ kỹ chưa?”

“Ba!” Vương Đại Hổ nắm chặt tay Lý Thanh Nhiên, dùng thanh âm khàn khàn trầm giọng nói: “Từ năm bảy tuổi khi con lại mở mắt ra, con liền quyết định sẽ dùng thời gian cả đời đi tìm một người. Nếu con tìm được người ấy, con sẽ bảo vệ người ấy, không để người ấy phải chịu bất kỳ thương tổn nào. Nếu con tìm được người ấy, con sẽ quý trọng người ấy, sẽ coi người ấy là trân bảo duy nhất thế gian này. Nếu con tìm được người ấy, con sẽ yêu người ấy thẳng đến khi sinh mệnh chấm dứt. Mà hiện tại con đã tìm được người ấy.” Vương Đại Hổ quay đầu, chăm chú nhìn Lý Thanh Nhiên, trong đôi mắt có rất nhiều thâm tình không nói nên lời, nhiều đến nỗi cho dù là Vương Quang Tông cùng Trương Phương cũng không lòng được mà cảm động.

“Ai! Thôi.... Thôi....” Vương Quang Tông trầm mặc một lát, cười khổ một tiếng, nói với vợ mình: “Phương Nhi, con cháu tự có phúc của con cháu, con đường sau này cứ để bọn nó tự mình bước tiếp.”

Trương Phương nghe vậy, lau lau khoé mắt đỏ hồng, đột nhiên bước vào phòng, chốc lát sau mang ra một chiếc hộp sắt màu đỏ.

“Nhiên Nhiên, con lại đây!”

Lý Thanh Nhiên nghe gọi liền đi qua.

“Đây là lúc trước khi cô vào cửa, bà nội con đã cho cô, coi như là đồ gia truyền nhà họ Vương đi, hôm nay cô giao cái này cho con, con – về sau cùng Đại Hổ phải sống thật tốt!”

“Cô...” Lý Thanh Nhiên nhìn bức tượng Phật bằng ngọc trên tay, cứng ngắc không dám động, vốn đã tính đến trường hợp xấu nhất lại không nghĩ rằng –

“Đứa ngốc, còn gọi cô cái gì...” Trương Phương mỉm cười vỗ vai cậu: “Giống như Đại Hổ, gọi mẹ đi!”

Hai mắt Lý Thanh Nhiên đau xót, trái tim quặn lên khiến cậu như muốn ngất đi, cậu há miệng, cuối cùng hô một tiếng: “Mẹ –”

“Ai! Ai!”

“Mẹ!” Vương Đại Hổ nhìn một màn này, thật sự là vừa mừng vừa sợ, không nhận được tiến lên, ôm cả mẹ lẫn người yêu vào ngực: “Con cảm ơn mẹ! Cảm ơn ba!”

Hắn là may mắn biết bao mới có thể có được người thân thiện lương, khoan dung như vậy.

.

Bà nội vừa đi, cả nhà đều lo lắng cho ông nội, rốt cuộc dưới yêu cầu cường liệt của ba mẹ Đại Hổ, cả nhà đón ông lên thị trấn cùng ở. Vương Đại Hổ nhiều năm trước đã chuẩn bị một ngôi nhà hơn 50m2, có vườn hoa, đủ cho cả gia đình vào ở.

Vì thế, nén lại bị thương mất đi người thân, sinh hoạt của mỗi người dần khôi phục lại quỹ đạo vốn có, mà Vương Đại Hổ cùng Lý Thanh Nhiên cũng đáp chuyến bay trở về Bắc Kinh.

“Em vẫn còn nghịch cái đó à!” Nhìn Lý Thanh Nhiên bên cạnh không ngừng vuốt ve ngọc Phật, Vương Đại Hổ buồn cười nói: “Từ lúc lên máy bay đến giờ cũng sờ chưa đủ, cẩn thận rơi vỡ đấy!”

“Nói bậy bạ gì đó!” Lý Thanh Nhiên bất động thanh sắc lườm người nào đó, nghĩ nghĩ lại đột nhiên muốn đeo thứ trong tay lên cổ Vương Đại Hổ.

Wương Đại Hổ ngạc nhiên: “Em làm gì vậy?”

“Đừng nhúc nhích! Đều nói ngọc có thể dưỡng người, cái này là tượng Phật, khẳng định rất linh, thân thể anh không tốt, đeo cái này sẽ khiến Phật Tổ phù hộ anh!”

Nhìn cậu nghiêm túc chuyên chú đeo nó lên cổ mình, Vương Đại Hổ vừa tức vừa buồn cười nhéo nhéo mũi cậu: “Đồ ngốc, đây là mẹ anh cho em nhận con dâu, em đưa anh làm gì! Ngoan, tự đeo đi...”

Thấy Lý Thanh Nhiên vẫn cố chấp không chịu, Vương Đại Hổ bất đắc dĩ thở dài, lôi ra cái “thẻ chó” trên cổ.

“Em xem! Anh có thứ này bảo hộ rồi, tuyệt đối không có việc gì!”

Miếng thiết màu đồng bởi vì đeo lâu mà có chút loang lổ, trên mặt là hình đầu hổ rất to uy phong lẫm lẫm, khí thế bức người.

Nhẹ nhàng hôn nó một cái, Vương Đại Hổ cười đắc ý nói: “Anh đeo cái này đã đủ nặng rồi, giờ đeo thêm cái kia nhờ gãy xương cổ thì sao!”

Lý Thanh Nhiên: “.....”

Đang suy xét muốn để “bảo bối” quan trọng ở chỗ nào mới tốt.

73. Chương 73: Ngày Đó

Edit: Thanh Thạch

Một năm sau, Công ty trách nhiệm hữu hạn công nghệ mạng Hoàng Đạt Bắc Kinh.

Phùng Nam lão đà lão đảo ôm một chồng tư liệu đồ sộ, đá văng cửa phòng tổng giám đốc.

“..... Canh nóng anh để lại cho em đã ăn chưa.... Cái gì, không ăn.... Tại sao, đây là anh cố ý dậy sớm nấu cho em mà.... Em ngại tanh à....” Phùng Nam nhìn thủ trưởng ngồi trên ghế da đầy mặt ngọt ngào, không thêm ngẩng mặt nhìn mình, hai mày lập tức nhíu lại, được lắm, ông chủ cư nhiên trong giờ làm việc mà dám làm việc riêng.

“Đồ ngốc, là cá trích mà, đương nhiên ăn sống thì tốt hơn, rất có dinh dưỡng! Em tối hôm qua mới được một nửa đã hôn mê, phải bồi bổ.... Alo alo? Sao lại cúp máy?” Chớp chớp mắt, người nào đó không hiểu gãi đầu.

Ai bảo anh đùa giỡn người ta, xứng đáng! Phùng Nam thầm mắng trong lòng một câu, lập tức tức giận vút đóng trong tay xuống bàn làm việc.

“Có thời gian gọi điện cho anh Thanh Nhiên không bằng ký thêm mấy cái hợp đồng, cả công ty bảy mươi người đều trông đợi vào anh phát cơm đó!”

Đóng lại di động, Vương Đại Hổ nhìn cây nắm mặt mày khó chịu, chặc chặc nói: “Anh chỉ phải Lăng Phong đi công tác có nửa tháng thôi, em có cần hận anh như vậy không!”

Phùng Nam nghe vậy, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi phản bác: “Anh nói vậy, em không có!”

“Không có?” Vương Đại Hổ ác ý huýt sáo: “Thượng Hải là đô thị quốc tế hoá, cuộc sống năng động náo nhiệt, Cao Lăng Phong của chúng ta bộ dạng lại được người yêu thích, chơi đùa với vài thiên kim tiểu thư hay vũ nữ phong lưu không phải là dễ như trở bàn tay.”

“Anh, anh, anh!!!” Phùng Nam tức đến xì khói: “Lăng Phong mới không như vậy! Anh ấy đã nói chỉ yêu mình em.”

“Thế nhưng không chắc chắn nha.” Vương Đại Hổ ung dung tựa vào lưng ghế, quyết định giữa lúc công tác tìm ít chuyện tiêu khiển: “Không sai! Lăng Phong yêu em nhưng cũng chưa chắc đã chịu nổi em vẫn cứ làm cao như vậy! Ý vào người ta tốt với em liền được đằng chân lân đằng đầu, nếu là anh thì đã sớm chia tay rồi. Xem đi! Chờ cậu ta trở về không biết chừng lại mang theo một người ngoan ngoãn dịu dàng, em lúc đó liền thành quá khứ!”

“Nói vậy! Lăng Phong sẽ không như anh nói.” Phùng Nam nhìn Vương Đại Hổ bộ dạng bình tĩnh, trong lòng vừa hận lại vừa vội.

Lăng Phong sẽ không lộ ra cái gì trước mặt cậu.... Chẳng lẽ thật sự có ý khác?....

Phùng Nam tủi thân nghĩ: Mình không đáp ứng lời cầu hôn của anh ấy là vì ngày đó rất kinh ngạc, rất thẹn thùng mà.... lại không có ý gì khác. Thế mà người kia hôm sau liền xách vali chạy trốn, hại cậu muốn đáp ứng cũng không được.

“Đều là tại anh! Đang êm đẹp tự dưng cử anh ấy đi công tác làm gì!” Phùng Nam càng nghĩ càng hoảng, rốt cuộc bạo phát, cũng không quản người trước mặt chính là lãnh đạo của mình, cầm đồ trên bàn ném ào vào người hắn.

“Au ui ui....” Vương Đại Hổ tránh trái tránh phải, giơ tay đầu hàng: “Được rồi, được rồi, tổ tông của tôi, tôi sợ rồi, đừng ném nữa.... Cho em một đề nghị, muốn nghe không?”

“Là, là, cái gì?” Tiểu Phùng Nam đáng thương nuốt nước miếng hỏi.

“Khụ khụ khụ.... Là như vậy.... Hợp đồng với công ty Bác Lâm ở Thượng Hải xảy ra vấn đề, Lăng Phong nói cần thêm ít nhất mười ngày nữa.... Au ui.... Anh còn chưa nói xong mà, trước thu hồi lại nước mắt trên châu của em được không.”

“Đừng vô nghĩa nữa, nói tiếp đi.” Tâm tình Phùng Nam rõ ràng đang ở trạng thái mưa rào, ách giọng phần nộ kêu.

“Cho nên ông chủ quyết định phái thêm một người đi Thượng Hải, giúp Lăng Phong...”

“Em đi!!” Không đợi Vương Đại Hổ nói hết câu, Phùng Nam lập tức trừng lớn mắt, dùng biểu tình “anh mà không để em đi em liền cắn chết anh” nhìn thủ trưởng của mình.

Wương Đại Hổ không quan tâm nhún vai.

Mang theo thấp thỏm bất an hoặc là quyết tâm muốn “bắt kẻ thông dâm tại giường”, Phùng Nam lấy tốc độ 100km/h hấp tấp vọt ra ngoài.

Tích tích tích.... Tiếng ầm phồm di động vang lên, khi ấn gửi tin nhắn cho đối phương, Vương Đại Hổ dùng giọng Thiểm Tây ngân nga: “Nắm đã vào rồi”

Khách quan có thể nhắm nháp

~ Ừ hự hừ hự

~”

.

Bóng đêm bắt đầu buông xuống, Vương Đại Hổ rốt cuộc thoát khỏi đồng văn kiện đồ sộ.

Mắt nhìn đồng hồ trên tường, hắn quyết định tan tằm về nhà.

Mở ra chiếc SUV mới mua không lâu, hừ nhỏ một đoạn nhạc, hắn một đường chạy về nhà.

“Anh đã về rồi!” Nghe tiếng mở cửa vang lên, Lý Thanh Nhiên đeo tạp dề bước ra từ phòng bếp.

Oa oa oa

~ Vương Đại Hổ hai mắt toả sáng, tiến lên ôm eo thon của người ta, dùng biểu tình đùa giỡn phụ nữ nhà lành nói: “Ồ đâu ra cô vợ nhỏ hiền lành thế này, nhìn qua cũng quá ngon miệng.”

“Lăn sang một bên đi!!” Khuỷu tay Lý Thanh Nhiên huých vào bụng Vương Đại Hổ.

Người nào đó cong mình thành con tôm, nhe răng nhếch miệng kêu: “Dạ!”

Dưa chuột xào tôm, sườn xào chua ngọt, rong biển xào tỏi, bánh ga tô.

Wương Đại Hổ ăn mỹ mãn, thâm nghĩ, Nhiên Nhiên nhà mình tay nghề càng ngày càng tốt, có thể đi làm đầu bếp được rồi!

“Đúng rồi!” Gặm xong một miếng sườn, hắn hỏi: “Em hôm nay phải đi bệnh viện thực tập đúng không? Thế nào, có thích ứng không?”

Khác hẳn bốn năm đã tốt nghiệp, Lý Thanh Nhiên học y giờ vẫn là sinh viên. Không! Chính xác hơn là cậu đang học lên thạc sĩ.

(Vương Đại Hổ: Ô ô

~ So bằng cấp với người ta, mình không bì nổi.)

Gần đây cậu đang theo thầy giáo thực tập trong một bệnh viện tại Bắc Kinh.

“Cũng được!” Lý Thanh Nhiên sắc mặt bình thường: “Mọi người đều tốt.”

Nghe cậu nói, Vương Đại Hổ đột nhiên trầm mặc một chút.

Lý Thanh Nhiên hơi nhú mày: “Làm sao?”

“Anh muốn xem em mặc áo blouse trắng!” Vương Đại Hổ đầy mặt mộng ảo nói: “Nhất định tràn ngập mỹ cảm cảm dục!!”

Ô ô, lúc trước sao mình lại học khoa máy tính chứ, nếu cũng học y thì giờ không phải là có thể cùng Nhiên Nhiên “song túc song phi” sao?

“Cốc —” Một chiếc đĩa gỗ mạnh vào cái đầu đang miên man suy nghĩ, Vương Đại Hổ kêu đau một tiếng, Lý Thanh Nhiên hừ lạnh.

Cái đồ đầu óc toàn là phế liệu.

Ăn xong cơm tối, hai người ngồi ở sofa xem TV. Một lúc sau, từ phòng bếp truyền ra một mùi thảo dược gay mũi.

Vừa ngửi thấy mùi này, thần tình Vương Đại Hổ lập tức tối xuống, cả khuôn mặt nhăn nhó, kéo kéo tay áo Lý Thanh Nhiên, hần tỏ vẻ đáng thương nói: “Em yêu, cái kia anh uống cả nửa năm rồi, có thể ngừng được rồi!”

“Không được!” Lý Thanh Nhiên trăm đình tiệt thiết trả lời.

Từ sau khi Vương Đại Hổ hiến thận xong, Lý Thanh Nhiên đối với sức khỏe của hắn đã tiến tới trình độ trông coi nghiêm ngặt.

Chẳng những nghiêm khắc quy định thời gian nghỉ ngơi hằng ngày, quy luật ẩm thực, còn cố ý tìm hiểu trung y, tìm bài thuốc giúp hắn điều trị thân mình.

Đối với tâm ý người yêu, Vương Đại Hổ tất nhiên là cao hứng cảm động! Nhưng thuốc bắc khó uống đúng là không cần bàn cãi!

Hai mươi phút sau.

“Thuốc đắng dã tật! Nào —” Lý Thanh Nhiên bưng bát thuốc đắng nghét, cười một cái vô cùng dịu dàng nói: “Nhanh uống đi!”

Vương Đại Hổ thầm khóc hai tiếng, giữa không uống cùng không thể làm vợ mình tức giận, quyết đoán chọn cái sau.

Vì gia đình, uống!

“Ngoan lắm!” Nhìn Vương Đại Hổ bị đắng đến chảy nước mắt, Lý Thanh Nhiên rướn người nhẹ nhàng hôn lên trán hắn một cái, coi như khen ngợi.

Ngày bình thường vụn vặt nhưng lại tràn ngập ấm áp cứ như vậy từng chút đi qua.

Mà nếu có thể, Vương Đại Hổ hi vọng nó có thể vĩnh viễn đi tiếp.

Ăn một viên mứt quả cho ngọt mồm, hắn làm bộ như lơ đãng nói: “Sắp tới chúng ta đi du lịch một chuyến đi!”

Lý Thanh Nhiên ngẩn người, lập tức hỏi: “Đi đâu?”

“Đảo Bali hoặc là Maldives? Hawaii cũng được, nhưng mà nghe hai thằng quý kia lần trước gọi điện nói, chú anh với cha nuôi muốn đến đây kỷ niệm tròn hai mươi năm ngày cưới, chắc chắc..... Hai người này đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn cứ buồn nôn như vậy!”

Đối với châm chọc của người yêu, Lý Thanh Nhiên mắt diếc tai ngơ, trong đầu nhanh chóng tra lại thời gian biểu của mình, nghĩ kỹ xong mới nói: “Được rồi, chờ hai tháng thực tập này chấm dứt....”

“Vạn tuế!!” Không đợi cậu nói xong, Vương Đại Hổ đã giơ tay hoan hô, cái bộ dạng vui sướng như thể trúng xổ số năm trăm vạn.

Hai tháng sau chính là sinh nhật mình, nói vậy Đại Hổ muốn cho mình cái gì kinh hỉ đi!

Lý Thanh Nhiên hiểu ý cười.

Được rồi! Lần này tùy theo anh ấy đi.

Trong lòng Vương Đại Hổ quả thật là cao hứng, đương nhiên, khác với suy nghĩ của Lý Thanh Nhiên, cao hứng này còn bao hàm một tia lo âu.

Cách ngày tử vong của kiếp trước càng gần, Vương Đại Hổ kỳ thật càng thấp thỏm.

Hắn sẽ luôn nhịn không được mà nghĩ liệu chuyện xưa có tái diễn hay không, giống như trong phim “Final Destination”, hắn may mắn thoát khỏi tay tử thần nhưng cuối cùng vẫn không trốn khỏi “cái chết”.

Nhìn gương mặt ôn nhu tuấn tú của Lý Thanh Nhiên, sợ hãi cùng chua xót trong lòng Vương Đại Hổ không nhịn được mà trào ra.

Nếu thật sự không thoát được “số mệnh” như vậy người hắn yêu nên làm cái gì bây giờ!

“Sao vậy?” Chú ý tới mặt Vương Đại Hổ hơi bất thường, Lý Thanh Nhiên lo lắng hỏi: “Thân thể không thoải mái sao?”

“Không!” Ôm eo cậu, Vương Đại Hổ làm nũng: “Chính là rất cao hứng, có thể đi hưởng tuần trăng mật với em chính là giấc mộng của anh nha!”

Lý Thanh Nhiên lắc đầu nói: “Đồ ngốc!”

Đúng vậy! Có lẽ mình đang tự doạ mình thôi!

Chung quy kiếp trước với kiếp này có quá nhiều chỗ không giống nhau.

Ngày đó, có thể sẽ như bình thường, bình thường mà qua!

Vương Đại Hổ cầu nguyện tự đáy lòng.

74. Chương 74: Âm Ảnh

Edit: Thanh Thạch

Sự thật chứng minh, lo lắng và sợ hãi của Vương Đại Hổ hoàn toàn không có giá trị.

Đến “ngày đó”, hắn đang cùng Lý Thanh Nhiên đi du lịch tại một khu resort ở Maldives.

Sáng sớm, hắn mở mắt, hôn hôn người trong lòng còn chưa tỉnh, sau đó cởi trần chỉ mặc một chiếc quần bãi biển màu đỏ xuống lầu làm bữa sáng.

Sandwich đơn giản với chân giò hun khói và trứng ốp lết nhưng lại rất ngon miệng.

Cả buổi sáng hôm đó trải qua trên chiếc ca nô thuê.

Không thể không nói, chạy như bay giữa đại dương mênh mông, cảm giác thật m* nó đã.

Hai người giống như quay lại thành trẻ con năm sáu tuổi, không kiêng nể gì mà cười lớn, hướng về hải dương xanh thăm hết to mấy câu linh tinh.

Bọn họ còn đi lặn, khi Vương Đại Hổ sợ hãi than: Oa ~ có nhiều cá quá, cá lớn, cá nhỏ, cá hồng, cá vàng, cá hình tam giác, hình bầu dục; Lý Thanh Nhiên ở bên cạnh sẽ sửa đúng: Đó là cá bướm, cá bảy màu, cá hổ, cá hoàng hậu và cá thanh ngọc. Cuối cùng còn tặng kèm ánh mắt anh nên đọc thêm sách.

Vương Đại Hổ cười to, một giây sau chặn lên cái miệng nhỏ tức chết người không đền mạng kia.

Thời tiết nhiệt đới thay đổi nhanh chóng, đến buổi chiều tự dưng lại mưa to.

Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên nằm trên võng, mặc những giọt mưa ngẫu nhiên từ lá chuối tây rơi xuống người họ.

Mà buổi tối chính là một bữa ăn bên ánh nến được chuẩn bị chu đáo, rượu vang đỏ năm mươi năm kết hợp với bít tết bảy phần chín, cộng với nền nhạc Chopin trữ tình, đương nhiên cuối cùng không thể thiếu được món quà mà Vương Đại Hổ đã chuẩn bị kỹ càng.

“Trên đời này có người dùng dao giải phẫu để làm quà sinh nhật sao?” Lý Thanh Nhiên hơi mím môi trêu ghẹo cười nói.

Vương Đại Hổ ngược lại đầy mặt đắc ý nói: “Thế nào? Rất đặc biệt đúng không?”

Đó đương nhiên không phải là dao giải phẫu thật sự, chỉ là một món đồ thủy tinh mỹ nghệ, những viên kim cương nhỏ xíu khảm đầy lưỡi dao, khiến nó thoát nhìn vừa sắc bén lại vừa hoa lệ.

Hiển nhiên, Lý Thanh Nhiên thực thích món quà này, chứng cứ chính là ánh mắt cơ hồ sắp tan chảy.

Bữa tối lãng mạn qua đi, hai người nắm tay nhau đi dạo trên bờ biển.

Vầng trăng sáng tỏ chiếu rọi trên người bọn họ, bên tai truyền đến tiếng sóng biển rì rào.

Khi Vương Đại Hổ cười gian trải một chiếc khăn tắm to trên bãi cát, Lý Thanh Nhiên nâng tay thần nhiên ném cả vật mình xuống.

Một loại tình cảm kịch liệt đột nhiên phát ra.

Đôi môi dùng tần suất cực cao mà ma sát lẫn nhau, hô hấp cực nóng phun tại cánh mũi, Vương Đại Hổ giống như dã thú cơ khát đã lâu, trong giây phút đã đẩy ngã Lý Thanh Nhiên xuống đất.

“Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên.....” Hắn một lần lại một lần gọi tên cậu.

Mà mỗi lần hắn gọi, Lý Thanh Nhiên đều sẽ không kìm được mà rung động một chút, sẽ không tự chủ được mà rên một tiếng.

Thở dốc, cắn mút, lộn xộn.

Mang theo một loại gấp gáp, mang theo một loại tuyệt vọng, Vương Đại Hổ một lần lại một lần xỏ xuyên qua thân thể mảnh khảnh dưới thân.

Lý Thanh Nhiên thuộc về Vương Đại Hổ.

Vương Đại Hổ thuộc về Lý Thanh Nhiên.

Đây chính là điều đương nhiên, không có gì có thể tách bọn họ ra.

Cho dù là cái chết cũng không thể.

Giây phút này, Vương Đại Hổ bỗng nhiên hiểu ra!

Nếu ngay cả cái chết cũng không thể, thì còn cái gì đáng sợ nữa đâu?

“Đại Hổ.” Ngón tay thon dài của Lý Thanh Nhiên gắt gao bám chặt tấm lưng ướt đầm mồ hôi của hắn, ngón chân đáng yêu cuộn lại, khuôn mặt trắng nõn dưới ánh trăng ửng hồng, tựa như một gốc hoa mạn đà la bên bờ Vong Xuyên, yêu diễm động nhân như vậy.

“Anh ở đây, anh ở đây.” Vương Đại Hổ vừa hôn vừa đáp.

“Em yêu anh.” Lý Thanh Nhiên động tình nói.

“Anh cũng yêu em.” Vĩnh viễn yêu em.

Mà sáng sớm ngày hôm sau, khi Vương Đại Hổ mở mắt ra, câu đầu tiên chính là: “Cảm tạ ông trời.”

Hắn không chết, vẫn sống nhăn.

Ác mộng kiếp trước không phát sinh, không có đêm mưa, không có mụ điên, trái tim vẫn đập ở trong ngực, hắn còn sống!!

Vương Đại Hổ mừng rỡ như điên.

Nhào lên người Lý Thanh Nhiên bắt đầu cuồng hôn một trận.

Tuy rằng cuối cùng bị người yêu tức giận đạp xuống giường nhưng người nào đó vẫn cứ ha ha cười ngu cả buổi sáng.

.

Chuyến đi Maldives mỹ lệ kết thúc, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên trở lại Bắc Kinh.

Giống như cưỡi được tầng gông xiềng cuối cùng trên người, Vương Đại Hổ cảm giác cả người đều nhẹ đi năm cân, ngay cả đi đường cũng nhẹ bẫng, đầu óc ngập tràn tưởng tượng về sau hắn cùng Nhiên Nhiên nhà hắn thân thân ái ái, ngọt ngào mật mật, bạch đầu giai lão.

Nhưng mà, sự tình thật sự sẽ giống như Vương Đại Hổ tưởng tượng sao?

Không! Đương nhiên là không, bởi vì ở chỗ mà hắn không biết, có một người đã bị đa số mọi người bỏ quên, lặng lẽ theo dõi bọn họ, cừu hận loé lên trong ánh mắt, biểu tình điên cuồng hiện ra trên khuôn mặt bần thủ, cô cầm chặt hung khí trong tay, trong đầu chỉ có một ý niệm, đó chính là “báo thù”!

Cô, muốn, báo, thù.

“Cái gì, có người theo dõi em?” Vương Đại Hổ trừng to mắt, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Thế nào, có bị thương không?”

Lý Thanh Nhiên đặt chiếc đũa trong tay xuống, nhú mày, dùng biểu tình anh đừng ngạc nhiên nói: “Em không sao, anh đừng lo.”

“Có biết là ai không?”

Vương Đại Hổ biết Lý Thanh Nhiên có rất nhiều người theo đuổi, cũng từng có một cô bé vụng trộm theo dõi cậu như thế.

“Trời tối quá, lúc em đuổi theo thì người kia vắt chân lên cổ chạy, không bắt được!” Hiển nhiên, đối với chuyện mình bị theo dõi, Lý Thanh Nhiên cũng rất khó chịu.

“Thế à!” Vương Đại Hổ nghiêng răng, đầy mặt sát khí nói: “Không sao, từ nay mai, anh sẽ đón em, để xem rốt cuộc là người nào muốn sắc không muốn mạng, dám để ý đến em.”

“Nói cái gì vậy!” Không chút khách khí lườm hắn một cái, Lý Thanh Nhiên hơi tức giận nói: “Có khi là hiểu lầm thì sao!”

Cậu là đàn ông, cũng có lòng tự trọng cực cao của đàn ông, đương nhiên không cho phép Vương Đại Hổ coi mình như con gái mảnh mai yếu đuối.

“Chuyện này em sẽ tự xử lý, không cho anh nhúng tay vào!”

Nếu không phải bị hắn phát hiện ngón tay bị xước lúc đuổi theo kẻ kia, Lý Thanh Nhiên tuyệt đối không nói cho hắn chuyện này.

Vương Đại Hổ ngoan ngoãn nhún vai, ý tưởng trong lòng lại không hề dao động.

Nhưng ngoài dự liệu, cái gọi là người theo dõi không còn xuất hiện nữa.

Vương Đại Hổ lặng lẽ theo dõi Lý Thanh Nhiên bảy tám ngày cũng không thấy ai.

Hay có khi là hiểu lầm thật! Hai người nghĩ như vậy.

Dần dần chuyện này bị ném ra sau đầu, ngày lại khôi phục như bình thường.

.

Nháy mắt liền đến cuối năm.

Vương Đại Hổ từ sớm đã đặt hai vé máy bay về thành phố H.

Tết âm lịch năm nay, mọi người quyết định trải qua ở nhà Sói đuôi xù và Chihuahua.

29 Tết, khi Vương Đại Hổ kéo tay vợ mình ra khỏi sân bay liền thấy “mấy người hần không muốn nhìn thấy nhất”.

“Anh Thanh Nhiên

~” Một thanh âm buồn nôn vang lên.

Người đi ngang qua theo tiếng kêu nhìn lại, liền thấy một mỹ thiếu niên tóc vàng, khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đang dùng tốc độ gió xoáy xông vào lòng thanh niên thanh tú cách đó không xa.

Hình ảnh này thật sự là đẹp mắt a

~~ Đây là tiếng lòng nhóm hủ nữ đi ngang qua.

Trên mặt Lý Thanh Nhiên chợt loé lên bất đắc dĩ, xoa xoa đầu thiếu niên, yêu thương nói: “Lâu lắm mới lại gặp Táp Nhi!”

“Thằng ranh con!” Bị biến thành cảnh nền, Vương Đại Hổ rất không vui, tiến lên vài bước tách hai người ra, trừng mắt nói với Long Táp: “Không nhìn thấy anh sao? Thế nào mà ngay cả chào cũng không có!”

Long Táp bĩu môi, nhìn hần coi Lý Thanh Nhiên như gà con mà che chở ở phía sau, trong lòng hung hăng giờ ngón giữa, thật sự là keo kiệt, ôm một tý thì sao chứ!

“Anh Thanh Nhiên.” Không để ý tới cái đồ đáng ghét đó, Long Táp đảo mắt ác ý nói: “Sao anh vẫn ở cùng cái người thô lỗ này, mau đá anh ấy đi!”

“Thằng ranh con, mày nói cái gì!”

“Nói anh là lão hổ gốc không xứng với anh Thanh Nhiên mỹ lệ thông minh, anh tuần tiêu sái, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở của em.....” (bla bla tỉnh lược tám trăm chữ)

“Mày cái thằng mất dạy

~” Hần biết ngay cái thằng này chính là khắc tinh của mình! Vương Đại Hổ xắn tay áo, quyết định phải dạy dỗ thằng mất dạy này một trận, cho nó biết cái gì gọi là “tôn trọng anh trai”.

“Mấy người thôi đi!” Nhìn hai người nhao nhao, sắc mặt Lý Thanh Nhiên khó coi găm nhẹ: “Không nhìn đây là chỗ nào à.”

Thấy nhà mình bị coi như xiếc mà vậy xem, Vương Đại Hổ đỏ mặt, mỗi tay kéo một người lôi ra ngoài.

“Ha ha, xứng đáng! Bị mắng rồi!” Long Táp sung sướng khi người gặp họa.

Tức đến nỗi Vương Đại Hổ hận không thể bóp chết nó.

“Được rồi, đừng nháo nữa!” Đầu đầu thở dài, Lý Thanh Nhiên quay đầu hỏi: “Táp Nhi, em em đâu?”

Nghe vấn đề này, mặt Long Táp đột nhiên tối sầm xuống, đôi mắt xéch dễ nhìn thoáng nhướn lên, âm dương quái khí nói: “Nó à, đang bận dỗ dành bạn gái, không quan tâm chúng ta đâu.”

“Việt Nhi có bạn gái?” Vương Đại Hổ tắc lưỡi, thì thào: “Thằng này được! Tốt!... Rất có phong thái của anh năm đó.”

Nghe Vương Đại Hổ không có trách nhiệm nói như vậy, mặt Long Táp càng nhăn nhẽ đến sắp vắt ra nước luôn.

Hai tay nó vô thức xoắn vào nhau, không ngừng kéo kéo móng tay mình.

Vương Đại Hổ thấy thể trong lòng hơi trầm xuống, một ý tưởng chợt loé lên.
Sẽ... Sẽ không giống như hần nghĩ đâu.....

75. Chương 75: Hội Bạn Học

Edit: Thanh Thạch

Long Táp và Vương Việt tuy rằng một người họ Long, một người họ Vương nhưng lại là hai anh em sinh đôi.

Điều này có thể thấy rõ từ hai khuôn mặt giống nhau như đúc.

Xét về hoàn cảnh gia đình “đặc biệt” của hai người – đặc biệt ở chỗ bọn họ có hai người cha mà không có mẹ – cho nên khó tránh khỏi đối với loại quan hệ “đồng tính luyến ái” thì khả năng thừa nhận cao hơn người bình thường nhiều.

Thế nhưng điều đó cũng không có nghĩa là chuyện có tình cảm “không bình thường” đối với anh em ruột được coi là bình thường.

“So, cha đã sớm nhìn ra rồi.” Vương Đại Hổ nuốt nước miếng, có chút khó tin nhìn người đàn ông còn có tâm tình hút Marlboro.

“Con lớn rồi, quần không được.” Long Nhất Minh nhẹ nhàng cười.

Vương Đại Hổ nghĩ, ông còn có tinh lực đi Hawaii hưởng tuần trăng mật cơ mà, già cái gì chứ.

“Thật không quần à, chú con biết chuyện này chưa?”

“Mày thấy lấy trí tuệ của A Tổ có thể phát giác ra sao?”

Vương Đại Hổ quyết đoán lắc đầu.

“Lại nói, hiện tại hai đứa kia còn chưa tự phát giác ra đâu, cha quần làm gì.” Long Nhất Minh vô cùng nhàn nhả nói.

Vương Đại Hổ bị hung hăng đánh bại.

Thật lâu sau mới rất xúc động tổng kết một câu: “Này đúng là thượng bất chính hạ tắc loạn, đời sau còn cường hơn đời trước!”

Bà nội ơi ~ cháu đây chỉ là thích đồng tính thôi, hai thằng kia còn muốn loạn luân nữa kìa!

Này quá cũng kinh khủng rồi!

Thân là bề trên của bọn nó, mình nên ngăn cản? Hay là nên duy trì? Vương Đại Hổ gãi gãi đầu, khuôn mặt rối rắm khó coi.

“Đừng nhiều chuyện!” Bên tai truyền đến thanh âm thản nhiên của Long Nhất Minh: “Thuận theo tự nhiên là được.”

“Thuận theo tự nhiên?” Vương Đại Hổ khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Con thấy cha là muốn xem nào nhiệt thì có!”

Thích xem trò đến muốn xem trò của con mình, quả nhiên là Sói đuôi xù đen ruột đen lòng!

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Chihuahua một thân quần áo ở nhà màu nâu vân gỗ lon ton chạy tới.

Thời gian tựa hồ phá lệ chờ đợi vài người “khờ dại”, người đàn ông đã qua bốn mươi mà thoạt nhìn vẫn “ngây thơ trong sáng” như vậy, trong lòng Vương Đại Hổ không khỏi châm chọc thầm nghĩ.

“Nhanh lên, không ngồi nói chuyện nữa, đi rửa tay ăn cơm!”

“Vâng!” Vương Đại Hổ điều chỉnh tốt tâm tình, cười ha ha, đi vào phòng.

Thuận theo tự nhiên có lẽ chính là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Chiếc bàn tròn đường kính chừng 2m đã bày đầy các loại mỹ vị, ông lão tầm tám mươi tuổi mặc một bộ Đường trang màu đỏ ngồi ở trong cùng, ba mẹ Đại Hổ, chồng chồng Vương Diệu Tổ, thiếu niên Vương Tiểu Hổ (nghe nói dạo này mới có bạn gái xinh đẹp nên mẹ Đại Hổ rất vui), còn có hai anh em sinh đôi, thêm cả Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên.

Cả nhà họ Vương xem như đầy đủ.

Năm mới, cái gì cũng không bằng đoàn viên!

Y theo lệ thường, là ba Đại Hổ đứng lên “mở lời”, sau đó giữa một mảnh ồn ào, uống chén rượu thứ nhất.

Uống rượu chính là lúc Vương Đại Hổ thể hiện tài năng.

Mời rượu như thế nào, ép người uống rượu như thế nào, làm không khí náo nhiệt như thế nào, không ai có thể giỏi hơn hẳn.

Một câu thôi, có Vương Đại Hổ ở đây liền vĩnh viễn không cần lo lắng sẽ tẻ nhạt.

Cho nên một tiếng sau, trên bàn phàn là người có thể uống rượu đều mày mặt đỏ bừng, nhất là Chihuahua đáng thương, cứ kéo tay Lý Thanh Nhiên bô bô nói, cũng không biết đang nói linh tinh cái gì.

Long Táp và Vương Việt ngược lại sắc mặt bình thường.

Một người ở đó chán đến chết uống nước trái cây, một người thì ngón tay thoăn thoắt nhả tin.

Giữa hai anh em vẫn còn không được tự nhiên.

Một bữa cơm kéo dài hơn ba tiếng mới kết thúc, Vương Đại Hổ chủ động giúp mẹ rửa bát, hai mẹ con nói chuyện hồi lâu. Mẹ Đại Hổ hỏi tình hình sinh hoạt của bọn họ ở Bắc Kinh, hẳn với Lý Thanh Nhiên có cãi nhau không, công ty mới mở buôn bán như thế nào, có kiếm được không?

Tuy rằng mấy cái đó đã sớm lặp đi lặp lại qua điện thoại vô số lần nhưng Vương Đại Hổ vẫn cười ha ha trả lời từng câu.

Cũng nói cho mẹ biết hẳn tính toán mua một căn nhà ở Bắc Kinh, đợi sau này chuẩn bị tốt sẽ đón bọn họ qua ở một thời gian.

Trương Phương vui vẻ gật đầu, khen Đại Hổ có tiền đồ.

Ăn theo quy củ nhà họ Vương, ăn xong cơm tất nhiên nhất định phải đánh một ván mạt chược.

Ba Đại Hổ, Long Nhất Minh, ông nội, cộng thêm Lý Thanh Nhiên bốn người một bàn. Vương Đại Hổ chen vào bên cạnh ông nội làm người tham mưu, nhưng sau khi ông thua liên tiếp ba ván, Vương Đại Hổ không thể không tui thân nhường vị trí tham mưu của mình cho thằng em Tiểu Hổ.

Về phần Trương Phương và Chihuahua, một người nấu cơm mệ mỗ, một người uống rượu say mèm, đều đã về phòng nghỉ ngơi rồi.

Nhìn một lúc, Vương Đại Hổ bị sai đi pha trà.

Đúng lúc hắn đang chán chết chờ nước sôi, một trận thanh âm khắc khẩu mơ hồ truyền vào tai.

Theo tiếng nói Vương Đại Hổ đi qua, chỉ thấy ở một góc tối, hai anh em song sinh đang cãi nhau.

Khác với người anh càng ngày càng kỳ quái không nghe lời, Việt Nhi lớn lên ngược lại trầm ổn hơn nhiều, giờ tay nhắc chân đều lộ ra vài phần giống cha nó – Sói đuôi xù.

Vương Đại Hổ hóng hớt vênh tai nghe.

“... Em mặc kệ, dù sao anh cũng không được đi.”

“Chết thì chết, liên quan gì đến em!” Táp Nhi tóc vàng càng nói càng kích động, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, thoạt nhìn như sắp khóc.

“Hu hu, hu hu.... Dù sao cô ta cũng quan trọng hơn anh, em khốn kiếp, anh không bao giờ để ý em nữa!” Kết quả tóc vàng thật sự khóc, hơn nữa, không chỉ khóc mà còn che mặt chạy ra ngoài.

May mà chỗ này gần cửa, không thì cả nhà đều nhìn thấy.

Vừa thấy Long Táp xô dép lê chạy đi, trên mặt Vương Việt dần lộ ra nôn nóng, cũng không quản cái gì vội vàng đuổi theo.

Vương Đại Hổ chớp mắt, giúp hai đứa đóng cửa, sau đó trở lại bếp tiếp tục pha trà.

Thuận theo tự nhiên, thuận theo tự nhiên.... Sờ sờ trái tim, hắn không ngừng nói với mình như vậy.

Khi bài hát chúc mừng năm mới vang lên, giữa tiếng chuông đồng hồ gõ vang, cả nhà ăn miếng sủi cảo đầu tiên, một năm mới bắt đầu!

Giữa náo nhiệt, Vương Đại Hổ nắm chặt tay Lý Thanh Nhiên, ghé vào tai cậu nói: “Vợ yêu, năm tiếp theo lại cần em chỉ giáo nhiều nhiều nha!”

Lý Thanh Nhiên khẽ cong khoé miệng, trả lại cho hắn một cái “lườm” cực kỳ xinh đẹp.

Vương Đại Hổ cười ngu!

Sáng hôm sau, Vương Đại Hổ ra cửa nhìn thoáng qua.

Phát hiện giấy hai đứa đều ở đây, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Hai thằng quý tử nhỏ đến lớn đều đồng lòng, giờ thành linh xảy ra nội chiến khiến người lo lắng không thôi.

.

Vương Đại Hổ rất quen thuộc thành phố H.

Hắn học sơ trung, cao trung ở đây sáu năm, tất nhiên là kết bạn không ít.

Lúc này không đến bao lâu, các loại mời họp lớp họp nhóm lần lượt đưa tới cửa.

Lý Thanh Nhiên không để ý mấy cái đó, dứt khoát không đi cái nào.

Vương Đại Hổ chọn ra hai cái.

Không thể không nói, thời gian quả thực là vô tình, trên người mỗi người đều lưu lại dấu vết của năm tháng.

Những đơn thuần thơ ngây rốt cuộc không còn nữa.

Người cũng như vậy.

Nghe mấy câu “Tôi hiện giờ làm ở công ty nước ngoài nào, một tháng kiếm được bao nhiêu tiền” hay là “Chồng tôi làm giám đốc công ty nào, làm vợ ông chủ cũng thật nhàm chán bla bla linh tinh”, Vương Đại Hổ cũng thấy nhàm chán.

Trong đó hắn gặp lại Kiều Thi Vũ, tiểu hoa khôi năm đó giờ đã là người có gia đình, đầy mặt hạnh phúc, thoát nhìn sống rất tốt. Kiều Thi Vũ còn kể một chút chuyện của Chu Tuệ và Đới Văn Bác.

“Hai người đó đều vào tù?” Vương Đại Hổ trợn mắt, có chút khó tin hỏi: “Tại sao?”

“Hình như là góp vốn lừa đảo gì đó.” Kiều Thi Vũ không muốn nói nhiều, đổi đề tài, trêu ghẹo Vương Đại Hổ: “Cậu bây giờ là Vương tổng rồi, tôi làm bạn học liền chúc cậu làm ăn phát đạt.”

Vương Đại Hổ khiêm tốn tỏ vẻ tỷ thành tích này không đáng kể chút nào.

“Lý Thanh Nhiên hôm nay không đến sao?”

“Em ấy có việc.”

Kiều Thi Vũ nghe vậy bỗng nhiên có chút gian tà chớp mắt cười nói: “Hai người quả nhiên vẫn ở cùng nhau!”

Vương Đại Hổ cười.

Nghĩ rằng: Vô nghĩa, tôi không ở với em ấy chẳng lẽ ở với cậu!

“Kỳ thật đôi khi, tôi thật sự hâm mộ hai người.” Kiều Thi Vũ nhẹ nhàng thở dài.

Cô vẫn nhớ rõ hồi học sơ trung, mình thích người này bởi vì ôn nhu của hắn – ôn nhu khi nhìn Lý Thanh Nhiên. Khi đó cô liền nghĩ nếu phần ôn nhu này có thể cho mình, thật là hạnh phúc biết bao!

Nhưng rốt cuộc là không được, bởi vì cô là Kiều Thi Vũ mà không phải là Lý Thanh Nhiên.

.

“Sao lại uống nhiều như vậy?” Nhẹ tay nhẹ chân mở cửa, vừa ngẩng đầu liền thấy Lý Thanh Nhiên đứng ở hành lang gần cửa ra vào.

“Mọi người đều ngủ rồi à?” Vương Đại Hổ nắc một cái.

“Giờ đã là 2 giờ sáng rồi.”

“Hi hi, vậy thì không làm ồn bọn họ.” Lý Thanh Nhiên đỡ con ma men vào phòng ngủ.

“Đây là trà giải rượu, uống đi!”

“Vẫn là vợ đau lòng anh.” Vương Đại Hổ mồm toàn mùi rượu, bẹp cái lên mặt Lý Thanh Nhiên, một giây sau, bị bảo bối của hắn ghét bỏ tất một cái.

Người sau khi uống rượu sẽ có đủ loại biểu hiện, có người thích vùi đầu đi ngủ, có người thích đùa giỡn điên cuồng, còn có người mượn cơ hội khóc to một trận.

Mà Vương Đại Hổ thì thích ôm người nói lung tung.

Tự nhiên, Lý Thanh Nhiên liền thành cái thùng rác nhận một đồng “lắm nhảm”.

“Bla bla.....” Miệng Vương Đại Hổ không nhàn rỗi, nói một lúc lâu, rốt cuộc có chút mệt mỏi, cọ cọ vào bả vai bảo bối của hắn, than thở: “Nhiên Nhiên, hai ta không tách ra, vĩnh viễn cùng nhau.”

Lý Thanh Nhiên búng trán hắn nói: “Vô nghĩa!”

76. Chương 76: Kết Thúc

Edit: Thanh Thạch

Qua mười lăm tháng giêng, Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên trở về Bắc Kinh.

Ngày cứ như vậy chậm rãi đi qua, nháy mắt hàng cây trên đường đã không còn trụi lủi một mảnh, chồi non xanh mơn mẫm mọc ra, mang lại cho thành phố hơi thở của mùa xuân.

Ngày hôm ấy, mưa phùn tí tách rơi.

Vương Đại Hổ nhìn đồng hồ trên di động, gọi điện cho Lý Thanh Nhiên.

“..... Xem thời tiết thế này chắc không tận đâu, đợi anh lái xe đến đón em.... Chúng ta ăn ở ngoài rồi về!”

“Phải làm nghiên cứu, có thể về muộn?... Không sao, chừng nào em xong thì gọi cho anh.... Được rồi.... Chút chút, tạm biệt!” Vương Đại Hổ đặc biệt ghé tởm hôn điện thoại mấy cái, sau đó huýt sáo tắt máy.

Buổi tối, 9h15.

Vương Đại Hổ lái xe đến trường đón cậu, hai người đến Phúc Cẩm Kí ăn lẩu.

“Sao thế?” Thấy Lý Thanh Nhiên thường thường nhìn ra ngoài cửa sổ, Vương Đại Hổ nghi hoặc hỏi: “Đang nhìn cái gì vậy?”

Lý Thanh Nhiên có chút do dự nhưng cũng không nói gì, chỉ lắc đầu nói: “Không sao!”

Hai người ăn xong cơm liền về nhà.

Xe đỗ ngay cửa, hai người cũng không mở ô nên quần áo dính nước mưa có chút ẩm ướt.

Vương Đại Hổ mở radio trên xe, không biết là kênh nào, chỉ thấy đang phát một ca khúc nước ngoài, không phải tiếng Anh, chắc là tiếng Pháp hoặc tiếng Ý, tuy rằng nghe không hiểu người ta hát cái gì nhưng hẳn là rất buồn, làm người ta không dễ chịu chút nào.

Vì thế, Vương Đại Hổ quyết đoán chuyển kênh.

“... Xin chào quý vị và các bạn, hoan nghênh nghe đài “Phần đặc biệt của Kịch đôi vùng Đông Bắc”...”

Tựa vào lưng ghế, Lý Thanh Nhiên liếc nhìn người nào đó, bất đắc dĩ khẽ thở dài, nghĩ: Thường thức của lão hổ ngốc thật đúng là càng ngày càng... Ai!....

“Em ở đây chờ một chút, anh đi kiểm chỗ đỗ xe!” Vương Đại Hổ nói.

“Ừ!” Lý Thanh Nhiên che ô, hơi gật đầu.

Cùng với cuộc sống sinh hoạt của người dân ngày càng tốt thì xe riêng cũng ngày càng nhiều, mà hậu quả trực tiếp chính là – thiếu chỗ đỗ xe.

Mỗi lần Vương Đại Hổ về nhà, vận khí tốt thì kiếm được chỗ đẹp, vận khí xấu thì phải đi rất xa, đến tận bãi đất trống đằng sau khu nhà khác mới có chỗ trống, đúng là có chút phiền phức.

Lý Thanh Nhiên cầm ô đứng bên bồn hoa, vẻ mặt hơi ngưng trệ, cậu thỉnh thoảng lại nhìn về phía sau, tựa hồ có chút bất an.

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện.

Cô gái mặc áo mưa màu vàng, dáng người gầy yếu, đi rất thong thả, giống như vừa tan ca đêm.

Thân mình Lý Thanh Nhiên căng thẳng, hai mắt nhìn chăm chăm cô gái, dường như đang xác định người này có phải “người theo dõi” mình không.

“Cộp, cộp, cộp.....” Khoảng cách giữa hai người càng gần, một loại lo lắng sợ hãi càng dâng lên.

Tại thời điểm hết sức căng thẳng, Vương Đại Hổ chạy tới.

Hắn chạy rất nhanh, không quá vài bước liền vượt qua người phụ nữ khoác áo vàng kia, đến trước người Lý Thanh Nhiên.

“Mưa mãi mà không tạnh!” Vương Đại Hổ oán giận vài tiếng, ôm vai Lý Thanh Nhiên nói: “Nhanh về nhà đi, đừng để cảm lạnh.”

Vương Đại Hổ đột nhiên vọt ra từ sau lưng hiển nhiên cũng dọa người áo vàng kia, chỉ thấy cô vỗ vỗ ngực mình, thầm mắng câu gì đó, hai chân bước nhanh hơn về một hướng khác.

Lý Thanh Nhiên thấy thế liền biết mình hiểu lầm.

Lắc lắc đầu, hai người đi vào sảnh.

“Đình –” Cửa thang máy mở ra.

Vương Đại Hổ ra ngoài trước, hắn lấy chìa khoá trong túi quần, tra vào ổ.

Lý Thanh Nhiên xoay xoay chiếc ô trong tay, muốn vẩy bớt nước xuống.

“Nhiên Nhiên, vào –” Đẩy cửa ra, Vương Đại Hổ xoay người nói, nhưng lập tức biến sắc, cơ hồ là dùng tốc độ nhanh như chớp nhào tới người Lý Thanh Nhiên.

Lý Thanh Nhiên chỉ cảm thấy mình bị đẩy mạnh vào tường, sau lưng vô cùng đau đớn, nhưng giây phút này, cậu không hề nghĩ đến chuyện đó bởi vì trong mắt cậu chỉ còn lại Vương Đại Hổ — hắn bị một con dao nhọn cắm vào người.

“Không —”

Cùng với tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, Lý Thanh Nhiên điên cuồng vọt lên, hung hăng đẩy ngã kẻ điên kia xuống đất, mặt cậu vụn vụn, túm tóc mù ta, liều mạng đập mạnh xuống đất. Tay chân cậu không ngừng quơ quào, trên mặt đất rất nhanh xuất hiện từng bãi máu tươi.

“Đại Hổ, Đại Hổ, anh không sao, anh không sao!!” Lý Thanh Nhiên bổ nhào vào bên người Vương Đại Hổ, bản năng bác sĩ làm cậu cố giữ bình tĩnh, nhanh chóng làm cấp cứu, nhưng trong đôi mắt lại ngập tràn cuồng loạn. Hiên nhiên, nỗi sợ sắp mất đi người yêu nhất khiến cậu gần như sập đổ.

“Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên, bình tĩnh một chút!” Vương Đại Hổ tựa vào người Lý Thanh Nhiên, sắc mặt tuy trắng bệch nhưng xem ra cũng không giống như sắp chết: “Anh không sao, thật không sao.”

Lý Thanh Nhiên run rẩy cúi đầu.

“Là em cứu anh nha!” Vương Đại Hổ hít sâu một hơi, nghĩ mà sợ lại thềm may mắn kéo vòng cổ của mình ra.

Chỉ thấy trên mặt cậu chuyền có một vết đâm rất sâu, vết đâm cơ hồ xuyên thấu cả tấm thiết.

“Anh đã bảo, anh có bùa hộ mệnh mà!”

Đích xác, Lý Thanh Nhiên nhìn ngực người yêu, đúng là không bị thương, chỉ có chỗ bụng chảy ít máu, hẳn là dao đâm vào tấm thiết xong, sau đó trượt xuống tạo thành vết thương.

“Đại Hổ...” Run rẩy phun ra hai chữ, hai người sống sót sau tai nạn nhìn nhau rồi gắt gao ôm chặt.

Không lâu sau, cảnh sát mang hung thủ đi.

Vương Đại Hổ thật sự không ngờ, sang kiếp này, chính mình thật sự thiếu chút nữa thì chết trên tay cùng một người.

Mà càng thêm không ngờ là thân phận của người này.

“Anh, anh nói cô ta là ai?” Vương Đại Hổ đầy mặt khiếp sợ hỏi.

“Tên trên chứng minh thư là Tôn Lan, người thôn Hưng Nghiệp.” Cảnh sát làm báo cáo nói như vậy.

Vương Đại Hổ theo bản năng nhìn sang Lý Thanh Nhiên, quả nhiên, mặt cậu trắng bệch.

Nói như vậy, kiếp trước mình chết cũng không oan.

Không biết vì sao, một ý niệm như thế bỗng dâng lên trong lòng.

Vương Đại Hổ không khỏi cười khổ một tiếng, trên đời này sao lắm người điên thế, mà sao lại lắm người điên tùy ý giết người thế.

Suy nghĩ một chút là biết người này đến “báo thù”!

Mà đối tượng báo thù không cần phải nói, khẳng định là –

Vương Đại Hổ vươn tay nắm chặt hai tay lạnh lẽo bên cạnh.

“Có anh ở đây!” Hắn há miệng, vô thanh nói.

Lý Thanh Nhiên kinh ngạc nhìn hắn, thật lâu sau, nhẹ nhàng gật đầu.

Bởi vì Lý Thanh Nhiên xuống tay rất mạnh nên Tôn Lan bị thương không nhẹ, giờ vẫn còn đang nằm trong bệnh viện.

Một đêm không ngủ, ngày hôm sau, hai người cùng đến bệnh viện.

Nếu không phải biết người nằm trên giường này là Tôn Lan, Vương Đại Hổ căn bản không tin được.

Bởi vì cô ta thật sự — quá già!

Nhìn qua giống như bà già năm sáu mươi tuổi, cả đầu bạc trắng, cơ mặt nhăn nheo, chỉ để lại đôi xương gò má cao ngất, cả người tản ra một loại cảm giác hấp hối sắp chết.

“Bệnh nhân bị chấn động não nhẹ...” Bác sĩ nói: “Nhưng cũng không quan trọng, quan trọng nhất là trong đầu cô ấy có khối u ác tính, không sống được quá vài ngày.”

“U?” Vương Đại Hổ sững sốt, lập tức hỏi: “Thật sự không có biện pháp sao?”

Bác sĩ tiếc nuối lắc đầu: “Chuẩn bị tinh thần cho tốt!”

“Nhiên Nhiên?” Vương Đại Hổ khẽ gọi.

Lý Thanh Nhiên hít sâu một hơi: “Em muốn ở lại đây.”

Tôn Lan hai ngày sau mới tỉnh.

Mà khi tỉnh lại chuyện thứ nhất chính là bị bác sĩ tiêm thuốc an thần.

Vương Đại Hổ sờ sờ vết máu trên mặt, đó là vừa rồi không cẩn thận bị cô ta cào.

“Cô ta điên rồi sao?” Vương Đại Hổ khó tin hỏi.

Vừa rồi, cái loại ánh mắt điên cuồng cùng la hét không coi ai ra gì, thật sự không giống người bình thường.

Loại ánh mắt này, từ nhỏ đến lớn, Vương Đại Hổ cũng chỉ nhìn thấy ở Lý Trường Quý.

“U trong đầu bệnh nhân đã đè nặng lên nơron thần kinh, tôi còn tìm thấy trong túi áo cô ấy Piernui, đây là thuốc giảm đau loại mạnh, chứng tỏ cô ấy đã bị bệnh này tra tấn rất lâu. Hơn nữa, kích thước u rất lớn, làm rối loạn hoạt động của não, cho nên nói cô ấy bị điên cũng không sai!”

“Như vậy, cô ta có lúc nào thanh tỉnh không?” Lý Thanh Nhiên đột nhiên hỏi.

Bác sĩ suy nghĩ một chút, không quá xác định nói: “Cái này phải làm kiểm tra, nhưng mà – nhìn biểu hiện của cô ấy, tỷ lệ chắc là rất nhỏ.”

Đối với lý do Tôn Lan muốn “giết” Lý Thanh Nhiên, hai người đều rõ ràng thấu đáo, cho nên bọn họ huỷ đơn tố cáo cô ta giết người. Bởi đương sự không bị thương, lại là tự nguyện, cảnh sát thấy vậy cũng tự nhiên buông tay. Cứ thế lại qua ba ngày, trong ba ngày này Tôn Lan chỉ tỉnh lại một lần, toàn bộ thời gian còn lại đều là hôn mê.

Vương Đại Hổ và Lý Thanh Nhiên canh giữ trái phải, một lát cũng không rời.

Đương nhiên, mấy ngày này cũng không chỉ trải qua như vậy.

Vương Đại Hổ gọi điện cho Long Nhất Minh, nhờ y điều tra chuyện của Tôn Lan.

Kết quả điều tra khiến tim hai người càng thêm nặng nề.

Từ sau “sự kiện kia”, tai nạn và ác mộng giống như hồ dán dính lên nhà họ Tôn.

Mẹ Tôn Lan bởi vì không chịu nổi đả kích từ cái chết của con trai, biến thành trầm cảm, không ngừng có ý đồ tự sát, tuy rằng được người nhà cứu vài lần nhưng cuối cùng vẫn chết – nhảy vào giếng nước sau nhà. Lại qua vài năm, cha Tôn Lan một lần ra ngoài gặp tai nạn giao thông, ngã từ máy kéo xuống, đầu đập xuống đất, chết ngay tại chỗ!

Tôn Lan mới mười sáu tuổi trở thành người cô độc, không có người thân.

Sau này, cô ta kết hôn.

Nhưng cuộc sống hôn nhân cũng không như ý, người chồng đầu tiên nát rượu, luôn đánh đập cô, nên là không được bao lâu hai người li hôn. Người chồng thứ hai lại hoa tâm, khi cô mang thai năm tháng thì chạy trốn cùng người khác, Tôn Lan chịu kích thích, con cũng không giữ được mà đẻ non.

Có thể nói, cuộc đời Tôn Lan tràn ngập bất hạnh.

Mà bất hạnh này nguyên nhân bởi vì –

Vương Đại Hổ ngẩng đầu nhìn Lý Thanh Nhiên trầm mặc vô thanh, khe khẽ thở dài, hần không hiểu, rõ ràng chuyện kia đã qua nhiều năm như vậy, vì sao cứ như âm hồn bất tán thời thời khắc khắc dây dưa bọn họ.

“Em năm trước có đoạn thời gian đi thực tập ở bệnh viện đúng không! Hẳn là lúc đó Tôn Lan nhìn thấy em.”

Là trong lúc vô ý tình cờ gặp được, hay là Tôn Lan cố ý tìm tới “báo thù”, Vương Đại Hổ không biết, nhưng hiển nhiên, cừu hận của Tôn Lan đối với nhà họ Lý không chút nào giảm bớt, cho dù là chết cũng muốn kéo Lý Thanh Nhiên chết cùng.

“Cô ta muốn báo thù cho em trai.” Thanh âm Lý Thanh Nhiên run rẩy: “Tội cha con chịu là điều hiển nhiên.”

“Cái rắm!” Vương Đại Hổ thô lỗ mắng: “Hiện tại là xã hội pháp trị, không giống như thời phong kiến, giết người là Lý Trường Quý cho nên người bị trừng phạt phải là Lý Trường Quý, liên quan gì đến em?”

Người chết mọi chuyện bỏ qua, cái huyết án điên cuồng kia cũng theo Lý Trường Quý tự sát vĩnh viễn vùi trong quan tài.

Gã đã tự mình trả giá, còn muốn thế nào nữa?

Tôn Lan đúng là đáng thương, nhưng bởi vì cô ta đáng thương, bởi vì cuộc sống sau này không hạnh phúc thì cô ta có thể cầm dao đi giết người?

“Nhiên Nhiên, em nghe đây.” Hai tay ôm lấy khuôn mặt ảm đạm, Vương Đại Hổ nói từng chữ một: “Từ giây phút cô ta nhào tới, cầm một dao lên người anh, chúng ta không nợ cô ta cái gì hết!!”

Ấn oán này, kiếp trước hẳn đã dùng mệnh của mình và của Lý Thanh Nhiên đền rồi, cho nên Vương Đại Hổ thật sự không cảm thấy bọn họ nợ cô ta cái gì.

Bệnh tình của Tôn Lan chuyển biến xấu rất nhanh, giống như bác sĩ nói, một đêm khuya vài ngày sau, cô ta tiến vào giai đoạn hấp hối.

Đại khái là hồi quang phản chiếu, cô ta từng “thanh tỉnh” trong chốc lát.

Nhưng thanh tỉnh này cũng chỉ là nói thể thôi, bởi vì những gì cô ta nói nghe vào tai chỉ là mấy từ ngữ lung tung.

Ngay tại giây phút cuối cùng, cô ta không ngừng kêu một cái tên “Nhị bảo”.

Tôn Nhị Bảo.

Vương Đại Hổ cảm thấy khó chịu vô cùng, ánh mắt cũng nóng cháy đau đớn, trong đầu hắn hiện ra hình ảnh.

Đó là con đường đất trước cổng trường, một con bé thất hai bím tóc đánh tới tấp một thằng bé béo lùn chắc nịch. Con bé nghiêng răng nghiêng lợi xấu hổ và giận dữ, thằng bé nhe răng nhếch miệng liên tục cầu xin tha thứ. Rõ ràng khắc sâu trong trí nhớ khiến hắn phát hiện thì ra mình chưa từng quên.

Không bao lâu sau, Tôn Lan trút hơi thở cuối cùng.

Lý Thanh Nhiên khóc, yên lặng, thống khổ khóc. Vương Đại Hổ ôm chặt cậu, không nói một câu.

Lúc hai người ra khỏi bệnh viện, mặt trời mới từ chân trời dâng lên.

“Trời sáng rồi!” Vương Đại Hổ khẽ nói.

Lý Thanh Nhiên hít sâu một hơi, cũng ngẩng đầu, trong nháy mắt cảm nhận được một loại ôn nhu mới sinh. Giống như tất cả những tội nghiệt kia đều biến mất trước ánh sáng ấm áp.

“Sau khi tốt nghiệp đại học, em muốn về thành phố H công tác.” Cậu nói như vậy.

Những sinh mệnh đã mất đi không có khả năng trở lại, như vậy liền để cậu làm bác sĩ, cứu giúp những người khác đi!

Coi như là chuộc tội.

Vương Đại Hổ xoa xoa ngón tay lạnh lẽo, cười nói: “Được!”

Lý Thanh Nhiên quay đầu nhìn người bên cạnh, người này xuất hiện đúng lúc mình thống khổ nhất, mang lại cho cậu hạnh phúc cả đời này tuyệt đối chỉ có một.

Cuộc đời này, có thể có được hắn, là may mắn biết nhường nào.

“Đại Hổ, em yêu anh.” Giữa buổi sớm, Lý Thanh Nhiên kiễng mũi chân, nhẹ hôn lên khoé môi người yêu.

“Đồ ngốc.” Vương Đại Hổ hôn cậu.

Trên thế giới này có vô số vô số người, nhưng trong vô số vô số người đó, chúng ta gặp nhau, chúng ta yêu nhau, đây là chuyện may mắn biết bao, là chuyện đáng giá cảm ơn biết bao. Chúng ta sẽ vô cùng quý trọng đoạn duyên phận này, hơn nữa vĩnh viễn vĩnh viễn yêu nhau, vĩnh viễn vĩnh viễn hạnh phúc.

Vương Đại Hổ yêu Lý Thanh Nhiên, Lý Thanh Nhiên yêu Vương Đại Hổ.

Không vì cái gì, bởi vì họ vốn thuộc về nhau, như là đương nhiên, như là chân lý.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-lai-chi-de-yeu-em-lan-nua>